

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

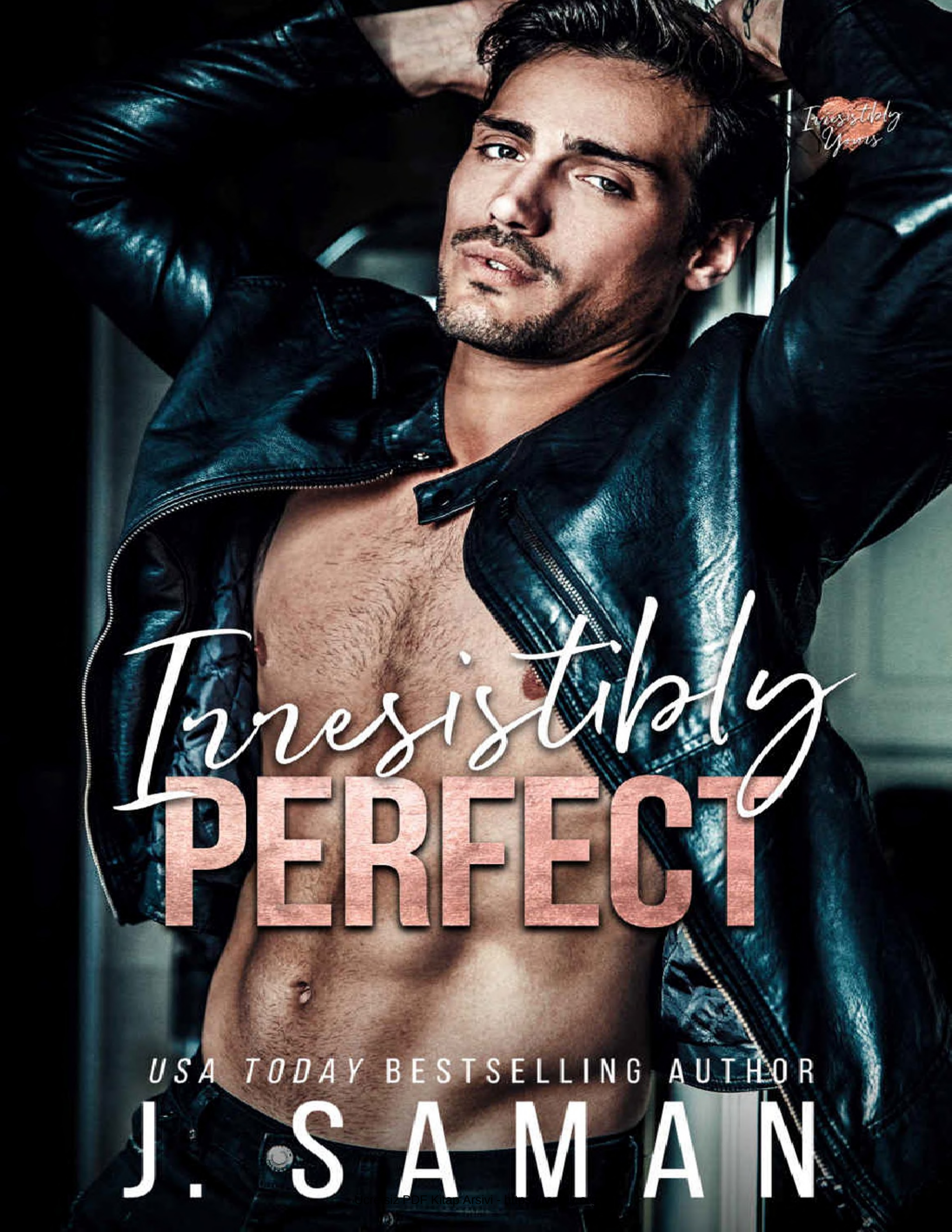
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A man with dark hair and a beard, wearing a black leather jacket, is shown from the waist up. His arms are raised, and he is looking upwards and to the side. The background is dark and out of focus.

*Irresistibly
Perfect*

Irresistibly **PERFECT**

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

J. SAMAN

KARŞI KONULAMAZ DERECEDE MÜKEMMEL

J. SAMAN

Copyright © 2023 by J. Saman

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak Tasarımı: Lori Jackson

Fotoğrafçı: Michelle Lancaster Model:

Richard

✿ Vellum ile oluşturuldu

İÇİNDEKİLER

Prolog Bölüm 1

Bölüm 2 Bölüm

3 Bölüm 4

Bölüm 5 Bölüm

6 Bölüm 7

Bölüm 8 Bölüm

9 Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Epilog 1 Epilog

2

Kitap Notunun Sonu

PROLOGUE

A Gürültü beni uyandırıyor ve inliyorum, yatakta dönüyorum ve başımı yastığın altına sokuyorum. Uyanmak için çok erken. Saatin kaç olduğunu bile bilmiyorum, sadece çok erken olduğunu biliyorum.

Fallon konserim için Chicago'ya uçtu ve sonra bütün geceyi konuşarak geçirdik, sabah dörde kadar yatmadık.

O zaman bile yatağa gitmek istemedim.

Bu kadar az zamanım varken uyumak değerli dakikalarımı boşa harcamak gibi geliyor.

Onu.

Bu düşünce beni tekrar inletti, sırt üstü düştüm ve isteksizce gözlerimi kırıştıtararak açıyorum. Otel odam acı verecek kadar aydınlık ve açık perdelerin arasından süzülen sabahın kör edici güneş ışınlarına karşı gözlerimi hemen kapatıyorum.

"Güz Kızı?" diye seslendim çünkü bu ses ona ait olmalıydı. Ona iyi davranacağımı ve ona dokunmayacağımı söylediğimde bile benimle yatakta uyumayı reddetti. Birbirimizi görüp de sevişmediğimiz ilk sefer değil bu ve onun düşündüğünün aksine kendimi kontrol edebiliyorum.

Zar zor.

Fallon Lark'ı istemek ve ona sahip olamamak on dört yaşımdan beri hayatımın hikayesi oldu. O komşu kızıydı. Ailesi, yanlarındaki eski ve güzel malikanede yaşayan berbat kabus hakkında hiçbir fikri olmadan taşınmıştı. Bir gece evimin çatısında oturmuş Charles Nehri'nden Boston'un parıldayan ışıklarına bakarken bir yandan da gitarımı tıngırdatıyordum ki o da yukarı tırmanıp bana katıldı,

Kendisini bana asla arkadaş olamayacağım bir kız olarak tanıttı, ama beni tanımadığı için her zaman pişman olacağını söyledi.

Söylediği buydu ve anında ilgimi çekmişti. Ayrıca çok güzeldi.

Bu kısmı inkar etmek mümkün değildi. Ona baktım ve kalbim göğsümde çılgınca çarptı. O yaz gecesi saatlerce benimle oturdu, beni dinledi, şarkı söyledi, okumayı çok sevdiği kitaplardan ve bir gün dünyayı ülke ülke gezip her birinde kaybolmak istediğinden bahsetti. Doktor olmak istiyordu, hayat kurtarmak ve bir fark yaratmak istiyordu - şu anda resmi olarak bir doktor olduğu ve Miami'de çocuk doktoru olarak ihtisasına başladığı için kendisi için yapmayı başardığı tek şey bu.

Durumumuzun gerçekliğini ancak ertesi gün fark edebildim.

İkiz kardeşi Dillon ile tanıştım ve anında en iyi arkadaşım oldum.

-En azından hayatımızı değiştiren bir kaza bizi düşman yapana kadar. Onunla konuşabilirdim. Onunla arkadaş olabilirdim çünkü her erkeğin ailesinin nefret ettiği ama yakında onu unutacağınızı bildikleri için görmezden geldiği bir arkadaşım vardır.

O, pek değil.

Son derece varlıklı ve nüfuzlu bir senatör ile eski bir mirasyedinin kızı olarak, hayatı onun için çoktan planlanmıştı. Rock yıldızı hayalleriyle dolu kötü bir çocuğa kapılmak bir yana, onunla vakit geçirmesine bile izin verilmeyen iyi bir kız.

Bu, bunca yıldır arkadaş olmamızı engellemedi ve dün gece yaptığı gibi genellikle benim programlarımı izlemeye gelmesiyle buluşmamızı engellemedi.

Tabii her şey gizli olduğu sürece.

Ailesi arkadaşılığımızdan asla haberdar olamaz. Arkadaşlığımızın zaman zaman çizgileri nasıl bulanıklaştırdığını ve daha fazlasına dönüştüğünü kesinlikle.

"Düşmek mi?" Yanıt alamayınca ve hareket ettiğini duymayınca tekrar deniyorum. Belki kahve ya da kahvaltı almaya gitmiştir? Kanepeyi alırken beni yatağa zorlamasından nefret ediyorum. Muhtemelen o şeyin üzerinde bok gibi uyuyordu. Kendimi sürükleyerek yataktan kalkıyorum, yüzümü yıkamak ve dişlerimi fırçalamak için banyoya gidiyorum. Bir sonraki konserim yarın gece Indiana'da ve bu gece izinli olduğum için minnettarım. Tam altı aydır turnedeyim ve geceler geceleri geçiyor.

Belki Fall'ı bu gece benimle kalmaya ikna edebilirim.

Bu onunla bir süre vakit geçirmek için son şansım olabilir. Asistan olmanın tüm zamanını alacağını hayal etmek zorundayım. Yine de onunla daha fazla gurur duyamazdım.

Yatak odasına dönüp üzerime bir çift eşofman geçirdikten sonra Fallon'u aramaya koyuluyorum. Oturma odası boş, uyuduğu kanepenin üstü örtülmüş, battaniyeler katlanmış ve yastıklar düzgünce yerleştirilmiş.

Ama nefesimi kesen şey bu değil.

Eşyaları gitmiş. Yanındaki küçük bavulu hiçbir yerde bulamadık. Çantası da öyle. Veda etmeden mi gitti?

Hayır. Olamaz. Fall bunu yapmaz. Bunu asla yapmaz.

Kullandığı yastığa bakıyorum, ellerimi saçlarımda gezdiriyorum ama saçlarımı köklerinden tutuyorum. Bu yüzden mi kanepede uyumak ve beni yatakta yatırmak konusunda kararlıydı? Benden kaçabilsin diye mi?

Dönüyorum, komodinden telefonumu alıp onu aramaya hazırlanırken gözüme bir şey takılıyor. Benim adım. Masanın ortasında duran bir parça otel kırtasiye malzemesinin üstüne karalanmış. Hayır, sadece bir kağıt parçası değil. Birkaç tane var. Kalbim çarpmaya başlıyor, acımasız, vahşi bir fırtına kaburgalarımı acıyla çarpıyor. Dudaklarımı yalıyorum, notu masadan alırken ellerim titriyor.

Bir an için kendimi okumaya zorlayamadım.

Veda bile etmeden gitti. Bu not onun lanet olası vedası ve ben yapamam... kahretsin. Ben sadece...

Düzensiz bir nefes üfleyerek dün gece uyuduğu kanepeye çöküyorum, dirseklerim ayrılmış kalçalarımı batıyor. Kitap ıslak. Sayfalar ıslak, onun gözyaşlarıyla lekelenmiş. Tanrım, Güz Kızı. Ne yapıyorsun?

Ağzımı silerek notu yukarı çekiyorum ve okumaya başlıyorum.

Gri,

*Yatak odasının kapısında durdum ve bu sabah çok uzun süre uyumamı izledim. **Ben** uyumadım. Gözümlü bile kırpmadım. Sen uyurken dinledim ve gözyaşlarım o zaman başladı. Yıllardır aramızdaki bu şeyin etrafında dans edip duruyoruz. /Yıllardır.*

*/Kimsenin bilemeyeceği bir dostluk.
/Yıllar boyunca aşıkların bir araya geldiği gibi
bir araya geldik, oysa bu bizim için hiçbir
zaman mümkün olmadı.*

*Dillon'ın kazasından sonra bile ailem senin
baş belası olduğunu düşündüklerini ve senden
uzak durmam gerektiğini açıkça belirttiler.*

***Ben de** denedim. Sayılır. Bunda pek iyi
değildim. Bütün gün okul koridorlarında
seni görmezden geliyordum ve sonra eve gelip
penceremden dışarı bakıp ne yaptığını merak
ediyordum. Müzik çalıyordun, ödevini
yapıyordun ya da bir kızla takılıyordun. Seni
özlerdim. Seni deli gibi özlerdim.*

*Geceleri gizlice odana girerdim ve
saatlerce konuşurduk ve sonra bazen
/Hep senin yanında uyurdum. Hava sıcakken
senin kürkünün üzerine tırmanırdım ve sen de
benimle oynardın. Ailem bilmesin diye
telefonlarımızda gizli takma adlar kullanarak
fırsat buldukça seni arar ya da mesajlaştırdık.
Hiç kimseyle seninle **güldüğüm** gibi
gülmedim. Senden başka kimseyle konuşmadım
ya da sırlarımı paylaşmadım. /Sen benim
insanımdın.*

*Benim çevremde bu şarkıyı dinleyen tek kişi
Ben. İçimdeki düşünceler kimsenin umurunda*

değildi.

Kafa. Senden başka kimse.

Biz iki kayıp ve yalnız ruhtuk.

/Birbirimizi bulduk. Birbirlerini görenler.

Birbirini anlayanlar. /Arkadaşlığımız benim için her şeydi. Bazen hayatımdaki tek gerçek şey gibi hissediyordum. Gerçek olan ve sadece bana ait olan tek şey.

Sonra Dillon'ın kazası oldu ve

Her şey daha da kötüye gitti. Ailem seni suçladı.

/Sen kendini suçladın. Arkadaş olamamaktan, seni tanıyamamaya ya da seninle

konuşamamaya kadar gitti. /Bizim

/Arkadaşlık benim için olduğundan daha da yasak hale geldi.

Bu, Central Square ile büyük bir rock yıldızı olmaya başladığında sana tutunmamı

engellemedi ve daha sonra solo sanatçı

olduğunda da beni durdurmadı. Şimdiye kadar.

Burada bir korkak gibi durup sana mektup yazana kadar, çünkü bunları senin yüzüne

söyleyecek cesaretim yok. Bunu asla

yapamayacağımı biliyordum ama yapmak zorundayım. Yapmak zorundayım.

Kalbim kırılrsa da, bunu yapmak zorundayım.

veda etmek. Sana. Arkadaşlığımıza. Her şeye.

Dün gece seni son görüşündü.

*Ben. Artık konserlerinize rastgele
gelmeyeceğim. Aramayacağım ya da mesaj
atmayacağım. Seni aramayacağım. Böyle
olmak zorunda. Temiz **bir kopuş**.
Kalbimden **bir kopuş**.*

*Her zaman değerinizi bilin. Sadece bir
sanatçı olarak değil, kendin olarak da ne kadar
inanılmaz olduğunu her zaman bil. Tanıdığım
en iyi insansın. Seninle ve başardıklarınla çok
ama çok gurur duyuyorum. /Sonsuza dek
kalbimdesin ve sonsuza dek en iyi
arkadaşımsın. Birlikte geçirdiğimiz zaman
böyle bitse bile. Başka **bir deyişle**, sen
istediğim her şeysin.*

Kendinize iyi bakın.

Tüm sevgimle,

/Sonbahar Kızımız

Kalbim boğazımda, sayfaları avucumun içinde toparlıyorum. Hasta
oldum.

Öfkeli. Bu darbenin ezici ağırlığı altında boğuluyor.

Neden? Neden şimdi? Neden bunca yıldan sonra?

Evet, imkansızdık. Arkadaş olarak. Sevgili olarak. Herhangi bir şey
olarak. Mükemmel bir Lark prensesi, benim için asla ailesine karşı
gelmezdi.

Bunu biliyordum. Bunu hep biliyordum.

O haklı. Biz gizli arkadaştık. Birbirlerinin telefonlarında sahte isimleri
olan ama yine de birbirlerini sürekli arayan ve mesajlaşan arkadaşlar.
Sadece geceleri onun evinden gizlice çıkıp benim evime girdikten sonra
takılan arkadaşlar. Ama bu arkadaşlık sürekli ve her yerdeydi. Hayatımın en
zor anlarını atlatmamı sağlayan hayati bir kaynaktı.

Bu yüzden onu ne kadar sevdiğimi ona hiç söylemedim. Ona her zaman

ne kadar aşık olduğumu. Aramızda bir şans yoktu ve kalbimi bu seviyede bir reddedilmeden korudum. Ama bu beni tam olarak uzak tutmadı.

Onun da.

Onun için bu dostluktu. Benim içinse her zaman başka bir şeydi. Özellikle de yaşlandıkça ve çalıntı anlarımız oldukça.

Ne oluyor Fallon? Bunu yapmak zorunda değildi. Bunu yapmak zorunda değildi.

"Ne oluyor Fallon?!" Yüksek sesle tekrarlıyorum, sesim paramparça. *Başka bir hayatta isteyebileceğim her şeysin.* "Kahretsin! Hayır!"

Neden bu hayat olamıyor? Neden birbirimize sahip olamıyoruz? Neden biz olamıyoruz?

Onu kaybedemem. Onu seviyorum ve zaten çok şey kaybettim. Hayır. Böyle bir şey olmayacak.

Kanepeden fırlayıp yatak odasına uçuyorum, kıyafetlerimi karıştırıp bir tişört ve spor ayakkabı giyiyorum. Cüzdanımı ve telefonumu bulup ikisini de spor ayakkabımın ceplerine tıktırdıktan sonra koşarak kapıdan çıkıyorum, asansörden aşağı iniyorum, caddeye çıkıyorum ve otelin arabasına biniyorum.

Chicago trafiğinde havaalanına gitmek sonsuza kadar sürüyor ve ben bununla başa çıkamıyorum. Huzursuzum. Sinirliyim. Hareketsiz oturmak ve sabırlı olmak yerine hareket etmeye ihtiyacım var, telefonunu arıyorum ama anında telesekretere düşüyor ve kapatıyorum. Mesaj bırakamıyorum. Bunu telefonda yapamam. Onu bulmalı ve ona söylemeliyim.

Yıllar ve yıllar boyunca onu sevdim ve özlemini çektim.

Sonsuzluktan sonra havaalanına varıyoruz ve sonra sırada bekliyorum ve havaalanında sırada bekleyerek ne yaptığımı merak eden veya gerçekten ben olup olmadığımı sorgulayan insanların meraklı bakışlarından kaçıyorum. Ünlü olmanın ebedi dezavantajlarından biri de tanınmaktır ve şu anda bunun için hiç havamda değilim.

Sadece uçağına yetişmek istiyorum. Sadece kız arkadaşımı geri almak istiyorum.

Sonunda kontuara ulaştığımda onun uçağını kaçırdığımı öğreniyorum. Podyumun arkasındaki kadın bana "Miami'ye bir sonraki uçuş üç saat içinde kalkıyor," diyor.

"Üç saat bekleyemem. Başka bir havayolu şirketi var mı?" "Bir kontrol edeyim."

Klik, klik, klik, klavyedeki tırnakları zaten yıpranmış olan sinirlerimi iyice geriyor. "Evet, otuz dakika içinde kalkacak bir uçak var."

"Beni de koy."

"Yeterli zamanınız olmayacak-"

"Koy. Beni. Koy. Koy. Lütfen." Sonuna ekliyorum.

Boktan ses tonuma ve tavrıma kaşlarını çatıyor ama dediğimi yapıyor. Biraz daha tıkladıktan sonra ona siyah Amex'imi ve ehliyetimi veriyorum ve bir dakika sonra bana birinci sınıf bir bilet uzatıyor. Ondan bunu istememiştim bile. O uçağa binmek için tuvalette bile oturabilirdim.

"Teşekkür ederim."

"Kaçmak zorunda kalacaksın." "Bunu planlıyorum."

Ve yapıyorum. PreCheck sırasındaki herkesten özür dileyerek güvenlikten hızla geçiyorum. Üzerimde hiçbir şey olmadan hızlıca geçiyorum ve sonra kapıya ulaşana kadar bacaklarımın beni taşıyabileceği en hızlı şekilde havaalanında ilerliyorum, hayatım için terliyorum ve nefes nefese kalıyorum, ciğerlerim yanıyor.

Uçuşa zar zor yetişiyorum ama buradayım ve deri koltuğa çöküp gözlerimi kapatıyorum. Zihnim sürükleniyor, dün geceki her şeyi tekrarlıyor. Konuştuğumuz her şeyi. Tam olarak belirleyemiyorum. Fiziksel ilişkiye girmeyi reddetmesi dışında, bir şeylerin ters gittiğini ya da bunun bir veda ziyareti olduğunu hissettiğim bir anı tam olarak belirleyemiyorum.

Benimle birlikte güldü. Gülümsedi. Dokunduk, flört ettik ve konuştuk. Her şey ve her şey hakkında konuştuk. Her zaman yaptığımız gibi.

Seks yapmamak hayal kırıklığı yarattı ama sıra dışı bir şey değildi.

Buluştüğümüz onca yıl ve zaman boyunca, bazen seks yapmadık. Bazen sadece yanımdaydı, hayatım darmadağın olurken beni tutuyor ve bir arada tutuyordu. Seks her zaman arkadaşlığımızın bir yan ürünüydü. Bağımızın ve bağlantımızın.

Notu elimde kırışıyor, keskin kenarları yumruğuma batıyor. İçimi çekiyorum, huzursuz bir elimi saçlarımın arasında gezdirirken pencereden dışarı hiçbir şeye bakmıyorum. İlgilenen uçuş görevlileri bana yiyecek ve içecek teklif ediyor ama ben hepsini reddediyorum.

Çok gerginim. Aklımı kaçırmaya çok yakınım.

Neden? Anlamadığım tek şey bu. Notta açıklanmayan tek şey.

Açıp tekrar tekrar okudum, analiz ettim. Ezberliyorum. Her kelimeyi ve mürekkep kıvrımını beynime kazıyorum.

Bana hayır dediğinde ne yapacağım?

Bana gözlerinde acıma ve pişmanlıkla baktığında ve birlikte olmamızın mümkün olmadığını söylediğinde?

Uçak havada güneydoğuya doğru ilerliyor ve Miami üzerinde alçalmaya başladığımızda ben de bizimle birlikte alçalıyormuşum gibi hissediyorum. Kafamda yüzlerce konuşma yarattım. Gerekirse Miami'ye taşınırdım. Ama uçaktan inip kör edici sıcak ve nemli güneşin altında havaalanından çıkarken, içimden bir ses bunun bir fark yaratmayacağını söylüyor.

Telefonumu açıyorum ve ona bakıyorum, tartışıyorum.

Onu burada bulmak zor olmazdı. En fazla birkaç telefon görüşmesi.

Bağırsaklarım acıyla bükülüyor, göğsüm mengeneye kilitleniyor. Bir taksinin arkasına geçip şoföre beni sahile götürmesini söylüyorum. Beni tanıyor, hemen müziğim ve yarı dinlediğim yüzlerce şey hakkında sohbet etmeye başlıyor.

Kalbim çok açıkta ve nefes almak için başımı eğiyorum. Her şeyi geride bıraktım ve düşüncesizce bir uçağa atladım, peki ne için? Kalbim gizlilik yerine canlı yayında kırılınsın diye mi? Hikâyemizin sonucunu değiştirmeyecek cevaplar talep edebilmek ve onun parçalanışını izleyebilmek için mi?

Acı çektiğini biliyorum. Gözyaşlarını gördüm.

Bu onun için kolay olmadı, bu da onu daha da kalıcı kılıyor.

Beni hiç girmedığım lüks bir otelin önünde bırakıyor. Bunun yerine sahile gidiyorum, bakışlarım çalkantılı suya ve içimle eşleşen dalgalara kilitleniyor. Fokur fokur kaynayan kumlara gömülüyorum, şimdiden terliyorum ve sadece uçsuz bucaksız okyanusa bakıyorum.

İkameti, hayatı, geleceği, her şey onun için planlanmış. Ailesiyle ilgili her şey bir strateji. Benim asla uymadığım bir denklem. Benden nefret ediyorlar. Ailemden nefret ediyorlar.

Beni seçmeyecek ve ben de beni onlara tercih etmesini isteyemem. Seçmeyeceğini zaten biliyorum.

Bu bizim gerçeğimiz.

Eğer onu seviyorsam, gitmesine izin vermeliyim. Onun ihtiyacı olan kişi ben değilim. Kimsenin ihtiyacı olan kişi değilim. Onun mükemmel prensesi için berbat bir kötü çocuk rock yıldızı. Onu hak etmiyorum ve sadece onu mahvederim. Uzun zaman önce ona her şeyi itiraf ettiğim o gece Dillon'ın bana söylediği bu değil miydi?

Başka bir hayatta, istediğim her şey sensin.

Başka bir hayatta. Sadece bu hayatta değil.

Onu bulmak yerine burada oturuyorum. Yas tutuyorum. Kırılıyorum. Ve zavallı, üzgün kıcımlı kumdan çıkarıp

sahip olması gereken hayatı yaşamasına izin vereceğime yemin ediyorum.
Bu hayat benimle olmasa bile.

T ÜÇ YIL SONRA

Hem beni hem de ağabeyimi tanıdıktan sonra üniformasının üst iki düğmesini açan garson kız, eğer istersek vücudu da dahil olmak üzere elinden gelen her şeyi verebileceğini söyleyen bir gülümsemeyle "OTOGRAFINIZI ALABİLİR MİYİM?" diye sordu.

"Elbette," diyorum gergin bir sırıtışla, kahve fincanımı kederli bir şekilde yere bırakıp kahvaltıma özlem dolu bir bakış atıyorum. Açlıktan ölüyorum, bu sabah bir şarkı yazma umuduyla sabah 5:00'te uyanmıştım. Bu hafta her sabah olduğu gibi bunu yapmaya çalıştım ama hiçbir şey bulamadım. Hayatımda ilk kez böyle bir şey oldu ve bu bana ağır geliyor.

"Harika!" Bir aşağı bir yukarı zıplıyor, neredeyse çılgılık atıyor. "Sen benim en sevdiğim sanatçısın. Central Square dahil tüm albümleriniz bende var." Kirpiklerini kırptırarak gülüyor. "Sanırım bu benim de senin albümlerine sahip olduğum anlamına geliyor." Kalemikle kardeşim Zax'i işaret ediyor.

"Bunun için teşekkür ederim," diyorum ona içtenlikle. Aç ya da değil, hayran hayran demektir ve ben hayranlarımı çok seviyorum. "Çok tatlısınız." Uzattığı elindeki kalemi alıyorum. "Neyi imzalamamı istersiniz?"

"Erkek arkadaşına daha sonra gösterebilmek için kesinlikle göğüs dekoltem..." Sanki gözlerinin önünde bir şey cisimlenecekmiş gibi etrafına

bakınıyor.

"Sanırım misafir çek defterim?"

"Um." Erkek arkadaşı için göğüslerini imzalamamı istediğine dair bir yargım yok - bu onların arasında - ama halka açık bir restorandayız, bir parti sonrası ya da kulüpte değil. "Bundan emin misin?"

"Kesinlikle," diye haykırıyor başını sertçe sallayarak. Omuz silkiyorum ve kalemi geri vermeden önce kadının istediğini yapıyorum. El emeğime bakıyor. "Çok teşekkür ederim. Bu harika bir şey. Bana geldiğim bir zamanı hatırlattı."

"Artık kahvaltımızın tadını çıkarmak istiyoruz," diyor Zax sert ama bir şekilde biraz kibar bir ses tonuyla.

"Oh." Düğün gecesindeki bir bakire gibi kızarıyor. "Tabii ki. Tabii ki. İyi eğlenceler." Kendini küçümseyen bir tavırla başını sallıyor ve sonra sıvışıp gidiyor. "Teşekkür ederim," diyorum ona, sonunda omletimi dilimleyip ağzıma bir parça attım ve tatmin olmuş inlemelerimi bastırdım. Önümüzdeki on saniye içinde yemezsem midem bir devrim başlatmak üzereydi.

"Onlara karşı daha sert olmalısınız, yoksa sizi kolay lokma zannedip üzerinize çullanırlar."

Çiğnerken başımı sallıyorum. "Biliyorum," diye geveliyorum bir lokma yumurta, ıspanak ve domuz pastırmasının etrafında, kahvemden bir yudum alarak. "Ama bu işte iyi değilim. Suzie bana hayranların hayran olduğunu ve onlar olmadan bir hiç olduğunu söylerdi.

-ki bu doğrudur- ve eğer onları başından savmaya ya da önemsiz hissettirmeye başlarsanız, hıyarın teki olduğunuz söylentisi bir öğrenci partisindeki klamidyadan daha hızlı yayılır."

Zax benedictini yerken boğuluyor. "*Klamidya* kelimesini kullanmak zorunda mıydın?"

Ben yemek yerken mi?"

Ona eğlenen bir bakış attıktan sonra yumurtalarımı yemeye devam ediyorum.

"Biliyor musun, eğer sürekli bir kız arkadaşın olsaydı, kadınlar senden uzaklaşırdı."

Gülüyorum çünkü bu gerçekten komik. "Bunun doğru olmadığını biliyorsun. Bir zamanlar rock yıldızıydın ve o zamanlar Suzie'yle birlikte olmana rağmen kadınlar peşini bırakmıyordu. O öldükten sonra daha da kötü oldu ve sen yas tutuyordun. Bir rock yıldızını sırf sikmek için sikmek isteyen kadınlar senin ya da kendilerinin zaten evli olup olmamasını umursamıyor. Şu garson kız bana göğüslerini imzalattı ve bir erkek arkadaşı var. Ayrıca, dışarıda çıkmak isteyeceğim kimse yok."

"Bundan emin misin?"

"Hangi kısmı?" Arsızca karşılık veriyorum ve o da bana gözlerini deviriyor. "Evet, çöpçatan Jane, eminim. Bu ne demek oluyor? Çünkü birini buldun

Yine bizim de öyle yapmamızı mı istiyorsun? Tek eşlilik şu anda benim yaşam tarzıma uymuyor," diyorum kardeşime, bu kez tostı mideye indirirken. "Şimdiye kadarki en başarılı albümümden çıkıyorum. Yapımcım Eden Dawson ve plak şirketimin yöneticisi Lyric Rose bunun aynı zamanda *en iyi albümüm* olduğunu söyledi. Bunu takip etmeli, bir sonraki albümü daha da iyi yapmalıyım." Bu düşünceyle yükselen paniği bastırıyorum. "Müziğimi tanıtmak için turneye çıkmam gerekiyor, bu da sürekli haftalarca ya da aylarca seyahat etmem anlamına geliyor. Biriyle çıkmak buna pek uygun değil. Zaten Greyson Monroe olduğum için bana asılanlarla çok fazla zaman geçiriyorum. Bir kadında istediğim şey bu değil ve mükemmel bir kadınla tanışana kadar birileriyle çıkmayı kesinlikle düşünmüyorum."

Zax gülüyor. Gerçek bir kahkaha, ki bu Zax için çok şey ifade ediyor. Kız arkadaşı olan Suzie'yi, evlenme teklif edeceği kadını duşta felç geçirdiğinde kaybetti. Yirmi iki yaşında bir felç. Korkunç ve yürek burkan bir şeydi. Onu kaybetmek, özellikle de bu şekilde kaybetmek sekiz yıldan fazla bir süre boyunca onu mahvetti. Zax sonunda babamızın yerine ailemizin lüks moda şirketi Monroe Fashion'ın CEO'luğunu devraldı, boktan babamız bazı vicdansız şeyler yaptığında. Geçen yıl eski üvey kız kardeşimiz Aurelia onun tasarım stajyeri oldu ve ciddi bir dramadan sonra birbirlerine aşık oldular. Şimdi bol bol gülümsüyor ve gülüyorlar, bu da karşılığında beni cidden gülümsetiyor ve güldürüyor.

Suzie hayatına girmeden önce gezegendeki en huysuz herifti. Suzie benim için bir abla gibiydi. Yakın olabileceğimiz kadar yakındık. Grubumuz Central Square bizim aşk çocuğumuzdu. İkimizin de ortak hayaliydi, o menajerimiz, ben de solistimiz.

"Ama ikimiz de biliyoruz ki dışarıda senin için zaten mükemmel bir kadın var."

Ve bir anda dünyam kapandı.

"Onu araştırabilirsin," diye devam ediyor sanki içimi karıştırıp yediğim yumurtalar gibi kızgın tereyağında kızartmıyormuş gibi.

"Siktir git." Elim tereyağı bıçağımın etrafında yumruk olurken, kelimeleri neredeyse ona hırıldayarak söylüyorum. Onu bu şekilde karşıma çıkarmaması gerektiğini çok iyi biliyor. Arkadaşımız ve eski grup arkadaşımız Asher'in şaka yapması bir şey ama Zax? Hayır. Hiç hoş değil.

Kahvesinden lakayt bir yudum aldı. "Ben ciddiyim. Yapabilirsin."

Gözlerimi dikerim ve bunu sertçe yaparım, böylece nasıl bir pislik olduğunu anlar.

-Merak ediyorsanız söyleyeyim, on üzerinden on iki. "Yapamam. Yapamayacağımı biliyorsun." Yüzlerce kez yapmamak için kendimi zorladım. Benim için bir kazanç yok

Eğer yaparsam. Eski yaraların yeniden açılmasından başka bir şey değişmez. Hayır, teşekkürler. Hayatımın geri kalanında bunlardan kaçmak istiyorum.

Zax'ın gözleri omzumun üzerinden restoranın çıkışına doğru dalgın dalgın bakıyor. Ama bu konuda tefekkür yok. Onunla. En iyi arkadaşım ya da sanırım öyleydi. Onu ilk gördüğümünden bu yana geçen on altı yıl boyunca etkisinden kurtulamadığım bir saplantı.

Ama onu son gördüğümde...

"Şimdi nerede yaşıyor?"

"Siktir. Sen!" Sesimin oktavını yumuşatma zahmetine bile girmeden tekrarlıyorum. Bakışlara maruz kalıyoruz, bundan eminim ama şu anda umurumda değil. "Dur, Zax. Bu konuda şaka yapmıyorum. O değil, kardeşim."

Asla benim olamayacak tek kadın ve o da bunu biliyor.

İç çekiyor. Sonra ayağa kalkıyor, peçetesiyle ağzını siliyor ve peçetesini yarım kalmış tabağına bırakıyor. "Bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor. Sonra da muhtemelen gitmem gerekecek. Yani..." Gözlerini çıkışa doğru kaldırdı. "Evet. Görüşürüz. Ara beni. Senin için buradayım ve seni seviyorum. Bunu unutma."

Alnımdaki kırıksıklık ve yüzümdeki n'apıyorsun ifadesiyle kardeşim omzuma hafifçe vurarak restorandan çıkıyor ve beni burada yalnız bırakıyor. Ancak bunu neden yaptığını anlamam iki saniyeden az sürdü.

Bir kadın benim yanımdaki masada çaprazımdaki bankta oturuyor. Gözlerimi diktim. Nefesim kesildi. Ciğerlerim boşaldı. Zihnim allak bullak. Kalbim deli gibi...

Sonra bir nefes veriyorum. Düzgün ve yavaş. Sıcaklık içime yavaşça uyuşturucu gibi yayılıyor ve zaman zaman olduğum gibi şeytan gibi gülümsüyorum.

Üç yıl kadar önce Chicago'daki konserime geldiği o gecedan beri onu görmedim. Geceyi konuşarak geçirdik çünkü bana başka bir şey olamayacağını söyledi ve o konuşmada, en iyi arkadaşım olarak gördüğüm, en karanlık sırlarımı anlattığım, beni içten ve dıştan tanıyan, delicesine, yıkıcı, ölümcül bir şekilde aşık olduğum kadın bana bir Sevgili John notu bıraktı.

Ama şimdi burada, Boston'daki evinde, rastgele bir kafede karşımda oturuyor.

Hiç tereddüt etmeden yerimden kalkıp masaya biraz para attım ve hemen yanındaki banka çöktüm.

Sıçradı, kafasını bana doğru çevirdi, rastgele bir tuhaf adamın kişisel alanına girmesine hazırlıksız yakalanmıştı, ta ki ışıklar onu tanıyana kadar.

Yüz hatları. Mor gözleri -dünyanın en delicesine güzel gözleri- Fenway Park'tan daha geniş, pembe parlak dudakları şaşkın bir nefesle aralanıyor. Son gördüğümde çok daha kısa olan saçları, omuzlarının etrafından siyah mürekkep şeritleri gibi akıyor.

"Merhaba" dedim. "Bu koltuk dolu mu?" "Greyson."

"Fallon," ismimi abartarak söylemesiyle dalga geçiyorum, özellikle de birbirimizin tam isimlerini hiç kullanmadığımız bir zamanda. "Seni burada görmek şokların en şok edicisi. Kahvaltı yemeklerini bile sevmiyorsun."

Sesli bir şekilde yutkunuyor. "Ben... Artık biliyorum." "Gerçekten mi?"

Pişmanlık dolu bir kahkaha atıyor, bakışları restoranda şakacı bir şekilde zıplamadan önce kısa bir süreliğine bana kayıyor. "Hayır. Pek sayılmaz. Yumurtalar şeytanın sümüksü yiyecekleridir ve krepler bana şekere bulanmış bir somun ekmek yiyormuşum gibi hissettirir. Kahvaltıda kurtarıcı olan tek şey pastırmadır. Ve tost. Ama bu bizim küçük sırrımız olarak kalmalı."

"Bu konuda iyiyiz," diyerek onu dürtüyorum. "Küçük sırlarımız ve hatta bazı büyük sırlarımız var. Bin yıl oldu Fall. Sen iyi misin? Ben iyiyim," diyorum ona, çünkü bu bizim her zaman yaptığımız bir şeydi. İster vedalaşalım ister merhaba diyelim. "Çok güzel görünüyorsun."

Eski rutinimize geri döndüğümüzde gözleri parlıyor ve dudaklarının kenarında bir gülümseme beliriyor. "Ben iyiyim. Sen nasılsın Grey? Gördüğüm kadarıyla her zamanki gibi yakışıklısın."

Ona göz kırpıyorum ve ne kadar pürüzsüz ve yumuşak olduğunu düşünmemeye çalışarak elini kucağından alıp aramızdaki koltuğa koyuyorum. Sonra serçe parmaklarımızı birbirine doluyorum.

"Şehre ne zaman geldin?"

Bu soru ona beklenmedik bir şey yapıyor ve aniden bana öyle dikkatle bakıyor ki gözlerindeki mor, lavanta ve hatta mavi dokunuşları görebiliyorum. Doğrudan gözlerine bakmadan bu kadar uzun süre geçirmiş olmak bana acı veriyor. Parmağını sıkıyorum ama direncini, geri çekilme ihtiyacını hissedebiliyorum.

Göz kırpıyor ve sonra tekrar göz kırpıyor. Ve bu göz kırpmalarda, onun oh bok anını yakalıyorum ve acıtıyor. Çok acıtıyor.

"Ben... um." Dudaklarını yalıyor, başı hafifçe eğiliyor, sesi gerçek bir pişmanlıkla gerginleşiyor. "Buradaydım Grey."

"Burada mı?"

"Boston" kelimesini solurken daha da sarkıyor. "Ne kadar süre, Güz Kızı?"

Bakışları önündeki boş yer sofrasına düşerken serçe parmağı benimkine yapışıyor. "Tıp fakültesini bitirdiğinden beri."

Enayi. Yumruk. İçimdeki her şey donuyor. Yumruğunuzda bir buz küpü tutmak gibi, acıtıyor ve sizi içten içe uyuştururken acımasızca soğuk. "Vay canına."

"Biliyorum."

"Öyle mi, bebeğim? Bana Miami'de ihtisas yaptığını söylemiştin. Bana yalan söyledin."

"Evet. Yalan söyledim," diye itiraf ediyor, yüz hatlarını utanç kaplıyor, bana doğru hafifçe eğilirken bile, şimdi omuz omuza. "İhtisasımı Boston Çocuk Hastanesi'nde ve Hughes Healthcare'de yaptım."

"Tanrım." Boştaki elimi yüzümde gezdiriyorum. "Buna ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Bunca zamandır mı? Neden? Neden bana söylemedin?"

"Özür dilerim." derken sesinden kırılmalı ve dehşet damlıyordu. Yalan söylediğim için kendimden nefret ettim ve Boston'a dönüp sana söylemediğim için kendimden nefret ettim, özellikle de burada olduğunu bildiğim halde." Bakışları tekrar benimkilere yöneliyor. "Çok canım yandı. Seni görmemek, sana söylememek, böyle bir şeyi senden saklamak. Yine de başka seçeneğim yoktu Grey. Yapmadım."

"Bana gerçeği söyleyebilirdin."

"Hayır, yapamazdım," diyor inatla, ama sertliği önümde parçalanıyor. Birdenbire harap olmuş, bitkin görünüyor, ağırlığı üzerime çöküyor, başı omzumda ve birilerinin fotoğraf çekip çekmediği umurunda değil. Serçe parmağımı tekrar sıkıyor ve başını eğip bana hüzünle bakıyor. "Burada olduğumu bilseydin birbirimizi görürdük ama ben seni göremedim. Kendimi tutmak benim için yeterince zordu." Sert bir yutkunmanın ardından bakışları birleşmiş serçe parmaklarımıza takılıyor. "Seni son gördüğümde söylemiştim..."

"Hayır, bana nedenini söylemeyen bir not bırakmışsın" diye suçluyorum. "O otel odasında uyandım ve uyuyor olman gereken kanepeyi boş buldum. Otel kırtasiyesinde elveda yazan lanet bir not."

O zamandan beri yaktığım bir not çünkü onu tekrar tekrar okumak kendine zarar vermekten başka bir şey değildi. Gerçek nota ihtiyacım olduğundan değil. Onu ezberlemiştim. Mürekkepli kelimelerinin her koyu karalamasını inceledim.

Peşinden koştum. O bunu bilmiyor bile. Miami'ye giden uçağa atladım ve o Miami'de bile değildi. Sikeyim. Siktir!

"Ben nişanlıyım," diye ağzından kaçırıyor, vücudunu düzelterek. Ona bakıyorum, bu sözleri onun tatlı dudaklarından duymadığımdan eminim. "Nişanlandın mı? Ne zamandan beri?"

"İki hafta. Duyuru bu hafta kamuoyuna açıklanacak. Ara seçimler yaklaştığı ve her iki babamız da senatörlük için yeniden aday olduğu için siyasi nedenlerle bekledik." Kederli bir iç geçirdi. "Sana söylemem gerekirdi. Bunu biliyorum. Bunu pek çok kez düşündüm ama ben..."

Tam restoranın kapısı açılıyor ve içeri aristokrat diye bağırان bir adam giriyor. Mavi gözleri ışıldıyor, kısa sarı saçları pahalı bir şekilde kesilmiş ve mükemmel bir şekilde toplanmış ve Monroe takım elbisesi - ailemin markası olduğu için içimde onu öldürme isteği uyandırıyor - ustalıkla dikilmiş. Restoranı şöyle bir tarıyor, Fallon'u hemen bulamıyor ama aradığı kişinin o olduğunu biliyorum.

Nota olmadan bir kez duyduğum herhangi bir şarkıyı nasıl çalacağımı bildiğim gibi bunu da biliyorum.

"Ona mı?" İnanamayarak işaret ediyorum. Fallon'un diğer eli benimkini kapatıp tekrar kucağıma indiriyor ve ben de onun elini tutup sıkıca kavrayarak parmağındaki yüzüğe dokunuyorum. Midem kurşun gibi batıyor. Büyük bir elmas, o kadarını söyleyeyim.

"Evet. Grey... Ben..."

Sonunda Fallon'u buluyor ve yüzünde beliren gülümseme çenemi sıkımda neden oluyor. Zax onun içeri girdiğini gördüğünde neden beni buradan sürüklemedi? Neden beni bundan kurtarmadı? Kalkıp gitmeliydim, gidebilirdim. Bu lanet restorandan çıkıp gidebilirdim ama bacaklarımı hareket ettiremiyorum. *Nişanlandın mı?* Bu nasıl oldu?

Bu adamla evlenecek mi? *Onunla evlenmek mi?* Hayır. Evlenemez.

"Bacchus," diye mırıldanıyor, masanın diğer tarafına geçip ayağa kalkarken elleri iki elimi de serbest bırakıyor.

Gülmekten boğuluyorum. *Bacchus mu?! Gerçekten mi? "Börek!"*

"Börek mi?" Tekrarlıyorum ve masayı yuvarlamadan önce bacağıma tekme atıyor ve onu yanağından bir öpücükle selamlıyor - dudaklarından değil, not ediyorum - ve sonra tekrar yanıma oturuyor.

"Peki bu kim?" diye soruyor, karşımızdaki sandalyeye oturup peçetesini kucağına bırakarak. Bana çok aşına olduğum bir bakışla bakıyor. Kim olduğumu tam olarak bildiğini ve bundan hiç hoşlanmadığını söyleyen bir bakış.

"Greyson, bu benim nişanlım, Bacchus Hastings Astley, dördüncü. Bacchus, bu Greyson Monroe-"

"Orijinali," diye sözünü kestim. Fallon öksürerek bir kahkaha attı ama hemen bastırdı. Bacchus Astley. Bir senatörün oğlu. Doğal olarak. Elimi uzatıyorum ve o da tutuyor ama benim ona verdiğim ölümcül tutuşa kıyasla daha gevşek. Gülümsüyorum. Dostça değil. O da bana karşılık veriyor ve birkaç dakika boyunca erkek erkeğe birbirimizi süzüyoruz.

Önce benim elimi bırakıyor ve ben kazanıyorum, ancak benim için kazanılacak bir zafer yok.

"Seninle tanıştığıma memnun oldum Greyson. Fallon senden daha önce hiç bahsetmemiştir. Birbirinizi ne zamandır tanıyorsunuz, şimdi tanışmadığınızı varsayıyorum?"

"Komik, bana da senden hiç bahsetmedi."

Boğazının arkasından hoşnutsuz bir ses çıkarıyor ve Fallon kalçamı çimdikliyor.

Yönlendiriyorum. "Sanırım sana benden bahsetmemiştir. Ailesi beni pek sevmez. Fallon ve ben büyürken komşuyduk. Kazadan önce kardeşi Dillon'la arkadaştık."

Fallon yanımda kayıyor, ayağı benimkine sürünüyor. Dillon'la geçirdiğim kaza için kendimi suçlamamdan nefret ediyor. Kolumu omzuna atmak ya da elini tekrar tutmak istiyorum ama kendimi tutuyorum. Zar zor.

"Siz ikiniz ne zamandır birliktesiniz?" Cevabı zaten bildiğimden oldukça emin olmama rağmen ona geri fırlatıyorum. Onu hiç araştırmadım. Bunu yapacak midem hiç olmadı ama şimdi bunun için kendimi aptal gibi hissediyorum.

"Üç yıl," diyor bana küstahça ve evet, şimdi her şey bir araya geliyor.

"İlginç. Onu son gördüğümde bu yana tam olarak bu kadar zaman geçti."

Bir çimdik daha, bu seferki daha sertti ve evet, muhtemelen bunu söylememeliydim. Ya da hala burada olmalıydım çünkü ailesi ben gençken ayrıldıktan sonra görüşmeye devam ettiğimizi bilmemeli.

"Hmmm," diyor, başını eğip gözlerini kısarak beni değerlendiriyor. Bir süre sonra kendini beğenmiş bir gülümseme dudaklarını büküyor ve sanki kim olduğumu yeni anlamış ve zaten bilmiyormuş gibi parmaklarını "aha" der gibi şıklatıyor. Dangalak. "Sen şu erkek gruplarından birisin, değil mi? Yıllar önce o kız öldükten sonra dağılan gruptan." Fallon Suzie'nin ölümünden bahsedince yanımda kaskatı kesildi ama pislik nişanlısı

"Adı neydi, Harvard Meydanı mı?" diye devam etmeden önce yakalayın.

"Central Square," diye düzeltti.

Bakışları keskin bir şekilde onunkilere kayıyor. "Hayranı mısın?"

"Öyle olduğumu biliyorsun, Bacchus. Dolabımda konser tişörtü ve telefonumda müziği var. Beni birkaç kez dinlerken yakaladın."

Bu beni bu kadar tatmin etmemeli. "Şimdi nedenini biliyorum."

"İyi müziktir," diye araya girdim, onun ateşini düşürmek için. "Sen de bir dinlemelisin. Gerçi teknik olarak biz hiçbir zaman bir erkek grubu sayılmadık. Şimdi solo sanatçı olarak çalışıyorum. Sen ne iş yapıyorsun?"

Omuzlarını dikleştiriyor ve kavuşturduğu ellerini masanın kenarına koyuyor. "Bir hukuk firmasında ortağım ama bir gün babamın izinden gidip aday olmayı umuyorum."

Sırıyorum. "Tabii ki biliyorsun. Larklar kızlarını başka biriyle evlendirmezdi."

"Bize tuzak kurduklarını nereden biliyorsun?"

"Greyson," diye tıslıyor Fallon nefesinin altından ve onun için kötü sonuçlanmadan bunu durdurmam gerekiyor.

"Şanslı bir tahmin ama Fallon'la burada karşılaşmam ne kadar da küçük bir dünya." Dönüp onu içeri alıyorum, kızgın ve düşmanca davranmaya devam etmek istiyorum ama bu imkânsız. Fallon'u tanıyorum. Bu dangalağın tanıdığından ya da tanıyacağından çok daha iyi tanıyorum. Bana neden burada ihtisas yaptığını söylemediğini ve neden bu adamla nişanlı olduğunu biliyorum.

Onu gerçekten sevip sevmediğini sormak istiyorum. Onun için doğru adam olup olmadığını ve mutlu olup olmadığını. Eğer mutluyorsa, en azından o zaman bunu kabullenmek daha kolay olur. Hayatında ondan bir şeyler talep eden başka bir kişi olmayacağıma hep yemin ettim. Özellikle de bana veremeyeceğini bildiğim şeyleri.

Kendisi gibi. Zamanı gibi. Kalbi gibi.

Şimdi... şimdi onunla evlenecek ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok. Bu düşünce her ne kadar biri bana keskin bir bıçak saplıyormuş ve onu göğsümde döndürüyormuş gibi hissettirse de. Kendimi korumak zorundayım. Farkında olmadan denedi ve şimdi bu adama bakıyorum ve ben açık, kanayan bir adamım.

İyi yönettiğim bir şey değil, bu yüzden en iyi yaptığım şeyi yaptım ve kapattım. Ama bu sefer işe yaramıyor. Bu his. Bir kenara atılmayı reddediyor.

ya da kilit altında. Göğsümde yirmi tonluk bir kaya parçası gibi, nefes almamı kısıtlıyor ve her şeyin canımı acıtmasına neden oluyor.

Boğazımı temizliyorum. "Ben sizi kahvaltınızın tadını çıkarmanız için yalnız bırakayım." Ayağa kalkıyorum ve gözleri beni takip ediyor, bana pek çok şey söylüyor. Özür dilerim, canım yanıyor, seni özledim, keşke, keşke, keşke gibi şeyler. "Kendine iyi bak, Güz." Bizi dikkatle izleyen nişanlısına dönüyorum. "Tanıştığımıza memnun oldum, dostum."

Omzuna bir şaplak atıyorum ve çıkışa doğru yöneliyorum, kalbim ayaklarımda adımlarımı ağırlaştırıyor. Kısa bir süre durup cam kapıdan içeri süzülen güneş ışınlarına göz kırparak düşünüyorum. Kendimi bundan vazgeçiremeden, arka cebimden şarkı sözleri yazmak için ara sıra kullandığım küçük defterimi ve kalemimi çıkarıp hızlıca bir mesaj karalıyorum. Sonra sayfayı spirallerden yırtıp dörde katlıyor ve avucumun içine sıkıştırıyorum.

Bir daha asla böyle bir şansım olmayacak. En iyisi bunu değerlendirmek. Bana bir not bıraktı ve şimdi ben de iyiliğinin karşılığını veriyorum. Gerçi benimki onunkinden çok farklı.

Arkamı döndüğümde, onunla konuşurken bile hâlâ beni izlediğini fark ediyorum. Gülümsüyorum çünkü lanet olsun, nefesimi kesiyor ve sonra masasına dönüyorum. "Ne kadar kabayım. Nişanınız için sizi tebrik etmeyi unuttum. Umarım görüldüğün kadar mutlusundur."

Eğilip dudaklarımı yanağına bastırıyorum ve aynı anda elini tutup katlanmış kâğıt parçasını uzatıyorum. Kâğıdı alıyor, nefesi kesilirken bile kaşları sorgulayıcı bir şekilde çatılıyor. Eli kâğıdın etrafında kapanıyor ve onu serbest bırakıyorum.

Uzaklaşıyorum.

Bu sefer arkama bakmayacağım. Mesajım iletildi. Artık onun ve ona sahip olduğu için kendimi daha iyi hissediyorum. Bugünden sonra onu bir daha görmeyeceğimi biliyorum.

Six Ay Sonra

"SADECE ŞU KIZAK ÇANLARININ SESİNİ DUY-"

Yanımda yürüyen adam, "Nisan ayındayız," diye bağıyor ve tatil müziği hayranı olmadığını belli eder bir şekilde bana ters ters bakıyor.

"Yani? Bah humbug." Bugün tedavi ettiğim çocuğun kendini sakinleştirmek için bunu tekrar tekrar söylemesi benim suçum değil. İnanın bana, tek ihtiyacınız olan bunu bir kez duymak ve sonra tekrar tekrar beyninize kazınması. Çocuğun şansına ve az önce yanımdan geçip giden Varyemez'in aksine ben Noel müziğini seviyorum. Nisan ayında olsak bile.

Hem de soğuk ve yağmurlu bir Nisan ayında.

Boston'dan esen ıslak bir rüzgâr yüzüme çarptığında paltoma sarılıyorum. Yine de bu durum ne moralimi ne de yanımda taşıdığım ve çok lezzetli kokan sürpriz Japon paket servisini bozuyor.

Bacchus'un ofisine ulaşana kadar sadece iki bina daha var ve sonra o ve ben yemek yiyebiliriz. Ve son birkaç haftadır bunu pek yapmadığımız için birbirimizi görebiliriz. Hastanedeki programımın çılgınca olduğunu kabul ediyorum. Bir sürü gece vardiyası. Sanki ayrılacağımı öğrendikleri anda mesai saatlerini arttırmışlar gibi. Ayrıca Bacchus da işi bırakmadan önce büyük bir dava üzerinde çalışıyor.

Ama bugün nihayet Boston Çocuk Hastanesi'nde uzman doktor olarak çalıştığım son gündü.

Yarından iki hafta sonra evleneceğiz ve Hawaii'deki iki haftalık balayımızın ardından Philadelphia'ya taşınacağız. Burası onun aslen geldiği yer ve Bacchus'un her seferinde bir siyasi hamleyle dünyayı ele geçirmek gibi büyük planları olduğu için bizim de orada yaşamamızı istedi.

Boston'dan ilk ayrılışım değil ama bu sefer beni çok etkiledi. Kendimi hep buraya yerleşmiş olarak hayal ederdim. Burada doktorluk yapmayı. Bu Bacchus'a pek uymadı. Bana bir çocuk doktorunun her zaman iş bulabileceğini söyledi, bu yüzden seçim benim elimden alındı. Hem ailemin hem de Bacchus'un, kocama mükemmel bir politik eş olmak için mesleğimi bırakmamı beklemeleri de cabası.

Ama ister senatör, ister kongre üyesi, isterse de başkan olsun, çalışmayı bırakmak gibi bir planım yok. Doktor olmayı seviyorum. Çocuklarla çalışmayı seviyorum. Philadelphia Çocuk Hastanesi inanılmaz olacak. Öyle olacağını biliyorum.

Cebimdeki telefonum çalıyor ve beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor. Arayan Kaplan Fritz. Boston'da milyarder bir aileden geliyor. Beş erkek kardeşiyle birlikte hepsi doktor. En küçük ve tek kızı olan Rina ise çok iyi bir yoğun bakım hemşiresi. Ailelerimiz arkadaş, bu yüzden onları profesyonel olduğu kadar sosyal olarak da tanıyorum. Ben büyürken onlar benim için uzak, büyük kuzenler gibiydiler. En küçük kardeşi Oliver ile de Hughes Healthcare'de çalıştım. Ben asistanken o benim uzman doktorlarımdan biriydi.

"Selam," diye cevap veriyorum, içimi kaplayan ani duygu seli karşısında şaşırıyorum. Bu kasabayı ve bu insanları çok özleyeceğim.

"Selam," diyor telefonda. "Cuma akşamı rahatsız ettiğim için üzgünüm ama bana yönlendirdiğin hastayı gördüğümü bilmeni istedim. Patolojik üfürümü olan küçük çocuğu."

"Lütfen bana ameliyat olması gerektiğini söylemeyin."

"Ameliyat olması gerekiyor. Yetersizlik tıbbi olarak tedavi edilemeyecek kadar büyük. Önümüzdeki hafta başına randevu aldım."

Ugh. "Bunu senin yapmana sevindim. Küçük hastalarımın minik kırık kalplerini düzeltmesine izin verdiğim tek kişi sensin."

Telefonda kıkırdıyor. "Benim işim bu." Bir duraklama. "İyi misin? Sesin... komik geliyor."

O görmese de dudaklarımı gülümsemeye zorluyorum. "Sadece biraz melankolik hissediyorum. Bugün taşınmadan önceki son günümdü."

"Kahretsin. Özür dilerim. Bu çok zor. Seni burada özleyeceğiz. Bir şeye ihtiyacın olursa bize haber ver. Siz aileden sayılırsınız ve biz de ailemize göz kulak oluruz."

Nefes alıp veriyorum, sözleri beni çok etkiliyor. "Teşekkür ederim. Bunu tahmin ettiğinden çok daha fazla takdir ediyorum."

"Ne zaman isterseniz. Kendine iyi bak ve iki hafta sonra düğünde görüşürüz."

Arama sona eriyor ve Bacchus'un ofis binasının kapısına ulaştığımda telefonumu çantama geri koyuyorum. Kapı hızla açılıyor ve az önce yirmi kişinin boşalttığı asansöre adım atmadan önce güvenlik görevlisine el sallıyorum. Diğer herkes hafta sonuna başlamanın heyecanı ile evlerine dönüyor ama nişanım hâlâ burada, Cuma gecesi geç saatlere kadar çalışıyor.

Yukarıya hızlıca çıktım ve sonra çoğunlukla boş olan katına bırakıldım. Sadece birkaç kişi kalmış ama ben ofisinin olduğu arka tarafa doğru ilerlerken onlar da dışarı çıkıyorlar. Yaklaştığımda sesini duyuyorum ve telefonda olduğunu fark ediyorum. Derin bir iç çekerek, çünkü açlıktan ölüyorum, duruyorum ve o işi bitirene kadar vücudumu duvara yaslayarak bekliyorum.

En azından burada kimse beni bunu yaparken görmüyor.

İş görüşmelerini bölmemden nefret ediyor ve bu sürpriz bir ziyaret olduğu için bundan hoşlanmayacağını biliyorum.

"Bana mastürbasyon yapma, Tommy. Bu anlaşmayı kabul edemeyeceğimi biliyorsun. Sadece saçmalık değil, müvekkilim de buna izin vermez. Sen bu davanın federal savcısıydın. Anlaşma yapmak istiyorsan bundan daha fazlasına ihtiyacım var."

Dinliyor ve sonra ayağa kalkarken telefonunu hoparlöre çevirerek hareket ettiğini duyuyorum. Tommy, "Bu bir anlaşma Astley," diyor. Tommy, Bacchus'un en yakın arkadaşlarından biri. "Sık kafalı müvekkilinin bu konuda hak ettiğinden daha fazlası."

"Bunu tartışabilirim."

"Yapabileceğinden eminim, çünkü bu işi uzatarak yaptığın şey bu, ama ikimiz de son teslim tarihine yaklaşıyoruz ve kimse bunun mahkemede bitmesini istemiyor." Bir süre sessiz kaldı. "Bunu herkesin yararına olacak şekilde yapmaya ne dersiniz? Müvekkilleriniz kırk yerine otuz milyon öder, ben de sizin için fazladan yirmi bin dolarla işi tatlıya bağlarım."

Bacchus'un bardağında buz şıngırdıyor ve sesli bir şekilde bir yudum aldığını duyuyorum. "Bana rüşvet vermeye mi çalışıyorsun?"

"Asla." Tommy gülüyor. "Bunu eski hukuk fakültesi arkadaşın için bir iyilik yapmak olarak düşün ve herkes kazançlı çıksın. Özellikle de sen. Ne

dersin? Senin için yirmi ve anlaşma imzalandı."

"Peki, tamam. Ama gelecek Cuma'ya kadar istiyorum yoksa anlaşma geçersiz olur."

Nefesimi elimle kapatıyorum. Az önce yaptığı şey yasadışı. Tommy'nin yaptığı yasadışı. Bunun için barodan atılabilirler. Hem de öyle kayıtsızca yaptılar ki. Zihinlerinde bir düşünce, ikinci bir tahmin ya da eylemlerinin yasallığını yeniden düşündükleri bir tereddüt anı bile yok.

Bir kahkaha daha. "Düğümü atmadan önceki son iş günün olduğu için mi?"

Bacchus inliyor, yerine otururken sandalyesinin derisi kırılıyor. "Hatırlatmayın bana."

Sessiz bir korku midemi doldururken gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Geriniyorum, sonraki her kelimeyi dinliyorum.

"Ne?" Tommy düpedüz şok içinde ciyaklıyor. "Bunu nasıl söylersin? Senin ve babanın istediği her şey bu, değil mi? Fallon'dan mı ekiniyorsun?"

"Bilmiyorum dostum." Masasına koyduğu bardak şangırdıyor. "Tam olarak değil." Sessizleşiyor ve sonra sandalyesinde hareket ettiğini duyuyorum. "Hayatının geri kalanında tek bir amcığa nasıl bağlı kalabiliyorsun?  buçuk yıl yeterince zor geçti."

İim buz kesiyor ve burada, duvara yaslanmış, donmuş bir halde duruyorum. Nabzım boğazımda öfkeyle çırpınıyor, derimin içinde hissettiğim acı verici bir zonklama.

"Yapmak zorunda olduğunu kim söyledi? Bu kadar uzun süre dayanabilmene şaşırdım."

Bacchus boğazını temizler. "Fallon hile yapmaya çok karşı. Ailesinin irkin bir evliliği var ve o da bizim için bunu istemiyor. Bunca zaman ona sadık kaldım çünkü beni aldatırken yakalamasından korkuyordum ve bunu berbat edemezdim. Ama şimdi koridordan aşağı bakarken tek düşünebildiğim bu. Evlendikten sonra bu sözü tutmamın imkanı yok."

"Onu seviyor musun?"

Bacchus sanki bu çok saçmaymış gibi gülüyor, içimi karıştıran ses gözlerimin akmayan yaşlarla dolmasına neden oluyor. "Elbette, onu seviyorum. O mükemmel biri. Biraz şışman olsa da tatlı ve güzel."

"Gt herif, kadınlar artık şışman değil. Kıvrımlılar."

Bacchus kıs kıs güler. İkisinden bir yudum alır ve bardağı tekrar yerine koyar. "Gerçekten mi? Kocaman kıı ve kalçaları seninle aynı fikirde değil. Her neyse. şışman olması o kadar da umurumda değil, özellikle de güzel göğüsleri söz konusu olduğunda. Geri kalan her şey ameliyatla ya da diyetle halledilebilir. Fallon mükemmel bir politikacı eşi olacak.

Ondan ne istediğimi. O benim Beyaz Saray'a giden biletim. Ama bazen çok sıkıcı olabiliyor. Hem yatakta hem de yatak dışında. Kendime sürekli hatırlatmak zorundayım, bir sürtükle soyu soppu için evlenirsin, havlaması ya da kıcı için değil. Fallon'un durumunda ikisi de kesinlikle doğru."

"Hâlâ neden aletini pantolonunun içinde tutman gerektiğini anlamıyorum. Bilmediği şey ona zarar vermez ve sen de bunu ondan saklamanın yollarını bulacak kadar akıllısın."

"Biliyorum. Haklısın. Ayrıca, Philadelphia'da taşındığım ofiste bir kadın var. Çok ateşli. Başladıktan sonra bir hafta içinde onu becermememin imkanı yok. O da istiyor. Bana öyle söyledi."

"O zaman onu becermelisin."

Bacchus güler. "Onu becermeliyim. Balayından sonraki hafta bunu yapmanın kötü bir davranış olduğunu mu düşünüyorsun?"

Daha fazla kahkaha ve zihnim bana bağıyor. *Kaç, Fallon. Kaç. Uzaklaş.* Ama kaslarım harekete geçmiyor. Onu duymak zorundayım. Her zalim kelimesini. Nefes almıyorum ve buna minnettarım çünkü nefes alırsam hıçkıracağımı biliyorum. Ve siktir et onu, çektiğim acıyı hak etmiyor. Safra boğazımın arkasına tırmanırken elim ağzımı kapatıyor. Öfke ve acı içime işliyor. Tüm bunları duyduğuma inanamıyorum. Benim hakkımda söylediği şeylere inanamıyorum.

"Fallon öğrenirse çıldırır."

"O zaman bunu öğrenmemesini sağla. Sürekli bir metresi sır olarak saklayamayacağını düşünüyorsan, bu kadını birkaç kez becer ve sisteminden çıkar. Sadece dikkatli olmalısın. Erkekler dikkatsiz davrandıklarında yakalanırlar."

"Biliyorum. Her şeyin üstündeyim. Sadece hiçbirini eve götüremem. Fallon bu kadını ya da diğerlerini asla öğrenmemeli çünkü öğrenirse... şey..." Bir duraksama ve sonra gülüyor. "Her neyse. Benden boşanacak değil ya. Kaltak bunun için çok iyi eğitilmiş. Çok mükemmel." O biraz daha gülüyor ve Tommy gülüyor ve *ha, ha, ha*, tek gördüğüm kırmızı. O kadar yoğun bir sis ki, gözlerimin önünde alev alev yanan bir ateş topu gibi.

Aşağılandım, utandım, hastalandım ve *öfkelenim*.

Elimdeki yiyecek torbasını tutarak ofisine uçuyorum ve on bin güneş gücüyle torbayı ona fırlatıyorum. Havada fırıl fırıl dönüyor, kaplar kahverengi kâğıdın sınırlarından kaçıp masasının ve onun üzerine düşüyor. Sos, suşi, wasabi ve somon teriyaki her yerde. Bardağı da ikincil hasar olarak göğsüne çarpıp yere düşüyor, kristal ve burbon parçaları etrafa saçılıyor.

"Seni orospu çocuğu!" Kulakları patlatan bir çığlıkla öfkelenirim.

"Kahretsin. Tommy, gitmeliyim." Yumruğunu ofis telefonuna çarptı. "Ne oluyor Fallon?" Takım elbisesini ve gömleğini kaplayan sıcak, yapışkan, ıslak pisliği iterek ayağa kalkar.

Öfkeyle parmağımı ona doğrultuyorum. "Dalga mı geçiyorsun benimle?! Benden orospu diye bahsediyorsun ve sikini başka bir kadına sokmak için nasıl sabırsızlandığından bahsediyorsun çünkü ben çok sıkıcıyım ve sen bana ne sikim olduğunu sormaya cüret ediyorsun?" Sesim her kelimedede daha da yükseliyor. Bir kez olsun, birinin görmesi ya da duyması umurumda değil.

Telaşla, dağınıklığı bırakır. "Dinle, tatlım, düşündüğün gibi değil. Ne duyduğunu sandığını bilmiyorum ama-

Parmağımı havaya kaldırıyorum. "Sakın bana karşı küçümseyici bir tavır takınma. Ne dediğini biliyorsun ve duyduğumu da biliyorsun. Tekrar dene, pislik."

Bana doğru gelmek için hamle yapıyor ve ellerim fırlayıp onu durduruyor. Bana dokunursa onu öldürebilirim. Üzerimde neşter, bıçak ya da kalem bile yok ve yemek çubukları şu anda ayaklarının dibinde yerde duruyor, ama bir şey bulacağım ve bu onun için yeterli olacak. "Dumpling, hayır. Seni seviyorum. Yemin ederim seviyorum. Duyduğun şey..." Hayal kırıklığı içinde homurdanıyor, kendi etrafında dönüyor ve sandalyesini tekmeliyor. "Özür dilerim, tamam mı? Özür dilerim. Tanrım, Fallon, uzun bir gün ve uzun bir hafta oldu. Sadece erkek erkeğe konuşuyorduk. Sadece geyik yapıyorduk." Bir adım daha atınca onu durdurdum ve kızgınlıkla homurdanmaya başladı. "Hadi ama. Neden bu kadar sinirleniyorsun? Bunu olması gerekenden daha fazla büyütüyorsun."

"Sen... sen beni gazla aydınlatmaya mı çalışıyorsun?"

Bunu daha önce kaç kez yaptı ve ben fark etmedim? "Siktir! Hayır!

Hayır! Bu... beni anlamalısın. Hiçbir şey değildi.

Saçma sapan konuşuyorsun. Ben sadakatsizlik yapmadım. Yemin ederim, yapmadım."

Başımı sallıyorum çünkü bu onun bana söyleyebileceği çok saçma bir şeymiş gibi geliyor. Onun içi boş özüne ya da saçma sapan açıklamalarına ihtiyacım yok. Tüm bunlardaki ironi şu ki, hiç şaşırmadım. Yani, balayımızdan dönüp eyalet değiştirdikten bir hafta sonra beni aldatmayı planladığını düşünmemiştim. Bunu kesinlikle tahmin *etmemiştim*.

Ama onun da öyle olmasına şaşırmadım.

Ailem de farklı değil. Onların arkadaşları da farklı değil. Siyasi kokteyl partilerinde yapılan lanet olası bir şakadır bu. Erkekler bir odada konyak ve purolarını yudumlarlarken, kadınlar başka bir odada şampanya ve

yüzleri ve yaptırmak istedikleri iğneler hakkında gıdaklıyorlar. Ama tüm bu yüzeyselliğin altında bir şey var. Şu, şunun dadısını beceriyor; şu, şunun kocasını beceriyor. Her şey açıkta olmasına rağmen ortada.

Safça, bunun benim başıma geleceğini düşünmemiştim.

Bacchus ailemin ne yaptığını biliyor. Beni ne kadar rahatsız ettiğini. Bundan ne kadar nefret ettiğimi ve sanki hepimiz buna dayalı bir hayat yaşıyormuşuz gibi hissettiğimi. Ona bundan bahsettiğimde bana sarıldı ve asla biz olmayacağımıza söz verdi. Herkesin kıskanacağı o gerçek çift biz olacaktık. Üç buçuk yıl boyunca öyleydik.

Ama hepsi yalandı.

"Ayaklarınıza kapıyacak mükemmel bir siyasi kaltak istiyorsanız, onu başka bir yerde bulun. Biz bittik. Senin gibi bir serseriyle evlenmek üzere olduğuma inanamıyorum." Nişan yüzüğümü parmağımdan çıkarıp ona fırlatıyorum ve sonra hızla uzaklaşıyorum.

"Fallon! Bekle. Hayır." Telefonunun çaldığını duydum ve sonra o orospu çocuğunun telefonu açtığını duydum. Nişanlısının peşinden koşmak yerine telefonuna cevap veriyor. Artık eski nişanlısı. Benim için tek kurtarıcı henüz aldatmamış olmasıydı. Vajinam minnettar. Eğer bana cinsel yolla bulaşan bir hastalık bulaştırsaydı, yemin ederim cesedini asla bulamazlardı.

Düğmeye bastığım anda asansörün kapıları merhametle açılıyor ve ben de aşağıya iniyorum, arabanın içinde volta atıyorum, mantıklı düşünmenin ötesinde öfkeliyim. Ayaklarım zemin kata değişiyor ve sonra binadan hızla çıkıyorum, havanın sıcak ve mükemmel değil de yağmurlu ve soğuk olmasına seviniyorum. Bu hava içime uyuyor ama koşarken vücudum sıırılsıklam olsa da gözlerim kuru. Bunun için ağlamıyorum. Sadece koşuyorum ve bunun beni korkak mı yoksa akıllı mı yaptığından emin değilim. Ona bakmak istemiyorum ve bu konuda söyleyeceği saçmalıkları daha fazla duymak istemiyorum.

Benim hakkımda söylediği şeyler.

Vay canına. Ben sadece... Ben sadece tüm bunlarla yapamam. Kafamı nasıl toparlayacağım? Belki de çok kızgın olduğum için ağlamıyorumdur? O yemeği ona fırlatmak çok iyi hissettirdi. Takım elbisesini mahvettiği kesin. Gülüyorum. Bu gerçek değil. Cehennem gibi yakıcı ve garip bir şekilde iyi hissettiriyor.

İçimde dolaşan bu garip his de ne?

Yerini belirleyemiyorum ve adını koyamıyorum ama bunun bir önemi yok çünkü şu anda daha büyük sorunlarım var. Titreyen boğulmuş bir sıçan gibi apartmanımıza ulaştığımda burada kalamayacağımı anlıyorum. Burası onun evi. Onunla birlikte taşındım.

Onun. Evini sattığı ve bir ay içinde Philadelphia'ya taşınacağımız için burası artık onun olmayacak. Hawaii'den döndükten hemen sonra.

Ben evsizim. İşsizim. Nişanlım yok.

Aileme söylersem, bunun için bahaneler üretecekler ve aslında bana alışmamı söyleyecekler. Bu modern evlilik hayatı. Annem bana teknik olarak aldatmadığını ve bunu geride bırakmamı söyleyecektir. Bir anlaşma yapmak için rüşvet alan bir suçlu olmasını umursayacaklarından bile şüpheliyim. Muhtemelen bunu anlayışlı ve akıllı bir iş uygulaması olarak görürlerdi.

Bir araya geldiğimizde hepsini duydum, nişanlandığımızda daha da fazlasını.

O senin için mükemmel bir adam Fallon. Zeki ve hırslı. Önemli bir eyaletten gelen güçlü bir politik isim. Massachusetts ve Pennsylvania. Bu eyaletler ve ikinizin de babasının desteğiyle, farkına bile varmadan Pennsylvania Bulvarı'nda yaşıyor olacaksınız. İkinizin bu ülkede ve tüm dünyada sahip olacağı gücü bir düşünün.

"Hepsinin canı cehenneme!" Yarı dolu kutularla dolu dairesini keserken haykırıyorum.

Tek umursadıkları buydu. Güç. Para. Doğru bağlantılar. Ben bunların hiçbirini umursamadım.

Tek istediğim beni görmeleri idi. Beni ben olduğum için sevmeleri idi. Herkesi mutlu etmek çünkü biz çok mutsuzduk ve ben buna bir saniye daha dayanamazdım.

"Acınacak haldesin Fallon. Seni ne hale getirmelerine izin verdiğine bir bak."

Aciliyet beni harekete geçiriyor. Bacchus her an burada olabilir ve ben onu görmek istemiyorum, bu yüzden en büyük valizimi buluyorum ve dolabımdan ellerimin değdiği her şeyle dolduruyorum. Çekmecelerimdeki ve raflarımdaki her şeyi içine dolduruyorum. Pasaportum. Onu kesinlikle saklamak istiyorum. Ayakkabılarım. Evet, ayakkabılarımı unutamam. Özellikle de hiç giymediğim o şirin, ısıltılı topuklu ayakkabılarımı.

Sırada banyo var ve sanki Süpermarket Süpürgesi'ndeymişim gibi tezgâhımın üzerinde geziniyorum ve sonra ağır pezevengi fermuarlıyorum, fermuarın sonuna kadar kapanması için ağırlığımı tepesine bastırıyorum ve sonra tekrar koşuyorum. Anahtarlarımı yere bırakıyorum -çıplak ayakla basmasını umarak- çantamı kapıyorum ve sonra yağmurun altında dışarı çıkıyorum.

Gidecek hiçbir
yerim yok. Kimsem
yok.

Sanırım birkaç arkadaşım var ama utanıyorum ve henüz hiçbir şey hakkında konuşmaya hazır olduğumdan emin değilim. Tek kadın arkadaşım iş arkadaşlarım ve onlar da çok soru soruyor, deli gibi dedikodu yapıyor ve güneşin Bacchus'un kışından doğduğunu düşünüyorlar.

Her saniye daha da ıslanıyorum, yağmur şimdi daha şiddetli ve ben kaybolmuşum, yalnızım ve çok üşüyorum. Bacchus'un arabasının caddede ilerlediğini gördüğümde zihinsel olarak yakınlardaki otelleri gözden geçiriyorum. Beni burada dikilirken göreceği kesin. Kafamı çeviriyorum ve sol tarafımda iki bina yukarıda, üzerinde adımın yazılı olduğu bir bar görüyorum.

Şu anda bir ya da yirmi içki kulağa oldukça iyi geliyor.

D Başıımı eğerek, doğruca bara doğru ateş ettim. Bacchus birkaç blok ötedeki ışıklarda, sokak lambalarının parıltısı arabasını aydınlatıyor. Dışarısı karanlık, umarım beni henüz görmemiştir. Sıcak bir hava patlaması ve

Bara girdiğimde bayat bira ve kızarmış yemek kokusu yüzüme çarpıyor. Kalabalık, Cuma gecesi iş çıkışı içenlerle dolu, ama bavulumu arkamdan sürüklemeyi ve köşede yalnız bir bar koltuğu kapmayı başarıyorum.

İnsanlar bana bakıyor, şüphesiz Nuh'un gemisine binmeyi başaramayan insanlara benzediğim için. Saçlarımı geriye itiyorum ve yüzümdeki fazla suyu siliyorum. Kıyafetlerim için bir şey yapamam ama kuruyacaklardır. Asıl içim sıkılmış gibi hissediyor.

"Ne alırdınız?" İrlanda aksanıyla konuşan sevimli bir barmen dirseklerini tezgâha dayayıp çatık kaşlarıyla gözlerimin içine bakarak soruyor. Bu yeni bir şey değil, o yüzden şaşkın bakışlarına karşılık vermiyorum. Gözlerime. Kimse onlara anlam veremiyor. Mavi değil, gümüş değil, yeşil değil ve kesinlikle kahverengi değil. Morlar, ışığa bağlı olarak daha açık ya da daha koyu.

Hastalarım onlar sayesinde bir süper kahraman olduğumu düşünüyor ve ben de bu varsayımı asla çürütmüyorum.

"Kirli bir martini lütfen," diye kibarca rica ediyorum. Başını sallıyor ama daha fazla uzaklaşmadan elimi kaldırıp onu durduruyorum. "Ve bir double tekila. İyi tekila. İyi tekila değil."

"Bir double tekila ve kirli martini ister misin?"

Beni olduğumdan daha az dengesiz göstereceğini umduğum bir gülümsemeye "Lütfen," diyorum.

Çoğunlukla bar tarafından gizlendiğim için beni görebildiği kadarıyla inceliyor. "O kadar alkol için biraz ufak tefeksin."

Kısa, evet. Küçük, şey, Bacchus kesinlikle öyle düşünmüyor.

"Altın madalyalı bir alkoliğin karaciğerine sahipmişim gibi davranamaz mıyız? Size üzücü hikayemi anlatmak istemiyorum ve duymak istediğinizden de şüpheliyim. Araba kullanmıyorum. Yirmi dokuz yaşımdayım. Ve bir sürü param var."

"Kıza sadece içkisini ver, Seamus. Ona annelik yapmayı bırak."

Sağıma bakıyorum ve uzun boylu, kızıl saçlı ve sakallı bir adam görüyorum. İskoçyalı. Sanırım. Aksanlarımı karıştırıyor olabilirim ama hepsi çok lezzetli.

Seamus bana temkinli bir şekilde başını sallıyor ve sonra içkilerimi hazırlamaya koyuluyor. "Teşekkür ederim," diyorum uzun boylu adama.

Önümdeki bar tezgahına vuruyor ve merhametle beni kendi halime bırakıyor. Şu anda en son istediğim şey biriyle havadan sudan konuşmak. Çantamdaki telefonum çalıyor ve bunu yapmamak için kendimi çok zor tutuyorum ama merak hain bir kadın ve bana karşı her zaman, *her zaman galip geliyor*.

Bacchus: Beni ara. Güvende olduğundan emin olmak istiyorum. Çantanı hazırladığını biliyorum ve bunu düşünmen için sana bir iki gün vereceğim ama konuşmamız gerek.

Bacchus: Ya da şimdi geri gelebilirsin. Yemek yedin mi? Sana yiyecek bir şeyler getirebilirim. Aç olduğunu biliyorum.

Bacchus: Lütfen, Dumpling. Kulak misafiri olduğun şey için çok üzgünüm. Öyle demek istemedim. Yemin ederim istemedim. Sadece stres. Hiçbir anlamı olmayan aptalca bir stres. Seni aldatmayacağım. Yemin ederim ki aldatmayacağım. Sadece bana geri dön.

Bacchus: Neredesin ve neden aramalarım ya da mesajlarıma cevap vermiyorsun?

Mesajlarına bakıyorum, onları tekrar tekrar okuyorum, tam o sırada arıyor ve sözümü kesiyor. Onu hemen sesli mesaja yönlendiriyorum. Bir yanım ona inanmak istiyor. Bir yanım da aşırı tepki verip vermediğimi merak ediyor. Aslında beni aldatmadı. Belki erkekler bunu yapıyordur. Aldatmamak ya da yanlış bir şey yapmamak için stres atmak ya da streslerini atmak için kadınları hakkında saçma sapan konuşuyorlardır. Barmen içkilerimi önüme koydu ve ben onun evlilik yüzüğünü fark ettim.

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

İsteksizce kabul eder. "Evet."

"Karınızı hiç aldattınız mı?"

"Aman Tanrım." Yüzünü buruşturarak alnını siler.

"Bekle, sorularım bitmedi. Hiç karınızı aldattınız mı ya da arkadaşlarınızla onu nasıl aldatmak istediğiniz hakkında konuştunuz mu?" Çünkü o şişman ve yatakta ve yatak dışında sıkıcı. Bu acıttı.

Bana attığı bakış tiksintiden başka bir şey değildi. "Em. Hayır. Bunu yaparsam karım beni taşaklarımdan asar."

İyi kadın. "Tamam. O zaman hiç, ne bileyim, arkadaşlarınıza onun hakkında aşağılayıcı ya da açıkçası incitici şeyler söylediniz mi? Bilirsiniz, belki de bu kaltakla soyu sopu için evlendiğinizi söylediniz, havlaması ya da kıcı için değil. Kıç demişken, arkadaşlarınıza hiç karınızın şişman olduğunu ve koca bir kıcı olduğunu söyler misiniz?"

İç geçiriyor, dirseklerini tekrar tezgâha koyuyor ve cevabıyla bu kadar ilgilenmesem çabucak geçiştireceğim acıyan bir bakışla beni hizalıyor. "Hanımını seven gerçek bir erkek bunu asla yapmaz. Onun sahip olduğu en kıymetli ve değerli varlık olduğunu bilir. Bizimle yeterince seks yapmadığından ya da dırdır ettiğinden şikâyet edebiliriz ama asla kadınlarımız hakkında kötü konuşmayız. Bunu yapmak bizi kötü gösterir. Şikâyet etmek aşağılamak değildir. Arkadaşlarınızla homurdanmak vardır ve bir de pişmanlık duymayan saygısız bir eşek olmak vardır ve arada fark vardır. Eğer adamınız size bu şekilde saygısızlık ettiyse ve siz de o piçi terk ettiyseniz, doğru olanı yapmışsınız demektir."

"Teşekkür ederim, Seamus." Ona daha çok çarpık bir kaş çatma gibi hissettiren zayıf bir gülümseme sunuyorum ve sonra shot'ımı almaya gidiyorum. Daha önce hiç tekila içmemiştim ama filmlerde hep çok havalı ve kolay görünürdü. Boğazımın arkasına doğru fırlatıyorum ve hırıltılı bir öksürük kesik kesik geliyor. Limonları bana uzatıyor, ben de hemen bir tanesini kapıp ağızma atıyorum ve can havliyle emiyorum.

Sonra boş kadehimi işaret etmeden önce parmağımı havada sallıyorum.

Göğsünün üzerinde haç işareti yapar. "Kutsal Meryem, bu uzun bir gece olacak. Sana biraz su da getireyim."

Susuz kalmış misket limonunu ağızımdan çıkarırken ona bir başparmak işareti yapıyorum. "Bu muhtemelen iyi bir fikir. Su içmek çok önemli," diyorum tekilayla pek de iyi gitmeyen martinimi yudumlarım ama kimin umurunda? Bir plan yapmalıyım. Düşünmeliyim ama şu anda bunu yapmak çok zor görünüyor.

Aptal telefonum yine çalıyor.

Bacchus: Bana mesaj at ki güvenli bir yerde olduğunu bileyim.

Parmaklarım telefonumun klavyesinde oyalanıyor, cevap olarak ne yazmam gerektiğini ve tekrar yazmasına izin verip vermeyeceğimi tartışıyorum. Muhtemelen şu anki tekila ve votka sarhoşluğumda yapmam gereken bir şey değil. Onun iini boşaltırken bunu hatırlamak istiyorum.

Ben: Ben güvendeyim.

Don Julio ile. Kendi kendime kısı kısı gülüyorum.

Bana mesaj atmayı ve aramayı bırak. Seni yarın ararım.

Telefonumu yere bırakıyorum, ancak kenara çok yakın ve tezgahdan kayarak yere düşüyor.

"Kahretsin," diye tısılıyorum, almak için eğiliyorum, ancak kılıf kısmen çıkıyor ve şimdi dizlerimin üzerine düşüyorum. Ellerim titremeye başlıyor, vücudum da onunla birlikte titriyor, kalbim göğsümde dört nala atıyor çünkü telefon kılıfımın arkasında. Onu kaybetmek istemedim ve Bacchus'un bulabileceği herhangi bir yerde bırakamazdım, bu yüzden onu oraya sıkıştırdım.

Greyson'ın notu.

Eğer onu çıkarırsam, eğer onu bininci kez tekrar okursam, eğer o günaha boyun eğersem...

Ailem ondan *nefret ediyor*. Monroe'lardan nefret ediyor. Greyson'dan özellikle nefret etmelerinin nedeni Dillon'ın geçirdiği kaza, ama ondan önce Dillon'la en iyi arkadaş oldukları dönemde de ondan pek hoşlanmıyorlardı. İkincisi daha çok annemin işi. Babamı metresiyle yatakta yakaladı - bu onun ilk vukuatı değildi - ve kötü bir durumu alıp Lifetime filmlerinin malzemesi haline getirmek için Bay Monroe'yu kullandı.

Yerime oturuyorum, telefonumu kavriyorum ve martinimden bir yudum daha alırken onu görmezden gelmeye çalışarak yarı açık kasaya bakıyorum. Dillon'ı arayabilirim. şu anda bir kongre üyesi -Massachusetts'ten gelen en genç kongre üyesi- ve başkentte yaşıyor ve bana nadiren zaman ayırıyor. Ama o aynı zamanda benim ikiz kardeşim ve bu konuda arayabileceğim ve beni anlayacak başka kimsem yok.

Çenem yontulmuş bar tablasına doğru düşüyor ve işte o zaman gözyaşlarım resmen başlıyor çünkü bu doğru değil. Başka biri vardı. Kendimden ona verebileceğim küçük parçalar dışında hiçbir karşılık beklemeden benimle kalan biri. Sabahın üçünde arayabileceğim ve her zaman telefonu açan biri. Hiçbir şeye ayıracak zamanı olmadığına bile bana zaman ayırırdı.

Onu bir kenara attım. En iyi arkadaşımı. Onlar için.

Greyson için ağlıyorum, korkunç nişanım için değil.

Gerçi bu yeni bir şey değil. Yıllar boyunca Greyson için milyonlarca gözyaşı döküm. Bazıları onunla birlikte. Çoğunda yalnızdım. Onu çok özledim. Kayıp bir uzantı gibi, o her zaman benim bir parçam oldu ve yokluğu o gittikten sonra bile hissedildi.

Central Square, Cambridge'den beş adam bir YouTube videosunun viral olmasıyla büyük bir başarı yakaladı ve bir gecede her şey değişti. Grey grubun solisti ve ana yeteneğiydi ama birlikte bir plak sözleşmesi imzaladılar ve o zamanlar dünyanın en büyük rock grubu olan Wild Minds'ın açılış grubu olmak üzere Boston'dan ayrıldılar. Bu hepsi için bir rüyanın gerçekleşmesiydi.

Ben hariç.

Birbirlerine karşı kayıtsızlık ve uçarıklık arasında gidip gelen ebeveynler ve ona bakmaya cesaret eden herkese kızgın ve kötü davranan bir erkek kardeşle geride bırakıldım çünkü tek gördüğü kaza ve ona yaptıklarıydı. Ben mükemmel biriydim. Bu hem bir hayatta kalma becerisiydi hem de benden beklenen şeydi. Parçalanmış tüm parçalarımızı bir araya getirmeye ve herkesi mutlu etmeye çalışan bendim.

Greyson gittiğinde kimsem yoktu. Aynı şekilde bağ kurabileceğim başka arkadaşım yoktu. Güvendiğim kimse yoktu. Hayatım Fallon Lark olarak her zaman olacağı gibi yüzeyselleşti. Partiler, kıyafetler, gülümsemeler, arkamdan konuşan kız arkadaşların gıdıklamaları ve yarı ilgili sosyal tırmanışçı oğlanların özensiz öpücükleri. Mükemmel notlar, mükemmel müfredat dışı dersler, mükemmel okullar. Babamın ailemizin ne kadar mükemmel olduğunu göstermek için gerektiğinde etrafta dolaştırabileceği bir gösteri midillisiydim.

Grey hayatımdaki tek gerçek şeydi.

Ona göre ben sadece en iyi arkadaşıyım. Kazadan sonra kardeşimin yerine geçtim. Onu dinleyen ve yargılamadan konuşabileceği biriydim. Benim içinse, içinde sıkışıp kaldığım dünyanın ötesindeki bir dünyaya uzanan bir can simidiydi. Ama biz sadece buyduk. Arkadaştık. Ara sıra sevişen arkadaşlar, ama bu

ve bu birbirimizi her gördüğümüzde olan bir şey değildi. İkimiz de skoru biliyorduk ve daha fazlasını ne düşündük ne de denedik.

Suzie öldüğünde Central Square dağıldıktan sonra, Grey solo sanatçı olarak devam ederken diğer çocuklar başka şeyler yapmaya başladı. Zax bir girişimciyken moda patronu oldu, Asher Reyes NFL'de oyun kurucu, Callan bir doktor -ve evet, birlikte çalıştığı insanları tanıyorum- ve Lenox... Lenox'un yaptığı işe ne denir emin değilim.

İlk başta, Suzie'nin ölümünden sonra, Grey ve ben birbirimize biraz daha sıkı sarıldık. Onun kaybı tüm erkekleri yıktı ama Grey'e farklı bir şey yaptı. O biraz daha kaybolmuştu. Biraz daha keyifsizdi. Central Square onun ve Suzie'nin bebeğiymiş ve sonra o da gitti ve onun için her şeyin bittiğinden korktu.

Değildi.

İlk solo albümü bir roket gibi fırladı ve bir daha asla arkasına bakmadı. Üniversitede ve ardından tıp fakültesindeydim ve başka bir şey için çok az zamanım vardı. Arada bir kaçamak yapıp onu izlemeye gidiyordum ve eski alışkanlıklarımıza geri dönüyorduk çünkü bu kolay ve rahattı ve ben onu özleyor ve o bağlantıyı arzuluyordum. Sanırım o da özleyordu. Birlikte olduğumuzda kaotik dünyalarımız her zaman kısa bir süreliğine dururdu.

Ama hepsi bir sırdı.

Her zaman bir sır olarak kalmak zorundaydı. Arkadaşlığımız gün ışığının dokunamayacağı kadar yasaktı. Ailem ondan ve ailesinden nefret etmese bile, yine de kabul görmezdi. Doğru kan değil. Doğru türden para değil. Bir rock yıldızı.

Bu yüzden onunla görüşmeyi kesmek zorunda kaldım. Bu yüzden ona Boston'da yaşadığımı söylemedim. Onu görmek isterdim. Ona yakın olmak isterdim ve bu kimseye haksızlık olurdu. Bacchus arkadaşlığımızı asla bilemezdi çünkü ailem asla bilemezdi. Bacchus bunu anlayamazdı. Onun müziğini dinlememden ve onun konser tişörtünü giymemden bile hoşlanmazdı.

Greyson'ın gitmesine izin vermek zorundaydım.

Kendime böyle söyledim. Yapmak zorundaydım. Gizlice kaçıp onu göremezdim. Bu ikiyezlülük gibi gelirdi. Hile yapmak gibi, yapmayacak olsam bile. O notu yazmak ve veda etmek hayatımda yaptığım en zor şeydi. Kesinlikle en acı verici olanıydı. Yine de o gece kapıdan çıkarken, uyuyan formuna son bir kez bakarken, ilk kez garip bir düşünce aklıma geldi.

Ya Grey beni arkadaşlığın ötesinde istediğine dair en ufak bir belirti gösterseydi? Onun için her şeyden vazgeçer miydim?

"Korkak," diye suçluyorum kendimi. "Ugh!" "Pardon?"

İkinci dublörümü önüme koyarken zavallı Seamus'a başımı sallıyorum. "Yok bir şey. Sadece artık bitmiş gibi hissettiğim hayatımı anlamaya çalışıyorum."

"Ah, kahretsin."

"Hayır. Sorun yok." Hiç de iyi değil. Ona sulu bir gülümseme veriyorum. "Hiç rüya gördün mü?"

"Siktir," diye mırıldanıyor, elini kıllı çenesinde gezdiriyor.

Ona el salladım. "Buna cevap vermek zorunda değilsin. Özür dilerim. Ama bir zamanlar bir sürü hayalim vardı. Gerçekliğim yüzünden asla gerçeğim olamayacağını bildiğim hayaller. Ailem varlıklı ve güçlüydü ve hayatım ben daha doğmadan planlanmıştı. Yine de hep hissettim... Hep istedim..." Başımı sallıyorum. Ne söylediğimi bile bilmiyorum. Bu düşüncelerin sonsuza dek yok olmasına izin verdim. "Boş ver." Double içkimi alıp kocaman bir yudumda içiyorum ve şaşırtıcı bir şekilde çok daha yumuşak iniyor. "Ben böyle iyiyim. Sen devam et."

"Emin misin?"

"Eminim."

O uzaklaşıyor ve ben bara yaslanıyorum, zihnim bulanıklaşıyor ve bedenim ısınıyor, artık üşümüyorum ya da kıyafetlerimin ve saçlarımın ıslaklığını fark etmiyorum.

"Fallon Lark, bu senin hayatın. Ve şu anda berbat sayılır." İçimi çekiyorum, martinimi bitiriyorum ve bu nasıl bu kadar hızlı oldu? Seamus'tan yeniden doldurmasını istemeliydim.

Ağzımdan ıslak bir hıçkırık çıkıyor ve elimi üzerine vurarak kırık bir şekilde kıkırdıyorum. Berbat haldeyim. Lanet olası bir karmaşa. Bacchus konusunda ne halt edeceğim? Onunla ilişkiyi bitirmek görüldüğü kadar kolay değil. Ama benim hakkımda böyle konuşan bir adamla nasıl evlenebilirim? Eline geçen ilk fırsatta başka bir kadınla yatmayı planlayan biriyle.

Yapamam.

Bu yapmayacağım bir fedakârlık ve zaten çok fazla fedakârlık yaptım. Bundan nasıl kurtulacağımı bilmiyorum. Bu, hayatımdaki bazı şeyleri koparmak anlamına gelecek. Her iki ailenin de gerçekleşmesini çok istediği müstakbel bir evliliği alenen mahvetmek anlamına gelecek.

Tek başıma oturuyorum, bir barda sarhoşum ve bundan sonra ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok.

Bakışlarım tekrar telefonuma kaydı. Çantaya. Greyson'ın bana notu verirkenki yüzüne. Kılıfı çıkarırken yıpranmış kâğıt tezgâha düşüyor. Ne yazdığını anlamak için açıp okumama bile gerek yok. Ezberlemiştim. Ama tehlikeli olan eylemi.

Dikkatlice açıp yüksek sesle okudum.

"/Karşı konulmaz bir şekilde olduğunuz gibisiniz, olmanız gerektiğini söyledikleri gibi değil. Asla

/Kendin için yaşamayı unut, başkası için değil. Beni nerede bulacağını bildiğini sana hatırlatacak birine ihtiyacın var mı? Sevgiler, /Grey'imiz."

Adam bunu yazarken kristal bir küreye mi sahipti?

İlk okuduğumda anlamamıştım. Hatta biraz incinmiştim. O kimdi ki bana hayatımı kendim için yaşamadığımı söylüyordu? Greyson eğlenceliydi. Greyson bir maceraydı. Greyson benim arkadaşımdı ama sadece çalıntı anlarımızda ve o anlar da üç yıl önce sona ermişti. Greyson gerçek hayatımda elle tutulur bir şey değildi.

Peki o zaman bu konuda ne biliyordu? Benim hakkımda mı?

Ben bir doktorum, hepsi benim eserimdi. Konserlerine gizlice gittiğimde ya da yatağında bir gece geçirdiğimde ya da hatta lezzetli müstehcen aşk romanları okuduğumda - hala onları okumayı seviyorum - bunların hepsi de bendim. Bacchus'la nişanlandım çünkü onu seviyordum - ailemin bizi bir araya getirmesi her şeyi daha da güzelleştirdi çünkü herkesi memnun ediyordum.

Ama bu son düşünce, işin can alıcı noktasıydı.

Son altı ay boyunca Greyson'ın notunu her okuduğumda ya da kafamda her canlandırdığımda içimde bir şeyler parçalanıyordu. Adını koyamadığım ya da tam olarak kavrayamadığım, ama orada, saklı, kirli bir gerçeğin parçalanacağı gibi saklanmış bir parçam.

Kendimi mutlu olduğuma ikna ederek bunu defalarca elimin tersiyle ittim. Ailemi memnun etmek -onların mükemmel Lark prensesi olmak-bana neşe veren şeydi. Ailemden övgü ve takdir görmeye ihtiyacım vardı.

oksijene ihtiyacım vardı. Aksini iddia etmedim bile. Kendime Bacchus'un benim için doğru adam olduğunu söylemek kolaydı - her zaman evlenmem ve birlikte olmam gereken adam çünkü bana söylenen buydu. Ben de böyle hissettiğimde neden inanmayayım ki?

Gerçek şu ki, Greyson haklıydı. Hayatımı hep başkaları için yaşıyordum. Onların mükemmel olarak gördüklerini model alıp kendime göre şekillendiriyordum.

Notu tekrar okurken yüzümde derin bir kaş çatma ifadesi beliriyor. "Artık bu kadın olmak istemiyorum." Doğru özgeçmiş ve soyağacına sahip olduğu için ailesini memnun etmek için bir pislikle nişanlanan kadın. Hayatını nasıl yaşayacağını başkalarının belirlemesine izin veren kadın. Boğuluyorum ve o kadar uzun süredir oksijensiz kaldım ki, hala havaya çıkıp kendim için nefes alabileceğimi bile fark etmedim.

Kalabalık bara bakıyorum. Sonra da bavuluma. Greyson'la tanıştığım ilk gece, on dört yaşındayken onun çatısında otururken, ona dünyayı içinde kaybolmak suretiyle keşfetmek istediğimi söylemişim. Bunca yıl sonra, bunu bir çocuğun hayali olarak değerlendirdim. Ama gidecek hiçbir yerim, beni tutan bir işim ya da nişanım olmadan dolu bavuluma bakarken, içimden şafak yükseliyor ve beraberinde başka bir şey getiriyor. Belki de tamamen öldürmediğim bir şeyi ve gülümsedim.

Şimdi o hissin ne olduğunu biliyorum. Ölçemediğim bir duygu.

Rahatlama.

Bütün gece hissettiğim rahatlama. Dehşet de, ama Bacchus'u kaybetmekten değil, sanmıyorum. Kapana kısıldığım bu hayattan çıkmanın ne kadar zor olacağını bilmek dehşet vericiydi. Ama artık kapana kısılmış değilim. Yani, en azından öyle olmak zorunda değilim. Cesur olabilirim. Hayatıma ve aileme siktir git diyebilir ve bu kaltağı benim yapabilirim. Yapabilirim. Yapabilirim.

Ayağa kalk Fallon ve yap şunu. Hemen şimdi. Hemen şimdi!

"Buraya kadar Fallon, ya şimdi ya da asla."

Ayağa kalkıp titreyen ellerimle barın üzerine biraz para bırakırken ciğerlerimden psikotik bir kahkaha dökülüyor. Kapıya yöneliyorum ve muhtemelen yapmamam gereken şeyi yapıyorum ama şu anda bunu ikinci kez düşünmek için verecek sikimi bulamıyorum.

Aramayı yapıyorum, çünkü evet, onu nasıl bulacağımı biliyorum.

"Grey, telefonun çalıyor, dostum," diye sesleniyor Asher, ben mutfak lavabosunda ellerimi yıkarken, çünkü ellerim kağıt havluların yapabileceğinden çok daha fazla buffalo sosuyla Tut. kaplıydı.

"Kim o?" Akan suyun sesinden bağıryorum.

"Oh kahretsin." Kıkırdamaya başladı. Sonra Callan ve Zax'in de aynı şeyi söylediğini duyuyorum. Lenox bile homurdanıyor ve pek konuşmadığı için bu onun karşılığı.

"Ne? Kim o?"

"Kimse yok." Sonra Asher'ın "Selam bebeğim, ben Asher Reyes, Grey'in telefonuna cevap veriyorum" dediğini duyuyorum.

Kaşlarım birbirine çarpıyor ama sırtıyorum. Muhtemelen bir zamanlar takıldığım bir hatun beni tekrar arıyor ama kim olabileceğini düşünemiyorum. Uzun zaman oldu ve rakamları değış tokuş etmemle tanınmıyorum.

"Senin sesini duymak da güzel. Nasılsın tatlım? Uzun zaman oldu... seni görmeyeli çok uzun zaman oldu. Suzie'nin cenazesinden beri sanırım."

"Ha?" Musluğu kapattım ve ellerimi bulaşık havlusuna kuruladım. "Ash, Kim o, dostum?"

"Dostum," diye sesleniyor Callan. "Asher'ın kız arkadaşınla konuşmasını istemiyorsan buraya gel ve telefonunu geri al."

Ne oluyor lan? "Benim kızım mı?" Nefesimin altında mırıldanıyorum ve beynim fazla mesai yaparken medya odasına doğru ilerliyorum.

"Fallon arıyor," diye bağıyor Callan sanki düşüncelerimi duyabiliyormuş gibi. "Ash Fallon'la konuşuyor. Bu bir kırmızı kod."

"Fallon?!" Kahretsin, Asher'ın Fallon'la konuşmasını kesinlikle istemiyorum. O bir çapkın. Zararsız ve sadık bir flört ama yine de bir flört. Zax'in çatı katını koşarak geçiyorum, keşke olduğundan çok daha küçük olsaydı. Bir kapı açılıyor ve Aurelia koridora adım atıyor, ama son saniye ayarlamasını yapacak zamanım yok ve sadece ona değil, kapıya da çarpıyorum, ayak başparmağımı çorabımın üzerinden kapıya vuruyorum.

"Ah!" Aurelia omzunu ovuşturuyor, bana hançer gibi bakıyor. "Ne oluyor Greyson?" Ben bir aşağı bir yukarı zıplarken omzuma vuruyor, ayak parmağım piç gibi acıyor.

"Kusura bakma Reils," diye mırıldanıyorum, telefonuma ulaşmak için onun yanından atlayarak oyun odasına doğru gidiyorum. "İyi misin?"

"Ne yaptın sen?" Zax kafasını dışarı çıkarır ve nişanlısının hâlâ omzunu ovuşturduğunu görür.

"Bana çarptı. Kardeşine mağara adamı gibi davranmadan önce, bu bir kazaydı."

"Normalde zaten yapardım ama onun çok önemli bir telefon görüşmesi var."

Aurelia'nın mavi gözleri parlıyor. "Oh, kim o? Bir bayan arkadaş mı? Grey, benden bir şey mi saklıyorsun?"

Yakında yengem olacak kadına gözlerimi devirip topallayarak odaya giriyorum ama Aurelia buna izin vermiyor. Peşime düştü.

"Onu bu hale getiren kim?" diye fısıldıyor Zax'a, gözleri merak ve heyecanla parlıyor.

"Fallon Lark'ı hatırlıyor musun? Biz büyürken evimizin bitişiğinde oturuyordu."

Aurelia'nın eski üvey kız kardeşimiz olduğunu ve Central Square'in büyük bir patlama yapmasından ve hepimizin ayrılmasından hemen önce bizimle yaşadığını düşünürsek, bildiğinden hiç şüphem yok. Sevinçle ciyakladığında bunu kanıtlıyor.

"Bekle, Asher'ın konuştuğu kişi *bu mu?*" "Evet," diyor Callan ona, sırtarak.

"Fallon aradığında telefonu açmasına izin veriyorsun!" Aurelia önce Callan'ı sonra da Lenox'u azarlıyor. Ağabeyimi bile azarlamadan edemiyor. "Sizin neyiniz var böyle?"

"Ne yapmaları gerekiyordu?" Asher alay ediyor. "Bana mı saldıracaklardı?"

Pencerenin yanında duran ve iki eliyle kulağına dayadığı telefonumu koruyan Asher'ı işaret ediyor. "O kadar da zor olamaz. Seni oynarken gördüm."

"Ohhhh," diye bağırmaya başladı tüm çocuklar.

"Bu aramanın telesekretere düşmesine asla izin vermeyeceğiz. Asher benden önce açmış olsa bile."

"Burada bana yardım etmen gerekiyor, Doktor," diye uyarıyorum. "Aramızda iyi olan sensin."

"Yok artık. Bu Fallon."

Callan'ı tersledikten sonra Asher'a doğru ilerliyorum ama o hızla benden uzaklaşıyor. "Ash, telefonumu ver."

Asher telefonumu kulağına götürüyor, Fallon'a tam olarak duyamadığım bir şeyler mırıldanıyor ve mobilyaların etrafında dans edip hareketlerimi savuşturmaya çalışırken bana bakıyor. Boston Rebels'da şampiyonluk kazanmış bir NFL oyun kurucusu, yani bu konuda çoğundan daha iyi, hakkını vermeliyim.

"Ah, teşekkürler. Çok tatlısın," diye cilveleniyor ona. Sonra bana göz kırparak gülüyor. "Öyle diyorsun ama bence çok seksi, tıpkı senin gibi. Birkaç ay önce bir fotoğrafını görmüştüm. Saçlarının bu şekilde kısa olmasını seviyorum. Yüzünü gerçekten çerçeveleyiyor." Biraz daha sert gülüyor. "Hayır, ben ciddiym. Sana çok yakışıyor. Annem bana bir kadını saç konusunda asla kızdırmamayı öğretti. O iyi bir Güneyli hanımefendidir, bilirsin. Eminim oğlumuz Grey de aynı fikirdedir. Saçlarına karşı hep bir ilgisi olmuştur. Ve gözlerin de öyle."

Callan ve Lenox ve hatta hain kardeşim bile kıçlarıyla gülüyorlar. Kapalı.

"Sözü açılmışken, bebeklerimizin ne renk gözleri ve saçları olduğunu hayal edebiliyor musunuz? olur muydu? Büyüleyici olurlardı."

"Hadi, sık kafalı. Telefon et."

Başını sallar. "Hayır, kardeşim. Sevgilim Fallon'la heyecanlı bir konuşma yapıyorum."

"Gerçekten o mu?" Koltuğun etrafından ona bakarken -ve bakamazken- bile şüpheliyim. Birincisi, onu o kafede görene kadar üç yıldır ondan haber almamıştım. İkincisi, çünkü son baktığımda hâlâ nişanlıydı ve birkaç hafta içinde evlenmek üzereydi. Bu arada ben de o tarihte ülke dışında olmak için program yaptım. Umarım Avrupalı magazinciler Fallon Lark'ın Bacchus Astley ile evlenmesini önemsemezler.

Nişan duyuruları cehennemin özel bir biçimiydi.

"Öyle," diye onaylıyor Zax, beni aradığı için hiç de mutlu olmadığını belli eden bir kaş çatmayla.

Dürüst olmak gerekirse, ben de bu konuda ne hissettiğimden emin değilim. Bir erkek ancak bu kadarını kaldırabilir.

"Asher, telefonu alabilir miyim?" Aurelia kocaman mavi gözlerini ona tatlı tatlı kırpıştırıyor. "Lütfen?" diye ekliyor göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle. Aurelia ünlü bir mankendi ve şimdi Monroe'nun bir parçası olarak kendi tasarım evinin sahibi, ama cazibesini Asher'ın üzerinde kullandığını ilk kez görüyorum ve bu onu şaşırtıyor çünkü ne yapacağından emin değil. "Onunla konuşmanı bitirmeden önce hızlıca bir merhaba demek isterim."

"Tabii, bebeğim. Al bakalım."

Telefonu ona uzatıyor ve sonra hızla bana fırlatıyor. Elimi zafer edasıyla havaya kaldırarak yakalıyorum.

"Ne oluyor be?" Asher suratını asarak bağılıyor. "Benimle oynadın."

"Yaptım," diyor ona zerre kadar pişmanlık duymadan. "Oyuncuyu oynadım. Şimdi defolun buradan. Hepiniz. Adamı konuşması için biraz yalnız bırakın." Aurelia, küçük çocuklar gibi sızlanıp inleyen adamları teker teker kapıya doğru itmeye başladı. "Hadi gelin. Ben gidip kek pişireceğim. Browni istiyorsunuz, değil mi?"

"Evet," diye homurdanıyorlar. Ama söyleneni yapıyorlar çünkü Aurelia harika brownieler yapıyor. Bunu başardıktan sonra bana dönüp göz kırıyor ve kapıyı arkasından kapatıyor.

"Teşekkür ederim," diye sesleniyorum.

"Sorun değil," diye uzaktan cevap veriyor ve sonra bir an telefonuma bakıyorum. Ölüm ve vergiler kadar eminim, Fall Girl yazıyor. Kulağıma götürüyorum.

"Sonbahar mı?"

"Selam Grey. Evet, benim." Sonra gülüyor. "Vay canına, bu biraz gergin oldu. Asher Reyes hâlâ çapkın ve çekici, değil mi?"

Gülümsüyorum ama hemen dudaklarımdan siliyorum. "Öyle. Ne var ne yok? Her şey yolunda mı?" Sesi... Bilmiyorum, belki sarhoş?

"Hayır. Tam olarak değil."

"Beni merakta mı bırakacaksın?" Bunu takip etmediğinde itiyorum. Odanın içinde dönmeye başlıyorum, yerimde duramıyorum, bir elim enseme kavıyor, diğer elim telefonumu kulağıma götürüyor.

"Özür dilerim. Hayır. Düşünüyordum. Arkasında oturduğum araba biraz dönüyordu, bu yüzden gözlerimi kapatmak zorunda kaldım." Çıkaramadığım bir ses. "Hayır, kusmayacağım. Söz veriyorum." Boğazını temizliyor, sesi

telefonun sesini tekrar yükseltmeye başladı. "Her neyse, *En İyi Arkadaşımın Düğünü* filminde adını hatırlayamadığım seksi adamın Julia Roberts'ı arayıp nişanlandığını söylediği ve ondan sağdıç/kadını olmasını istediği sahneyi hatırlıyor musun?"

"Uh." Göz kırıyorum. "Hayır. O filmi izlediğimi hiç sanmıyorum." Ben de onun sağdıç olmayacağım. Tekrar söylüyorum, bir erkeğin kaldırabileceği çok şey vardır.

"Doğru. Güzel. İyi bir şey çünkü bu o değil. Bu hiç de öyle değil. Bu onun tam tersi."

"Ha? Fall, sen neden bahsediyorsun?"

"Senden sağdıçım olmanı isteyemem çünkü teknik olarak arkadaş bile olmamamız gerekiyor. Ama, şey." Ağır bir nefes kulağımda çıtırdıyor. "İki saniye önce yataklara gidiyordum ama şimdi tüm mafya tarzı kabadayılığım beni hayal kırıklığına uğrattıyor."

Duraksıyorum, kaşlarım hiç olmadığı kadar gergin "Ne? Ne kadar içtin?"

"Oh. Bilmiyorum. Sanırım dört shot ve bir martiniye denk geldi. Aç karnına, ki bunun akıllıca olmadığını biliyorum. Suyumu bile yudumlamadım."

Gözlerimi kırıştıyorum ve koltuğa doğru yürüyorum. Fallon'un hayatında içtiğinden daha fazla alkol var. "Sen bana *The Godfather*'dan alıntı yaparken ve kız filmlerinden bahsederken sabırlıymış gibi davranmamı ister misin?"

"Sen mi? Çok şey istiyorsun." "Güz Kızı..."

"Ugh. İyi. Üzgünüm." Derin bir nefes ve ardından yüksek sesle bir nefes verme. "Bana verdiğin notu hatırlıyor musun?"

"Evet," diyorum yavaşça, kanepeye çöküp kalçalarımı açarak ve dirseklerimi onlara dayayarak oturuyorum. Ayak parmağım çorabımın içinden kanıyor ama şu anda bu çok da umurumda değil.

"Bu gece tekrar okudum ve bu yüzden aramam gerektiğinden emin olmasam da arıyorum. Hayatım bu gece bir nevi patladı ve başka kimi arayacağımı bilemedim, ama daha da önemlisi, aramak *istediğim* başka kimse yoktu. Yapıyorum. Yapıyorum ve kararlıyım ve evet, sarhoşum, yani sonuna kadar gideceğim. Sen benim en iyi arkadaşımdın, Grey. Seni çok özledim ve seni hayatımdan çıkardığım için çok üzgünüm. Korkakçaydı ama yapmak zorundaymışım gibi hissettim. Sanırım sen de bunu anladın.

beni bundan vazgeçir. Bunu söylememin yanlış ya da uygunsuz olabileceğinin farkındayım. Ben sana, senin bana olduğun kadar iyi bir arkadaş olamadım."

"Bu doğru değil," diye araya giriyorum hemen. "Dillon'la geçirdiğim kazadan sonra beni köprüden atlamaktan alıkoyan tek şey sendin. O gece bana söylediğin sözlerin ne anlama geldiğini bilemezsin. Sonra Suzie öldüğünde beni görmeye geldin ve ben bir kez daha dağılırken elimi tuttun. Anlamıştım. Her zaman anladım, Fall. Bundan hoşlanmadım ama senin için en iyisini istedim ve bunun ben olmadığımı biliyordum."

Telefonda daha ağır bir nefes. "O bir alçak," diyor zehirli bir yarı fısıltıyla. "Ayakları kokan ve kayıtlara geçmiş en kötü sabah nefesine sahip olan pislik herifin teki. Sanki nekrotik bir doku ve bir GI kanaması ağzında bir aşk çocuğu doğurmuş gibi."

Benimkine kusmaya başladım çünkü bu olabildiğince iğrenç bir tanım. Ben de size bunu söyleyebilirdim diyecektim -ayaklar ve sabah nefesi kısmı hariç- ama şimdi sırası değil gibi görünüyor.

"Kendini tutmadı ya da bana kibar Lark dilini kullanmadı. O ne yaptı?"

O daha kelimeleri söylemeden yumruğum sıkılıyor, şimdiden en kötüsünü varsayıyorum.

"Telefonda arkadaşıyla benim iyi bir soyağacına sahip bir sürtükten başka bir şey olmadığımı, şişman ve koca kıçlı olduğumu, yatakta ve yatak dışında sıkıcı olduğum için başka kadınlarla yatmak istediğini ve hayatının geri kalanında benim amımla evli kalamayacağını düşündüğünü konuşurken duydum. Ya da buna benzer bir şey. Şu an tam olarak ne söylediği biraz bulanık. Ona sürpriz bir akşam yemeği sunuyordum çünkü onu iki haftadır neredeyse hiç görmemiştim. Acınası. O beni sevmiyor. Beni kullanıyordu çünkü ben bir Lark'ım. Hayatınızın yıllarını yanlış nedenlerle biri için harcadığınızı fark ettiğinizde ne yaparsınız?"

Koltuğun minderine yaslanıyorum ve ön kolumu gözlerimin üzerine atıyorum. Bu konuda mutlu olmak istemiyorum. Kız inciniyor ve adam da onu incitiyor ve tüm bunlardan nefret ediyorum. Onun hakkında söylediği şeyler... kadın onun hakkında haklı. Ona söylediği her isim ve daha kötüsü. Orada olup bunları duymadığım için şanslı, yoksa ölmüş olurdu. Onu bulup, ağlayıp hayatı için yalvarırken ayak tırnaklarından tutup bir binanın tepesinden aşağı sallama dürtüsü beni zorluyor.

Yine de... Midemdeki talihsiz umut baloncuğuna engel olamıyorum.

"Üzgünüm, Fallon."

"Hayır, değilsin. Ondan hoşlanmadın."

Ses tonuna sırtıyorum. "Ondan hoşlanmadım. Ama senin için üzülüyorum. Sen çok daha iyisini hak ediyorsun ve belki bunu söylemek klişe, basmakalıp ve hıyarca ama yine de doğru. O yanılıyor. Bundan bahsetmiş miydin? Senin hakkında söylediği her şey yanlış. Bunu herkesten daha iyi kanıtlayabilirim. Kıçın harika ve seninle ilgili sıkıcı hiçbir şey yok bebeğim."

"Her ne olursa olsun, onun kim olduğu düşünüldüğünde, ucuz atlatmışım gibi görünüyor. Akşam yemeğimizi ve nişan yüzüğümü ona fırlattım. Her şey bitti."

Kolum ağır bir yığın halinde kanepeye düşüyor. Gözlerimi kırpıştırarak tavana bakıyorum. "Bunu mu kastediyorsun yoksa alkol mü konuşuyor?"

"O özentili bir dolandırıcı ve bir pislik. Evet, ciddiym." Derin bir iç geçirme sesi çıkarıyor. "Korkunç olacak, biliyorsun. Aileme söylemek. Bu serpintiyle uğraşmak. Ama artık bu kişi olmak istemiyorum. Bunu bu gece fark ettim. Yirmi dokuz yaşındayım ve notta yazdığın gibi, hayatımın neredeyse her gününü kendimden başka biri için ve tüm yanlış nedenlerle yaşıyordum. Bunun farkına varmak korkunç bir şey ve ben... Dönüştüğüm kadını sevdiğimden emin değilim."

Sikeyim. "Ah, Güz Kızı. Hoşlanmadığın kişi sen değilsin. Seni dönüştürdükleri şey. Sadece kendini bulmalısın. Seni başka bir şeye dönüştürmek isteyen diğer herkesin sınırlarının dışında gerçekten kim olduğunu."

"O kadını bulmak istiyorum. Onu ya da çoğunu öldürdüğümünden endişeleniyorum." "Öyleyse yapalım. Onu bulalım. Onun ateşli kıçını ölümden dirirtelim."

Kıkırdıyor. "Zaten öyleyim. Mesele de bu. Havaalanına gitmek için Uber'e bindim. Bu yüzden seni aramak zorunda kaldım. Notunun beni harekete geçirdiğini söylemek için."

Birden ayağa fırlıyorum, karşımdaki karanlık televizyona bakarken gözlerim iri iri kırpışıyor. "Ne? Ciddi misin? Havaalanına mı? Nereye gidiyorsun, Güz Kızı?"

"Bilmiyorum," diyor heyecanla. "En havalı kısmı da bu. Henüz bilmiyorum. Havaalanına gideceğim ve beni en erken uçağa bindirmelerini isteyeceğim. Avrupa'ya gitmeyi düşünüyorum. Sana dünyada kaybolmak ve her şeyi deneyimlemek istediğimi söylediğimi hatırlıyor musun? Bunu yapacağım. Zamanı geldi. Deliyim, biliyorum ama ne olacak ki, değil mi? Kafamı biraz boşaltmak için ihtiyacım olan şey bir ya da iki hafta uzaklaşmak."

"Tanrım, bebeğim. Bunu kendi başına yapamazsın."

"Neden olmasın?" diye öfkeyle çıkışıyor. "Yapabilirim ve yapıyorum ve beni bundan vazgeçirmeye çalışmasan iyi edersin, Greyson Monroe. Seni bir sebepten dolayı aradım. Ama seni aradım çünkü beni gerçekten anlayan tanıdığım tek kişi sensin. Fallon Lark'ı değil *beni* gören. Lütfen, benim takımımnda olmalısın."

"Sizi görüyorum ve her zaman sizin takımınızda oldum ve olacağım."
Sikeyim.

Bir duraklama. Acı bir kahkaha. "Gidecek bir yerim yoktu. Dört hafta içinde Philadelphia'ya taşınacaktık ve yaşadığımız yer onun eviydi."

"Philadelphia mı? Neden orası?"

"Babası bir kez daha aday olmayı ve bir sonraki seçimden dört yıl önce emekli olmayı planlıyor. Bacchus onun yerine aday olacaktı. İki hafta sonra evlenecek, iki hafta balayına çıkacak ve sonra da taşınacaktım. Bugün işteki son günümdü. İşim yok. Dairem yok. Baktan nişanlımı mahvediyorum. Hüzünlü bir country şarkısı gibi sarhoşum. Berbat haldeyim."

"Berbat durumdasın," diye kabul ediyorum ama piç gibi gülümsüyorum çünkü fikirler tarihindeki en iyi fikre sahibim. "Ama bence haklısın. Bence bu gece Avrupa'ya gitmek kendin için yaptığın en iyi şey. Bacchus'u terk edip hayatını geri aldığın için seninle gurur duyuyorum. Bununla yaşamak zorunda olan sensin. Bacchus ya da ailen değil."

"Öyle mi? Bunu mu demek istiyorsun?" Sesindeki kendinden şüphe ve umut beni öldürüyor. "Tanrım. Çok korkuyorum ama korkmamaya çalışıyorum. Ya da belki korkuyu heyecana dönüştürmeye çalışıyorum."

"Bu harika. Sen yap. İndiğinde beni ara, tamam mı?"

"O-oh, u-um," diye kekeliyor, ses tonumdaki ani değişimden ve onu aniden ekmenden dolayı şaşırıyor. "Evet. Tabii. Sanırım. Doğru." Sonra telefonu yüzüme kapattı. Muhtemelen istemeden onu utandırdığım içindir ama burada oturup boş boş sohbet edemem. Onu telefondan çıkarmalıydım, böylece buradan defolup gidebilecektim ve bunu çabucak yapmalıydım.

Havaalanı. Daha fazla zamana ihtiyacım var.

"Aurelia," diye bağıriyorum, koltuktan fırlayıp kapıyı açıyorum.

"Evet?" Dairenin içinde bir yerde ama yine de duymayı başarıyor

Be

n. "Yara bandına ihtiyacım var."

Anla m veremediğim bir şeyler mırıldanıyor ama ben onun izini takip ediyorum.

Ses. O mutfakta, çocuklar tezgahın başında onu izliyorlar çünkü

Evet, onlara browni yapıyor. Bu gece poker gecesi yapacaktık. Şimdi kimin umurunda?

"Lavabonun üstündeki dolapta," dedi bana. "Keyfine bak." "O zaman otur ve bize Fallon'un ne istediğini anlat," diye emrediyor Zax, hala Bana kaşlarını çatarak.

"Beni o kafede onunla yalnız bırakan sendin."

"Bu onun nişanlı olduğunu öğrenmeden önceydi. Ne istiyordu?" diye ısrar ediyor, her zamanki koruyucu ağabey. "Otur, düşeceksin."

"Merak etme anne. İyi olacağım," diye alay ediyorum. "Ayrıca, oturamam. Zamanım yok. Mesai saatindeyim." Yara bantlarını çıkarıyorum ve çorabımı çıkardıktan sonra yanlarında bulduğum antiseptik mendillerle ayak parmağımı temizlemeye başlıyorum.

"Mesai saatinde mi?" Asher soruyor. "Bu da ne demek oluyor?"

"Bu, nişanlısının onu nasıl becereceğini planlarken, onunla konuşurken kulak misafiri olduğu anlamına geliyor."

"İyi bir adama benziyor," diyor Callan alaycı bir tavırla, viskisini yudumlarken. "Onu terk etti ve senin onun yerine geçmen için yalvardı mı?"

"Ha." Onu işaret ediyorum. "Çok komiksin."

"Eğer değilse, o zaman neden gözlerinde o bakış var?" Callan devam ediyor. "Çünkü onu terk *etti* ve şu anda havaalanına gidiyor. Kim olduğunu yeniden keşfetmesine yardımcı olacağını düşünerek rastgele Avrupa'ya uçuyor. Sadece havaalanına koşacağım ve onu orada karşılayacağım."

Sessizlik. Herkes donmuş bir şekilde bana bakıyor. "Ne? Kötü fikir mi?"

"Ailesi mi?" Bu Lenox ve ciddi bir soru, bu yüzden dile getirdi. Fallon ailesine hiç karşı gelmedi. Yani, karşı geldi ama önemli bir konuda değil. Odasından gizlice çıkıp komşu çocuğun odasına girmenin ya da bir iki konsere kaçmanın büyük bir isyan anlamına geldiğini düşünmüyorum.

"Hayatını başkaları için yaşamaktan bıktığını söyledi." Paketleri çöpe attım ve çorabımı tekrar giyerken dev adanın karşı tarafındaki adamlara yaslandım.

Zax dehşet içinde homurdanıyor. "Bunu şimdi söylüyor Grey. İncinmiş. Ama aldatan çiftlere yabancı değil. Ailesi bu sanatı mükemmelleştirmiş. Hem de babamızla. Şu anda bu şarkıyı söylüyor olabilir ama uzun süreceğinden şüpheliyim. Ailesinin nasıl olduğunu biliyorsun. Ona karşı ne kadar manipülatif ve otoriter olduklarını biliyorsun. Özellikle de bir şey söz konusu olduğunda.

bu birlik kadar hayati olduğunu düşünüyorlar. Beyaz Saray'da bir çocuk istiyorlar ve onun en iyi şansları olduğunu düşünüyorlar."

"Dillon bir kongre üyesi."

"Dillon, Fallon değil. Fallon prenses. Altın çocuk. Ailesi ona bok gibi davransa da o hep öyleydi."

"Tamam, diyelim ki ciddi ve insanların hayatını yönetmesinden bıktı ve gerçekten Avrupa'ya kaçıyor," diye araya giriyor Aurelia ve bizi görevimize geri getiriyor. "Bununla ilgili planlarınız nedir?"

Şeytan gibi sırtıyorum. "Onunla havaalanında buluş, onunla seyahat et ve bana aşık olmasını sağla, tabii ki." Yine cırcır böcekleriyle karşılaştım. "Ne? Zamanlama mükemmel. O gece başlayıp hafta sonuna kadar sürecektir olan bahar festivali için Cuma günü Paris'te olmam gerekiyor. Sanki her şey olması gerektiği gibi."

"Ama..." Callan elini kaldırdı. "Ve bunu sevgiyle söylüyorum kardeşim, ama sen kendini bu şekilde ortaya koymuyorsun."

"Asla," diye kabul ediyor Asher.

Omuzlarım kamburlaştı. Bu doğru. Ben hissetmiyorum. Duyguları ya da hisleri pek sevmem çünkü onlar bana her zaman çok nazik davranmadılar. Ya da hiç. Eğer kendinizi ortaya koymazsanız, incinme ya da değer verdiğiniz birini kaybetme riskini göze alamazsınız. Zamanın yüzde doksan dokuz nokta sekizinde tüm kaygı, korku ve üzüntümü gülümsemeler ve saptırıcı alaylarla örtüyorum çünkü bu bana her zaman iyi hizmet etti.

Ayrıca bunu tekrar deneyip farklı bir sonuç beklemenin delilik olduğunu da kabul ediyorum.

Ama Fallon'u kafede o adamla gördüğümünden ve parmağındaki yüzüğü hissettiğimden beri, bilmiyorum, bunu açıklayamıyorum. Sanki içimde bir şeyler çatladı ve kilit altında tutmak için mücadele ettiğim her şey dışarı dökülüyor. Bazı günler yavaşça damlıyor. Diğer günler ise tsunami gibi. Kıskançlık, hayal kırıklığı ve öfkeyle yanıp tutuşuyorum. Bu benim standart çalışma yöntemim değil. Kafamda onu çoktan kaybetmişim ama bu, anlaşılmayı mühürlemiş gibi görünüyordu ve o zamandan beri bunun etkisiyle harap olmuş durumdayım.

En kötü yazar tıkanması vakasında sıkışıp kaldığımdan bahsetmiyorum bile. Elimde müzik yok. Şarkı sözü yok.

Son albümüm şimdiye kadarki en başarılı ve sevilen albümümdü ve yardım edemem ama bunun benim zirvem olduğunu ve oradan gidebileceğim tek yerin aşağı olduğunu hissediyorum ve sonra o adamla Fall'u gördüm ve şimdi...

Şimdi berbat durumdayım. Tıpkı sevgilimin berbat olduğu gibi. Biz bir felaketin eşiyiz. Tüm bunlar, patentli Greyson Monroe soğukkanlı güven maskeme rağmen son altı aydır beni bir kuyruk dönüşüne soktu.

Kardeşıme bakıyorum. "O sabah beni kötü bir alışkanlık gibi bırakmadan önce kafede kendin söyledin. Dışarıda benim için sadece bir kız var. O kız. Hoşuma gitse de gitmese de o hep öyleydi. Bu benim şansım."

"Bilmiyorum." Zax düşünceli bir şekilde parmağını alt dudağında gezdiriyor. "Belki de."

"Belki'ye katılıyorum, çünkü sen onun için sadece en iyi arkadaşın."

Buna homurdanıyorum. Callan. Çok şirin. Çok kabarık. "İnan bana, arkadaştan daha fazlasıydık."

"Ama bu arkadaşlığın faydaları vardı ve geçiciydi. Hiçbir zaman bundan fazlası olmadınız ve yarım on yıldan uzun bir süredir onunla seks yapmadınız."

Gerçekler ve benim favorilerim değil. "Yapamayacağımı mı söylüyorsun?" Başımı eğerek ona karşılık veriyorum.

"Bunun çok zorlu bir iş olduğunu söylüyor," diye söze giriyor Asher, içkisinin dibini bana doğru çevirerek kalanını yere bırakıyor ve boş bardağını çınlatarak tezgâha bırakıyor. "Özellikle de ailesinin ona emrettiği her şeyi yapma eğilimi göz önüne alındığında. Senden nefret ediyorlar. Doğru ya da yanlış, Dillon'ın kazası için seni suçluyorlar ve prenseslerinin seninle açıkça birlikte olmasına *asla* izin vermeyecekler."

Bu da doğru. Omuz silkiyorum. "İşim başımdan aşkın, hepsi bu." Yine de sahte umursamazlığıma inandıklarından emin değilim.

"Bence son derece romantik." Aurelia hamuru kare cam tabağa dökerken bana güven verici bir şekilde gülümsüyor. "Beyaz şövalye gibi bir şey, değil mi?"

Göz kırpıyorum ve parmağımla onu vuruyorum. "Ben de bunu planlıyorum."

"Bayıldık. Buna bayılıyorz. Peki ya Avrupa?" İç geçiriyor, eli göğsüne gidiyor. "Çok romantik. Bence devam edin. Sadece dikkatli olun ve istediğiniz gibi gitmediğini hissederseniz kalbinizi koruyun."

"Evet," Asher sanki oyuna ve QB'nin bu seansına atlamak üzereymiş gibi sandalyesinden fırlıyor. "Yapabilirsin Grey. Kesinlikle yapabilirsin ve biz de sana yardım edeceğiz çünkü hepimiz kadınlara kur yapma konusunda harikayız. Ama Aurelia haklı. Bir çıkış stratejin olsun."

"Her zaman yaparım." Sayılır. Benim çıkış stratejim her zaman o gittikten sonra bir gün kadar sarhoş olup sefalet içinde debelenmek ve sonra da

Kendimi tekrar ayağa kalkmaya ve nefes almaya zorlarken sanki biri göğsüme levyeyile vurmuş gibi hissetmiyorum. Gerçi bu benim için yeni bir şey değil. Çocukken, Dillon'ın kazasından sonra ve Suzie öldükten sonra günlük hayatım buydu. Duygusal kaçış sanatını mükemmelleştirmiştım, ancak son zamanlarda bu benim için pek işe yaramıyor.

Onu bir kez takip ettim. Bana onu bir daha göremeyeceğimi söyleyen o notu bıraktıktan sonra, peşinden havaalanına koştum ve uçağını kaçırdığım için bir uçağa bindim ve indiğimde sadece reddedileceğimi fark ettim. Onun erkeği olmak için asla yeterince iyi değildim. Bunu çoğunlukla kabullenmişim ve daha fazlası olmaya çalışmayacak kadar akıllıydım, ama onun temelli çekip gittiğini bilmek dayanabileceğim son darbe oldu.

Seks yapmaktan hoşlanıyordu ve beni arkadaşı olarak önemsiyordu ama asla ailesine siktir olup gitmelerini ve bana bir şans vermelerini söylemezdi. Belki bu sefer farklı olduğunu düşündüğüm için hayal görüyorum ama buna mecburum. İstedğim kızın her zaman ulaşamayacağım bir yerde olduğu bu hiç bitmeyen döngüde dönüp duramam. Elimden gelen her şeyi yapmalıyım ve sonunda yine yalnız kalırsam, en azından pişmanlıklarla ölmeyeceğim.

"Bekle," Asher kolumu tutuyor. "O zaten yoldaysa sen onun bindiği uçağa nasıl yetişeceksin? Eve gidip eşyalarını toplamalı ve oraya gitmelisin. Bütün bunları yapabilmenin imkânı yok."

Lenox'u gösteriyorum. "Bir arkadaşına yardım eder misin?" Tam anlamıyla "sadece gerçekler, hanımefendi" türünden bir adamdır, ancak bilgisayar korsanlığı becerileri rakipsizdir. Ayrıca çok iyi piyano ve klavye çalıyor, grubumuz Central Square'in bu kadar harika olmasının nedeni de bu. Mürekkep yetenekleri de oldukça mükemmel ve dövmeleğim için gideceğim tek kişi o. Ama şu anda onun bilgisayarla yaptığı işlere ihtiyacım var.

Başını sallıyor, gözleri çoktan telefonunda. "Hangi uçağa bineceğini öğrendiğimde sana mesaj atacağım ve gerekirse havayolu şirketine uçuşu erteleteceğim."

"Bunu yapabiliyor musun?" Asher ona kuşkuyla bakar.

Şeytan gibi sırıtıyor, kocaman, dövmele kolları onu tehditkâr gösteriyor. "Her şeyi yapabilirim."

"Tamam o zaman. Harika. Her şeyi yap ve teşekkürler." Ona bir öpücük konduruyorum ve o da bunu yakalayıp yanağına yerleştiriyor. Bu adamı seviyorum.

"Bir şeye ihtiyacın olursa beni arayacak mısın?"

"Evet, ağabey, seni arayacağım," diyorum Zax'e. Zax olduğu için görmezden geldiği bir öpücük konduruyorum ona. "Ya da daha büyük olasılıkla kadının, ama ben

Temasta olalım. Uçmam lazım. Henüz bilmeyen bir bayan var ama beni havaalanında bekliyor."

I Deja vu gibi. En kötüsü. Ama bu sefer, onun uçağını henüz kaçırmadım. Hayatımın sonraki bir saati panik ve belirsizlikle geçti. Yarışıyorum ve gelecek hafta için ihtiyacım olacak her şeyi toplayacağım. Asistanım ondan sonra planladığım gösteri için eşyalarımı paketleyecek ve Paris'te benimle buluştuğunda getirecek. Bu çok kolay.

Panik ve belirsizlik, her şeyi bırakıp havaalanına koşarak sarhoş, nişanlısından yeni ayrılmış ve ailesinin planlarını öğrenmesi halinde daha başlamadan sona erebilecek olan Avrupa seyahatine engel olduğumu bilmeyen Fallon'u yakalamaya çalışmamdan kaynaklanıyor.

Ya da korkup kaçarsa ki bu da gerçek bir olasılık.

Daha önce bir kez onu havaalanına kadar takip etmiştim ve o zaman uçağını kaçırmıştım. Bu sefer kaçıramam. Kaçıramam.

Zax'ın şoförü Ashley beni havaalanına götürüyor ve ben de gerekli mesaj ve e-postaları gönderiyorum. Festival başlamadan önce menajerime önümüzdeki bir hafta boyunca ortalıkta görünmeyeceğimi bildiriyorum. Asistanıma da aynı şekilde haber veriyorum ve yolculuk sırasında ihtiyaç duyabileceğim rastgele şeyler için beklemede olduğunu söylüyorum. Lenox beni arayıp Roma'ya akşam 9:30 uçağı için yer ayırttığını ve beni de aynı uçakta birinci sınıfta onunkinin yanında bir koltuğa yerleştirdiğini bildirdi.

"Güvenlikten geçmek için bir saatiniz var," dedi bana. "Uçuşu ertelememi ister misin?"

"Hayır. Başaracağım." Umarım.

"Nişanlısını ve ailesini izlemeye başlamamı ister misiniz?"

Bir an için bunu düşündüm. "Astley gibi birini ve muhtemelen çok gizli gizlilik derecesine sahip bir senatörü hacklemenin ağır bir suç olduğunun farkında mısın?" Bunu belirttim.

"Bilgisayar korsanlığı ağır bir suçtur Grey. Bu gece yaptığım her şey suçtur."

"Biliyorum ama kim olduğu düşünüldüğünde bu daha kötü ve oldukça istilacı görünüyor. Güz Kızı'nın bunu takdir edeceğinden emin değilim. Şu anda bunun gereksiz bir risk olduğundan bahsetmiyorum bile. Onu terk etti. İnsanlar bunu her zaman yapar. Neler olduğunu daha iyi anlayana kadar bunu şimdilik erteleyelim."

Zax arka planda bir şeyler söylüyor ve sonra sesinin hoparlörden geldiğini duyuyorum. "Bunun kendi başına açmak istediğin bir bela olduğuna emin misin? Astley gibi parası ve aile bağlantıları olan bir adam ve Lark'lar bu işin peşini bırakmayacaktır."

"Sen ve Aurelia olsaydınız bundan kaçır mıydınız?" Karşı çıkıyorum.

Zax'ın hayır derken tereddüt etmesine bile gerek yok. Babamız Zax'e ulaşmak için Aurelia'yı kullanarak gerçek bir pislik yaptı. Bunu biliyorduk ama bu Zax'in ona aşık olmasını engellemedi, ona güvenebileceğinden emin olmasa bile.

"Avrupa'da olacağız," diyorum onlara. "Orada bize ne yapabilirler ki?"

"Ona ne yapacakları konusunda endişeli değilim," diye homurdanıyor Zax. "Onunla birlikte olduğunu fark ettiklerinde sana ne yapacakları konusunda endişeliyim ve kim oldukları ve senden ne kadar hoşlanmadıkları göz önüne alındığında, onlardan hiçbir şey beklemezdim."

"O zaman ben onu kazanana ve bu konuda bir şey yapmaları için çok geç olana kadar onunla birlikte olduğumu bilmemelerini sağlamamız gerekecek."

Yine de bu küçük istenmeyen bilgi kırıntısını alıp kafamın bir köşesine atıyorum çünkü şu anda odaklanmam gereken daha önemli şeyler var. Cuma gecesi Roma'ya giden uluslararası bir uçağa yetişmek için havaalanında koşturmak gibi. Ve tabii ki, ters gidebilecek her şey ters gidiyor. Sanki kader bizi ayrı tutmaya çalışıyor ve keşke Lenox'a uçağı bekletmelerini söyleseydim diyorum.

Şu anda bunun için çok geç. Nefes almak için yavaşlamak bir yana, telefonuma bakacak zamanım bile yok. İlk başta, uçağın kalkmasına bu kadar az bir süre kalmışken nasıl biletim olduğunu anlamadıkları için ve daha önce manifestolarında yer almadığım için danışmada beni azarlıyorlar. Sonra akustik gitarım için tam olarak bilmediğim nedenlerden dolayı

Ta ki masanın arkasındaki kadın benden imzamı ve rakamları isteyene kadar.

İşte bu yüzden, her ne kadar elitist ve iğrenç olsa da, özel uçakla uçuşa eğilimindeyim.

Çünkü onun için bir şey imzaladıktan ve kibarca numaralarımı vermeyi reddettikten sonra güvenliğe doğru ilerlerken, sanki gezegendeki herkes beni tanımak için tam o anı bekliyor. Ve ben bir pislik olamam. Asla bir pislik olamam, özellikle de toplum içinde. Bu yüzden gülümsemek, hızlı selfie'ler çekmek, rastgele şeylere adımları karalamak ve ani davrandığım için özür dilemek zorundayım.

PreCheck sırasından geçiyorum ama sonra kemerim metal detektöründe patlıyor. Ardından saatim, ki metal dedektörlerini bile yakmaması gerekiyor ama gecem böyle geçiyor gibi görünüyor. Sırt çantam sırtıma çarpa çarpa diğer tarafa geçtiğimde, doğal olarak terminaldeki en uzak kapı olan kapıya kadar kışımı sürüklemem gerekiyor. Şakaklarımdan ve ensemden ter akıyor ve hoparlörden uçağıma son biniş çağrısı yapıldığını duyuyorum.

Yaklaştığımda kapıyı boş buluyorum ve telefonumu uçuş görevlisine doğru sallayarak uçağı bekletmesi için bağıriyorum.

"Sorun değil Bay Monroe," diyor hoşgörölü bir gülümsemeyle. "Biletleme bölümünden arayıp geleceğinizi söylediler. Uçağı sizin için bekletiyorduk."

Yavaşça koşmaya başlıyorum, üzerinde biniş kartım olan telefonumu ona uzatırken nefes nefese kalıyorum. "Teşekkür ederim," diyorum ona, nefesimi toplarken ellerim kalçalarıma yerleşiyor. "Benim kız da orada. Kaçırarak istemem."

"Oh," diye haykırıyor ve ben de böyle bir şeyi bu kadar hazırlıksız söylediğim için kendimi zihinsel olarak azarlıyorum.

Gülüyorum, bu gafi geçiştirmeye çalışıyorum ve daha sonra başıma bela olmamasını umuyorum. "O benim en iyi arkadaşım. Öyle bir şey değil."

Göz kırıyor ve jet yoluna doğru ilerlerken fırçalıyorum. Sağ ayağımla - her zaman sağ ayağımla- uçağı adımı atıyorum ve tepsideki soğuk havlulardan birini alıp yüzümü ve boynumu siliyorum.

"İyi akşamlar Bay Monroe. Bu gece bizimle uçtuğunuz için çok mutluyuz. Yolculuğunuzu daha konforlu hale getirmek için yapabileceğimiz bir şey varsa bize bildirin. Koltuğunuz hemen şurada."

Uçuş görevlisine minnettarlıkla başımı salladıktan sonra köşeyi dönüp birinci sınıf kabine giriyorum ve hemen yanımdakini görene kadar uyku kabinlerini tarıyorum. Onu görünce neredeyse yere yığılıyorum. Saçları biraz ıslak,

Siyah saç telleri yumuşak bir dalgayla yüzünün etrafından sarkıyor ve omuzlarının tozunu alıyor. Konser tişörtlerimden birini giyiyor - onu Chicago'da gördüğümde uyuması için verdiğime neredeyse emin olduğum bir tişört - ve siyah yoga pantolonu. Elbette seksi olmamalı. Ama o tişört. Islak saçları. Güzel yüzü.

E-okuyucusuna dalmış durumda, bu yüzden dar koridorda yürürken beni henüz fark etmedi, gözlerimi ondan ayıramıyorum.

"Bu koltuk dolu mu?" Onu en son altı ay önce kafede gördüğümde de aynı soruyu sormuştum. Başını kaldırdı, ametist rengi gözleri kocaman açılmıştı ama karşısındakinin ben olduğumu fark edince anında gözyaşlarına boğuldu.

Eğer bu bir romantik komedi olsaydı, filmin sonunda, garip bir yanlış anlama onları ayırdıktan sonra adamın sevgilisine ulaşmak için cenneti ve cehennemi hareket ettirdiği sahne olurdu. Uçağa koştuğu, dizlerinin üzerine çöktüğü ve kızı çılgınca öptüğü sahne olurdu. Ancak bu bir romantik komedi değil, ben onun için o adam değilim ve büyük ihtimalle bizim için sonsuza dek mutlu bir son yok.

Yanındaki bölmeye kayışımı izlerken çenesi titriyor, koltuklar arasındaki bölme zaten açık. "Hey, Güz Kızı."

"Hey, Grey." Gözyaşlarının ilki yanaklarına vurdu.

"Ah, bebeğim. Ağlama." Onları öpüp uzaklaştırmak için can atıyorum ama kendimi tutuyorum ve bunun yerine başparmaklarımı kullanıyorum.

Burnunu çekiyor. "Çekmiyorum."

Eğildim ve burnunun ucunu öptüm. "Güzel. Sen iyi misin? İyiyim," diyorum ona, serçe parmağımı kolçağın üzerinde duran onunkiyile birleştirerek. Başımı dehşet içinde ona doğru sallıyorum. "Bunu tek başına yapacağına inanamıyorum."

"Ben... Kendimi tereddütlerimden vazgeçirmeye çalışıyordum."

"Mükemmel. Böyle devam et. İkinci düşünceler olmayacak. Onlara izin vermeyeceğim."

Dudağını ısıyor. "Yirmi dokuz yaşımdayım ve hayatımdan kaçıyorum. Bunun beni cesur mu yoksa korkak mı yaptığına karar veremiyorum."

"Cesur. Kendine şunu sor. Hayatınızdan kaçıyor musunuz yoksa yeni bir hayata doğru mu koşuyorsunuz?"

"Kalkıştan önce size bir içecek getirebilir miyim?" diye soran uçuş görevlisi, başını bizim sıramıza uzatarak sözümüzü kesti.

"İki kadeh şampanya lütfen."

Bununla birlikte Fallon ıslak bir kahkaha atar. "Daha fazla alkol?"

"Güvendesin. Başına kötü bir şey gelmesine izin vermeyeceğim."

Kemerimi takıp yerleşiyorum, sırt çantamı önümdeki koltuğun altına yerleştiriyorum.

"Midem ve başım için de aynı sözü verebilir misin?" diye takılıyor bardağı kabul ederken ve sanki kadın ona zehir vermiş gibi bardağa bakarken.

"Muhtemelen hayır, ama önümüzde uzun bir uçuş var ve ben asla Advil ve rehidrasyon paketleri olmadan seyahat etmem."

Fallon gözlerini hızla kırıştıırarak bana bakıyor ama nafile. Daha fazla gözyaşı dökölüyor ve o fırsat bulamadan onları da fırçalamak için uzanıyorum. Acaba parmağımı ağzıma sokup tadına baksam fark eder miydi?

"Burada mısın? Gerçekten burada mısın? Benimle birlikte Roma'ya uçan bu uçakta yanımda mı oturuyorsun?"

İçim burkuluyor ve usulca gülümseyerek başımı onunkine yaklaştırıyorum, böylece bu geniş uyku yataklarında olabildiğince yakın olabiliyorum. "Ben buradayım. Avrupa'ya tek başına gitmene izin vereceğimi düşünmedin, değil mi?"

"Evet," diye cevap veriyor alaycı bir gülümsemeyle. "Evet. Özellikle de senden sonra-"

"Seni telefondan çıkarmam gerekiyordu," diye araya giriyorum. "Seni incittiysem özür dilerim ama biraz acelem vardı."

Başını iki yana sallar. "Bunu hak ettim. Senden uzaklaştım ve çok üzgünüm. Bunu asla yapmamalıydım ama ben... Kimse arkadaşlığımızı bilemezdi Grey ve ben Bacchus'la birlikteydim ve..."

"Biliyorum."

Başını tekrar, bu kez daha sert bir şekilde sallıyor ve yüzünü silerek ağır, düzensiz nefesler alıyor. "Teşekkür ederim. Geldiğiniz için teşekkür ederim ve..." Sanki aklına bir şey gelmiş gibi başını eğip gözlerini kısarak bana bakıyor. "Bekle. Beni nasıl buldun? Seni aradığımda hangi uçuşa gittiğimi bile bilmiyordum."

Şampanyamdan bir yudum alırken ona göz kırparak sırıtıyorum. Şampanyadan nefret ediyorum ama onun sevdiğini biliyorum ve onunla bir şeyler içmek istedim. "Benim kendi yöntemlerim var. Onları sorgulama."

Gözlerini deviriyor, uçak kontrollerden geçerken ve kapıdan uzaklaşırken koltuğuna geri gömölüyor. "Dur tahmin edeyim. Lenox." İnanılmaz bir kıkırdama. "Birinci sınıfta İspanyolca'dan D aldığın ve baban bunu öğrenip sana bağırmasın diye okulun sunucusunu hackleyip notunu B-artı olarak değiştirdiği zamanı hatırlıyor musun?"

Babamın bana nasıl bağırıldığını, bana neler söylediğini ve bana nasıl hitap ettiğini düşünmek bile içimi ürpertiyor ve her zaman yaptığım gibi bu düşünceleri hızla bir kenara itiyorum.

"Evet. Lenox'un babası ona nasıl yapılacağını öğretti. Gezegendeki en havalı ebeveynlere sahipti."

"Hatırlıyorum." Gülüyor. "Erkeklerden bahsetmişken, Asher'ın babasıyla motivasyon konuşmacısı olduğu bir konferansta karşılaştım."

"Reyes'ler ve onların şampiyonluk kazanan futbol mirası. Yemin ederim Alabama'nın Asher'ı yedek bırakmasının tek nedeni buydu. Sonunda yüz yüze üniversiteye gitmeyi başardığında henüz üçüncü sınıftaydı ve Central Square olarak seyahat ederken çok fazla oyun zamanımız olmadı, ancak bu onu antrenman yapmaktan, idman yapmaktan ve fırsat buldukça çalışmaktan alıkoymadı. Babasının bunu yapmasına izin verdiğine hâlâ inanamıyorum. Biz ayrıldığımızda sadece on altı yaşındaydık ve o keşfedilme şansından vazgeçti."

"Görünüşe göre onun için işe yaramış. Kardeşleri ve babası gibi birinci tur yerine yedinci turda seçilse bile."

"Callan'a hiç rastladın mı? Karşılaşırsan da bana hiç bahsetmez."

Yüz ifadesi biraz düştü. "Hayır, ama geçen yaz MGH'de ihtisasını bitirdiğini biliyorum çünkü Hughes Healthcare'de Oliver Fritz ile çalıştım ve onun yakın arkadaşı Drew Albright Callan'ın uzman doktoruydu."

Bize bir soğuk havlu daha verdiler ve Tanrı'ya şükürler olsun ki hâlâ terliyorum. İyi durumda olmak buraya kadarmış.

Fallon'un meraklı gözleri üzerimdeyken neredeyse onunla duş alıyorum. "Yeni seks yapmış gibi görünüyorsun. Buraya koşarak mı geldin?"

"Aslına bakarsan yaptım. Koştum, seks yapmadım. Seks yapmak kadar eğlenceli değildi ama beni sana getirdi, bu yüzden hiç şikâyetim yok." Bezi kolçağa bağlı küçük masanın üzerine bıraktım. "Yani Roma mı?"

"Ya o ya da Amsterdam'dı. Yazı tura attım. Tezgahın arkasındaki kadın deli olduğumu düşündü. Sanırım ben deliyim."

"Bu konuyu benimle konuşabilirsin," diyorum sonunda, kararlı bir bakışla ona bakarak.

Şampanyadan derin bir yudum alırken omuz silkiyor. "Ne diyeceğimi bilemiyorum. Hâlâ her şeyi sindirmeye çalışıyorum. Hayatınızın üç buçuk yılını biriyle geçirdikten sonra onu sandığınız gibi tanımadığınızı nasıl fark edersiniz? Onunla evlenecektim. Şimdi burada bir uçakta oturuyorum, yarı sarhoş ve aklım başımda değil."

"Pişman mısın?"

Beni inceliyor, sorumu düşünüyor. "Hayır. Hiç sanmıyorum." Elini havaya kaldırdı ve bir homurtu çıkardı. "Bilmiyorum. Tepki verdim, sonra sarhoş oldum ve biraz daha tepki verdim. İncindim. Kendimi aptal gibi hissettim. Kandırılmış hissettim. Sanki sahip olduğum her zayıf noktayı ve kırılganlığı almış ve gerçekmiş gibi ortaya atmıştı. Onun için yapabileceklerimin ötesinde bir önemim yoktu ve bu hep böyle oldu. Hayatım boyunca, benim için hep böyle oldu. Safça, onunla farklı olduğunu düşündüm. Nasıl bir araya geldiğimize rağmen aramızdaki şeyin gerçek olduğunu düşündüm. Beni sevdiğini sanmıştım. Hepsi bir yalandı."

"Onu seviyor musun?" Sormak zorundayım. Bilmek zorundayım.

Aşağıya bakar, yarısı boş şampanyasına bakar. Altın sıvının tepesine doğru dalgalanan baloncuklara. "Bu gece kendime bu soruyu çok sordum. Cevabı bulmak o kadar kolay değil. Ya da itiraf etmek. Denedim. Ailemin bizi neden tanıştırdığını biliyordum. Birlikte olmam gereken erkeğin o olduğunu bana açık açık söylediler." Gözlerine kısa bir süre bakıyor ve kaşlarını çatıyor, ancak bunu bir yudum şampanyayla örtüyor. "Sanırım bulabildiğim en iyi cevap, öyle olduğunu düşündüğüm. Güzel zamanlarımız oldu. Mutlu zamanlarımız. Ama hepsinin yalan olduğunu öğrendiğimde, sanırım daha büyük bir parçam onun hakkında kendime yalan söylüyordu. Her şey hakkında. Sorun şu ki, artık ne bir işim ne de bir dairem var. Ailem bunu iyi karşılamayacak. Çözmem gereken çok şey var."

"Ama bu bekleyebilir, değil mi?" Uçak Boston gecesini gökyüzüne doğru havalanırken ona doğru yaklaşıyorum. Sinirlerim geriliyor ve dudaklarımı yalıyorum. İşte hiçbir şey olmuyor. "Sen zaten buradasın, ben de buradayım. Zaten bir süre çalışmayacağını söylemiştin. Ve şansına, önümüzdeki Cuma günü bir festival için Paris'te olmam bekleniyor. İstersen festivalden sonra da devam edebiliriz. Benimle kal, Güz Kızı. Benimle Avrupa'ya gel. O vahşi, maceracı yanını yeniden bul."

"Ciddi misin?" diye neredeyse ciyak ciyak bağılıyor.

Ona hain bir gülümsemeyle vurdu ve sonra ona doğru eğildi, ağzını kulağının yanında. Kolları ve boynu titriyor ve fısıldadığımda hafifçe ürperdiğini hissediyorum: "Hayatını değiştirmem için bana bu haftayı ver. Söz veriyorum asla geriye bakıp pişman olmayacaksın."

T Grey'in teklifinin en korkutucu kısmı mı? Pratik olmamasına ve pervasızlığına rağmen evet demek istiyorum. Ya da belki de ilgilenmemin asıl sebebi budur. İşlerimi geri almaya ve yeni bir iş bulmaya gerçekten ihtiyacım var.

ve bir şekilde ailemi Bacchus'la evlenmeme konusunda ciddi olduğuma ikna etmeliyim.

Ama sanki beynim "Evet, bu bekleyebilir." diye
bağırıyor. Ve neden olmasın?

Kafamda bir plan vardı. Kendimi bulmak için bir hafta. Yalnız kalmak ve antik şehirlerde kaybolurken kafamı toparlamak için. *Ye, Dua Et, Sev* gibi, sadece benim versiyonum. Ama şimdi Grey burada. Bunun gerçekleşmesi için havaalanından koşarak geçti. Ve bana *onunla* bir hafta geçirmemi teklif ediyor. Ve beni affediyor. Ben onun affını hak etmiyorum. Ona o notu bırakmak ve onu hayatımdan çıkarmak affedilemezdi. Ama o burada. Benimle birlikte.

Hayatımın en kötü günü olabilecek bir durumu çok daha iyi hale getirmeye çalışıyordu. Benim için her zaman yaptığı şey buydu. O tanıdığım en iyi insan.

Alkolün beynimi bulanıklaştırması ve çekingenliğimi yok etmesi bir yana, delicesine romantik, kaprisli ve fantastik. Bu yüzden hayır demem gerekiyor. Yine de kelimeler ağzımdan çıkmıyor ve bir şekilde cevap veremediğimi görüyor olmalı çünkü şampanyasını bitiriyor, alt dudağındaki fazla damlayı parmağıyla delicesine seksi bir hareketle siliyor ve sonra "Ben tuvaleti bulmaya gidiyorum" diyor.

Yanağıma bir öpücük konduruyor ve sonra kalkıp yanımdan geçerek koridora doğru ilerliyor. Etraftaki herkes ona bakıyor. Greyson Monroe'yu hayranı olmasanız bile tanıyabilirsiniz ama muhteşem yüzü ve korkusuz özgüveni ona bakmamayı imkânsız kılıyor.

Aşırı yapılı veya hantal olmadan uzun boylu ve kaslı ve ellerinizi sürüklemekten kendinizi alamayacağınız kalın, siyah saçları var - tepede daha uzun ve yanlarda daha kısa -. Yüzü sanat eseri gibi. Her zaman biraz kapüşonlu ve çokça baştan çıkarıcı olan için için yanan koyu renk gözler, düz bir burun ve dolgun, yumuşak dudaklar. Yunan tanrılarının elinden çıkma yontulmuş çenesi sürekli iki günlük kirli sakalla kaplı ve çenesinin tam ortasında seksi bir gamzesi var.

Muhteşem kelimesi bile onu anlatmaya yetmez. Vay anasını. Ben ne yaptım böyle?

Çaresiz bir his midemdeki şampanyayı ekşitiyor.

Ateşli bir rock yıldızıyla Roma'ya uçan bir uçakta sarhoşum ve bana bir haftayı onunla geçirmemi teklif ediyor.

Mümkün değil. Bu mümkün değil. Seksi kıyafetler almak ya da ara sıra bir konsere gitmek için ülkenin bir ucundan diğer ucuna uçmak ve sonra da sarhoş olup en iyi arkadaşınız olduğu için söz konusu seksi rock yıldızıyla yatmak başka bir şeydir. Hayatınızın çöplüğünü ateşe vermek ve alevleri söndürmeye çalışmamak başka bir şeydir. Kendimin daha iyi bir versiyonunu yeniden bulmak için onu aradığımda, bunun kıtalar atlamak ve onunla bir hafta veya daha uzun süre kaybolmak anlamına gelmesini istememiştim, ama yine de buradayım.

Onu çok özledim. Ayrı kaldığımız yıllar boyunca onu çok özledim.

O şimdiye kadar yaptığım en çılgınca şeydi, ama asla öyle hissettirmedi. Kendini güvende, rahat ve benim gibi hissetti. Her zaman benim gibi. Dünyanın asla öğrenemeyeceği bir sır. Özellikle de ailemin. Bilselerdi çıldırırlardı.

Ben pragmatik, sorumluluk sahibi ve iyi bir kıyım. Muhtemelen hatalı, kabul ediyorum.

Yani... hayır.

Yapamam.

Sonra tekrar.

Şampanyanın kalanını höpürdeterek içiyorum çünkü sanırım buna ihtiyacım var. Çünkü sanırım buna evet demek üzereyim. Bir hafta. Aslında on gün, festival de dahil, ama bu sadece anlamsal. Dudağımı kemiriyorum, parmağım artık boş olan bardağımın kenarında dönüyor.

Kaybedecek neyim kaldı ki?

Saçları ıslak ve yüzünden geriye doğru taranmış bir şekilde geri döner. Adam uzun boylu, esmer ve inanılmaz derecede yakışıklı. Monroe'nun çenesindeki gamzenin de zararı yok. Siyah uzun kollu gömleğinin kolları ön kollarına doğru itilmiş ve onu son gördüğümünden beri kollarında yeni mürekkep olduğunu söyleyebilirim.

"Merhaba," diyor kemerini bağlarken. "Aklında çok şey varmış gibi görünüyorsun."

Onun tanrısal güzelliğini sürekli içinde olmadığınız zaman unutmak kolaydır, ama bir süre oldu ve vay canına, bu adamın yüzü nasıl da göz kamaştırıyor ve silahsızlandırıyor. Gülümsemesine bile gerek yok, gerçi bunun başlı başına bir gücü var. O da bunun farkında.

Nefesim boğazımda düğümlenip kalp atışlarım ciğerlerimi boğarken, onun sabit bakışlarıyla karşılaşıyorum ve rüzgâra karşı tedbiri elden bırakmıyorum. "Ben varım."

"Mükemmel," diyor açıkça, hiçbir şey belli etmeden. "Bazı kurallarım var."

Şimdi gülümsüyor. "Harika. Benim de kendiminkilerden var."

"Önce sen," diye sırtarak karşılık veriyorum, çünkü Grey'in kurallara çok bağlı bir adam olduğunu hiç bilmiyordum.

Sanki aklımı okumuş gibi kıkırdıyor. Çok dikkatli bir uçuş görevlisi yanımıza geliyor. "Size bir içki daha getireyim mi? Birazdan akşam yemeği servis edeceğiz ya da isterseniz uyku kitleriniz var."

"Ben bir burbon istiyorum ve sevgili arkadaşımın da bir şampanya daha istediğini biliyorum. Ve kesinlikle akşam yemeği."

"Oh, harika," diye haykırıyor. "Hemen geri döneceğim."

İçten içe gözlerimi deviriyorum ve Greyson'la yüzleşmek için yan dönüyorum. "Bu hiç eskimiyor mu?"

"Ne?"

Şimdi ona gözlerimi deviriyorum. "Çekingen davranma. Senin son fethin olup olamayacağını sormamasına çok şaşırdım."

"*En sonuncusu* mu?" Kaşları saç çizgisine çarptı.

Başımı ona doğru eğerek komplocu bir tavırla kolçağın üzerine eğildim. "Dedikoduları duydum, Greyson Monroe. Seksi, kötü çocuk rock yıldızı ve her gece yatağında farklı bir kadın var. Bir göz kırpma, bir sırtıma ve bir şarkıyla külötları eriten kadife sesli dövmeli tanrı." Durduramadan ofluyorum. "Kadınların sana dalkavukluk etmesi hiç eskimiyor mu?"

"Odaklanman gereken çok fazla şey var. Mesela benim seksi bir kötü çocuk ve dövme bir tanrı olduğumu ve külotunu eritebileceğimi düşünmen gibi."

"Külotum demedim."

"Kadın dedin ve son baktığımda sen de kadındın." "Her neyse. Bu doğru değil mi?"

Bana o meşhur haydut sırtışını takınıyor. "Değişir. Bazen. Özellikle de erimiş külotuyla bana yaltaklanmasını istediğim kadın bunu hiç yapmadığında."

Tam olarak açıklayamadığım nedenlerden dolayı kendimi nefesimi içime çekerken ve orada tutarken buluyorum. Greyson'ın ciddi bir kız arkadaşı olduğunu hiç düşünmemiştim. Onun ciddi ya da başka türlü bir sevgilisi olduğunu hiç bilmiyordum. Yine de... bilmiyorum, beni tuhaf bir şekilde okşuyor, ki bunu açıkça okuyor.

Gülüyor, uzanıp bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Ah, Güz Kızı. Çok tatlısın. Sen, bebeğim, bana yaltaklanmasını istediğim tek kadınsın. Ama bunu hiç yapmadığın için hayranlarınla yetinmek zorundayım."

İç çekiyorum. Eğer bu adam herhangi bir konuda ciddi olursa, bu bir ilk olacak.

Saçımı çekiştirmesi beni kendime getiriyor. "Benim kurallarına göre beni sorgulayamazsın," diyerek bizi görevimize geri döndürüyor ve sert otlaklardan uzaklaştırıyor. "Sizi nereye götürdüğümü. Bize yaptırdığım şeyler. Hayır diyemezsin. Roma'yı seçtiniz. Paris'e varana kadar gerisi bana bağlı. Ve o Pazar gecesi sona erecek festivale kadar kalmak zorundasın."

"Veto gücüm var."

"Bunu düşüneceğim ama veto hakkım olacak." "Bu ne anlama geliyorsa artık."

Hınzır bir sırtış ayak parmaklarımı kıvırıyor. "Gösteriyi ben yönetiyorum demek. Kontrol bende."

Omzunu okşadım. "Elbette. Şimdilik sana bu illüzyonu vereceğim."

Oynadığı saç tutamını sıkı bir sarmal haline gelene kadar parmağında dolaştırıyor. "İstediğin kadar rol yapabilirsin ama geçmişte kontrol bendeyken hiç sorun yaşamadın."

Ona bakma riskini göze alıyorum ve gözlerindeki açlık göğsümün derinliklerinde kıvrılan bir zevk yaratıyor. Evet, onun kontrolünü seviyordum. Oynadığımız ve aptallaştığımız zamanları da seviyordum. Onun içinde erimeyi ve etrafımızdaki her şeyi unutmayı o kadar kolaylaştırıyordu ki. Bunu şimdi de yapıyor çünkü nerede olduğuma ve neyi tartıştığımıza bir bakın.

Boğazındaki çakılları temizliyor. "Sıra sende. Kurallarınız nedir?"

Endişeleniyorum ama bu adamla on gün hayatta kalacaksam kurallarım tartışılmaz. Az önce bana bunu kanıtladı. Kafam karmakarışık. İhtiyacım olan son şey, zaten ezik olan parçalarımın fiziksel bir şeyin oynaması.

"Ayrı yatak odaları."

Başını eğiyor, günahkâr karanlık gözleri ve yıkıcı yakışıklı yüzüyle beni inceliyor. Sanki bu kuralla kararlılığımı sarsmaya çalışıyormuş gibi içime bir sıcaklık dalgası gönderiyor. Olmaya çalışmadığı zamanlarda bile saf bir baştan çıkarıcı.

"Kuralınız bu mu?"

"Bu benim kuralım," diyorum sessizce.

Bir an için aramızdaki hava durdu. Ağzımın kurummasına ve vajinamın çok geç olmadan fikrimi değiştirmem için bana bağırmasına neden olan hissedilir bir baskı. Değerli bir erkek meslektaşımızın tüm bölünmemiş ve hevesli dikkatini çekmeyi uzun zaman olduğunu söylüyor. Ama aramızdaki seksin ne kadar iyi olduğunu hatırlamak tam da bu kurala neden ihtiyacım olduğunu açıklıyor. Seks kafa karışıklığına, kafa karışıklığı da karanlık tarafa yol açar. Ya da nasıl olursa olsun.

Tartışmaya hazır gibi görünüyor ama bunun yerine dik oturuyor ve ellerini saçlarında gezdiriyor.

"Alışılmışın dışına çıkarsak bu her zaman mümkün olmayabilir," diyor yavaşça.

"Mümkün olduğunca çok o zaman."

Uçuş görevlisinden içkisini aldı ve tepsisini çıkardı. Ben de aynısını yapıyorum ve önümüze patates püresi olduğuna inandığım bir yemeğin üzerine tavuk değil de sığır eti gibi görünen bir çeşit yemek koyuyor. Ekmek ve tereyağı güvenli görünüyor ve ilk oraya yöneliyorum.

"Peki," diye rahatlıyor, yüz ifadesi gergin. "Başka bir şey var mı?"

Kendimi korumak için ağzımdan "Seks yok." çıkıyor. Ve bunu ağzımdan kaçırdığım için sesimin yüksekliğini kontrol edemiyorum. Tüm birinci sınıf kabinin meraklı ve eğlenen bakışlarını ve baş dönmelerini taşıyor ve topluyor.

"Evet, asla izlemek istemediğim filmin adı bu," diyor yüksek sesle, sanki bu herkesi şaşırtacakmış gibi.

Yanaklarıma bulaşan kızarıklığı görmezden gelerek içimden küçük bir kahkaha atıyorum. "Örtünme konusunda biraz daha çalışmalısın."

Gözlerini benimkilere diyor, sözlerinin kenarına bir gülümseme yayılıyor. "S-E-X konusunda bu kadar gürültücü olmamak için çalışmalısın. Ya da S-E-X olmayanlar hakkında.

Bu arada kulağa S'ye sahip olmak kadar eğlenceli gelmiyor-"

"Artık hecelemeyi bırakabilirsin. Kulak misafiri olan herkes sekiz yaşından büyük."

"Ama bu birbirimizle birlikte olmamanın eğlenceli olmayan kısmını değiştirmiyor. Hatırladığım kadarıyla bunu oldukça iyi yapıyoruz."

Evet, bir kez daha tamamen kızardım. Bu adam. Bunu söylemek zorunda mıydı? Çünkü evet, oldukça iyi yaptık. Greyson Monroe bana yapabileceğimi hiç düşünmediğim şeyleri yaptırdı ve her saniyesine bayıldım. Son nefesime kadar inkar edeceğim ve torunlarıma asla anlatmayacağım şeyler. Bacchus ile yapmayı hiç düşünmediğim şeyler ve daha derine indiğimde bunun için yaptığım açıklamadan hoşlanmıyorum.

Grey'e kendim konusunda Bacchus'a hiç güvenmediğim kadar güveniyorum. Standart seksin ötesinde bir şeye kalkıştığından değil. Adam bana yatakta sıkıcı diyordu ama yine de seks her zaman onun güç yapısında ve her zaman onun sevdiği şekildeydi. Ve evet, sıkıcıydı. Eğer beş dakikadan fazla sürdüyse ve ön sevişme ve seks öncesi orgazmı birlikte geldiyse, ateşli olduğunu düşünürdüm.

Greyson'la seksin ne kadar iyi olduğunu yeniden yaşamak ve onunla fiziksel olarak yakınlaşmak aramızdaki işleri daha da karmaşık hale getirecek ve bu zaten yeterince karmaşık. Zihnim karmakarışık bir şey ve seks, tüm faydalarına ve eğlencesine rağmen, fırsatını bulduğunda duygularınızla oynama eğilimindedir. Şu anda ihtiyacım olan son şey, zihnimin sırf canı sıkkın olduğu ve hala sevişilebilir ve sevilir olduğu olduğumuza dair küçük bir güvenceye ihtiyaç duyduğu için oynaması gerekmeyen oyunlar oynamaya başlaması.

Ne kadar seksi, yakışıklı, zeki ya da çekici olursa olsun bir erkeğin yatağına öylece giremem. Kalbimi korumam gerek. Sıkı ve güvenli bir şekilde kilitli tutmalıyım. Ve Grey bu planı bozmak için mükemmel bir fırtına.

"Her ne olursa olsun, bu bir daha olmayacak," diye iddia ediyorum, ekmeğimden bir ısırık alarak.

"Sadece seninle dalga geçiyorum. Bunun ayrı yatak odası kuralıyla birlikte geldiğini sanıyordum," diye kestirip atıyor, bu her neyse cesurca kesip umursamaz bir ısırık alırken bakışları yemeğinde. "Bu şartlardan hoşlandığım anlamına gelmiyor."

"İstemediğim için değil-"

Başını sallayarak beni susturuyor. "Anladım."

Kaşlarımı çatıyorum, kendimi boktan hissediyorum. Ama aynı zamanda bu yolculuğun sadece Avrupa'da birbirimizin pantolonuyla boğuşmak olacağını düşündüyse biraz rahatladım. Bir an için gözlerimi kapatıyorum

ve zihnimi boşaltmaya çalışıyorum. Yarın çok güzel olacak.

ilginç bir gün. Henüz aileme söylemedim. Bacchus ile onu terk ettiğimden beri konuşmadım. Ancak tüm bunlar, bambaşka bir ülkede uyanacağım ve hayatımın her zaman en yasak parçası olan eski en iyi arkadaşım kim bilir neler yapmaya hazır olacağım bilgisiyle gölgeleniyor.

"Bu senin için sorun değil mi?" Kontrol ediyorum ama düşüncelerimi ona yüksek sesle açıklama ihtiyacı hissediyorum. "Sadece arkadaş mıyız? Bunu başka türlü yapabileceğimden emin değilim. Seks uğruna aramızdaki karıştırılmaması gereken şeyleri karıştırmaya başlamak istemiyorum."

"Böyle kurallar koyduğunda aramızın karışması konusunda endişelenmene gerek yok." Çatalını ve bıçağını bırakıp sert bir nefes verdi. Gözleri tekrar açılmadan önce bir süreliğine kapanıyor ve başını çevirerek bana hem sinirli hem de kırılgan bir bakış atıyor. "Buraya aklını karıştırmaya gelmedim. Sana beklentiler yüklemek ya da zaten dolu olan yığınının üzerine saçmalıklar yığmak için burada değilim. Bunun eğlenceli olması gerekiyor. Kesinlikle *özgürleştirici* olması gerekiyor. Eğer uslu durmamı istersen, dururum. Evet demek için buna ihtiyacın varsa, tamamdır. Her zaman olduğu gibi senin en iyi arkadaşın olacağım ve dünyayı birlikte keşfedeceğiz. Sadece seninle vakit geçirmek istiyorum. Çok uzun zaman oldu, Fall."

"Biliyorum. Öyleydi ve ben de seninle geçireceğim bu zamanı dört gözle bekliyorum."

Akşam yemeğimizi yedikten ve tepsilerimizi kaldırıp bize uyku maskeleri, battaniye ve yastıktan oluşan uyku setimizi verdikten sonra, ben koltuğumu düzleştiriyorum ve o da aynısını yapıyor. Bölmeyi henüz kapatmamıştım ve bir şekilde kendimizi uçağın karanlığında, aramızda sadece kalın kolçaklar varken yanlamasına birbirimize bakarken bulduk.

"Bana biraz kitap okumak ister misin?"

Benim tarafımdaki kolçağın üzerindeki e-okuyucuya dokunduğunu duyuyorum.

Gülüyorum, gerginlik de onunla birlikte çatlıyor. "Elbette. Jane Austen'ı mı yoksa Shakespeare'i mi düşünüyorsun?"

"Ben daha çok orada sakladığınız diğer kitaplardan birini düşünüyordum."

"O kitapları sana kesinlikle yüksek sesle okuyamam. Özellikle de uçakta. Ayrıca, bunları bilmemen gerekiyor."

"Ah. Ama ben biliyorum." Kıkırdıyor ama titrek bir sesle. "O zaman okumak yok. Uyuyacak mısın?"

"Uyu," diye kabul ediyorum, yüzüm ona dönük olacak şekilde diğer tarafıma dönüyorum. "İyi geceler, Grey."

"İyi geceler, Güz Kızı. Roma'da görüşürüz."

Yüzümde bir gülümseme beliriyor, içimde b a ş döndürücü bir heyecan patlaması yaşıyorum. "Roma'da görüşürüz."

W ılgınlık olarak başlayan Şey, birbiri ardına gelen olaylardan oluşan bir karmaŐaya d6nüŐtü. İniŐten bir saat 6nce uçuş g6revlileri tarafından kahvaltı için uyandırıldıktan sonra ne Grey'in ne de benim dokunmadığımız

Kahve hariç. Çok fazla uyumadık, ancak d6rt ya da beş saat uyuyabildik ve Grey ve ben sessizce eşyalarımızı toplayıp g6mrükten geçerken bu belli oluyor.

G6mrük memuru Greyson'ı hemen tanıdı ve bunun bir sorun olabileceğini s6yleyebilirim. 6zellikle de radara yakalanmadan seyahat etmeyi planlıyorsak, ki ikimiz de kahvelerimizi yudumlarken bunu istediğimizi s6ylemiŐtik. Yine de, nispeten hızlı ve sorunsuz bir Şekilde geçiyoruz, ancak t6m bunlar bagaj karuseline ulaŐtıėımız anda değişiyor. Benim bavulum çabucak çıktı ve Greyson'ın gitarı neyse ki yolculuğuna devam etti.

Bavulu ise başka bir hikaye.

Son anta da alındıktan sonra y6ksek bir vızılı duyluyor ve atlıkarınca duruyor. Greyson'a bakıyorum, o da bana bakıyor ve sonra ikimiz de boş atlıkarıncaya d6n6yoruz.

"Sanırım birini bulup bunu rapor etmeliyim."

S6nd6m. "6z6r dilerim."

"Ne için? Bunu beklemeliydim. Uçağa koşmak zorunda kaldım. Aurora başardığı için minnettarım."

"Aurora?"

"Gitarım. Suzie her enstr6manımıza bir isim verdi. Zax'in bası Belle, benim en sevdiğim akustik bayan Aurora, Lenox'un klavyesi Cinderella,

Asher'ın elektriği Rapunzel, Callan'ın davulları ise Ariel'di."

"Suzie enstrümanlarına Disney prenseslerinin isimlerini mi verdi? Bunu nasıl bilemedim?"

"Kesinlikle öyle ve biz bunu pek paylaşmadık."

Bunu çok seviyorum. "Tamam. O zaman özellikle Aurora'nın gelmesine sevindim. Ama çantan her yerde olabilir."

Bana acımasız bir bakış atıyor ve mağlup bir iç çekişle kayıp bagaj masasına doğru ilerliyoruz ve bu sırada telefonunda bir şeyler yapıyor. Benimkini henüz açmadım, dün neyi kapattığımı görmekten çok korkuyorum. Dünden. Neredeyse sesli gülecektim. Dün hala Bacchus ile nişanlıydım. Hala Boston'daydım ve bir ay içinde Philadelphia'ya taşındığımızda beni bekleyen bir dairem ve işim vardı.

Bugün ünlü bir rock yıldızıyla Roma'dayım ve bundan sonra bizim için ne hazırladığına dair hiçbir fikrim yok. Bunu, tüm bunları önemsemeliyim ama bunun için gereken çabayı göstermeye kendimi zorlayamıyorum. Bunun için jet lag'i ya da akşamdan kalma olmayı suçlayabilirim ama bu saçmalık ve sanırım hepimiz bunu biliyoruz.

Bacchus'tan ayrıldığım için üzgün değilim. Onu özlemiyorum. Asla birlikte yaşayamayacağımız hayat için acı dolu bir nostalji hissetmiyorum. Hâlâ bir parıltı gibi rahatlıyorum, iyi ki ayrılmışım diyorum. Şu anda böyle hissediyor olsaydım en başta neden onunla nişanlandığımı sorgulardım ama bunun cevabını zaten biliyorum.

Benim ailem.

Her zaman Fallon Lark olmak zorunda kalmasaydım kim olurdu?

Tezgâhın arkasındaki güler yüzlü ve gün ışığından başka bir şey görmeyen adam bize kırık dökük İngilizcesiyle Grey'in bavulunun bugün başka bir uçakla geleceğini ve yarın bir ara otelimize teslim edeceklerini söylüyor. Bu Grey'i yeterince yatıştırmış gibi görünüyor, ama bana döndüğünde, bana söylemekten çekindiği bir şey olduğunu görebiliyorum.

"Ayrı yatak odası kuralınız ne kadar katı ve kesin?"

Gözlerimi kırıyorum, ama yavaşça kırıyorum çünkü ona nasıl cevap vereceğimden emin değilim. "Asistanım bize bir oda ayırttı," diye söze başladı, çünkü açıkça

bir şey bulma şansım yok. "Sorun şu ki, Roma'daki son otel odası burası."

"Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Yarının ne olduğunu biliyor musun?" "Um. Dokuzuncu?"

"Evet. Nisan ayının dokuzunda. Aynı zamanda Paskalya Pazarı ve Roma Katolik Kilisesi'nin başkentindeyiz."

Yüzüm düştü. "Oh."

"Evet. Çünkü bu şehri ziyaret etmek için harika bir hafta sonu seçmişsiniz. İnsanlarla dolu olacak, bu bizim avantajımıza olabilir de olmayabilir de, çünkü bazen kalabalığa karışmak daha küçük alanlarda olduğundan daha kolaydır, ama yasal olarak, yapabileceğim en iyi şey bu ve valizim yarın oraya teslim edileceğinden, en azından gece için burada sıkışıp kaldık."

"Tamam."

Gözlerini kısarak bana bakıyor. "Tamam mı? Tüm kurallarından sonra böyle mi?"

Omuz silkiyorum çünkü bu Fallon olmaya çalışıyorum. Akışına bırakan ve düzenli, tertemiz hayatını sarsacak küçük bir maceradan korkmayan biri. Zaten bu yüzden buradayım, değil mi? Aynı yatakta uyumak seks anlamına gelmez.

"Yanımda uyursan ellerini kendine saklayamayacağından mı korkuyorsun?" Alay ediyorum.

Hiçbir uyarıda bulunmadan bana doğru bir adım atıyor ve aniden elleri saçlarımda, karanlık, neredeyse uğursuz gözleri gözlerimi tutarken yüzümdeki telleri çekiyor. "Bu senin kuralındı," diye fısıldıyor, yüzü benimkinden birkaç santim uzakta, dudakları o kadar yakın ki neredeyse tadını alabiliyorum. "Belki de bunu sana soran ben olmalıyım."

Ağzım kururken nefesim bir hışımla bedenimden dışarı fırlıyor. Parmakları saçlarımı bırakıyor ve giydiğim konser tişörtünün eteğinin altından kollarımın üst kısmını buluyor. Tenimde daireler çiziyor, ısı ters yönde alevlenirken vücudumda bir ürperti dolaşıyor, meme uçlarımı sertleştiriyor ve boş çekirdeğimin sıkılmasına neden oluyor.

Gulp.

"Sadece işini kolaylaştırmaya çalışıyorum, hepsi bu." Sesim boğuk bir titreme ve sıfır serinlikte.

Bir adım daha yaklaşıyor, göğsü neredeyse benimkine değiyor ve kirpiklerinin arasından bana bakan koyu renkli kapüşonlu gözleriyle buluşmak için boynumu eğmek zorunda kalıyorum. "Demek bu yüzden bu kuralı koydun? Benim ve vücudunun her santimetresine dokunmak için can atan ellerimin işini kolaylaştırmak için mi?"

Sırıttıyor. Bu dostça bir sırıttıma da değil ve bundan sonra söyleyeceklerinden hoşlanmayacağım izlenimine kapılıyorum.

"Asıl endişeniz buysa, sizinle aynı yatağı ve odayı paylaşmakta ve ellerimi kendime saklamakta hiçbir sorunum olmadığını söyleyerek sizi rahatlatmama izin verin. Benim hakkımda sahip olduğun fikre ve sözde şöhretime rağmen, karşılaştığım her kadınla yatmıyorum." Burnu benimkine değiyor ve ben titriyorum. "Can attığım kadınları bile."

Lanet olsun. Az önce ne yaptım ben? *Utangaç olmaya çalışırsan böyle olur Fallon!*

"Kurallarından birini çözdüğümüze ve bu gece sana dokunmayacağımı ya da seni becermeyeceğimi bildiğine göre," diye hırlıyor, "benimle bir yatağı idare edebileceğini düşünüyor musun?"

Çifte yudum. "Evet." Bunu ciyaklamış olabilirim.

Kirli sırtışı karnımı titretirken bana uzun bir saniye daha bakıyor, gözleri dudaklarıma dalıyor ve orada duruyor. Nefesini içine çekiyor ve sonra geri çekiliyor, tüm seks ve sıcaklık bir anda buharlaşarak beni şaşkına çeviriyor. Bu konuda ne kadar iyi olduğunu unutmuşum.

"Harika. Hadi otele gidelim. Bu arada, bize ayarladığım odayı seveceğinizi düşünüyorum. Her şey düşünüldüğünde müsait olduğu için şanslıyız."

Elimi tutuyor, sırtındaki gitar çantasını düzeltiyor, sırt çantasını almam için bana uzatıyor ve diğer eliyle bavulumu tutarak beni havaalanının çıkışına doğru götürüyor. Söylediği gibi burası aydınlık ve turistlerle inanılmaz derecede kalabalık, ama bizi kaldırımdan geçirip köşeyi döndüğümüzde şık siyah bir arabanın, siyah bir karavan kıyafeti ve koyu renk güneş gözlükleri içinde uzun boylu, asık suratlı bir adamla birlikte bizi beklediği yere götürürken umursamıyor.

"Sinyor McQueen?"

"Si. Sono oi. Grazie," diyor Grey, şoför eşyalarımızı alıp arabanın arkasına yüklediğinde. Greyson hâlâ elimi tutarak beni arka koltuğa, yanına çekiyor ve sonra Roma'nın yedi tepesinden birinden yukarıya, şehrin yukarısında, muhteşem manzaralı, yasemin kokan havası olan ve tepesinde yıldızlara benzeyen LED ışıkları olan geniş bir süit ve jakuzili özel bir çatı balkonu vaat eden seçkin bir otele götürülüyoruz.

Şoförümüz bizi içeri alıyor, Bay Steve McQueen adıyla giriş yapmamıza rağmen personel bize özel uşak, kapıcı ve hostes gibi tam bir ünlü muamelesi yapıyor -Greyson eski Hollywood aktörlerinin havalı olduğunu ve rastgele takma adlar seçmekten çok daha kolay olduğunu düşünüyor.

Süitimiz altın ve ten rengi süslü mobilyalar, kocaman bir küvete sahip dev bir banyo, muhteşem bir kral yatak ve balkona çıkan merdivenlerle dolu muhteşem bir yer.

Dürüst olacağım. Sarhoş bir şekilde uçağa bindiğimde konaklama konusunu pek düşünmemiştim. Varışımından çok kaçışıma odaklanmışım. Bir plan ve yedek plan olmadan herhangi bir yere gitmek bana göre değil, ancak Grey her şeyin üzerinde görünüyor ve buraya baktıktan sonra, bu meydan okumaya niyetli olduğum bir şey değil.

"Bir duşa ihtiyacım var. Ve kahvaltıya." Gerinerek, uçakta uyumanın verdiği katılığı gidermek için vücudumu bir o yana bir bu yana büküyorum.

"Ama yumurta değil," diye gözlerinde bir parıltıyla alay ediyor.

"Tavuk fetüsü mü demek istiyorsun?" Burnum kıvrıldı. "Hayır. Onlar değil.

Yine de kesinlikle daha fazla kahve."

"Kesinlikle öyle." Kendine şöyle bir bakar. "Üstümü değiştirecek bir şeyim yok."

"Özür dilerim."

Öfkeli bir şekilde başını sallayarak elimi tutuyor. "Özür dilemeyi bırak. Ne seni suçluyordum ne de senden bunu benim için düzeltmeni bekliyordum. Benden, durumumdan ya da mutluluğumdan sen sorumlu değilsin. Anladın mı?"

Sırıtişıma karşı koyuyorum, ayaklarımın üzerinde yuvarlanıyorum ve hafifçe zıplıyorum. "Henüz değil, ama üzerinde çalışıyorum."

"Güzel." Bir gülümseme ve alınma bir öpücük. "Böyle devam et."

"Planlıyorum. Bu arada, bende de sana uyacak bir şey yok." Şimdi aşağı bakma sırası bende çünkü... "Üzerimdeki gömleği ister misin? En temizi olmadığını biliyorum ama elimde bir tek bu var."

Dondu kaldı. "Yani, burada mı çıkaracaksın?"

Yüzündeki alarm beni kıkırdatıyor. "Hayır, sen göğüslerimi dikizlemesen başka bir şey giyerdim."

Sert bir yutkunma. "Utanç."

Sonra karanlık bakışları gömleğime düşüyor. Gömleğine. Grey verdiği her konserden bir tişört saklar. Bunu bana yıllar önce uyumam için vermişti ve Bacchus'un yanında giyerken kendimi hiç rahat hissetmediğim için dolabımda duruyordu. Ama aynı zamanda ona uyacağını bildiğim tek şey bu.

"O tişörtü giydiğin için mi giymek istiyorum yoksa sana yakışmasını çok mu sevdiğim için değiştirmek istiyorum karar veremiyorum."

Yüzüm kızardı. Aptalca. "Her iki durumda da üstümü değiştireceğim. Dün gece havaalanında üzerimi değiştirdiğimden beri onu giyiyorum."

"Sanırım sende kalmasını istiyorum. Onu sana ben verdim ve eğer içinde uyuduğun gömleği giyersem... evet. Hiç akıllıca değil. Sen git duş al, ben de kahve ve otelin alt katındaki dükkânda ne bulabilirsem getireyim. Sonra birlikte turist gibi şehri gezeriz."

"Kulağa harika geliyor."

Kapının yanındaki masadan bir oda anahtarı kaparak kapıya yöneliyor.
"Ya Fallon?"

"Öyle mi?"

"Telefonunu açma." Kapı arkasından tıkırdayarak kapanıyor ve kaşlarımı çatıyorum. Telefonumu açma. Ama açmam gerekiyor. Bununla yüzleşmeli ve bu haftaya eski nişanım ve ailem başımda olmadan girebilmek için bu işi bitirmeliyim. En azından aileme nerede olduğumu bildirmeliyim. Ve neden Pazar günü Paskalya için evde olmayacağımı. Buna biraz kıkırdadım. O kadar yer varken Roma'yı seçmeden önce bunu nasıl hatırlamadım?

Yine de, buraya gelirken gördüğüm kadarıyla, keşfedilmesi harika olacak tonlarca festival ve fuar var.

Bavulumu açıp, ellerimin ilk dokunduğu şeyi -yırtık bir kot pantolon ve beyaz bir bluz-, banyo malzemelerim ve eşyalarımınla birlikte alıp banyoya giriyorum. Telefonum da benimle geliyor ve büyük duşakabinin suyunu açıp telefonuma bakarak adım atmaya başlıyorum. Grey neden bunu söylemek zorundaydı? Beni hiç mi tanımıyor?

Buradayım ve hayatımda ilk kez umursamaz davranıyorum ama...

"Argh!" Telefonumu açıyorum ve Roma'da olduğumu anladığımda çılgına dönüyor. Milyonlarca mesaj ve sesli mesaj ekranımı aydınlatıyor ve hiçbirini okumak ya da dinlemek istemiyorum. Bunun yerine annemi arıyorum, saatime bakıyorum, Boston'da sabah 5:00'i gösteriyor. Uyanmış. Kadın kuşlarla birlikte kalkıyor.

Boston'da bir yerde değil de Roma'da olduğumu bilmediği için hemen telefonu açıyor.

"Merhaba anne." Tekrar adımlamaya başlıyorum, içeri uzanıp duşu kapatıyorum, elimi sallayarak fazla suyu temizliyorum.

"Dün gece Bacchus'tan doğru olamayacağını bildiğim şeyler hakkında beni bilgilendiren rahatsız edici bir telefon aldım. O zaman şimdiye kadar senden haber alamadım?"

"Kabul ediyorum dedikten sonra eline geçen ilk fırsatta beni aldatmayı planlıyor. Bunu sana söyledi mi?"

"Evet. Bana onu bir arkadaşıyla özel olarak konuşurken duyduğunuzu söyledi. Size sadece düğün öncesi normal gerginliğini attığını mı açıkladı?"

Banyoda etrafıma bakındım ve fıskiyeli küvetin kenarına çöktüm. "Bunun bir şaka olması mı gerekiyordu? Arkadaşına benimle evlenmeyi ve hayatı boyunca sadık kalmayı nasıl hayal edemediğini anlatıyordu. Ben onu sıkarken ve doğru soyağacına sahip bir sürtükten başka bir şey değilken, o sevgi dolu, müşfik bir nişanlı gibi davranıyordu. Benim hakkımda söylediği şeyleri duymalıydın anne. Benim hakkımda nasıl konuştuğunu."

Bir huff. "Fallon, saçmalama. O bir erkek. Onların işi bu. Sana sadık kalacağına dair bana güvence verdi, çünkü bu senin için çok önemli görünüyor."

Bunu söyleme şekli. Çok küçümseyici. Sanki partnerimin arkamdan iş çevirmemesini ya da hakkımda kötü konuşmamasını beklemek saçmalıkmiş gibi.

"Vay canına, anne. Tamamen romantizm ve şiir."

"Bana patronluk taslama. Romantizmin hizmet ettiği tek amaç hayal kırıklığına uğratmaktır. Bu bir evlilik, peri masalı değil. Büyüyün ve aşk ve romantizmle ilgili ergen fantezilerinizden vazgeçin."

"Büyümemi mi istiyorsun?" Ona tükürdüm. "O bir dolandırıcı ve suçlu."

"Bu dünyada ilerlemek için olması gereken her şey onda var. Tıpkı baban ve dedelerin gibi. Bu senin görevin. Ailene karşı. Adına karşı. Olmak için doğduğun ve büyüdüğün kişi bu. Bu yüzden sana ondan hiç bahsetmedik. Daha küçük yaşlardan itibaren, kendi iyiliğin için fazla romantik olduğunu biliyorduk."

Gözlerimi kırpmadan dik oturdum. Son kısmı nefesinin altında, sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi küçümseyerek söyledi. "Ne? Bu da ne demek oluyor? Bana ondan hiç bahsetmedin."

Sorularımı tamamen görmezden geliyor. "En azından Birleşik Devletler senatörü olacak bir adamın eşi olma fırsatına sahipsiniz. Bir gün dünyanın en güçlü adamı olabilir. Her zaman bir fark yaratmak istediğinizi iddia ettiniz. Bu sizin en büyük farkı yaratma şansınız. Sizin için inşa ettiğimiz her şeyi sırf sizin hakkınızda konuşma şeklini ve henüz yapmadığı şeyleri beğenmediğiniz için bir kenara atmayın."

"Tanrım, anne, gerçekten onun Kool-Aid'ini içiyorsun."

"Hayır, ben söylenmesi ve yapılması gerekeni yapıyorum. Bu hayatı pembe gözlüklerle yaşayan sensin. Uyan, Fallon. Önüne konulan hayat bu."

Acı verici bir şekilde, bunda haklı olabilir. Yanılsama benim erkek arkadaşım, en iyi dostum ve en samimi sevgilim oldu. Onun gücüne inandım ve ona göre kullandım. Bacchus'un beni ben olduğum için sevdiğine inandım. Onun iyi ve dürüst bir adam olduğuna inandım. Sadık kalacağına inanıyordum çünkü bana verdiği söz buydu. Ailemin benden istediği her şeyi yaparak herkesi mutlu edeceğime ve karşılığında beni seveceklerine ya da en azından takdir edeceklerine inandım.

Ve bak seni nereye getirdi. Greyson az önce ne dedi? *Benden, durumumdan ya da mutluluğumdan sorumlu değilsin.* Ama kendimi bildim bileli üstlendiğim rol tam olarak buydu. Ve bununla birlikte zayıf, pasif ve kör oldum.

Bunların hepsinin olmasına izin verdim.

Kendimi kandırdım ve bunu yaparken kendimi kaybettim. Öne doğru eğilip dirseğimi kalçama dayadım, çıplak ayaklarımın altındaki pelüş beyaz banyo paspasına bakarken elimle alnımı kapattım.

"Seni neden aradı?" Uzun bir sessizlik anından sonra sordum.

"Çünkü tüm bu olaylarda mantığın sesi olacağımı ve beni dinleyeceğini biliyordun."

Sonraki sözcükleri söylerken midem acı içinde kıvrılıyor. "Ya yapmazsam?"

"Yapacaksın," dedi bana kesin bir dille. "Küçük duygularını bir kenara bırak ve bir Lark gibi düşün. Böyle bir şeyi keşfetmenin üzücü olduğunun farkındayım ama bunu nasıl yöneteceğini ve bu ilişkideki rolünün ne olması gerektiğini öğrenecek kadar akıllısın. Bacchus senin kocan olacak Fallon. Erkekler hata yapar. Değişeceğine söz verdi. Onu affedecek ve geri alacaksın. Bu kadar basit ve kesin. Onunla evleneceksin."

Sesi. Sesi bana karşı her zaman çok soğuk ve keskin olmuştur. Hayatımda annemin sıcak ve şefkatli olduğu bir zaman hatırlamıyorum. Her zaman böyle miydi yoksa sevgisiz bir evlilikle geçen yıllar, istemediği bir hayatı yaşamak zorunda kalmak onu geri dönülmez bir şekilde sertleştirdi mi?

"Onu hiç sevdin mi?" Bacchus hakkında sormadığımı biliyor. Annemle babam birbirlerinden nefret ederler ve mümkün olduğunca ayrı yaşarlar.

Elim alnımdan kayarak gözlerimi kapatıyor. Ne olduğundan başka bir şey için önemli olduğundan emin değilim. Babam bir prens olmaktan çok uzak.

onun hikayesi. Her zaman çok meşguldü. Senatör olduğu için biz Boston'da yaşarken o çoğunlukla Washington DC'de yaşıyordu. Onu ara sıra hafta sonları ve tatillerde görüyordum ve o zamanlarda da çalışma odasında iş yapıyordu. Hiçbir zaman çay partisi ya da kıyafet oyunu oynamadı ya da beni bale kursuna götürmedi. Dillon ile hiç top atmadı ya da oturup matematik ödevine yardım etmedi. Anıların ve ailenin üzerine inşa edildiği özlü çocukluk klişeleri yoktu.

Denedim. Tanrı biliyor ya, herkes için gülümseme ve sevgi üretmeye çalıştım ama nafile.

Tıp fakültesi mezuniyetimi kaçırdı ve bunun için hiç özür dilemedi. Çocukken aldığım boş özürleri bile dilemedi.

Annem de aynıydı. Sürekli arkadaşlarıyla ya da yardım etkinlikleriyle dışarıdaydı ve orada olduğu zamanlarda bile değildi. Ebeveynlik becerileri, dadiya yapmamız gerekenleri yapmasını söylemekten ve ne zaman onunla ilgilenmesi için yalvarsak bizi başından savmaktan ibaretti.

Ebeveynlikle hiç ilgilenmiyorlardı. Bize yük olmadık çünkü bizimle uğraşmadılar. Hizaya girdik ve bizden bekledikleri mükemmel itaatkâr Lark çocukları olduk.

Onlara elimden gelen her şeyi verdim.

Karşılığında hiçbir şey almadan istedikleri mükemmel kız çocuğu olmak için kendimden çok şey feda ettim. Sevgileri ve ilgileri için ne kadar çabalamış, yalvarmış ve yakarmış olursam olayım, onlar için asla bir kukladan fazlası olamadım. Bu çok acımasız bir farkındalık. Keşke daha önce farkına varsaydım ya da belki de kabullenmek daha iyi çünkü sanırım bir yanım bunun böyle olduğunu hep biliyordu.

Sadece bunu kendime itiraf etmek istemedim - o sanrıya geri döndüm.

İnsan, ailesinin kendisi için yapabileceklerinin ötesinde onu hiç önemsemediğini ve nişanlısının da ondan daha iyi olmadığını nasıl kabul eder?

"Bizi hiç sevdin mi?" Değiştirdim çünkü bu soruya cevap vermedi, vermesi de gerekmiyordu. Cevap apaçık ortadaydı.

"Elbette çocuklarımı seviyorum." gibi yapmacık bir cevap alıyorum. Ama ses tonunda hiç şefkat yok.

Yalan söylüyor ama ben bu yalanı ona karşı kullanıyorum. "O zaman neden beni umursamıyorsun?"

"Bütün bunları kimin için yaptığımı sanıyorsun?"

Kendin için, görünüş için, demek istiyorum ama sözcüklerin dudaklarımdan çıkmasını sağlayamıyorum. Nafile. Beni asla duymayacak.

"Yarın Paskalya yemeğine gel. Bacchus burada olacak. İkiniz konuşup her şeyi çözebilirsiniz. Bütün çiftler bunu yaşar. Buna boşuna korkaklık demiyorlar."

Elim kalçama düşüyor ve Grey'in banyonun kapı pervazına rahatça yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, bir ayağını diğerinin üzerine atmış bir şekilde beni izlediğini fark ederek doğruluyorum.

Ona bakıyorum, içim kurutma makinesindeki çamaşırlar gibi oradan oraya savruluyor. Telefonumu kulağıma daha sıkı bastırıp "Bunu yapamam" derken elim yanağımda titriyor.

"Fallon-"

"Hayır anne," diye araya giriyorum, o üzerime gelip kararlılığımı zayıflatmadan önce. "Hayır. Yirmi dokuz yıl boyunca hayatımı sen ve babam için yaşadım ve bundan bıktım. Bacchus gibi bir adamla evlenmek istemiyorum. Beni sevdiğini iddia eden ama tam tersini söyleyen ve yapan bir adamla. Beni sadece bir parçası olmak istemediğim bir siyasi geleceğin dayanağı olarak gören bir adamla. Sırf benden beklenen bu olduğu için boş bir evlilik ve boş bir hayat yaşamak istemiyorum. Dışarıdan gülümseyip içeride ölü gibi hissetmek istemiyorum. Lanet olsun anne, senin gibi olmak istemiyorum!"

Hiç ses çıkarmıyor. Ne bir nefes alma, ne bir ağlama ne de başka bir şey. Aslında sesi bunca zamandır olduğu gibi sakin ve soğukkanlı. "Bacchus'la evlenmezsen ailene ihanet etmiş olursun," diyor sonunda, sanki konuşmam onun için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi. Kalbi de yüzü gibi donmuş durumda.

Derin bir nefes al.

"Ve eğer yaparsam, kendime ihanet etmiş olurum. Üzgünüm ama onunla evlenmeyeceğim. Aslında, resmi olarak düğünü iptal edebilirsin. Bu olmayacak."

Sona basıyorum ve kolum yanıma düşüyor. Yarı kusmaya yarı da Roma'nın merkezinde cırılçıplak dolaşmaya hazırım. Aynı anda hem hasta hem de neşeliyim.

"Telefonumu açtım."

Yanımda gevşekçe duran cihaza kısa bir süre bakıyor. "Görüyorum. İyi misin?"

"Şu anda değil." Derin bir nefes. "Ama olacağım. Başlangıçta, teknik olarak aldatmadığı için aşırı tepki verip vermediğimi düşünmeden edemedim, ama sonra kendime tepki vermem için gerçekten bir şey yapmasını beklememem gerektiğini hatırlattım. Ben daha iyisini hak ediyorum ve bunu biliyorum. Ama gerçek şu ki, ne yapmış ya da yapmamış olursa olsun, onunla evlenmek istemiyorum."

Grey odayı geçip yanıma oturuyor ve benim duruşuma uyuyor. "O zaman iyi ki değilsin."

Hâlâ solgun ve nemli hissederek, "İyi ki değilim," diyorum. "Ailemin desteksiz ve boktan olması bir yana, Roma'da olduğumuz için delicesine mutluyum." Başım omzuna düşüyor. "Her şeyi bırakıp benimle geldiğin için teşekkür ederim. Burada olduğun ve hayatımda sürekli beni önemseyen biri olduğun için teşekkür ederim. Bir tek sen varsın, biliyorsun. Bunu Dillon için bile söyleyemiyorum."

Dudakları saçlarıma yerleşiyor, ama sonra eli çenemin altında ve yüzümü kendisine doğru eğiyor. "Eğer kaçırdıysan söyleyeyim, dünyada senin için yapamayacağım hiçbir şey yok. Buna seninle birlikte seyahat etmek de dahil."

Gölümsüyor ve benim başım dönüyor. Bekliyor ve sonra bakışları dudaklarıma kayıyor, yüzü de sanki mıknatıslanmış gibi dudaklarıma dalıyor. Tatlı nefesi dudaklarımı okşuyor ve bedenlerimizin ne kadar yakın olduğunun acı verici bir şekilde farkına varıyorum. Onun sıcaklığı bana karşı enfes, cezbedici.

Tehlikeli.

Panikle bir an için beni öpeceğini düşünüyorum ve öperse ne yapacağımı tartışıyorum ama onun yerine dudakları alnımla buluşuyor. Ve orada, tenimde sıkıca duruyorlar.

Nefesini üflüyor ve sonra beni bırakıyor. "İşin bittiğinde duş alacağım."

Ayağa kalkıp kapıyı arkasından kapatarak dışarı çıkıyor ve beni önümüzdeki haftanın da böyle geçip geçmeyeceğini merak etmek zorunda bırakıyor. Çizgiyi geçerken gerginlik. Ve zaten kaçınılmaz hissettiren bir şeyi daha ne kadar sürdürebilirim?

I panik duygusundan kurtulamazsınız. Bir şey unuttuğunuzu ya da bir şey yapmayı unuttuğunuzu hissettiğiniz an. Ama ben Roma'dayım. Unuttuğum her şey Bacchus'un yerinde ve gerçekten de ki bunu yapmadığımı biliyorum. Bir işim olmadığı için olabilir. Bu beni zorluyor. Ya da eski kocamla uğraşmadan kalan eşyalarımı almamın bir yolu yok.

Ama bunu düşünürken bile bu duygunun böyle olmadığını biliyorum.

Duşum boyunca, bundan kurtulamıyorum ve ne olduğunu anlayamıyorum.

Dışarı çıkıp göğsüme bir havlu sarıncaya ve telefonumu küvetin kenarında, annemle konuştuktan sonra bıraktığım yerde buluncaya kadar ne olduğunu anlamıyorum.

Bacchus.

Yüzüğümü ona fırlattım ve kaçtım. Bir çanta hazırladım ve kaçtım.

Ama ayrılıkla gelmesi gereken kapanışı hiç yaşayamadım. Tabii annem ona söylemediyse, ki bundan şüpheliyim. Onu tanıyorsam, muhtemelen hâlâ öfke nöbeti geçirdiğimi ve her şeyin unutulup gideceğini düşünüyordur.

Kurulanıp giyiniyorum, yüzüme hızlıca bir makyaj yapıyorum, saçıma bir fırça atıyorum ve günü bitiriyorum. Uçuştan yorgun düşmüştüm ama garip bir şekilde olan biten her şey beni sarmıştı. Ve oldu.

Banyodan çıktığımda Grey'i oturma alanındaki minderli sandalyelerden birine oturmuş gitarını tıngırdatırken buluyorum. Başını gitara doğru eğmiş, kulağını sese olabildiğince yakın tutuyor. Şarkı söylüyor.

Sözlerini anlayamadığım bir şey ama sesini duymak bile tüylerimi diken diken ediyor.

Greyson Monroe'yu ya da Central Square'deki diğer çocukları tanıdığımı üniversitede, tıp fakültesinde ve hatta asistanlıkta kimseye söylemedim. Bu kadar takıntılı olduğum için alay konusu olurdum. Konser tişörtlerim olduğu ve sürekli onun müziğini çaldığım için. Yazdığı her şarkının tüm sözlerini biliyorum.

Yapamadığım zamanlarda ona yakın kalmanın bir yolu vardı.

Kaderinde her zaman benden daha fazlası vardı. Dünyanın sevdiği ve yuttuğu, hayattan daha büyük bir varlık. Benim için o kanımın bir parçasıydı, kalbimdi, benim ritimimdi.

Ben de onun için öyleydim ve ayrı geçen yılların onun için nasıl olduğunu bilmek için sabırsızlanıyorum. Onunla tanıştığım ilk gece, çatısına çıkıp kendimi tanıtmak için cesaretimi toplamam bir saatten fazla sürdü. Ona, tanımadığı için her zaman pişman olacağı kız olduğumu söyledim ve o sırada yarı ciddi yarı şaka yapıyordum. Aramızda hiçbir şeyin oluşamayacağını biliyordum ve birbirimizi tanımadığımız için pişmanlık duyacağımı da biliyordum.

Onu yatak odamın penceresinden izledim ve on dört yaşındayken bile kendimi alamadım. Tam olarak şu anda yaptığı şeyi yapıyordu ve bunca yıl sonra, daha az büyümüş değilim.

"Orada durmak zorunda değilsin. Gelip oturabilirsin." "Gösterinin tadını çıkarıyorum."

Çalmaya devam ederken tek bir akor bile kaçırmadan başını çeviriyor. Koyu çikolata kahvesi gözleri benimkilerle buluşuyor, çenesindeki gamzeyi neredeyse yenilebilir gösteren çarpık bir sırtış ve vücudumun arzuladığı tüm yaramazlık ve teri vaat eden için için yanan bir bakışla bana bakıyor.

Çılgınca bir an için odanın karşısına geçip gitarını kanepeye koymayı ve üzerine çıkmayı düşünüyorum. Beni izleyişinden buna itiraz etmeyeceğini anlıyorum ama küllerinden doğan Anka kuşu olmak istiyorsam kurallarına sıkı sıkıya bağlı kalmam gerektiğini biliyorum.

O zamana kadar, canlı canlı yanmayı ve bir toz yığının dönüşmeyi göze alan lanet olası kuş hâlâ benim.

"Bu gösteri pek bir şey değil. Nefret etmediğim yeni şeyler bulmakta biraz zorlanıyorum."

Kaşlarım havaya kalktı. "Gerçekten mi?" Şok oldum. Grey her zaman bir şeyler karalar ve kabloları koparırdı. Gitarından, bir kâğıt parçasından ya da telefonundan hiç uzaklaşmazdı.

Bana alaycı bir sırıtışla bakıyor. "Evet. İlk kez. Zax buna tükenmişlik dedi ve birkaç hafta önce bana tatile çıkmamı ve rahatlamamı söyledi. Sanırım şu anda yaptığım da bu."

"O zaman iyi ki benim uçuşuma yetişmişsin."

"Kesinlikle iyi bir şey" derken o çarpık sırıtış içime işliyor.

"En son ne zaman tatil yaptın?" Yavaşça ona doğru ilerleyerek soruyorum.

"Benim için tatil, evimde saklanıp hiçbir şey yapmamaktır ama bunu iyi yapamam ve çok çabuk huzursuz olurum. Yani... asla."

Önünde durup ona bakarken kollarımı karnımın üzerinde kavuşturuyorum. "Ben de öyle. Üniversite, tıp fakültesi, ihtisas. Balayım benim ilk tatilim olacaktı. Çocukken hiç tatile gitmezdik bile çünkü annemle babam birbirlerine o kadar uzun süre yakın olmaya dayanamazlardı. Annem ve baban ilişkiye girdikten sonra daha da kötü oldu. O zamana kadar evden ayrıldığın için şanslısın. Hiç hoş değildi. Annem intikam için babanı kullandı ve baban da bunu yapmaktan çok mutluydu. Yani evet, aile olarak tatil yapmadık. Ondan önce ya da sonra."

"O zaman bunu yaşamalıyız," diye düşünüyor, yarı bana odaklanmış yarı da müziğini dinliyor. Yazar tıkanıklığının onu ne kadar zorladığını tahmin edebiliyorum. Müzik onun en büyük parçası, diğer her şeyden daha büyük. Tutkunun da ötesinde. Ruhuna işlemiş. Bununla mücadele etmek onu canlı canlı yiyor olmalı.

Buna benim kadar onun da ihtiyacı var.

"Yapmalıyız." Bluzumun ucuyla oynayarak hafifçe gülüyorum. "Ama bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok. Umarım biliyorsundur. Şimdiye kadar hiçbir şey yaşadığımdan emin değilim."

"Şimdiye kadar." Bana göz kırptıyor. "Yabancı ülkelerde başımı nasıl belaya sokacağımı ve nasıl eğleneceğimi biliyorum. Merak etme, bizi tutuklatmayacağım," diye söz veriyor benim oh bok suratımı yakaladığında.

Beni izlemeye devam ediyor, biraz daha tıngırdatıyor. Daha önce duymadığım bir şey ve daha yüksek sesle çalıyor. Hoşuma gitti. Huzursuz. Hatta biraz manik.

"Bunun adı ne?"

Bana sırıtıyor ve elleri dinlenmeden önce birkaç akor daha çalıyor, sonra ayağa kalkıyor ve gitarını başının üzerine çekip yerine koyuyor.

onun çantası. Başımın yan tarafına bir öpücük bırakıyor ve sonra banyoya yöneliyor.

Tek söylediği "Duş alacağım," oluyor ve kapıyı arkasından kapatıyor.

Peşinden koşup ona sarılmak geliyor içimden, onun yerine merdivenlerden çıkıp geniş balkona çıkıyorum, güneş ışığını ve Aziz Petrus Kubbesi de dâhil olmak üzere Roma'nın nefes kesici manzarasını içime çekiyorum. Roma. Vay canına, neredeyse gerçeküstü. Girdabın yanındaki korkuluklara yaslandığımda bile sokağın gürültüsünü duyamayacağım kadar yukarıdayız.

İç çekerek cevapsız mesajlarıma göz atmaya başlıyorum ve sonra öfkeden pişmanlığa sivrulan mesajlarını okumak istemediğime karar verip onun yerine numarasını tuşluyorum.

Çalıyor, çalıyor, Boston'da saat hâlâ erken, ama sonunda çakıllı, uykulu sesi kulağıma doluyor.

"Neredesin? Bütün gece senden haber alamadım."

"Seni bugün arayacağımı söylemişim. Neden arayıp durduğunu ve mesaj attığını bilmiyorum."

Telefonda derin bir iç geçiriyor ve sonra hareket ettiğini duyuyorum, muhtemelen yatakta oturuyor. "Çünkü başka ne yapacağımı bilemedim. Aradığına sevindim. Konuşmamız gerek."

"Haklısın. Haklıyız." Geniş balkonun kenarında adımlamaya başlıyorum, cildim gergin adrenalinle karıncalanıyor, kalbim aldığım her nefes için iki atım alırken bunun gerginliğini hissediyorum.

"Önce ben gidebilir miyim?" diye sorar.

"Tamam."

Dudağımı kemirmeye başlıyorum, adımlarım hızlanıyor.

"Her şeyi berbat ettim. Yaptığımı biliyorum. Düğüne iki hafta var ve hayatımızda hızla değişen ve değişmekte olan çok şey var ve ben... ben korktum. Panikledim. Ve bunun acısını senden çıkardım. Tommy'ye bir şeyler anlatıyordum ve duymanı hiç istemediğim şeyler duydun."

"Şaka yapmıyorum. Bunca zamandır kıcımlı sevdiğini sanıyordum."

Alaycı ses tonuma homurdanıyor. "Çok güzelsin Fallon. Ve lanet olası mükemmelsin. Her zaman mükemmeldin ve bunların hiçbirini seni etkilemedi. Sen hep, oh, tamam, taşınalım ve elbette yeni bir iş bulabilirim, sorun değil diyordun. Şimdiden babamdan imajım ve senato koltuğunu devralmak istiyorsam kendimi geliştirmem gerektiği konusunda baskı görüyorum. Bu yeni şirkette işe girmemden pek hoşnut olmayan pek çok büyük isim var. Bu sadece bir baskıydı ve üzgünüm."

İç çekiyorum.

"Peki ya Philadelphia'daki yeni ofisindeki kadın? Seni becermek isteyen ve senin becermek istediğin kadın?"

"Ona dokunmayacağım. Ya da başka birine."

Kararlı tonu, içten özrü... Duymak istediğim her şey bu. Onu affetmemi ve hayatıma devam etmemi sağlayacak her şeyi. Ama...

"Ama istediğin bu değil," diye meydan okuyorum.

"Sadece seni istiyorum" demeden önce kulaklarımı sağır edici bir saniye boyunca sessizlik dolduruyor.

Bunun bir yalan olduğunu hemen anladım. Bana tüm bu sözleri verebilir, koridorda yürümemi sağlamak için ne isterse söyleyebilir çünkü günün sonunda bana, benim ona ihtiyacım olduğundan daha fazla ihtiyacı var. Siyaset umurumda değil ve oyunun bir parçası olmak gibi bir arzum da yok. Ben bir çocuk doktoruyum. Ama babası zaten imajını yükseltmesi için baskı yapıyorsa, iyi kız Fallon Lark'la evlenmek ilk adımdır.

Bu birliktelik gerçekleşmezse babası çılgına dönecek. Benimki de öyle.

"Bir şey yapabilir miyiz?" Ben soruyorum. "Birbirimize karşı dürüst olabilir miyiz?"

Gerçekten dürüst olmak gibi mi?"

"Ne söylememi istiyorsun?" diye sorar sessizce, pişmanlıkla. "Dürüstlük mü istiyorsun? İyi o zaman. Ben hiçbir zaman evlilikte tek eşliliğin gerçek bir şey olduğuna inanarak yetiştirilmedim. Her iki ebeveynimin de başka sevgilileri oldu. Tıpkı seninkilerin olduğu gibi. Evlilik bir iş anlaşmasıdır."

Dalgınca başımı sallıyorum, duraksıyorum ve elimi korkuluklara koyuyorum. Şunu biliyorum. Bacchus'la tanışmam hayatımdaki diğer her şey gibi planlanmıştı. Belki de annemin ima ettiği şey buydu. Onunla birlikteliğim ne zamandır benim haberim olmadan bir iş olarak ayarlanmıştı? Bu beni çok etkiledi. Muhtemelen olması gerekenden daha sert, çünkü muhtemelen bunu başından beri biliyor olmalıydım, ama bilmiyordum. Kendimi ne kadar aptal hissediyorum?

"İş ya da anlaşmalarla ilgilenmiyorum."

"Biliyorum. Bunu hepimiz biliyoruz." Bir nefes daha ve biraz daha hışırtı. Tedirgin. "Dinle Fallon. Lütfen dinle çünkü bu gerçek, iş olsun ya da olmasın. Sana değer veriyorum. Hem de çok. Seninle evli olmak istiyorum."

"Diğer kadınların avantajlarıyla birlikte."

Tedirginleşiyor. "Ben bir erkeğim ve erkekler sevişmeyi sever. Bu bizim DNA'mızda var. Bu benim karım, önceliğim olmadığın anlamına gelmez ve seni sevmediğim anlamına da gelmez."

Şezlonglardan birine uzanıyorum, ahşap güneş ışınlarıyla sırtımı ısıtıyor. Cam balkonun ötesinde Roma var. Macera. Elimi uzatıp alacak kadar istekli ve cesursam beni bekleyen yeni bir hayat.

"Beni seviyor musun? Madem dürüst davranıyoruz. Bana gerçekten aşık mısın yoksa başından beri bu senin için bir iş miydi?" Bu numarayı ne zamandır sürdürüyor?

"Fallon."

Kolumu arkamda sallıyorum, sandalyenin arkasını kavriyorum. "Hayır. Beni Fallon'lama. Ve bana yalan söyleme. Bana dürüstlük gösterecek kadar saygı duy, ben de karşılığında aynısını yapayım."

"Tamam. Seni seviyorum. Gerçek bu."

Sırıttıyorum. "Ama bana aşık değilsin."

"Tanrım. Seni sevdiğimi zaten söyledim. Başka neye ihtiyacın var? Neden bu senin için yeterince iyi değil? Ben burada çok çabalıyorum Fallon ve sen aramızdaki şey kadar önemli olmayan önemsiz şeyler için kılı kırk yarıyorsun."

Doğrulup ayağa kalkıyorum, bir kez daha parmaklıklara doğru yürüyorum, sinirlerim yatışmış, adrenalin cesaretimi artırmış. "Senin için üzülüyorum Bacchus, kendim için de rahatladım. Beni sevmeyen ya da bana saygı duymayan bir adamla evlenemem, ama daha da önemlisi, karşılığında sevmediğim ya da saygı duymadığım bir adamla evlenemem. Bunun öfkeli ya da değişken olmasını istemiyorum. Sadece uygun değildi, hepsi bu. Özür dilerim. Ya da değilim. Her neyse, bitti ve ikimiz de hayatlarımıza devam edebiliriz."

"Bu bir seçenek değil ve bunu sen de biliyorsun."

"Aslında bunu bilmiyorum. Son baktığımda insanlar özgür iradeye sahip olarak yaratılmıştı -ya da mahvolmuşlardı, nasıl bakmak isterseniz-. Hayatımda ilk kez kendi irademi kullanıyorum. Git kendine daha iyi bir iş ortağı bul ve kendine bir iyilik yap ve ona karşı en başından dürüst ol. Sen ve ailem tüm yalanlarınız ve manipölasyonlarınız için gidip kendinizi becerebilirsiniz."

"Bu şekilde bitmeyecek Fallon. Böyle olacağını düşünerek kendini kandırma. Aklını başına toplaman için sana birkaç gün vereceğim, ama ondan sonra ikimiz de bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyoruz."

"Bu sefer olmaz. Zamanını boşa harcama Bacchus, her şey bitti."

Bitir tuşuna basıyorum ve yüzümde memnun bir gülümseme beliriyor, aynı anda ılık bir rüzgar da saçlarımı savurup tenimi gıdıklıyor. Hayatımda hiç bu kadar neşeli ve hafif hissettiğimi sanmıyorum. Hayatım nihayet benim.

Hughes Healthcare'deki patronum Jonah Hughes'a ve Boston Çocuk Hastanesi'ndeki uzman doktoruma birer e-posta göndererek Philadelphia'ya taşınma planımın suya düştüğünü bildirdim ve iki hafta içinde yeniden doldurabileceğim bir açık pozisyonları olup olmadığını sordum. İnsanlarla mülakat yaptıklarını biliyorum, bu yüzden garanti olmaktan çok uzak ama şimdilik idare etmek zorundayım.

Telefonumu kapatıp arka cebime atıyorum ki iki elim iki yanımdaki korkuluklara konuyor. Grey'in göğsü sırtımla buluşuyor ve çenesi omzuma inerek bizi neredeyse yanak yanağa getiriyor. Şampuan ve vücut losyonu kokuyor -ve Greyson- ve göğsüm tüm bunlarla birlikte çırpınıyor.

En iyi arkadaşından etkilenmek bazen berbattır.

Alt kattaki dükkândan bir şeyler satın almış olmalı çünkü giydiği gömlek siyah ve dirseklerine kadar kıvrıdığı manşetleri ön kollarındaki renkli mürekkebi ortaya çıkarıyor. Bazıları eski, ama onları gördüğümünden bu yana geçen üç buçuk yıl içinde kollarına kesinlikle bir şeyler eklemiş.

"Dışarı çıkıp Roma'yı yapmaya hazır mısınız?"

"Kesinlikle." Başlamak üzere olduğum şeyin gerçekliği beni vuruyor, damarlarımda bir dopamin iğnesi gibi dolaşıyor. Şu anda o kadar geniş gülümsüyorum ki tüm dişlerimin görüldüğünden eminim. Patlamaya hazırlanan bir gayzer gibiyim. Uzaya fırlatılmak üzere olan bir roket.

Özgürüm ve bu muhteşem bir şey. "Kuralımı hatırlıyor musun?"

Kıs kıs gülüyorum. "Zaten benimkilerden birini kırdık. Neden seninki sende kalıyor?"

"Çünkü sen ikinci kuralını koruyacaksın, ben de kendi kuralımı koruyacağım.

Ayrıca benimki seninkinden çok daha eğlenceli. Beni sorgulama."

"Seni sorgulamayacağım," söz veriyorum.

Açıkçası, bizim için ne sakladığını o kadar merak ediyor ve heyecanlanıyorum ki daha az umursayamam. Grey'e güveniyorum. Ona her şeyimle güvendiğim gibi bu konuda da güveniyorum. O benim beyaz atlı şövalyem, başarısız bir girişim ya da felaket olabilecek bir denemeyi alıp sihirli bir şeye dönüştürüyor.

"O zaman gidelim."

I şimdiden kısmen pişmanlık duyduğum iki şey yaptım. Birincisi, bizi Roma'ya götürmesi için şoför yerine bir motosiklet kiraladım. Fall'u konfor alanının ötesine itmek istedim ve bir şoföre güvenmek zorunda kalmak istemedim.

ve dikkatleri üzerime çekmek istemiyorum. İkimizin de söylediği gibi bu bir tatil ve tatilde ikimizin de günlük hayatlarımıza ara vermeye hakkı olduğunu düşünüyorum ve bu da benim burada Greyson Monroe olmadığım anlamına geliyor.

Ben sadece Grey'im ve Grey motosiklet sürmeyi sever.

Ancak Fallon, kaskımı ve deri ceketimi giymesi için onu ikna edene kadar tam beş dakika boyunca motosikletlerin tehlikeleri hakkında bana bağırdı.

Bundan sonra da işler daha iyiye gitmedi çünkü Roma'daki sürücüler korkusuz ve başlarına asla kaza gelmeyeceğine inanıyorlar. Çok yakın iki kaza atlattık ve dili o kadar iyi konuşamıyoruz, bu yüzden ben bile bu şeyle şehrin sokaklarında gezerken biraz yıprandım. Fallon bana bir maymun gibi yapıştı, çığlık atıyor, inliyor ve korkudan aklını kaçıırıyordu ve ben de bu şekilde başlamak istemiyordum.

Pişmanlık duyduğum ikinci şey ise, Greyson Monroe'nun ünlü statüsünü kullanarak bizi normalde giremeyeceğimiz yerlere sokmuş olmam. Tatil olsun ya da olmasın, özel turların tamponu olmadan turist tuzaklarından geçmemizi istemedim. Asher ve ben bunu bir kez Chicago Sanat Enstitüsü'ne gittiğimizde denedik - o hafta sonu Chicago'ya karşı oynuyordu ve onunla orada buluştum. Kapıdan içeri zar zor girebilmiştik ki etrafımız

hayranları. Bir sanat müzesinde kimsenin bizi tanımayacağını düşünmüştük ama durum öyle olmadı.

Fall bunu umursamıyor ya da sorgulamıyor bile. Sanırım artık motosiklet üzerinde olmadığı için rahatlamıştı. Bize binanın tarihi ve burada gerçekleşen oyunlar hakkında her şeyi anlatan özel bir rehberle Kolezyum'dan geçiyoruz. Oradan çok uzak olmayan antik kalıntılar arasında dolaşıyoruz. İspanyol Merdivenleri'nde birbirimizle yarışıyoruz - o kazanıyor çünkü ben onu yenmeyi umursamayacak kadar onun kıcını izlemekle meşgulüm.

Kolezyum'un yakınındaki bir yemek standında hızlı bir öğle yemeği yiyoruz ama Fall ne sipariş edeceği konusunda tereddüt ediyor, standın üstüne yapıştırılmış menüyü okumaya çalışırken yüzü buruşuyor. Sonunda bir dilim peynirli pizza sipariş ediyor ve ardından benim mortazza panini'nden bir ısırık almayı reddediyor.

"Ne oluyor?" Başımı eğip onun eğik yüzüne bakarak soruyorum.

"Sadece güvenilir yerlerden güvенеbileceğim yiyecekler yerim."

Sandviçimden bir ısırık alırken ona yaklaşık on bin kez göz kırpıyorum. "Bunun ne anlama geldiğini anladığımdan emin değilim," diyorum çiğnerken ona.

Yüzünü buruşturuyor, belli ki detaylandırmak istemiyor. "Benimle dalga geçeceksin. Bacchus hep yapardı."

"Bacchus'a mı benziyorum?" Bir şeyler söyleme ihtiyacı duyarak takılıyorum çünkü köşeleri hafifçe aşağı doğru kıvrılmış dudaklarının düz çizgisi bende onları öpme isteği uyandırıyor.

"Kesinlikle değil. Aslında onun tam tersi."

Birkaç turist grubundan uzaklaşarak Konstantin Kemerı boyunca yürümeye başlıyoruz. "Aynen öyle. Dalga geçmeyeceğim. Dene beni."

"Yapacaksın. Bu biraz saçma. Bunu ben bile biliyorum. Tıp fakültesinde acil tıp rotasyonum sırasında, kötü suşi nedeniyle gördüğüm en kötü gıda zehirlenmesi vakasına sahip bir hastam vardı. Bir hafta boyunca yoğun bakımda kaldı ve bir daha asla çiğ balık yemeyeceğime yemin ettim. Bazı şeyleri görmeden ya da bilmeden yapamazsınız. Bu konuda bana güvenin. Et de aynı nedenle beni korkutan bir başka şey ve sadece beni hasta etmeyeceğine güvendiğim yerlerde yiyorum."

"Huh," diye düşünürken bir ısırık daha alıyorum.

Fallon'un beni izlediğini ve tepkimi beklediğini hissedebiliyorum. "Bu kadar mı? Sadece ha?"

Omuz silkiyorum. "Anlıyorum. Anlıyorum. Bu beni şaşırtmadı Güz Kızı. Temkinli ve biraz kuralcı birisin." Ona yan gözle bakarken sırtışımlı bastırıyorum.

"Ama burada bazı kuralları da çiğniyoruz, değil mi?" "Um. O kuralı değil."

Sandviçimden son bir ısırık alıyorum ve kâğıdı çöpe atıyorum. Şimdilik bu işin peşini bırakmaya karar verdim. O kendini zorluyor ve ben de onu zorluyorum, bu yüzden şimdi daha fazla zorlamanın zamanı değil. Ama bu yolculukta, başka türlü asla yemeyeceği bir şeyi yemesini sağlayacağım.

"Bir sonraki maceraya hazır mısın?"

Kolunu dirseğimden geçiriyor. "Tabii. Hadi yapalım."

İkimiz de bisiklete geri dönmek için o kadar heyecanlı değiliz, ama bu turu kaçırmamın imkanı yok, asistanımın bizi almak için milyonlarca torpil yapması gerektiğine şüphe yok. Roma'nın trafiğinde arabaların etrafından dolanarak Vatikan'a doğru sürüyorum. AirPods'umdan GPS'i duyabiliyorum ama bu sürüşü kolaylaştırmıyor.

Özellikle de bir araba o kadar yakınım geliyor ki, ayakkabımı birazcık eğsem yan tarafına degeceğim. Fall çığlık atmaya başladı, bana daha sıkı yapıştı. "Vücut ağırlığını eğme. Kıpırdama."

"Deniyorum! Aman Tanrım! Öleceğiz!"

"Ölmeyeceğiz," diye teminat veriyorum ona, ama kendimi yalancı durumuna düşürmemek için sessizce dua ediyorum. Bu bir moped değil. Bu lanet olası bir Ducati, şık, siyah ve hızlı. Ama aynı zamanda vücut hareketlerine duyarlı ve Fall korkudan aklını kaçırmış durumda ve dengemizi bozuyor.

Açık yolda olsaydık, bu bisiklet ona vermeme izin vereceği en ateşli sürüş olurdu - bilirsiniz, seks yok kuralımız olduğundan beri. Ama burası açık bir yol değil. Burası tıkanıklık, rotaryler, meydanlar ve Paskalya'da Roma.

Debriyaja basıp gazı açtığımda kornalar çalıyor, iki arabanın etrafından dolanıyoruz çünkü bizi karşıya geçirmenin başka yolu yok ve karşıya geçmek zorundayız çünkü kavşaktan tekrar geçemem. Geçemem.

"Pizzamı kusacağım."

"Hayır, yapmayacaksın." *Lütfen pizzasını üzerime kusmasına izin verme.* "Sadece nefes al, bebeğim. Bizi oraya götüreceğim. Söz veriyorum. Rahatlamaya çalış."

"Rahatlamak mümkün değil!"

Küçük bir açıklığa ulaşıyoruz ve ben motoru alıp uçarak geçiyorum. Motosiklet altımızda titriyor, yol tutuşu yumuşak ve güçlü. Fallon'un cıldırıldığı gerçeğine rağmen ve ben de bu durumdan nefret etmeme rağmen

Çünkü onun bana bu şekilde baskı yapmasını seviyorum. Bacakları, kolları ve göğsü.

Eğer bunu başarırsam, eğer bu kadını benim yaparsam, bizi Cape Cod'a götüreceğim ve orada bisikletlerimden birine binebileceğiz ve bu onun için bundan tamamen farklı bir deneyim olacak. Yani bu gerçekleşmeden bizi öldüremem.

Sonunda başardık ve en az beş gardiyana telefonuma e-posta ile gelen geçiş kartını gösterdikten sonra bir yere park ettik.

"Lanet olsun, Grey. Bunu bir daha asla yapmayacağız," diye haykırıyor Fall ve motosikletten inip kaskını çıkarıyor. Tehditkâr bir şekilde motosikleti işaret ediyor. "Bu ölüm tuzağından kurtulman gerekip gerekmediği umurumda değil ama bir daha asla o donör motosikletine binmeyeceğim. Ellerime bakın. Yaprak gibi titriyorum." Ellerini önüne uzatıyor ve evet, yaprak gibi titriyorlar. Ellerini avuçlarımın içine alıp biraz canlılık kazandırıyorum.

"Donör döngüsü mü?"

"Evet! Buna binen insanlar organ bağışçısı oluyor. Çünkü onlar ölü! Hayatımın en korkunç yarım saatiydi. Cesur olmaya çalıştım ama o kadar da cesur değilim. Bu sabah şehre geldiğimden daha kötüydü ve *bundan sağ çıkabileceğimi* sanmıyordum. Veto yetkimi kullanıyorum."

"Tamam." Bunu tartışmayacağım çünkü evet, bu benim için bile biraz fazlaydı. "Şehirde artık bisiklet yok. Söz veriyorum. Mutlu musun?"

Bu haliyle o kadar seksi görünüyor ki dayanamıyorum. Siyah saçları rüzgârda savrulmuş, kaskla parçalanmış ve vahşi. Yüzü kızarmış - muhtemelen yolculuğun korkusundan ya da bana bağırduğundan, ama her neyse. Benim deri ceketimi, kot pantolonumu ve Vans'ımı giyiyor ve onu o kadar çok öpmek istiyorum ki gözümü ondan kaçırmak zorundayım, yoksa harekete geçip her şeyi mahvedeceğim.

"Çok." Derin, sakinleştirici bir nefes alıyor ve arkasındaki binalara bakmak için dönüyor. "Ne yapıyoruz ve tam olarak neredeyiz?"

"Tanrı'nın elini görmeden Roma'ya gideceğimizi düşünmedin, değil mi?"

Başını omzunun üzerinden bana çevirirken menekşe rengi gözleri parlıyor. "Şaka yapıyorsun. Paskalya'dan bir gün önce Vatikan'a ve Sistine Şapeli'ne mi gidiyoruz?"

"İçeri girdiğimizde tam yirmi dakika yalnız kalacağız. Bana verilen bu kadar ve Katolik olmadığım halde Katolik Kilisesi'ne büyük bir bağış yaptığımdan eminim."

Fallon kıkırdıyor. "O zaman burada bir saniye bile kaybetmeyelim."

Bana izin verdiği için elini tutuyorum ve telaşlı görünen rehberimiz bizi ana girişin yanında karşılıyor. Aziz Petrus Meydanı, birçoğu dua eden, birçoğu sırada bekleyen ya da bazilikaya girmek için sabırsızlanan turların bir parçası olan insanlarla dolup taşıyor.

"Size bazilikada on dakika ve şapelde on dakika veriyorum. Si?"

Adama başımla selam veriyorum ve peşinden gidiyoruz. Keşke bunu yapmak için daha fazla zamanımız olsaydı, ama olan oldu ve Fallon neredeyse koşarak içeri girmemizi umursamıyor gibi görünüyor. Bazilika, yükselen kemerleri, kavisli altın tavanı ve gerçek hayattan daha büyük taş heykelleriyle devasa ve süslü, birçoğu o kadar trajik ve gerçekçi ki, Katolik, dindar ya da değilseniz, bu binanın görkemini ve huşuunu hissetmekten kendinizi alamıyorsunuz.

Kubbeye ulaşıyoruz, ikimiz de yukarı bakıyoruz, ancak birkaç kıvrım ve dönüşle uzun sanat dolu koridorlardan geçerek uzaklaşmadan önce herhangi bir şeyi takdir etmek için bir saniyemiz bile olmuyor. Sistine Şapeli'nin girişi sessiz, sadece birkaç özel tur ve küçük gruplar etrafta oyalanıyor.

"On dakika. Dokunmayın ve video ya da fotoğraf çekmeyin. Diğer taraftan çıkın ve gidin. Tamam mı?"

"Si. Grazie."

Bize başıyla selam veriyor ve sonra şapele girmemiz için bizi serbest bırakıyor. Fallon soluk soluğa kalıyor ve düşündüğümde daha küçük olan dikdörtgen odaya bakarken ben de aynısını yapabilirim. Buraya hiç gelmemiştim. Roma'yı ziyaret ettiğim onca zaman içinde buraya hiç gelmemiştim. İş için gezmek size pek fazla boş zaman bırakmıyor. Bir şehirden diğerine gidip, birbiri ardına konserler veriyorsunuz.

Belki de Zax ve Fall haklıdır.

Belki de aklımı yeniden toparlamak için ihtiyacım olan şey bir tatildir. Uzun zamandır tek kelime etmemiştim ve sonra kız arkadaşımın uçağa atladım ve bu sabah gözlerimi açtığım andan itibaren kafam notlarla doluydu.

Bazilikanın içinde bir yerlerde kaybettiğim Fallon'un elini yeniden tutuyorum ve odanın ortasına doğru yürüyoruz. İkimiz de sessizdik, etrafımıza bakıyorduk.

duvarları ve tavanı süsleyen sanat eserlerine bakıyorduk. Bunun kuralları ihlal edip etmediği hakkında hiçbir fikrim yok ama uzanamayacağımızı söylemedi. Bu yüzden onu çekiştiriyorum ve ikimiz de yere yatıyoruz. Tavanı oluşturan tüm farklı sahneler ve görüntülere bakarken başlarımızı ellerimizin üzerine koyuyoruz.

"İnanılmaz," diye fısıldıyor Fallon, sesi huşu dolu. "Hayatımızın yüzde doksanı günlerimizi ve rutinlerimizi sürdürmekle geçiyor ve sonra böyle bir şey görüyorsunuz ve size sihrin var olduğunu, insanların olağanüstü şeyler yapabileceğini ve güzelliğin asla hafife alınmaması gerektiğini hatırlatıyor."

Sözleri beni hem en iyi hem de en kötü şekilde etkiledi. "Bin yaşıma kadar yaşasam da asla bu kadar ustaca bir şarkı yazamayacağım."

Eli yılan gibi uzanıyor ve benimkini başımın arkasından çekip serçe parmaklarımızı aramızda birleştiriyor. Beni sıkıyor. "Müziğin, zihnimdeki bu şapelin görüntüsünden çok daha fazla yalnız geceyi atlatmamı sağladı. Müzikle ilgili inanılmaz bir şey bu. İçgüdüsel. Beyninizin birçok yerinde onu deneyimliyorsunuz çünkü sadece ses değil, sesle birlikte kelimeler ve her ikisi de his ve duygu uyandırıyor." Başını eğiyor ve gözleri benimkilerle buluşuyor. "Sen bir sanatçısın Greyson Monroe. Michelangelo kadar, hatta ondan daha iyisin."

Göğsüm patlıyor, açık ve çıplak, sevgi, özlem ve lanet olası minnettarlıkla dolu. Parmağını geri sıkıyorum, böylece biliyor.

Çocuklar dışında, gerçek hayatımda hiç kimse benim hakkımda fazla bir şey düşünmedi. Babam benden nefret ederdi ve bunu her gün bilmemi sağlardı. En sevdiği eğlence bana aptal ve işe yaramaz olduğumu ve asla gurur duyabileceği bir şey yapamayacağımı hatırlatmaktı. Hayranlarım tarafından çok sevildim, ödüller kazandım ve övgü dolu sözlerle beslendim ama bu ana kadar hiç kimse için özel biri olduğuma inanmadım.

Kalbim sızlıyor, göğsümde acıyla yer değiştiriyor. Duygularım boğazımı tıkıyor ve bir "Teşekkür ederim" çıkarmayı başarıyorum. Sonra içimin titremesini ve bu kadının benim olması için duyduğum ihtiyacı görmezden gelerek sessiz bir nefes alıyorum ve en iyi yaptığım şeyi yapıyorum: saptırmak. "Bana mı öyle geliyor yoksa oradaki tüm penisler küçük mü?"

Boğuk bir kahkaha atıyor ve diğer elini ağzına götürerek sesin etrafa yayılıp duvarlardan ve tavandan sekmesini engelliyor. "Aman Tanrım. Az önce bunu burada mı söyledin?"

"Az önce kilisesinde Tanrı'nın adını boş yere ağzına alan sensin."

"Kesinlikle yaptım." O kadar sert gülümsüyor ki, sesi de öyle.

"Yine de yanıldığımı söyle," diye meydan okuyorum, onunla birlikte gülümseyerek.

Gözlerini kısarak baktığını hissedebiliyorum. "Haksız değilsin. Adem ve Musa'nın kaslı fizikleri düşünüldüğünde Michelangelo'nun daha iltifatkar olacağını düşünebilirsiniz. Adem'inki uyluğunun üzerinde duran küçük, sarkık bir şey gibi. Hiç etkileyici değil. Havva'nın günaha başka bir yerde girmesine şaşmamalı."

Şimdi gülme sırası bende. "Belki de Michelangelo ayinleri sırasında papaların ya da büyük penisli patronların dikkatini dağıtmak istememiştir."

"Demek bunun bir hakaret değil de bir lütuf olduğunu düşünüyorsun."

"Belki ikisinden de biraz."

"Bu tavanı bir daha asla aynı şekilde düşünemeyeceğimin farkındasınızdır."

Ben doğruluyorum ve Fallon da doğruluyor çünkü zamanımız tükenmek üzere. Onunla yüzleşmek için dönüyorum ve dişlek bir sırıtma yapıyorum. "Ama ben daha iyi yaptım, değil mi?"

Gözlerini şakacı bir şekilde deviriyor, ses tonu alaycı. "Kesinlikle." Pantolonundaki ve bluzundaki tozları silerek ayağa kalkıyor. "Sen başka bir şeyi daha iyi yapmaya karar vermeden önce buradan gidelim."

B Bisikletle başa çıkmayı başardığımda ve şehre geri dönüp bir süre yürüdükten sonra Trevi Çeşmesi'nin yanına vardığımızda, kızarmıştık. Sürüklenen kışlar gibi, jetlag olmuş, tamamen kayıtsız etrafımızdaki güzelliğe ve ihtişama kızarmış.

"Yemek. Şarap," Fallon'un tek yapabildiği saatin 17:00 olması ve İtalya'da olduğumuz ve doksan yaşında olmadığımız için akşam yemeği vaktinin gelmemiş olması, ama ona katılıyorum. Bununla birlikte, burası delicesine kalabalık ve bir restorana girip tanınma riskini almak istemiyorum. Ayrıca başka bir meydan ya da daha sessiz bir yer bulmak için yürümeye devam edecek enerjim de yok.

Sokağı tararken, yüz metre bile uzakta olmayan bir restorana bağlı bir gelato dükkânı görüyorum. "Gelato ve şaraba ne dersin?"

Sallanıyor, caddenin karşısındaki üç sıra turistle dolu muhteşem çeşmeye bakıyor. "Tamamen satıldı. Yüzde yüz satıldı. Aslında, Romalı tanrılar boğazımdan aşağı dondurma küreklerken serumla alkol alacağım." İnliyor. "Siktir, kulağa cennet gibi geliyor."

Kıs kıs gülüyorum. "Bardaksız yudumlayacağımız bir şişe şaraba ne dersin, çünkü biz böyle klasız ve eğer gerçekten istiyorsan, sana dondurma yediririm ve karın kaslarımı esnetmek için gömleğimi kaldırırım, böylece aynı Roma tanrısı etkisini elde edersin. Artı -ve bunu inkar edemezsin çünkü kişisel deneyimlerinden biliyorsun- benim aletim bu adamlarınkinden çok daha büyük."

Bana yan gözle bakıyor ve sonra fiskiye döner. "Karın kasların ya da sakin Sistine Chapel'deki Adam'ınkinden daha büyük olsa da senin sevimli rock yıldızı egonu beslemeyeceğim - çünkü

yürümeye başlayan çocuk onunkinden daha büyük - bunu nasıl istersen öyle kullan. Ama kanımın ve midemin ihtiyacı olan tüm şekeri ve alkolü bana vereceğini düşündüğün her şeye varım."

"Güzel. Sen burada bekle, ben de buradan başka bir yerde yemek yiyene kadar bize yiyecek bir şeyler bulayım. Turist tuzakları bana kurdeşen döktürüyor ama gitmeden önce çeşmeden bir dilek dilemeliyiz çünkü hayatımın geri kalanını tüm dileklerimin kabul edilmesine bu kadar yaklaştığımı bilmeden yaşayamam."

Bana doğru sarkıyor, omzuma yaslanıyor. Gerçekten de yorgun düşmüş. "İstekler konusunda hemfikiriz ama her şeyin parasını ödemek zorunda değilsin, biliyorsun," diye meydan okuyor ve yorgun bir kaşını kaldırarak bana bakıyor. "Gidip şarap ve dondurma alabilirim."

"Yani tüm ülkeyi yönetebilecek bir güven fonunuz olduğu için mi?"

Burnunu kıvrıyor, başını gözlerime bakacak şekilde yukarı kaldırıyor. "Bu beni bir prenses gibi gösteriyor."

"Sen bir Lark prensesisin."

"Artık değil." Bana yapmacık bir sırıtışla bakıyor. "Avrupa'da seksi bir rock yıldızından otlanan işsiz, evsiz bir serseriyim." Homurdanıyor. "Vay canına, yüksek sesle duyduğumda gerçekte hissettiğimden çok daha havalı geliyor. Seksi rock yıldızı kısmı hariç. Sen assın ve seni takas etmezdim."

Neredeyse sayıklıyor. Ve çok sevimli. "Sence ben seksi miyim?" Bana gözlerini deviriyor. "Yine egonu beslemiyorsun."

"Ama bunu sen söyledin, ben değil."

Ciğerlerinden bir nefes hava kaçar. "Touché. Ateşlisin ve bunu biliyorsun, bu yüzden başka türlü davranmanın bir anlamı yok. Konuyu dağıtıyorum. Tüm bunlarla söylemeye çalıştığım şey, ben bir doktorum ve Bacchus ile yaşarken tıp fakültesi için ya da sonrasında pek bir şey ödemedim, bu yüzden bol miktarda birikimim var. Güven fonuna rağmen."

Kollarım beline dolanıyor ve göğsünü göğsüme bastırana kadar onu kaydırıyorum. İkimiz de güneş gözlüğü takmamıza ve güzel gözlerini görememek beni rahatsız etmesine rağmen boynunu kaldırıp gözlerimle buluşuyor. Benimkileri çıkarıp Boston Rebel şapkamın üstüne koyuyorum, sonra da onunkileri başının üstüne, koyu renk saçlarının arasına yerleştiriyorum.

Onu yakınımda tutarak gözlerinin içine bakıyorum. "Bir şeyler için para ödemem seni rahatsız ediyor mu?" diye soruyorum. "Çünkü senin için bir şeyler ödemeyi seviyorum. Bunun için. Senin gibi benim de çok param var ve hiçbir zaman harcayacak özel biri olmadı."

açık. Hepsi olduğu yerde duruyor ve faiz tahakkuk ediyor. Harcadığım tek para turnelerden ve gösterilerden kazandıklarım ve bu da tüm personelimi ve masraflarımı karşılamaya yetiyor da artıyor bile, üstelik albüm satışlarından, cirolardan, büyükbabamın bana bıraktığı vakıf fonundan ya *da* Central Square'den kazandığım paradan bahsetmiyorum bile. Basitçe söylemek gerekirse, kendi iyiliğim için fazla zenginim."

"Hep ne kadar zengin olduğunla mı övünürsün? Sana söylemeliyim, bu çok itici. Bekar olmana şaşmamalı."

Yan tarafını çimdikliyorum ve kollarımın arasında inliyor, ama başparmağım orada, o noktayı ve var olmayan acıyı ovuyor.

"Kimseye böyle şeyler söyleyecek kadar güvenmiyorum. Sen ilk ve teksin." Benim için Fallon Lark'ın tanımı bu. Benim ilkim. Benim tekim. Ellerini göğsüme koydu ve bana göz kırptı. "Greyson, bu kadar mükemmel olmayı bırak. Her zaman mükemmel olanı söylemen ve yapman çok can sıkıcı. Beni kendine aşık edeceksin ve

o zaman ne halt edeceksin?"

Sözlerinin şaka olduğunu tamamen anlamama rağmen yüzümü bir gülümseme kaplıyor. "Buna dürüstçe cevap vermemi ister misin?"

Alaycı ses tonuma hafifçe kıkırdadı ve Fallon'un hiç bu kadar güldüğünü ya da gülümsediğini görmemiştim. Bunu fark etmemiştim. Belki de son üç yılını Bacchus'la böyle geçirmiştir ama nedense bundan şüpheliyim. Bence bu Fallon'un şimdiye kadar bildiklerinden farklı bir mutluluk bulması.

Önceleri gülümsüyor ve buna rağmen mutlu oluyordum.

Bu farklı ve henüz değişimin farkında olduğundan bile şüpheliyim.

"Benden kaçmak için canını kurtarmak zorunda kalacaksın çünkü üçüncü aşama bir yapışkana dönüşeceğim," diyor bana. "Ama benim için çok geç olacak ve sen mahvolacaksın çünkü sen benim en iyi arkadaşımsın ve doğuştan iyi bir adamsın, bu yüzden çok uzağa kaçmayacaksın." Gözlerini kısıyor. "Artık mantıklı konuştuğumdan bile emin değilim, ama aileme ve Dillon'a neden acınası bir halde olduğumu ve seni kayıp, aşık bir köpek yavrusu gibi takip ettiğimi açıklamak zorunda kalacaksın."

"Benden zaten nefret ettiklerinden daha fazla nefret etsinler diye mi?"

Abartılı bir şekilde başını sallıyor, yüz ifadesi alaycı bir şekilde acımasız.

"Evet. Kesinlikle.

Benden kaçmanın tek yolu babamın seni vurması."

Burnunun ucuna bir öpücük konduruyorum. "Riske gireceğim. Ayrıca, baban ve Dillon burada benimle olduğunu öğrendiklerinde, kafama bir darbe indireceklerine dair içimde bir his var."

Bunun üzerine dudağını dişlerinin arasına sıkıştırıyor ve bunu parmaklarımla değil dişlerimle yapmak istememe rağmen uzanıp dudağını çekerek **k u r t a r ı y o r u m .**

"Çikolata mı?"

"Çikolata," diye onaylıyor. "Ama Nutella varsa, daha da iyi. Ve şüpheli bir şekilde mantarı eksik olan harika bir İtalyan şarabı."

"Tamamdır. Burada kal. Beni bırakıp gitme."

"Bir daha asla," diye söz veriyor ve bu sözün gücü göğsüme çarparak nefes alışımı değiştiriyor. İçgüdülerim her şeyi silkeleyip atmamı söylüyor. Onunla savaşmak. Suzie'yi kaybettikten sonra, aklımı tamamen yitirip kardeşimin ve en iyi arkadaşlarımla da aynı şeyi yapmasını izledikten sonra, artık bu kadar olduğuna karar verdim. Benden bu kadar. Daha fazla dayanamadım.

Hayatım sevinçli dönemlerin arasına serpiştirilmiş bir sürü acıyla geçmişti. Ama ne olursa olsun, hiçbir zaman uzun sürmedi ve düşüş bunun için daha da acı vericiydi. Ondan sonra ayrılmak kolay oldu. Adamlarım var, ama hepsi bu. Hayatımda başka bağıllık yok.

Burada, şimdi, kendimi tekrar acıya açıyorum. Daha fazla olmasa da aynı derecede acı verici.

Bunu durduramam, ama daha da önemlisi, durdurmak istemiyorum. O risk almaya değer.

Ayrı geçen bunca yılın bunu değiştireceğini düşünürsünüz. Duygusuz ve kayıtsız olup yoluma devam ederdim. Ondan öğrendiğim bir şey varsa o da aşkın bir karar olmadığıdır. Kalbinizin size fayda sağlayacağı bir seçim değildir. Önceden belirlenmiş ve takdir edilmiştir ve siz onun önceden planlanmış çaresiz bir kurbanından başka bir şey değilsinizdir.

Eğer bu bir seçim olsaydı, onu on yıl önce unutmuş olurum.

Kendimi toparlamaya zorlayarak gidip dondurmamızı ve mantarsız bir şişe şarap alıyorum ve döndüğümde onu kayıp buluyorum. Ama onu bulmam uzun sürmedi. Bir şekilde kendini Paskalya geçit törenine kaptırmayı başarmış. Büyülenmiş bir halde ayağa kalktım, gülümsüyordum ve fark ettim ki ne zamandır böyle ve kesinlikle bu kadar sık gülümsemeyen tek kişi o değil... Ne kadar zamandır bilmiyorum bile. Ona doğru ilerliyorum ve iki farklı çeşit gelato ile dolup taşan kocaman bir waffle külahı uzatıyorum.

"Çikolata ve Nutella," diye açıklıyorum merakla baktığında. "Bende brownie ve tuzlu karamel var, bu yüzden paylaşacağız, tükürük değişimi lanet olsun. Ama bütün bunlar ne?"

"Sanırım Paskalya için bir tür dini geçit töreni. İnanılmaz bir şey." Ayaklarının üzerinde zıplayarak ışıltıyor.

Etrafımızda çiçeklerle ve heykellerle dolup taşan şamandıralar var, beyaz tüllü elbiseler giymiş genç kızlar kırmızı kurdeleleri havada döndürüyorlar. İnsanlar şarkı söylüyor, alkışlıyor, parmaklarını öpüyor ve sonra heykellere ya da şamandıralara dokunuyor.

Birkaç dakika sonra ikimiz de içinde kaybolmuş, geçit törenini izliyor ve gelatolarımızı yiyoruz. Kahverengi kâğıda sarılı şişeyi ona uzatıyorum, çünkü bu konuda çok sertiz, o da bir yudum alıyor ve sonra bana geri veriyor. Ama sonra bir şey gözüme çarpıyor. Öyle bir şey ki ona seslenip yoldan çekilmesini söylüyorum. Beni doğrudan onaylamıyor, sadece başını genel yönüme doğru sallıyor.

"Çok güzel, değil mi?" diye havalı bir şekilde yorum yapıyor.

"Hayır. Evet. Kahretsin." Başımı salladım. "Ben öyle demedim. Gitmemiz gerektiğini söyledim." Bir adım geri çekiliyorum ama o peşimden gelmiyor, başımıza geleceklerden habersiz. Ellerim dondurma ve şarapla dolu, bu yüzden onu tutamıyorum, ama lanet olsun. "Tanrım! Dikkat et!"

"Ne?" Başı bana doğru döndü. "Ne oldu?" Geçit töreninin gürültüsü arasında bağırırken kaşları çatıldı.

Dondurmamla işaret ediyorum. "Tanrım. İzle. Dışarı!" Tekrar ediyorum, bu sefer daha yüksek sesle ve çok daha acil.

Başını diğer tarafa çeviriyor ama artık çok geç ve panikliyorum. Vücuduna uzanarak onu tam zamanında geri çektim ve çarmıha gerilmiş İsa'nın yeniden yaratılmış bir insan tarafından ezilmekten kurtuldum. Beyaz peştamal, sahte kan, dikenli taç ve her şey. Şarap etrafa sıçırıyor ve dondurmamın nerede olduğu umurunda bile değil.

İkimiz de yuvarlanıyoruz, sendeleyerek geriye gidiyoruz ve yere ya da etrafımızda duran diğer seyircilerin üzerine düşmeden önce kendimizi zor yakalıyoruz.

"Vay anasını!" Nefes nefese, pantolonunu indirirken bana doğru düşüyor. "Hayatım gözlerimin önünden geçti ve endişe verici derecede acınasıydı. Onun tarafından ezilmeme iki saniye kalmıştı." Uçan arabanın arkasını işaret ediyor. "Onu nasıl görmedim?"

"Bilmiyorum!" Bağırıyorum çünkü kalbim hala yavaşlamadı. "Onu nasıl görmedin?!"

Şaşkınlık içinde başını sallıyor, gözleri fal taşı gibi açılmış. "Özür dilerim. Seni duyamadım ve kurdelelerini havada döndüren kızları izlerken biraz kayboldum. Nedense bana Alacakaranlık kitaplarından birini anımsattı ve Bella'nın sonunda

İtalya Edward'ı kurtarmak için ve vampirlerin şehirden sürülmesiyle ilgili bir geçit töreni var ve sanırım böyle kızlar vardı ve-"

"Ne? Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Beni başından savdı. "Önemli bir şey değil. Sadece düşüncelerimde kayboldum. Özür dilerim. Gerçekten. Ben iyiyim. Sen iyi misin?"

Bir nefes veriyorum, şarap şişesini kavriyorum ve yarısını içiyorum. "Ben iyiyim. Sayılır. Ben de son saniyeye kadar onu görmedim."

Şişeyi benden kaptı ve bitirdi. İkimiz de zor nefes alıyoruz ve kahkahalarımızla savaşıyoruz çünkü neredeyse İsa tarafından eziliyordu.

Yer değiştiriyor ve sonra kendine bakıyor. "Oh. Şimdi bunu hissediyorum."

Bakışlarını takip ediyorum ve işte o zaman görüyoruz. Göğsünün tam ortasında kocaman bir çikolata lekesi ve beyaz bluzunu boyayan büyük şarap sıçramaları var.

"Lanet olsun. Seni bu şekilde yakalamak istememiştim. Onu görünce paniğe kapıldım ve düşünmeden seni yakaladım." Artık boş olan şişeyi fırlatıp atıyorum -çünkü şişenin çoğu onun üzerinde kalmış gibi görünüyor- ve sonra elime peçetelerden birkaç tane alıp aceleyle gömleğindeki pislği ovalamaya başlıyorum.

"Grey! Bana peçeteleri ver."

"Hayır, pislği ben yaptım. Ben hallederim." Onları benden almaya çalışırken elini itiyorum çünkü pislği çok daha kötü hale getiriyor. Silmeye devam ediyorum ama her yere bulaşıyor, gömleğinin içine sızıyor ve şimdi daha iyi mi yoksa daha kötü mü *yaptığımı* anlayamıyorum.

Tekrar peçetelere uzanıyor, onları benden almaya çalışıyor. "Ne yaptığın hakkında en ufak bir fikrin var mı?" diye soruyor.

Gömleğine dönmeden önce ona sinirli bir bakış fırlatıyorum. "Yani seni temizlemeye çalışmaktan başka mı?"

"Evet! Yani beni temizlemeye çalışmaktan başka!"

Tekrar bastırıyorum, bu sefer biraz daha sert ve bu sırada başparmağım sert bir şeye değiyor. Şüpheli bir şekilde meme ucuna benzeyen sert bir şey. Dudaklarından soluk soluğa bir inilti dökülüyor ve ben donup kalıyorum, gözlerim tekrar onunkilere kayıyor.

"Sen az önce-"

Onu hiç görmediğim kadar kızardı. "Hayır. Kapa çeneni."

Dudaklarımı yalıyorum, vücudumdaki tüm kan akışı anında güneye gidiyor. Ama yine de karşı koyamıyorum. Gülüyorum. Hem de sertçe. Ve elimin *tam olarak* nerede olduğunu fark etmeye başlıyorum.

"Gülme."

Görüşüm aşağıya kayıyor ve evet. "Neden bir şey söylemedin? Göğüslerini elliordum ve farkında bile değildim!" Şimdi ölüyorum. Hem de çok. Histerik bir şekilde gülüyorum. "Bunun için resmi erkek kartımı kaybetmeliyim. Göğüslerin küçük değil ki."

"Elini itmeye çalıştım, göt herif. Memelerimi ovduğunu nasıl fark etmedin?"

Bir tıslama sesi ikimizin de kafasını kaldırmasına neden oldu ve üç rahibenin kıyafetleriyle orada dikilip bize baktığını gördük.

"Çok özür dilerim," diye mırıldanıyor Fall, yüzü saniyeler öncesine göre daha da kızarmış, hatta mümkünse ikimizin de gittiği Hades'in ateşinden daha sıcak yanıyor.

Doğrudum ve ellerimi çektim. "Evet. Özür dileriz." Onlara en çekici gülümsememi veriyorum. "Dondurma ve şarapla ilgili küçük bir aksilik yaşadık." Fall'un bluzunu gösteriyorum. "Gördüğünüz gibi. Ağzı bozuk arkadaşşıma temizlikte yardım ediyordum."

Fall gizlice bana dirsek atıyor, bunu sadece baş rahibe görüyor ve ikimizin de anlayamayacağı bir şeyler mırıldanırken istavroz çıkarıyor. Latince olabilir. İtalyanca da olabilir. Tahminimce kafir ruhlarımız için bir dua, ki bunu memnuniyetle kabul ediyorum çünkü açıkçası en azından benim işime yarayabilir.

Genç rahibelerden biri bana kirpiklerini kırptıştırırken hafifçe kıkırdıyor. Karşılığında sırtıyorum ve ona göz kırptıyorum çünkü ihtiyacım olduğunda bu her zaman işe yarıyor ama bu gece değil. Baş rahibeden beni öbür dünyada olmak istemeyeceğim yerlere sokabilecek sivri bir parmak yapıyor.

"Non è fatto con Dio."

"Sì. Grazie." Ellerimi yalvarırcasına birleştiriyorum ve onlara doğru eğiliyorum. Baş rahibe kaşlarını çatıyor ama hepsi geçit töreniyle birlikte ilerliyor ve ben rahat bir nefes alıyorum.

"Ne dedi o? Güz kulağıma mırıldanıyor ama ben hâlâ rahibeye gülümsemekle meşgulüm.

"Hiçbir fikrim yok," diye cevap verdim. "Ama her neyse, iyi olmadığını düşünüyorum. Ama bunun seninle hiçbir ilgisi yok. Lanetlenmiş olan sensin."

Boştaki eliyle gözlerini kapatıyor. "Aman Tanrım! Az önce rahibelerin önünde sen onlara gözle görülür şekilde dokunurken göt deliği ve memeler dedim."

"Az önce Tanrı'nın adını boş yere kullandın. Tekrar ediyorum. Sistine Şapeli'nde hiçbir şey öğrenmedin mi?"

Koluma dirsek attı. "Kapa çenenin. Benim suçum değil. Kim başkasının

göğüslerini herkesin içinde ovuşturur ki?"

"Ayrıca seni inlettim. Bunu unutma." Unutmayacağıma eminim. Bu ses ve başparmağıma değen sert meme ucunun hissi beni bütün gece sert tutacak.

"Sana bundan bahsetmemeni söylemiştim. Böyle bir şey hiç olmadı. Anladın mı?"

Ellerimi havaya kaldırdım ve dondurmam neredeyse uçuyordu. Siktiğimin dondurması. Çabucak en yakın çöp kutusuna atıyorum ve aynısını onunkıyla yapıyorum.

"Hey! Onunla işim bitmemişti!"

Ona dönüyorum. "Oh, bununla işimiz bitti. Biraz daha istersen gömleğini yalayabilirsin."

"Ha. Çok komiksin."

"Daha dileğimizi bile dilemedik ve neredeyse İsa tarafından eziliyorduk ve rahibeler tarafından lanetleniyorduk. Sanırım bu dilek kurtuluş için son şansımız. Dondurmayı siktir et." İki bozuk para kaldırdım.

Bir kalçasını ve bir kaşını kaldırıyor. "Hasta çocukları iyileştiriyorum. Yukarıdaki büyük hanımefendiye karşı dürüstüm. Sen meme ovuşturan kötü çocuk rock yıldızısın."

"Tamam. Sen kazandın. Gel hadi." Elini tutup kalabalık caddeyi geçiyorum, fıskiye'nin önüne gelene kadar ilerliyoruz. "Buraya gel, bebeğim." Bizi döndürüyorum, telefonumu kaldırıyorum ve sonra bir selfie çekiyorum. Henüz çok fazla fotoğraf çekmemiştim ve bunu düzeltmem gerektiğine karar verdim.

Telefonumu kapıyor ve resmi görebilmek için yerini değiştiriyor. "Çok tatlı olmuş. Bana mesaj at."

"Yapacağım. Al bakalım." Bozuk parayı ona uzatıyorum ve o da hemen gözlerini kapatıyor, parayı sıkı bir yumruk halinde tutuyor. Bir an için onu izliyorum, bu dilek konusunda ne kadar ciddi olduğunu görüyorum ve sonra çeşmeye dönüyorum. Gürültülü, taşlara çarparak akan suyun sesi, çeşmeye yaklaşmaya çalışırken bağırarak ve bize çarpan turistlerin sesi.

Her şey dikkatimi dağıtıyor ama kendimi konsantre olmaya zorluyorum. Düşünmeye. Çok fazla dilek tutmuyorum.

Yıldızlardan ya da çeşmelerden değil. Dilediğim tek şey ailemin ve arkadaşları'nın mutlu, sağlıklı ve güvende olması. Benim için geri kalan her şey sos ve fazladan bir şey istemeye hakkım yokmuş gibi hissediyorum. Bir an için müzikal cazibemi geri isteyesim geldi ama bu bana bencilce geliyor ve geri tepbilirmiş gibi geliyor.

Ya da belki de rahibelerin beni cehennemle lanetlemesinden dolayı hâlâ gerginim ve şu anda bunu riske atmak istemiyorum.

Ama bozuk paramı avucuma sıkıştırırken ve yanımda duran kadına

bakarken, onun için dilek tutuyorum. Bunu planlamadım ve

Sorgula.

Dilek orada ve durdurulamaz.

Onun kendisi için istediği hayata sahip olmasını diliyorum. Keşke ben de bunun bir parçası olabilsem. Her şeyin planlandığı gibi gitmesini diliyorum.

Bana aşık olmasını istiyorum.

Çünkü yapmazsa ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok.

S Banyo kapısını arkamdan kapatarak yansımamı yakaladığım anda kahkahayı patlatıyorum. Çikolata ve kırmızı şarap lekeleri bir çocuğun parmak boyası gibi beyaz bluzuma bulaşıyor. Başımı kendime sallayarak

gömleğimi kafamdan yırtıp çöpe atacağım.

Tanrı'ya şükür en azından kot pantolonum kurtuldu çünkü sadece bir tane daha var. Kaçmadan önce daireyi dağıtırken çok tuhaf şeyler toplamışım. Bu kesinlikle eve döndüğümde uğraşmak istediğim bir şey değil.

Bacchus'tan eşyalarımı alıyorum.

Sanki düşüncelerimi duymuş gibi telefonum tezgâhın üzerinde ötüyor ve ona bakmadan hemen kapatıyorum. Merakım artık o kadar da büyük değil.

Kıyafetlerimin geri kalanını çıkarıp duşu açıyorum ve cennet gibi sıcak spreyin altına giriyorum. Bir motosikletin üzerinde neredeyse ölürek, eski bir kilisenin zemininde yatarak, neredeyse İsa tarafından ezilerek ve ardından Grey'in göğüslerimi ovması ve bir grup rahibenin önünde beni tahrik etmesi için yapışkan, soğuk ve ıslak gelato ve şaraba batırılarak geçirdiğim günü düşündükçe inliyorum.

Saçımı şampuanla köpürtürken gülümsüyorum. Şimdiden inanılmaz bir gün oldu ve yarının bana ne getireceği ya da nereye götüreceği konusunda hiçbir fikrim olmasa da, hayatımda ilk kez umurumda değil ve bunu sorgulamak istemiyorum.

Ama yarından önce bu gece gelir.

Daha önce Grey ile aynı yatakta yatmıştım. Sınırlarımı biliyor. Aramızda hiçbir şey olmayacak. Bu kuralı çiğnemek önemli değil çünkü biz

başka seçeneğim yok. Onu kanepede yatırabilirim ama gerçek şu ki, kendime karşı dürüst olursam, onunla yatakta uyumak istiyorum.

Sadece bu seferlik. Sadece bu gece için.

Onu özledim ve yapmamam gerektiğini bilsem de ona yakın olmak istiyorum. Nefes alışını duymak ve burada, yanımda olduğunu bilmek. Sadece bu şekilde olsa bile. Ellerini üzerimde hissetmek isteyen zihnimin çok da küçük olmayan köşesini de görmezden gelebilirim. Her yerimde. Bedenime sahip olurken kollarına sarılıp kaybolmak istiyor.

Dušta işimi bitirip kurulandıktan sonra bir çift tayt ve Grey'in konser tişörtünü giyiyorum. Saçlarımı tarıyorum, yüzümü nemlendiriyorum ve birkaç kez etrafta dolaşıyorum, ama çok geçmeden, cazibe orada ve beni meşgul edecek şeyler tükendi.

Kapıyı açıp yatak odasına girdiğimde Grey'i süslü, antika görünümlü masanın üzerindeki sandalyede oturmuş, gitarının askısını omzuna atmış, kucağına yaslanmış halde buluyorum. Gözleri kapalı ve çalışıyor ama yüzünde acı dolu bir ifade var. Daha önce çalarken hiç görmediğim bir ifade.

"Güz Kızı, oyalanmayı bırakabilirsin," diyor Grey çarpık bir sırıtışla, gözleri açılıp başı bana doğru dönerken. Ona katılmam için elini sallıyor. "O sevimli kıcını buraya getir."

Oomph. Bozuldu.

Grey ben odayı geçip ona yaklaşıırken beni izliyor. Gözleri bir şeyler söylüyor. Umutsuzca görmezden gelmeye çalıştığım bir şey. Bilinçli olduğunu bile sanmıyorum. Sadece doğal olarak bana bakıyor, ama bu bakış vücudumu içten dışa doğru ısıtmakta asla başarısız olmuyor.

Oturmam için kalçasına vuruyor ve hayatımda ilk kez korkunç bir şey beni çarpıyor. Beni donduruyor ve bundan nefret ediyorum ama yine de bunun öz-bilincini durduramıyorum. Kahrolası Bacchus. Dün gecedan önce kilomu hiç düşünmemiştim. Beni tüketmesine izin vermeden önce, kalçalarımı kavradı ve beni üzerine oturttu, gitarına çarpmamam için beni kaydıldı.

"İşte. Çok daha iyi. Tam istediğim yerde."

"Ha. Güzeldi." Ayağa kalkmak için hamle yapıyorum ama beni durduruyor, kalçalarına sıkıca yapışmamı sağlıyor.

"Hayır. Yapma. Benimle böyle kal."

"Emin misin? Çalışmak isteyeceğini düşünmüştüm ve ben böyle üzerinde otururken oynayabileceğini sanmıyorum."

"Oh, buna katılmıyorum. Ama ne yazık ki, iş şu anda bana hala o kadar kolay gelmiyor. Daha iyi, ama harika değil."

Eli sırtımdan yukarı kayıyor, sürtünüyor, okşuyor, hafifçe gıdıklıyor. Gözleri üzerimde, yüz ifademi izliyor, muhtemelen onu durdurmamı bekliyor ve durdurmalıyım da. Cidden yapmalıyım ama yapmıyorum da. Bunun yerine parmaklarımı yüzünde gezdiriyorum, hafifçe çatılmış kaşlarının arasındaki kırıxıklığı, yanaklarını ve iki günlük kaşlarının beklediğimden daha yumuşak kıllarını yumuşatıyorum.

Vücudum uğuldamaya başlıyor, alt karnımda titreşen bir titreşim. Dikkate almadığım bir uyarı, ama bunun şu anda yaptığımızın ötesine geçmesine izin vermeyeceğimi de biliyorum.

"Benim için çal," diyorum çünkü onu duymak için can atıyorum. Çok uzun zaman oldu ve en çok özlediğim şeylerden biri de bu.

"Ne çalmamı istiyorsun?" diye fısıldıyor, ben yüzünü ve saçlarını keşfetmeye devam ederken gözleri kapanıyor.

"Her ne üzerinde çalışıyorsan."

Ağır, sinirli bir nefes. "Bu konuda size verebileceğim iyi bir şey yok."

"Bazı sorunlar yaşadığınızı söylemişsiniz. Bir de bana sor. Belki yardımcı olabilirim."

Ellerim kucağıma düşüyor ve yan oturacak şekilde dönüyorum, tek bacağımın üzerine tünüyorum, dizlerim onun ayrılmış uyluklarının arasında.

Gözleri fal taşı gibi açılıyor ve bir an merakla bana bakıyor. Sanki isteğimle ne yapacağından emin değilmiş gibi ve sonra şöyle diyor: "Son albümüm en büyük başarımdı. Şimdiye kadar ki en çok single'im ondaydı. Bugüne kadarki en iyi çalışmam sayılır." Eli tekrar sırtımda gezinmeye başlıyor, parmakları taytımın tenimle buluştuğu çizgiyi gıdıklıyor. "Bunu nasıl takip edeceğimden emin değilim."

"Anlamı?"

"Yani ya bir sonraki albümüm o kadar iyi olmazsa? Ya hayranlarım ondan nefret ederse?"

Kaşlarımı çatıyorum, elimi tekrar saçlarına daldırıyorum. Birbirimize dokunmadan duramıyoruz ve bu garip ya da gergin değil, doğal ve rahat. Ve daha fazlası, ama oraya gitmiyorum ya da bunu düşünmüyorum.

"Neden böyle bir şey olsun ki?"

Sıkıntıyla gözlerini kaçırıyor ve otelin geniş salonuna bakıyor. Trevi Çeşmesi'nden kısa bir süre sonra geri döndük. Yorgun bir halde oda servisi sipariş edeceğimizi ve terasımızda dinleneceğimizi söyledik.

Bu henüz gerçekleşmedi.

"Central Square'in üçüncü albümü açık ara en başarılı albümümüzdü. Büyüktük ama bu bizi büyük yaptı. Ben şarkı yazardım. Tüm sözlerimizi ve müziğimizi yazan bendim. Dördüncü albüm üzerinde çalışıyordum, her şeyi bir arada tutmaya ve bizi her şeyin üstünde tutmaya çalışıyordum. Dağılmaya başlamıştı ve ben bunu hissediyordum... Bencilce davranıyordum. Asher ve Callan'ın ayrılmak istediklerini biliyordum. İkisi de üniversiteye internet yerine yüz yüze gitmek istiyordu. Zax'in umurunda değildi. Orada Suzie'yle birlikteydi ve Suzie Central Square'i istiyordu. Lenox da öyle. Ama Asher ve Callan için suçluluktan başka bir şey hissetmiyordum ve sürekli 'Bir sonraki albümü daha da iyi yapabilirim...' diye düşünüyordum." Sözüünü kesiyor ve ben bir sonraki cümlemin ne olacağını zaten biliyorum ve kalbim göğsümde çatlıyor. "Suzie öldüğünde o albümü yazmanın yarısındaydım ve her şey dağıldı."

Ah. "Yani yine orada olduğunu mu hissediyorsun?" Tahmin ediyorum.

"Bilmiyorum. O albümü seni kafede görmeden birkaç hafta önce çıkardım ve sonra-" Başını iki yana sallar ve sözünü sertçe keser.

"Beni gördün ve ne?"

Gözleri benimkilere dikildi. "Seni sonsuza dek kaybettiğimi biliyordum. Albüm her yerdeydi. Listelerde bir numaraya yükseldi ve sekiz single'ım ilk ona girdi ve aylarca orada kaldı. Zaten berbat bir haldeydim, seni gördükten sonra daha da berbat bir hale geldim. Albüm çıktığından beri hiçbir şey yazamadım."

"Özür dilerim." Utanç kalbimi küçük parçalara ayırıyor. Alnım onunkiyile buluşuyor ve ıstırap beni ele geçirirken gözlerimi kapatıyorum.

"Hayır. Bu yüzden sana söylemek istemedim. Seni görmeden önce mücadele ediyordum, bebeğim. Zorlanıyordum. Sadece bir anda çok fazla şey oldu. Lütfen." Eliyle başımın yan tarafını kavradı ve beni kendine çekti. "Lütfen hiçbir şey için kendini kötü hissetme. Ciddiyim. Durumunu anladım. Sadece hoşuma gitmedi ve seni özledim."

Greyson Monroe'yu şu anda öpmek istediğim kadar hiç öpmek istememiştim.

İhtiyaç o kadar yaygın, o kadar zorlayıcı ki dudaklarımı yanağına bastırıyorum. Sonra diğerini, dudaklarının üzerinden atlamak için kendimi zorluyorum ve beni yakalamaya çalıştığını hissettiğimde görmezden geliyorum. Öpücüklerim bir özür.

Hak etmediğim bir bağışlanma için bencilce bir ihtiyaç.

Ama bundan da öte, sahip olduğu her kalp acısını silmek istiyorum çünkü bu adam çok fazla şeye sahip. Ruhuna bağlanmış, kendini asla kurtaramadığı kancalar var. Babası. Babası.

Dillon ile kaza. Suzie. Sonra beni de kaybetti. Ama bu ondan daha fazlası. Ya da belki de doğru kelime farklıdır. Onun için hiçbir zaman şöhret ya da para olmadı. Her zaman müzikle ilgiliydi. Hayranlarıyla.

Korkusunu anlıyorum. Sıkıntısını anlıyorum. Duygularını dışa vuran biri değil. Bunları şarkılarında açığa vuruyor. Dışarıya karşı, onları saklamak ya da uzaklaştırmak için büyük çaba sarf ediyor. Ve bence bu yüzden şu anda bu kadar sıkışmış durumda. Hissediyor ve bundan hoşlanmıyor çünkü zihninde hepsi kötü ve her zamanki başa çıkma mekanizması olan zoraki kayıtsızlığı nasıl kullanacağını bilmiyor ve şimdi sıkışmış durumda.

"Sana bir sır verebilir miyim?" Ellerimle saç tellerini alnından geriye doğru tarıyorum ve bunu yaparken başını arkaya yatırıyorum.

Kahverengi gözleri bana bakarken parlıyor. "Her zaman."

Dudağımın kenarını çiğniyorum. "Üçüncü Central Square albümünü ikincisi kadar sevmedim ve solo sanatçı olarak son albümünü sevsem de en sevdiğim albümün değil."

"Hayır mı?" diye soruyor, sesi bir oktav yükseliyor ve gözleri açılıyor.

Başımı salladım. "Hayır. Ben en çok ondan önce yayınladığınızı seviyorum." Kıkırdıyor. "Ciddi misin?"

"Evet. Bir şekilde sana en gerçekçi gelen buydu. Bunu hala tekrar tekrar dinliyorum. Diğerlerinden daha çok."

"Sana bir sır verebilir miyim?" Sırıyorum.

"Her zaman." "Bu benim de favorim."

"Tamam o zaman," diyorum bir süre sonra. "Benim için o albümden bir şeyler çal."

"Hangi şarkı?"

"Sen ne istersen. Eskiden çatıda otururken ya da Dillon'la takılırken yaptığın gibi. Gitarın her zaman elindeydi ve çoğu zaman belirli bir şey çalmanıydun. Bunu yap."

"Deneyebilirim." Bana orantısız bir sırıtış attı. "Şarkı söylememi ister misin?" Evet! "Şart değil. Sana doğal gelen neyse onu söyle."

"Huh. Bilmiyorum."

"Şimdiye kadar yazdığın en sevdiğin şarkı hangisi? Bunu benim için çal."

Kucağından inip masanın kenarına tünüyorum çünkü uzağa gitmek istemiyorum.

Grey gitarına bakıyor, yüzü gitara dönük. Önce bir nefes, sonra bir nefes daha üflüyor ve gözlerini kapatıp tıngırdatmaya başlıyor. A

Yüzümde bir gülümseme beliriyor çünkü bir şekilde bu şarkıyı seçeceğini biliyordum. Hızlı bir şarkı. Eğlenceli. Seksi olmadan biraz flörtöz ve seksi. Ne zaman kötü bir gün geçirsem ya da kendime gelmek istesem, bu şarkıyı açardım çünkü her zaman, *her zaman* bana onun güneş ışığından ve gülümsemesinden bir parça yakaladığımı hissettirirdi.

Şarkı söylemeye başlıyor ve tüylerim anında diken diken oluyor. Greyson Monroe şarkı söyleyebiliyor. Ve bunu sadece senin için yaptığında? Bu dünyada daha iyi bir şey yok. Ya da daha seksi.

Kadın hayran klişesini
anlıyorum. Her zaman
anladım.

Müzisyenler çok seksidir ve bu sadece adamın muhteşem ve marul gibi parçalanmış olmasından kaynaklanmaz. Sadece en inanılmaz gülümsemeye ya da en güzel, en *içten* kalbe sahip olduğu için de değil.

Gerçi tüm bunlar kesinlikle zarar vermez. Ya da bu durumda yardımcı olmaz.

Şarkıyı çalıyor ve hemen başka bir şarkıya geçiyor. Akıcı ve sade ve şarkı söylerken kaşlarını çatmak yerine gülümsüyor. Gözleri açılıyor ve birbirimize bakıyoruz ve zihninin arkasında beliren bazı bulutların dağılmaya başladığını görüyorum.

Kalbim şişiyor ve biraz daha büyürse patlayacak.

Şarkı bittikten sonra bana oda servisi siparişi verdiriyor ve sonra beni terasa çıkarıp benim için daha fazla çalıyor. Ve onu çalarken her gördüğümde yaptığım gibi, istemeden de olsa, sadece bir hayran kız olarak Greyson Monroe'ya birazcık aşık oluyorum.

Aptalca. Biliyorum.

A Küçük, yumuşak bir el göğsümde geziniyor ve ben bu hissi duyunca inliyorum. Daha önce çıplak tenimde hiç hissetmemiş olsam da bu dokunuşu nerede olsa tanırım.

"Grey," diye fısıldıyor ama gözlerimi açmaya cesaret edemiyorum. Yarın muhtemelen sonsuza dek sürecektir bir yolculuğa çıkıyorum ve eğer bu bir rüyaysa uyanmak istemiyorum. Uyumaya devam etmek, Fallon'un yatak odamda olduğunu, bana dokunduğunu, kulağıma adımı fısıldadığını hayal etmeye devam etmek istiyorum. "Grey, sana bir şey sormam gerek."

Tekrar inliyorum, bu sefer dehşet içinde. "Ne oldu?"

"Korkuyorum," diyor ve ben gözlerimi kırıştıtararak açıyorum, odanın öbür ucundaki duvarıma bakıyorum çünkü bu bir soru değildi. Sonra başımı aşağı eğiyorum ve minik Fallon'u yatağımda yan yatmış, bana bakarken buluyorum. Buraya ilk kez gelmiyor. Sayamayacağım kadar çok kez pencereden içeri girdi ama bu farklı hissettiriyor. Bana dokunması farklı. Gözleri... gözleri bana bunu da hayal etmediğimi söylüyor.

"Neden korkuyorsun, Güz Kızı?"

"Gideceksin ve seni bir daha asla göremeyeceğim."

Benim de bundan korktuğumu bilmiyor. Yarın kardeşim, grubum ve ben New York'a gidiyoruz ve ondan sonra on beş aylık bir dünya turuna başlıyoruz. Bunun bir başlangıç olması için dua ediyorum. Albümümüzün yükselmeye devam etmesi ve devamının daha da iyi olması için. Buna ihtiyacım var. Babamdan uzaklaşmaya ihtiyacım var. Sözlü tacizlerinden ve bana olan bariz nefretinden uzaklaşmalıyım. Beni ya da Zax'i bir kez bile umursamayan bu adamdan uzaklaşmalıyım. O

sadece kendini önemsiyor. Adam her zaman sadece kendini önemsedir. Ondan nefret ediyorum. Hiçbir zaman olamadığı baba ve bana karşı her zaman olduğu pislik için ondan nefret ediyorum. Bu hayalin gerçeğe dönüşmesini istiyorum çünkü tek hayalim bu.

Bir istisna dışında. O.

Dokunmama izin verilmeyen kız. Arkadaşım olmasına izin verilmeyen ama abisi beni onunla yakalarsa öldüreceğini söylemesine rağmen arkadaşım olan kız. O da ciddi. Acı verici bir şekilde, bunu çok iyi biliyorum. Adam benden nefret ediyor. Onun yerine berbat durumda olanın ben olmamı istiyor ve çoğu gün ben de onun yanıdayım, bu yüzden bu isteğini yerine getirdim.

Ellerimi kendime sakladım, ama şimdi o burada ve yarın ben yokum.

Ona ne diyeceğimi bilmiyorum. Bu konuda söz veremem. Geri dönmek istemiyorum. Babam... O korkunç biri. Bana vurmuyor ama sözleri yumruğundan daha etkili.

Sadece onu istiyorum ve ona sahip olamıyorum.

Ellerim vücudunun etrafında kayıyor ve onu kendime doğru çekiyorum, büyük göğüslerinin göğsümde ne kadar inanılmaz hissettirdiğini görmezden geliyorum. Beni çıldırtan kıvrımları ellerimin altında ne kadar tatlı. Üzerinde atlet vardı ve sütyen giymemişti. Çoktan sertleştirdim ve bu sefer nasıl saklayacağıma dair hiçbir fikrim yok.

Daha önce de yanıma sokulup uyuduğunda aynı yatakta yatmıştık, ama her zaman aramızda bir mesafe vardı. Benimle hiç böyle olmamıştı, bu kadar yakın.

"Benim için bir şey yapar mısın?" diye soruyor usulca, parmağı omzumda baş döndürücü daireler çizerek.

"Her şeyi yaparım," diye yemin ediyorum, elim kalın mürekkepli saçlarında ve sonra sırtında geziniyor. Kendi başına bir zihin, elimin keşfetmesini engelleyemiyorum. Ona daha önce hiç dokunmamıştım ve zihnimin hayal ettiği her şeyden çok daha iyi.

Ve inan bana, aklım Fallon'u hayal etmeye bayılıyor.

Geri çekiliyor, ametist gözlerini benimkilere dikeyor. "Benimle seks yap." Boğuluyorum. "Güz Kızı-"

"Lütfen, Grey. Lütfen. Beni o şekilde görmediğini biliyorum. Beni sadece arkadaşın ve Dillon'ın kız kardeşi olarak görüyorsun ama sen gidiyorsun ve ben... lütfen. Bundan daha fazlası olmayacağını biliyorum. Belki de bu yüzden istiyorum. Ama ilk seferimin güvendiğim biriyle olmasını istiyorum. Beni önemseyen biriyle. Bunu yapabileceğimi hayal edebildiğim tek kişi sensin."

Tanrım. Bana sunduğu şeyin en büyük fantezilerimden başka bir şey olmadığına dair hiçbir fikri yok mu? Başka bir kızla seks yapmadım çünkü gözlerimi kapattığımda tek gördüğüm o ve aletim sertleşiyor.

"Bunu yapıp sonra seni nasıl terk edebilirim? Bunu yaptıktan sonra seninle nasıl birlikte olmam?" Sana bir kez sahip olup bundan sonra nasıl bir daha asla sahip olamam? Bu düşünce ölüm gibi. Sanki içim un ufak oluyor.

"Çünkü bu biziz. Çünkü kalsan bile bundan fazlası olamayız. Asla paylaşamayacağımız bir sır. İşte bu yüzden buna ihtiyacım var." Atletini yırtıp başının üzerinden geçiriyor ve mükemmel göğüslerini ilk kez bana gösteriyor. Hay aksi. Artık sertleşmiş sikimi saklamak yok, lanet olası bir çelik boruyum.

Bakmadan duramıyorum. Memeler gördüm. Etrafta dolandım. O kızların hiçbiri Fallon değildi.

"Ben... sen eminsin. Bunu istediğinden kesinlikle emin misin? Benimle mi?"

Yarın sabah ne olacağını biliyor musun?"

"Evet." O gözler. Vücudu. Onu hissetmek. Lanet olası kokusu. Bir anda dudaklarım onunkilere saldırdı, onu ilk kez öpüyordum. Tadına baktım,

ve lanet olsun, uyuşturulmuşum. Ağzım onunkinin her yerinde, dillerimiz dönüyor ve zihinsel olarak kendime yavaşlamam için bağırarak zorunda kalıyorum. Bu ilk seferimiz ve onu incitmek istemiyorum ve bunun olabildiğince uzun sürmesini istiyorum. Ta ki şafak söküp bizi birbirimizden ayırana kadar.

Her zaman dudaklarında bir gülümsemeyle hatırlayacağı bir gece olmasını istiyorum.

Onu altımda sabitleyene kadar yuvarlanıyorum, elim yüzünde, dudaklarım çenesini, yüzünü ve boynunu gagalıyor. "Gözlerini benden ayırma Güz Kızı. Seni ilk kez tattığımda onları görmeliyim. Seni ilk kez etrafımda ve sonuna kadar hissettiğimde."

"Tamam."

"Gergin misin?"

Titrek bir baş sallamasıyla elimi çenesinde gezdiriyorum. "Ben de öyle. Bu benim de ilk seferim. Sen varsın. Biz varız."

Onu tekrar öpüyorum, bu sefer daha yumuşak, daha tatlı. Onu tutuyorum ve göğüsleriyle oynamaya başlıyorum, ellerimde ağırlaşan göğüslerini sıkıp kaldırıyorum. İnliyor, bana doğru eğiliyor, daha yakın olmamız için endişeleniyor ve ağzımı indirip güzel bir meme ucunu ağzıma alıyorum. Tadı çok güzel. Teni çok tatlı.

Titriyorum, nefesimi tutamıyorum. Özellikle de karnını öpüp şortunu çıkardığımda. Titriyor, elleri beni parçalıyor ve ben onu ağızımla yalayarak ve iç uyluklarını ısırarak susturuyorum.

"Seni yakaladım," diye onu tekrar temin ediyorum ve ağzımı amının üzerine kapatıyorum. Onu yiyorum. Tadına bakıyorum. Ona tapıyorum. Parmaklarımla, dudaklarımla ve dilimle onu beceriyorum. Onu olabildiğince ıslatarak geliştiriyorum. O kadar ıslatıyorum ki damlıyor, iç çekiyor, inliyor ve adımı tekrar tekrar mırıldanıyor.

Ve boşalmadan hemen önce, benim için çok heyecanlanmış, muhtaç ve sırlı oldığında, prezervatifi takıyorum, ellerini ellerime alıyorum ve yavaşça içine giriyorum. Yıldızlar görüşümde dans ediyor çünkü lanet olsun, çok iyi hissettiriyor. Çok sıkı ve ateşli.

Her şey gibi hissediyor.

Gözlerinden yaşlar akıyor ve onları öpüp uzaklaştırıyorum, elimden geldiğince nazikçe sallıyorum, kulağına ne kadar güzel ve mükemmel olduğunu, nasıl inanılmaz hissettiğini fısıldıyorum. Gitmesine nasıl izin vermek istemediğimi. Asla. Yarın ayrılıyorum. Tam da bir araya geliyormuşuz gibi hissederken parçalanıyoruz.

İçime çarparken çok acımasızdı. Ellerini tutuyorum, dudaklarını öpüyorum ve içine girip çıkıyorum. Onu hareket ettiriyorum, ayarlıyorum, pozisyon değiştiriyorum. Derin derin birbirimizin gözlerine bakıyoruz ve ben sertçe düşüyorum. Zaten olduğumdan çok daha sert. Devam ediyoruz, birbirimize tutunuyoruz, birbirimizi seviyoruz, sadece nefes alıyoruz. Ona dokunuyorum ve etrafımda boşalana kadar klitorisile oynuyorum. Bu his beni de onunla birlikte nirvanaya itiyor.

"Gri."

"Evet, bebeğim.

Tekrar." "Gri."

"Sonbahar."

Titriyorum.

"Grey. Uyan artık. İnliyorsun."

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor, otelin tavanındaki gece gökyüzünü andıran LED ışıklara bakıyorum, ter vücudumu serin ve yapışkan bir örtüyle kaplıyor. Yüzüme bir el değiyor ve sanki yeniden rüya görüyorum. Yan döndüğümde Fallon'u bir kez daha konser tişörtümü giymiş halde buluyorum.

"Merhaba."

Sırıttıyor, parmağını kaşlarımda gezdiriyor ve aralarındaki şaşkın çatlağı düzeltiyor. "Merhaba. İyi misin? Kabus mu gördün?"

Hayatımın en güzel gecesi o gece ve ondan sonraki yıllara dağılmış rastgele gecelerdi. "Pek sayılmaz."

Sessiz, göğsüme bakıyor, parmağını o gece yaptığı gibi omuzlarımın üzerinde, şimdi orada bulunan mürekkebin üzerinde gezdiriyor. Yatağa girdiğimde beni görmedi. Bir yatağı paylaşan garip arkadaşların dansını yaptık, önce o banyoyu kullandı ve sonra yatağa tırmandı ve sonra ben de ondan sonra kullandım ve ışıklar kapalıydı ve ben tırmanırken o benden uzağa bakıyordu, ikimiz de büyük yatağın karşı tarafındaydık, ama şimdi durum böyle değil.

Hiç de değil.

Ve tıpkı rüyamda olduğu gibi, sikim boxer külotumun içinde kalınlaşıyor çünkü bana dokunuyor ve şu anda çok güzel görünüyor. Uykuda dağılmış saçları, koyu renk gözleri, pembe dudakları ve vücudunda benim gömleğim. Dün meydanda göğüslerine dokundum - bir kazaydı, çünkü gerçekten, ne yaptığımı nasıl fark etmedim - ama kahretsin, onların hissi beynime bağlandı.

Eğer bana dokunuyorsa, ben de bu iyiliğe karşılık vereceğim ve yapıyorum, gömleğin kolunun altından omzunu buluyorum. El yazısıyla girdaplar çiziyorum, onun hakkında olduğunu asla bilemeyeceği şarkı sözleri yazıyorum. Ona söylemek istiyorum. Anlatmak için ölüyorum. Söyleyecek o kadar çok şeyim var ki, ama aynı zamanda kelimeleri çıkaramıyorum.

Onunla hiç yapamadım.

Şu anda çok erken. Bunu biliyorum.

Aklımdan geçen çılgınca şeylere hazır olmaktan çok uzak. Bildiğim kadarıyla yarın Bacchus'a geri dönebilir ve tüm bunlar bir hiç uğruna olur. Düğünlerinin iptali konusunda kamuoyuna herhangi bir açıklama yapılmadı, bu da bana Bacchus ve ailesinin ya Fallon'un aklının başına gelip eve döneceğine inandıklarını ya da bunun gerçekleşmesi için bir şeyler planladıklarını düşündürüyor. Her iki durumda da kendimi korumak zorundayım.

"Birbirinize sarılmak ve dokunmak sınırı aşmak mı?"

"Sen söylemediğin için ben de bir şey söylemeyecektim."

Bana alaycı bir sırıtişla bakarken gözleri parlıyor. "Kurallarım la saçmalıyor muyum?"

Evet! Evet! Kesinlikle, yüzde yüz, tartışmasız evet. Sikim de benimle aynı fikirde, sanki "Beni hatırla, birlikte harikayız" der gibi ona doğru sarsılıyor.

"Neden endişeleniyorsun?"

Kolumdaki eli hareketsiz kalıyor. "Kendime kötü bir durumdan uzaklaşmanın cesurca olduğunu söylüyorum, ama ya kendimi doğrudan başka bir duruma sürüklüyorsam?"

"Benimleyken bunu nasıl yapabilirsin ki?" Hayatım pahasına onu güvende tutacağım. "Bunun eğlenceli olması gerekiyor, Fall. Stresli değil, eğlenceli. Bir tatil. Boston'a döndüğünde eski işine geri döneceksin ya da yeni bir iş bulacaksın. Sen harika bir çocuk doktorsun ve bir iş ya da daire bulmakta zorlanmayacağına inanmak zorundayım. Bulana kadar, ne kadar istersen benim evimde kalabilirsin." Sonsuza kadar.

Sadece Lenox ve Zax'ın uyarıları zihnimin köşelerini gıdıklıyor ve benimle birlikte olmanın ona yarardan çok zarar getirip getirmeyeceğini merak ediyorum.

"Haklısın," diyor sanki son derece mantıklıymışım gibi. "Evet, sanırım bu şekilde ifade edersen haklısın. Sorun benim, sorun benim."

"Ne?"

"Hiçbir şey. Taylor beni anlıyor. Her neyse, festivalinizden önce Avrupa'da bir haftadan biraz daha az zamanımız var. Greyson Monroe, bu yeni keşfettiğin özgürlükle ne yapmak istiyorsun? Bizi nereye götüreceksin?"

Benimle alay ediyor, ama aklım yetişmiyor çünkü cevaplarım kolay. Onunla İtalya'da yataklı bir trende sevişmek istiyorum. Çıplak bir plaja gitmek ve üstünü çıkarırken kızarmasını izlemek istiyorum. Gerçek yıldızların altında, altımda ya da üstümde onunla birlikte uykuya dalmak istiyorum - hangisi olduğu konusunda seçici değilim. Ona jelato yedirmek istiyorum - çünkü planım buydu ama işe yaramadı - ve dudaklarındaki fazlalıkları yalamak istiyorum. Olması gereken tek yerin benim kollarım olduğunu anlayana kadar onu her şekilde ve her yerde becermek istiyorum.

Şimdi olduğu gibi.

"Bu yolculuk seninle ilgili.

Benimle ilgili değil." "Hayır, bu yolculuk ikimizle ilgili."

"Umarım valizim bugün gelir, sonra da belki bir araba kiralarsınız - motosiklet değil- ve sahilde biraz gezeriz diye düşünüyordum. Bakalım başımızı ne belaya sokacağız."

"Pekâlâ. Hadi yapalım şu işi."

Onun coşkusuna gülüyorum. "Bela dediğimin farkındasın, değil mi?"

"Oh evet. Bela benim yeni adım. Bunu sana uçakta söylemedim mi? Ben Avrupa'ya giden rastgele bir uçağa atlayan kaçak bir nişanlıyım.

nl rock yldz. Ŗu anda bir eŖit aŖk kitab harikasıyım."

"Okumayı sevdiğin müstehcen, kirli olanları mı kastediyorsun?"

Ellerim sırtında. Gömleğinin altında. Bunun nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, ama oldu ve tenine dokunuyorum ve sutyeni yok ve sanki yeniden on alt yaŖındaymŖım gibi.

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok." Bana cilveli bir sırtŖıŖla bakıyor. Elllerinden biri kolumda, diğer göğsümde ve ben lyorum. Onu öpmek için. Ona dokunmak için. Onu parmaklarımla boŖaltırken izlemek için. Dilimle. Sikime.

"Kitaplarındaki o adamların yaptığı her Ŗeyi ben daha iyi yaparım." Sesi boğuk bir trp gibi çıkıyor çünkü Ŗimdi eli göğsümden aŖađıya doğru süzülüyor, refleks olarak gerilen karn kaslarımla üzerinde kayıyor, ta ki o lanet parmağını göbek deliğimin etrafında dndrene, altındaki ince kıl parçasıyla oynayp aŖađıya doğru inene kadar.

"yle mi?" diye alay ediyor ve ben de yemi tamamen yutuyorum. "Evet. Çok daha iyi."

Ŗimdi benim ellerim de dolaŖıyor. Altına sabitlenmiŖ olan belinin alt kısmını buluyor. Üstteki serbest olan yumuŖak karnında, ileri geri gdklyor. Nefesi kesiliyor. Benimki hiçbir yerde bulunamıyor. Sikim patlamaya hazır, onu ondan uzak tuttuğum için bana kızgın.

"Hatırlıyorum." Sesi nefes nefese. Biraz kararsız çünkü beyninin onu tekrar mantıklı olmaya zorlamaya alıŖtđını biliyorum. Bu noktaya nasıl geldiğimizi bilmiyor ve açıkçası ben de onunla aynı fikirdeyim ama Ŗimdi duramam.

Ona sahip olmayalı çok uzun zaman oldu. Onsuz çok uzun zaman.

O kadın. Asla unutamadığım tek kadın. Kalbimi her zaman elinde tutan tek kadın.

"Biliyor musun, kim olduğunu yeniden keŖfederken bu maceranın bir parçası da fantezilerini keŖfetmek olabilir."

Elim güneye gidiyor ve *lanet olsun ki* konser gömleğimin altında i amaŖırından baŖka bir Ŗey giymiyor. Fallon seksi klotlara bayılır. Dantelli ya da saten, hepsi tanga, erkeklerin hayalini kurduğu ve ağzının suyunun aktığı güzel Ŗeyler. Parmağım kalçasındaki ince ip boyunca kayıyor, ileri geri sallanıyor ve kalçaları bana doğru eğiliyor, ancak bunun bilinçli bir hareket olduğunu sanmıyorum.

Dudağını ısırıyor, tartıŖıyor, karar veriyor ve ben de çok hızlı hareket etmemem gerektiğini biliyorum. Yine de ona yaklaŖıyorum, onu biraz içeri çekiyorum

Bana ne kadar mükemmel uyduğunu hatırlatmak için daha sıkı. Nişanlısı tam bir deli ve öyle olduğu için ona minnettarım. Bir insan ondan nasıl sıkılabilir? Nasıl olur da biri onun kıvrımlarının şimdiye kadarki en tatlı ve lezzetli şeyler olmadığını düşünebilir? O sadece doğru dokunuşla açan bir gül, ama açtığında dünyada ondan daha çarpıcı bir şey yok.

"Güz Kızı," diye fısıldıyorum çünkü artık beni hissediyor. Hissettiğini biliyorum. Titriyor, sarsılıyor ve en küçük soluklarını çıkarıyor. Gözleri kocaman, gözbebekleri de onlarla eşleşiyor. Altındaki elim kalçasını sıkıyor ve diğer elim külotunu bırakıp yüzüne uzanıyor. Yanağını avuçluyorum ve o geniş, güzel gözlerine bakıyorum.

"Gri-"

Başparmağımı alt dudağında gezdirerek sözlerini kestim. Bunlar için çok erken. Bana bunu söylemeye çalışıyor olabilir. Bunu daha önce söylememiş miydim? Sanırım söylemiştim. Bilmiyorum. Bir zamanlar beynimde bulunan tüm kan aletimde, bu yüzden şu anda ondan başka hiçbir şeyden emin değilim.

Kafam aramızdaki boşluğu kapatmak için dalıyor, tam o sırada lanet olası telefonu çalıyor. Sabahın üçünde. Dondu kaldı. Ben de donuyorum. Ama gitmesine izin vermedim. Uzaklaşmaya çalışsa bile.

"Cevap verme."

"Açmak
zorundayım."

"Onun yerine benimle kal."

"Yapamam." Nefesi kesilir. "Lütfen, yapamam. Önce bunu halletmeme izin ver, sonra..."

"Ve sonra?" Gözlerindeki kargaşayı gördüğümde onu bırakmayı reddederek kışkırtıyorum.

"Yapamam." Benden uzaklaşıyor ve ben sırtüstü düşüyorum, ön kolum gözlerimin üzerinde, zor nefes alıyorum. O pisliğin adını söylediğini duyuyorum ve içim ıslak bir havlu gibi burkuluyor.

Konserime gizlice geldiği ve geceyi konuşarak geçirdiğimiz son zamankinden daha farklı. Daha önce olmayan çok fazla belirsizlik, ikinci tahmin ve sinir var. Sanki bir kabuğun içine hapsolmuş gibi, dış duvarlar kırılğan ama onları tamamen kırıp açarsa olacaklardan korkuyor.

Onları parçalamasına yardım edecek kişi ben olacağım.

Onunla birlikte olmanın ona yaptığı her şeyi silmem gerekecek.

Umarım bana deneme şansı verir.

W Gözlerimi açtığımda, yanımdaki yatak boş ve soğukken, gerçek, fiziksel bir yoksunluğa kapıldım. Bir yanımda rahatladım. Daha büyük bir parçam ise değil ve beni en çok rahatsız eden de bu parçam.

Adamla iki gece geçirdik ve aramızdaki şeyler çoktan kontrolden çıktı. Gözlerim kapanıyor ve yan dönüyorum. Sarhoşken ve zedelenmiş kalbimin parçalarını toplarken kendimi bulmaya çalışırken Avrupa en parlak fikir gibi görünüyordu.

Bacchus'la evliliğimiz ömür boyu sürececek bir iş anlaşması olacaktı ve hem o hem de ailem benimle en iyi şekilde nasıl oynayacaklarını biliyorlardı. Acınası bir şekilde, eşimden hem sevgi istedim hem de bekledim - bunun hayatımda eksik olan şey olduğunu anlamak için psikiyatrist olmaya gerek yok. Bacchus telefonda bana karşı tatlı, pişman ve yalvaran bir tavır içindeydi. İtalya'da olduğumu bilmediği için saatin gece 3:00 olduğundan haberi yoktu.

Duyduklarımın kalbinden geçenler olmadığına dair milyonlarca kez yemin ettim. "Sadece üşüyordum. Sadece stres atıyordum. Sadece şehvet ve fanteziydi, gerçek bir şey değildi çünkü sen benim için gerçeksin." Bana bütün replikleri anlatmaya başladı. "Seni özledim" ve "Seni gerçekten ne kadar sevdiğimi şimdiye kadar anlamamıştım ve bunu daha önce fark etmediğim için çok üzgünüm" gibi cümleler. Her kelimeyi sanki Fallon'a kendini nasıl affettireceğini anlatan bir el kitabından okuyormuş gibi söyledi.

Bir zamanlar, onun yalanlarını dinlerdim. Belki de onlara inanır ve affederdim ya da en azından kendimi her şeye ikna edene kadar inkârın zehirli dünyasına geri daldım.

söyledikleri doğrudu. Bu beni bir sonraki olaya kadar idare ederdi - ve bir sonraki olay olurdu - ve sonra süreç yeniden başladı, bu arada kendimden ve özsaygımdan daha fazla parça koparırdım.

Sonunda boş bir kabuğa dönüşecektim. Boş bir insan. Kalan acılarını dindirmek için haplara ya da alkole başvuran biri. Anneme dönüşürdüm.

Peki ne için?

Sağlam bir neden düşünemiyordum ve Bacchus ve ailemle uğraşmak konusunda yaşadığım tüm endişeler buharlaştı.

Bacchus nerede olduğumu söylemem için bana yalvardı, böylece yanıma gelebilecek ve konuşabilecektik. Ona artık tüm bunlar için çok geç olduğunu söyledim ve bana öyle olmadığını ve bunu kabul etmediğini söyleyerek telefonu kapattık. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama kaybetmeye ya da istediğini elde edememeye alışkın bir adam değil. Ne olursa olsun, burada bana ulaşamaz ve hayatıma dokunamaz. Üzerimdeki gücü gitti.

Harika hissettiriyor, ama bir de uğraştığım daha güncel bir sorun var.

Greyson'ın büyük olasılıkla kızgın olduğunu ya da en azından telefon görüşmesinin çok hızlı bir şekilde sıcak ve ağır bir şeye dönüşebilecek olan şeyi kesintiye uğrattığı için hayal kırıklığına uğradığını biliyorum. Bacaklarımın arasındaki ağrı şovu yönetiyordu ve o inanılmaz hissediyor ve kokuyordu ve beni istiyordu. Bunu ben de hissedebiliyordum ve o kadar tahrik ediciydi ki düşünemiyordum bile.

Bacchus en son ne zaman beni böyle istedi, bana böyle dokundu?

Ama sonra Bacchus aradı ve ben yatağa döndüğümde Grey yan yatmış, battaniyeleri omuzlarına kadar çekmiş, uyuyormuş gibi yapıyordu. Bacchus, bir kez olsun beni hata yapmaktan kurtardı. Greyson'a kapılmanın ne kadar kolay olduğunu unutmuşum. Kurallarımın birbiri ardına bu kadar çabuk çözülüyor gibi görünmesi korkutucu.

Kendime yalnız kaldığım için rahatladığımı söylüyorum - bir kız hayatını mahvettiğinde ve onu tuğla tuğla yeniden inşa etme sürecindeyken bunu gerçekten kullanabilir. Grey'i hiçbir yerde bulamıyorum ve süitte de sesini duyamıyorum ama bu iyi bir şey. Hatta daha iyi.

Yataktan çıkıyorum, komodinin üzerindeki düğmeye basıp odanın karartıcı perdelerini kaldırırken esniyorum ve geriniyorum. Güneş Roma'nın üzerine tırmanmaya başlıyor, beraberinde yeni bir gün getiriyor ve bu benim için bir manzara ve his

ve her zaman hatırlamak istiyorum. Artık Fallon Lark, mükemmel mavi kanlı prenses, senatörün kızı ya da Bacchus Astley'in nişanlısı değilim.

Ben Fallon Lark'ım ve onu şimdiden çok daha fazla sevdim.

"Grey?" Süitin oturma odasına girerek sesleniyorum, ama boş, karanlık ve sessiz.

Belki spor salonundadır? Eminim saat değişikliği onu da rahatsız ediyordur. Saat daha sabahın altı buçuğu - Boston'daki evimizde gecenin bir yarısı - ama dün gece erkenden sızmıştık. Zihinsel olarak başımı sallıyorum ve banyoya gidiyorum, düğmeyi çevirip içeri giriyorum. Burası da karanlık, tek ışık yatak odasına bakan küçük pencereden geliyor, bu yüzden gördüğüm her şeyi algılamam bir saniye alıyor.

Greyson dušta. Çıplak.

Mükemmel kıvrımlı profili bana dönük, ıslak başı eğik, eli göbeğinin hemen altındaki karnının düzlüğünde, sanki dokunmak üzereymiş gibi...

Kaya gibi sert aleti.

"Aman Tanrım!" Bir çığlık olarak çıkıyor ve gözlerimi kapatıyorum, aynı anda zıplarken başımı ve dirseğimi duvara çarpıyorum. "Ne yapıyorsun sen?"

"Duş alıyorum. Ne yapıyorsun? Kapıyı kilitledim."

"Hayır, kilitlemedin!"

"Evet, yaptım. Tam olarak kilitlenmemiş olmalı."

"Test et mediniz mi?!" Sesim her kelimedede histerik desibellere tırmanarak ağılıyorum.

"Bunu neden yapayım ki? Kim banyo kapısının kilitli olup olmadığını kontrol eder ki?"

"Bilmiyorum. Bir banyoyu paylaşan ve mahremiyet isteyen insanlar."

"Belli ki yapmamışım ve belli ki kapı sandığım gibi kilitlenmemiş."

Bu konuda benim kadar üzgün değil. Aslında, yanılmıyorsam, sesinde ciddi bir eğlence var.

"Şaka yapmıyorum!"

"Neden bağıırıyorsun?"

Kör bir parmağımı düşün genel yönü olduğunu düşündüğüm yöne doğru havaya kaldırıyorum. "Çünkü çıplaksın! Dušta!"

"İnsanlar duştayken genellikle böyle olurlar. Daha önce görmediğiniz bir şey değil" diye kayıtsızca belirtiyor.

"Ee?! Uzun zaman oldu ve bunu beklemiyordum."

Bunu nasıl fark etmedim? Burası hiç de buharlı değil ve düşüncelerimde kaybolduğum için su sesini fark etmedim, ama-bekle. Burası neden buharlı değil?

Bir iç çekiş. Benden değil, ondan ve sorumu yüksek sesle dile getirip getirmediğimi merak ediyorum.

"Çünkü bütün gece senin yanında uyuduktan sonra soğuk bir duşa ihtiyacım olduğu açıldı, Fall. Neredeyse... şey, sen de oradaydın. Neredeyse ne yaptığımızı biliyorsun, ama sonra bu sabah tatlı kışınla bana doğru kıvrıldın-"

"Dur!" Çılgılık atıyorum. "O kelimeyi söyleme."

"Hangisi?" Şimdi bana gülüyor, bunu gizleme zahmetine bile girmiyor. "Sik mi? Çük mü? Penis? Hangisini en rahatsız edici buluyorsun çünkü kesinlikle onu kullanacağım."

"Aman Tanrım! Kapa çenenin. Kapa çenenin!"

"Sen bir doktorsun. Erkek anatomimi daha iyi idare edebileceğinizi düşünmüştüm."

"Senin erkek anatominle ilgilenmiyorum."

"Yazık. Bu işte ne kadar iyi olduğunu biliyorum."

Onu tersledim ve bir kahkaha patlattı.

"Telaşlandığında çok sevimli oluyorsun."

"Telaşlanmıyorum," diye yalan söylüyorum.

"Hı-hı. Her neyse, uyandıgımda kovboyum altıpatlarını ateşlemeye hazırды ve uyanma çağrısı olarak kışını kaplamaktan hoşlanmayacağını düşündüğüm için buradayım."

Bir kahkaha attım. "Kovboy mu?"

"Büyük adamım için pek çok isim var, ama yeniden adlandırmak isterseniz önerilere açığım."

Başım bir sağa bir sola savruluyor ve banyonun düzenini bilmediğim için bir kez daha duvara çarpıyorum. "Ow. Ugh." Ağrıyan şakağımı ovuyorum. "Anatominin hiçbir parçasına yeniden isim vermeyeceğim. Ve sen de beni bu şekilde uyandırmazdın. Değil mi?"

Bu fikir neden seksi? Bana otuzbir çekerken üzerime boşalması. Isı, istenmeyen bir misafir gibi alevleniyor ve giydiğim konser tişörtünün altında meme uçlarımla sertleşmesine neden oluyor. Eğer baksaydı, onları kesinlikle görürdü.

"Buna cevap vermemi istediğinden emin değilim." "İstemiyorum." Kesinlikle istiyorum.

"O zaman meme uçların neden sert?" Piç kurusu.

Neden sıcak bir duş almıyor? Çünkü o zaman cam buharlı olurdu ve beni o kadar iyi göremezdi.

"Öyle değiller. Sadece... bilirsin işte. Günaydın." Kapalı göz kapaklarımın arkasından gözlerimi deviriyorum çünkü bu benim kulaklarıma bile acınası geliyor.

"O zaman bebeğim, soğuk duşumda bana katılmayacaksan ve Fallon kaynaklı sorunumu çözmeme yardım etmeyeceksen, en azından güzel meme uçların beni selamlarken ve külotun muhtemelen ıslakken orada öyle durmak yerine gidebilirsin. Hiç yardımcı olmuyorsun."

"Ben gidiyorum. Ve ıslak değiller. Ya da sert değiller." "Ama ben öyleyim, bu senin son uyarın."

Deli gibi gülümsüyorum ve bunu saklayamıyorum bile çünkü ellerim duvarda geziniyor, açık kapıyı arıyor. Nasıl olur da bir adam beni aynı anda bu kadar güzel, seksi ve tahrik edici hissettirebilir? Ve neden her zaman gezegende birlikte olabileceğim son erkek olmak zorundaydı? Rastgele, eğlenceli ve karşılıksız bir seksti.

O anda aklıma bir fikir geldi ve durakladım. "Soğuk bir duş mu alıyorsun yoksa..." Elimi havada salladım. "Biliyorsun."

"Ne?"

"Biliyorsun."

"Hayır. Bana söylemelisiniz. Bir varsayımda bulunmaktan nefret ederim."

Elimi kalçamın üzerine koyarak ofluyorum. "Mastürbasyon yap," diye mırıldanıyorum nefesimin altında ve bir kez daha kafamda canlanan görüntüyle yüzümün alev aldığını hissediyorum. Neden bu kadar sinirlendiğime dair hiçbir fikrim yok. Belki de ben biliyorum. Greyson Monroe.

"Size mi yoksa genel olarak mı?" "Gri!"

Gülüyor. Biraz yüksek sesle ve neşe dolu. "Soğuk duş almamın bir nedeni vardı ama onun yerine kalıp bir gösteri izlemek istersen, ben varım. Bunun benim için bu soğuk sudan daha eğlenceli olabileceğini düşünüyorum."

Yapardım. Kesinlikle yapardım. Bu yüzden şimdi gitmeliyim, yoksa

sadece onu izlemekle kalmayıp ona katılacağım, böylece dün gece kaldığımız yerden devam edebiliriz ve bu olabilecek bir şey değil.

"Kovboyunla iyi eğlenceler."

"Planlıyorum. Hatta senin için onu bir güzel çekiştireceğim."

Gülüyorum ve kesinlikle kızarıyorum. "Bunu sen yap, silahşör." "Hey, Güz Kızı?"

"Ne?" Gözlerim fal taşı gibi açıldı, yüzüm yatak odasına dönük, banyonun kenarındaydım.

"Seninle uğraşmak çok eğlenceli."

Onu tersledim ve kapıyı arkamdan kapattım çünkü kaşlarımı çatmasını istemiyordum. Beni incitmeye çalışmıyordu ama yine de başardı. Sadece benimle dalga geçiyordu. Öyle olduğunu biliyorum. Grey ve ben birçok yönden birbirimize zıtız. O ne kadar dışa dönük ve maceraperestse, ben o kadar sessiz ve çekingenim. O ne kadar vahşi ve korkusuzsa, ben o kadar ürkek ve korkağım.

Artık olmak istediğim kadın bu değil. Bu sadece öğrenilmiş bir beceri ya da kırılması imkânsız gibi görünen kökleşmiş bir alışkanlık. Yine de deniyorum.

Ama önce kahveye ihtiyacım var. Ve soğuk bir duş. Kıyafetlerimi değiştirirken kendi kendime gülüyorum, dinlemek için elimden geleni yaparken kendime hiç dinlemediğimi söylüyorum. Onu duymuyorum. Ne bir homurtu, ne bir inilti, ne de adımı. Belki de sadece benimle dalga *geçiyordu*. Dayanamayıp yukarıda, balkonda güneşin Roma göğünü aydınlatmasını izleyerek beş dakika öldürüyorum ve sonra dişlerimi fırçalamak isteyerek aşağı iniyorum.

"Grey!" Kapıdan bağıriyorum.

"Evet, Güz Kızı? Fikrini değiştirdin mi?"

"Dişlerimi fırçalamam lazım." Dürüst olmak gerekirse çişim de var. İşte bu yüzden ayrı yatak odaları daha iyi olurdu.

"İçeri gelebilirsin. Ben de bitirmek üzereydim." "Grey!" Azarlıyorum.

İçten bir kıkırdama. "Duş, bebeğim. Duş. Buz gibi suyun altında durup seninle çok uzun süre gidip geldim. Zavallı askerim dondu. Çok fazla hissedemeyeceğim kadar uyuşmuştu. Onunla daha sonra oynamak zorunda kalacağım."

"Ne çocuk ama," diye homurdanıyorum kapıyı açarken, Grey'i beline kabarık beyaz bir havlu sararken yakalıyorum. Bakmamaya çalışıyorum. Gerçekten deniyorum ama Greyson'a benzeyen bir adamın üzerinde havlu ve sudan başka bir şey yoksa bakmamak neredeyse imkânsız.

Dişlerimi fırçalamaya başlıyorum, yanıma yaklaştığını hissettiğimde bakışlarımı aynadan kaçırıyorum. Ağzı kulağıma doğru eğildi. "Tadı benim gibi mi?"

Boğuluyorum, lavabonun her tarafına beyaz köpükler tükürüyorum. Musluğu açıyorum, ağzımı çalkalıyorum, pisliği temizliyorum ve sonra arkadaşşıma ters ters bakıyorum. Dün gece benim diş fırçamı kullanmıştı ve görünüşe göre bu sabah da kullanmış çünkü belli ki kendi eşyalarından hiçbiri yok ve dün sabah kendine yeni kıyafetini alırken almayı unuttuğu için dün gece dükkâna gidip ona bir tane alamayacak kadar tembel ve bitkin durumdaydık.

"Eğer bunu benimle yapacaksan, rahatlamayı öğrenmelisin."

Elimdeki soğuk su damlalarını ona doğru savuruyorum ve o da küçük bir sürtük gibi çığlık atıyor.

"Kötü kadın, bu çok soğuk ve ben zaten üşüyordum."

Aynadaki yansımasını buluyorum ve ona alaycı bir dudak büküşü yapıyorum. "Zavallı bebek. Bir dahaki sefere bir kadının diş macunuyla boğulmasına neden olma."

"Benim sikim daha mı iyi olurdu?"

"Aman Tanrım! Sen adam olmazsın." Elime su alıp ona doğru fırlatıyorum ama o sudan kaçıyor ve su köşedeki zemine çarpıyor. "Kes şunu. Artık ima yok. Ya da bariz cinsel sataşma."

Gülüyor, yanıma geliyor, kalçasını tezgâha dayayıp bana bakıyor. "Seninle fiçıda balık avlamak gibi bir şey. Benim altı atıcım." Göz kırptı.

Musluğu kapattım ve ona dönmeden önce ellerimi bir havluya sildim. "Arkadaşlar, Bay Monroe. Söz vermiştiniz. Geçmişte eğlenceli ve yaramaz şeyler yaptığımızı biliyorum ama bunlar uzun zaman önceydi ve sadece bir gecelikti. Önümüzdeki sekiz günü birlikte geçireceğiz ve seni yeniden hayatıma aldım. Bunu mahvetmek istemiyorum. Sen benim için çok önemlisin."

Gerçek bir pişmanlıkla iç geçiriyor. "Haklısın ve ben buna sadık kalma konusunda pek iyi olamadım. Düşündüğümde daha zor ve hayır, bu bir kelime oyunu değildi. Seninle birlikte olmak, şekerçi dükkânındaki bir çocuk gibi hissettiriyor ve etrafımda canımın çektiği her lezzetli şekerlemeyi yememi engelleyecek bir yetişkin yok." Elini kaldırıyor ve saçlarımın bir kısmını omzumdan geriye doğru tarıyor. "Yine de duracağım. Duracağım. Senin için iyi bir adam olmak istiyorum. Güvenebileceğin ve itimat edebileceğin biri. Seni rahatsız etmeye ya da istemediğin sınırları zorlamaya çalışmıyorum."

"Teşekkür ederim. Sana direnmek kolay değil. Şunlara baksana," diye espri yapıyorum, elimi vücudunda bir aşağı bir yukarı sallıyorum, bakışlarım da onu takip ediyor ve böylece inanılmaz göğsünü, karın kaslarını ve mürekkepli kollarını en ön sıradan görebiliyorum. Oraya nasıl geldiğini anlayamadan, parmağım vücudunun bir kısmının üzerinde

kayıyor.

Kolundaki girdaplar ve desenler. Keskin bir nefes alıyor ve hafifçe sarsılıyor. Gözlerimi kırpttırıyorum ve hızla ona bakıyorum. "Durmali mıyım? Seni bir şekilde incittim mi?"

"Hayır, merak ettiğini bildiğim için keşfedebilirsin. Sadece gıdıklandığım bir noktaydı," diyor ama sesinde tam olarak anlayamadığım bir şey var, bu da gerçeğin tamamı bu değil mi diye merak etmeme neden oluyor. Bunu görmezden gelmeye karar veriyorum. Keşfedecek çok şeyim var ve onun kollarına dönüyorum.

"Son birkaç yılda çok daha fazlasını elde ettiniz."

Bir baş sallama. Bu kadar. Ama zor nefes alıyor. Yakın duruyor. Sabun ve Greyson gibi kokuyor. Havlunun altında çıplak. Aramızdaki bu şeyi platonik tutmaya kararlıyım ve yarattığım bu son gerginliği dağıtmanın bir yolunu arıyorum.

"Onları sevdim. Güzeller," diye takılıyorum, sesim ancak fısıltıyı aşıyor. "Güzel mi?" Yeni çiçekleri, yıldızları ve ayı gıdıklarken homurdanıyor. iç pazılarında. "Erkeksi. Erkeksi." Sesi çakıllı, alçak ve sert, aramızdaki havayı çiziyor.

"Doğru. Kaçırduğım kelime buydu."

Kalbim göğsümde çarparken bile ona arsızca sırtıyorum ve sonra tenine dönüp daha önce gördüğüm şeylere ulaşıyorum. Bildiklerimin parşömeni, solo sanatçı olarak yazdığı ilk şarkıdan. Suzie'nin adı, ön kolunun iç tarafındaki bir hançerden çıkan kanayan bir güle dönüşmüş.

Suzie'nin ölümü ona bir şeyler yaptı. Bütün erkeklere bir şeyler yaptı, biliyorum ama Greyson'a en yakın olan bendim ve onun içinde nasıl bir delik açtığını, kalbini nasıl oyduğunu izledim. Bana hiç anlatmadığı şekillerde onu değiştirdi. Cenazesinden ve ben üniversiteye döndükten sonra, ne zaman konuşsak cesur bir tavır takınırdı. Ben öyle olmadığını bildiğim halde yalan söyleyip her şeyin yolunda ya da harika olduğunu söylerdi. Bu senin için Grey.

Kanayan kalbini gülümsemelerle örtüyor.

Yine de iyi ya da harika değildi ve hayatta bir dönüm noktasına gelmenin ve her şeyin dağıldığını hissetmenin nasıl bir şey olduğunu bildiğini hatırlatması keskindi. Grubu dağılmıştı. En iyi arkadaşları ve kardeşi darmadağın olmuş, hayatlarının kırık parçalarını toplamaya çalışırken hepsi farklı yönlele gitmişti. Müzik onun için her şeydi ama o zamanlar yirmi yaşındaydı ve sadece Central Square'in solisti olarak başarılı olmuştu.

Bu yolda benimle birlikte yürüeyebilecek biri varsa o da odur ve bunun verdiği rahatlık beni çok etkiliyor.

Ona dokunduğumda acımasız bakışları üzerimde, ama kendimi mürekkebinden uzaklaştıramıyorum. Parmaklarım hafif ama soğuk, cildinde tüyler diken diken oluyor.

"Bu da ne?" Sol omzunun kenarındaki siyah kanatların izine ulaştıklarında fısıldıyorum. Bileğimi avucunun içine alıyor, sıkıca tutuyor, böylece elim sıcak tenine, çarpan kalbinin hemen üzerine bastırılıyor. Bakışları sert ve savunmasız ve bir kez daha bu hız treninde kapana kısılmış durumdayız. Oraya adım attığından beri aramızdaki tek şey buydu. Uçak.

Süitin zili çalıyor ve ardından yüksek sesle kapı çalınıyor, bizi bu andan çekip çıkarıyor.

"Muhtemelen bavulumdur," diye mırıldanıyor.

Başka bir şey söylemeden kapıya doğru geri geri yürüyor, gözleri üzerimde ve sonra kayboluyor. Titrek bir nefes çekiyorum, aynadaki yansımamla karşılaşıyorum. Ellerim titriyor ve ona dokunan parmaklarımın uçları karıncalanıyor, ben de onları silkeliyorum. Arkadaşlık talep edebilirim, daha fazlasını değil ama aramızdaki cinsel gerilimi inkâr edemem. Yüzeyin hemen altında kaynayan sıcak lavlarla uyuyan bir volkan gibiyiz.

O bunu biliyor. Ben de biliyorum.

Patlamadan önce birbirimizle bu oyunu oynayabileceğimiz çok uzun bir süre var. Ve bunu yaptığımızda, ardımızda yıkımdan başka bir şey bırakmayacağız.

M Bavullarınız tam zamanında geldi. Buttass'ın gece boyunca yaptığı telefon görüşmesi bizi geri alamayacağımız bir şey yapmaktan alıkoyarken, bavulum da beni aynı şeyi yapmaktan alıkoydu.

Duşta otuz bir çekme konusunda onunla dalga geçiyordum ama oraya girdim, bunu yapmakla soğuk bir duş alıp sorunun ortadan kalkması için dua etmek arasında karar verdim. Sonra o oradaydı. Tişörtümün içinde çok güzeldi ve altında sadece külot vardı. Sonra cadaloz gidip mürekkebime dokundu, parmaklarını tenimde gezdirdi ve omzumdaki kara meleğe -mor gözlü olana- ulaştığı anda tüm direncim bir dal gibi kırıldı.

Ağzım onunkini yutmaya bir saniye uzaklıktaydı.

Bundan beş dakika önce bile yüzüme arkadaş kelimesini fırlattığını düşünürsek, hazır olmadığını biliyorum. Onu zorlamakla hata ettim. Onunla alay ettiğim gibi alay etmekle hata ettim. Çok şey yaşıyor ve savunmasız durumda ve bana en çok ihtiyaç duyduğu anda kendini rahatsız hissetmesini ya da bana güvenemeyeceğini düşünmesini istemiyorum.

O çizgiyi sadece bir kez geçeceğiz ve bir kez geçtikten sonra geri dönüşü olmayacak.

Sadece ileri.

Ama henüz değil. Tempoyu kendime hatırlatmalıyım. Her şey tempoyla ilgili.

Onu.

Bunu sorun etmiyor muyum? Hayır. Kahretsin, hayır. Bununla bir sorunum yok. Ben asla

Ama bu, birinin bana ona dokunamayacağımı söylediği ve benim de kurallara göre oynamak zorunda kaldığım ilk sefer değildi. Dillon benim en iyi arkadaşımdı.

Bir buçuk yıl boyunca, kız kardeşine dokunursam bütün parmaklarımı kıracağına söz verdi.

O artık en iyi arkadaşım olmadıktan sonra bile bu sözümü tuttum, ta ki bir gece, dünya turu için belirsiz bir süre için Boston'dan ayrılmadan önceki gece, gizlice takıntılı olduğum kız bekaretini almam için bana yalvarana kadar.

O gece benimkini de ona verdim ve o zamandan beri bana sahip oldu. Yine de bir yanımda bunun çoktan kaybedilmiş bir dava olup olmadığını merak ediyor.

Onun gitmesine izin verdiğim, mesafemi koruduğum ve kendime yeterince iyi olmadığımı ya da bana asla gerçek bir şans vermeyeceğini söylediğim tüm o zamanlar beni onarılamaz bir şekilde arkadaş bölgesine soktuysa. Dokuz günün onun kalbini etkilemek için yeterli bir süre olmaması ve bu bittiğinde beni geri sevmemesi gibi çok gerçek bir olasılık var.

O zamana kadar, onun iyi adamı olmak zorundayım. Hak ettiği şey bu.

Bu nedenle bavulum teslim edilir edilmez ve giyinir giyinmez Fallon'la birlikte Roma'dan çıkıp maceramıza devam etme zamanının geldiğine karar verdik. Bugün Paskalya Pazarı ve bunun zorluklar yaratacağını hayal etmek zorundayım, ancak bunu giderken çözeceğiz. Asistanım bize bir araba ayarlamayı başardı ve sahile kadar gidip bizi nereye götüreceğini görmek için sabırsızlanmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum.

"Güz Kızı?"

"Evet, Bay Monroe?"

Kafasını yatak odasından çıkarıp parlak, göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle bana vuruyor ve ne kadar berbat durumda olduğumu fark ediyorum. Kafamın, kalbimin ve hayatımın üzerinde ne kadar büyük bir güce sahip olduğunu. Ondan defalarca vazgeçtim çünkü senin olamayacağını bildiğin birini elinde tutmaya çalışmak işkenceydi ama şimdi...

Eğer bu kadın benim olmazsa ne yaparım bilmiyorum.

Bunu bir kenara itip telefonumdaki İtalya haritasında gezinerek bir sonraki yerimizi bulmaya çalışıyorum. "Gideceğimiz yeri benim seçmem hâlâ sorun değil mi? Hiç söz hakkı istemiyor musun?" Aklımı kurcalayan ve özgürlük için dilimle savaşılan yüzlerce başka kelime yerine soruyorum.

Siyah saçları, mor gözleri ve dolgun dudaklarına yayılmış gülümsemesiyle bana doğru geliyor. Evet. Tamamen boku yedim.

Elleri benimkilere uzanıyor, bana bakarken serçe parmaklarımızı birbirine doluyor. "İkinci bir fikrin var mı?"

"Hayır. Kesinlikle hayır. Sadece kısa bir süre önce veto yetkisi talep ederken neden bu kadar pasif bir gülümseme ve sükunet içinde olduğunuzdan emin değilim."

"Beni bir motosiklete bindirdiniz ve Roma sokaklarında neredeyse öldürüyordunuz. Bence veto yetkisi haklıydı."

"Adil. Ama şimdi?"

Çok rahat ve biraz da kayıtsız bir yarım omuz silkme hareketi yapıyor. "Bana soru sormama izin verilmediği söylendi ve şu anda önceden belirlenmiş kurallarımıza bağlı kaldığımızı göre, bunun adil olduğunu düşünüyorum."

Lanet olsun ona ve bu lanet kurallara. "Katılıyorum ama bundan sonra nereye gideceğimiz konusundaki düşüncelerimi seveceğinden emin değilim." Açıkçası bundan sonra nereye gitmemizi istediğimden emin değilim, daha çok onun bu kavrama vereceği tepkiyi merak ediyorum.

Bana gözlerini deviriyor ama hâlâ o bakışı atıyor. Bu sabah yatakta ellerim onun üzerindeyken de aynı bakışı atıyordu. İçimi dışına çıkaran bakış.

Serçe parmaklarımı sıkıyor. "Çok heyecanlıyım. Uzun zamandır hep çalıştım ve hiç oyun oynamadım. Özgürüm ve bu yabancı bir his, ama büyüleyici ve cehennem gibi heyecan verici, bu yüzden bir dalga gibi sürmeyi ve beni nereye götürdüğünü görmeyi planlıyorum. İyi misin? Pek iyi görünmüyorsun."

Göğsümden bir kahkaha patlıyor. Ona aniden kendim için endişelendiğimi söylemek istiyorum ama yapmıyorum. Onu hayatımın çoğunda tanıdım, ama birçok yönden onun kim olduğunu yeniden öğreniyor gibiyim. Onun da benim hakkımda bilmediği çok şey var.

Eğilip dudaklarımı alnına koyuyorum, onu içime çekiyorum, tenine gülümsüyorum ve "Harikayım. Hadi gidelim."

Bavullarımız arkamızda sürüklenirken ve gitarım sırtımda, dışarıda bizi bekleyen üstü açık Ferrari Portofino'ya doğru ilerliyoruz. Asistanımı sevdiğimi söylemiş miydim? Şaşırtıcı bir şekilde, gitarım için bir arka koltuğu ve bavullarımız için bir bagajı var, ki bu mükemmel. Tek sorun ne? Gösterişli. Çok havalı ama gösterişli.

Ve muhtemelen bu yüzden ya da değil, bu yolculuktaki diğer her şeyde olduğu gibi, işler hemen ters gitmeye başlıyor. Önce telefonuma bir mesaj geldi.

Lenox. Ve yaşadığı yer olan Maine'de sabahın erken saatlerinde olduğunu düşünürsek, bunun iyi bir şey olamayacağını biliyorum.

Lenox: Arkadaşımız aktif olarak onu arıyor ve kredi kartını uçak bileti almak için kullandığını biliyor. Konuyla ilgileniyorum ama davetsiz bir misafirin seyahatinizi mahvetmesini istemiyorsanız kartlarını ya da pasaportunu bir daha kullanmasına izin vermeyin.

Bu pek iyi değil.

Ben: Bunu yaptığınızı nereden biliyorsunuz? Onları hacklemeyin dediğimizi sanıyordum.

Lenox: Onları hacklemedim. Hem sizin hem de Fallon'un özel arama faaliyetlerini izliyorum ve bu ortaya çıktı.

Beni onunla bağlayan bir şey var mı?

Lenox: Alenen değil ve arama sadece onun üzerindeydi, bu yüzden herhangi bir şeydeki rolünüzün farkında gibi görünmüyor. Henüz farkında değil.

Güzel. Bu şekilde devam etmeliyiz. Benimle olduğunu öğrenirse işler iyi gitmez.

Lenox: Hayır. Olmayacak. İkinci için de.

Buraya geldiğimizden beri o kadar da güvenli davranmıyorum. Fallon'un ailesi ya da Buttass aramızdaki meseleler çözülmeden onun burada benimle olduğunu öğrenirse ne olurdu? Ya dünya onun hâlâ Bacchus'la nişanlı olduğunu düşünürken Avrupa'da benimle fotoğrafı çekilirse? Yapmak isteyeceğim en son şey onu gereksiz yere kızdırmak olur.

Vale çantalarımızı bagaja yüklerken ve Fallon yolcu koltuğuna otururken telefonumu cebime geri koyuyorum. Ona biraz avro veriyorum ve tam sürücü koltuğuna geçecekken yüzümün tam önünde kör edici bir flaş patlıyor. İki ergen kız üzerime atlıyor, kollarını boynuma doluyor, adımı haykırıyor ve anlamadığım İtalyanca şeyler söylüyorlar.

Resimler. Telefon kameralarının tıklamaları ve selfie'ler ve sonra bunu izleyen diğer insanlar çabucak yakalıyor ve koşarak üzerime geliyorlar, üzerime tırmanıyorlar, milyonlarca fotoğraf ve video çekiyorlar.

Saçmalık. Ciddi saçmalık.

Çünkü az önce canlı aksiyonda endişelendiğim şey neredeyse tam olarak buydu.

Dikkatli değildim. Genelde çok dikkatliyimdir ama dün sessizdi ve Roma'ya fark edilmeden gittim.

Bugün beyzbol şapkam yok. Güneş gözlüğüm yok. Durumu kontrol altına almak için yanımda güvenlik yok. Fallon da az önce bindiğim üstü açık arabanın yolcu koltuğunda açıkta oturuyor.

Kalabalığı arabadan uzaklaştırmak için elimden geleni yapıyorum. Herkesi itmek, gülümsemek ve zihinsel olarak çıldırmıyormuşum gibi davranmak için. Hiçbir şeyim yok.

Bu insanların ellerinde hangi fotoğrafların olduğu konusunda hiçbir fikrim yok ve onları görmek istemeye ya da onu çekmiş olanları silmelerini talep etmeye hakkım yok. Fallon'a herhangi bir şekilde dikkat çekmek de istemiyorum çünkü o zaman kesinlikle hedef haline gelecektir. Şansımız varsa, onu tamamen gözden kaçırmışlardır.

Vale, yardım etmek için otelin önünden fırlayan bir otel müdürüyle birlikte koşarak geliyor. Selfie çekiyorum. Bir şeyler imzalıyorum. İki adam hızlı İtalyanca konuşarak kalabalığı itmeyi başarana kadar yanaklara sarılıp öpüyorum.

"Bay McQueen. Gidin."

Vale geldi ve kafam arabaya doğru döndü. Fallon koltukta olabildiğince alçakta, Boston Rebel'in şapkasını, kendi büyük güneş gözlüklerini takmış ve yüzünü buruşturuyor. Bir an için, güvenli olana kadar otele geri dönmeyi düşünüyorum, ama Fallon bana el sallıyor ve vale ve müdür hala kalabalıkla konuşurken, atışımı yapıyorum ve Ferrari'ye atlıyorum, kapıyı çarparak kapatıyorum ve dairesel araba yolundan çıkıyorum.

"Özür dilerim," diyorum ona, nereye gittiğime dair hiçbir fikrim olmadan, ama sadece mümkün olduğunca uzaklaşmaya ihtiyacım olduğu için bizi bir sokaktan diğerine geçirirken. "Çok özür dilerim." Elimini topuğu direksiyon simidine çarpıyor. "Kahretsin, Fallon. Ben senin gibi olmak istedim. Senin için ortaya çıkan ve sana yardım eden kişi. Söylediğin gibi her zaman senin takımında olan kişi ve o uçağa bindiğimden beri yaptığım tek şey işleri senin için zorlaştırmak oldu."

"Kes şunu. Bu hiç doğru değil ve orada olanların hiçbirisi senin suçun değildi. Sen Greyson Monroe'sun ve sadece biz olduğumuzda bunun gerektirdiği her şeyi unutmak kolaydır."

"Ya fotoğrafını çekerlerse? Yani, lanet olsun. Lanet olası Roma tanrıları düşüncelerimi okuyup harekete geçmeye mi karar verdi? Tanrım, bunun sana neler yapabileceğini bir düşün."

"Kenara çek,
Grey." Başımı
sallıyorum.

"Kenara çek de konuşalım. Çok sinirlisin."

Bir hırıltıyla yan sokağa dönüyorum ve sonra kaldırıma çıkıp arabayı park ediyorum. Koltuğunda dönerek bana doğru yaklaşıyor, eli omzumda, tam tersi olması gerekirken beni rahatlatmaya çalışıyor.

"O kızların sana doğru koştuğunu gördüğüm anda sırt çantana yöneldim çünkü şapkanın orada olduğunu biliyordum. Saçımı içine soktum ve

Güneş gözlüklerim takılı. Beni arka planda çekseler bile, muhtemelen kim olduğumu anlayamazsınız."

"Astley bilecektir."

Bana ne yapabilirsin ki der gibi omuz silkiyor. "Artık onun nişanlısı değilim, o yüzden bu konuda söyleyecek pek bir şeyi olamaz."

"Fall, bunun böyle olmayacağını biliyorsun. Nişanınızın sona erdiğine dair herhangi bir açıklama yapmadı ve aileniz de yapmadı. O da seni arıyor. Lenox bana Roma'ya uçak bileti aldığını bildiğini söyledi. Artık kartlarını ya da pasaportunu kullanmak yok, bebeğim."

Eli dışarı fırlayıp beni durdurdu. "Bekle, Lenox Bacchus'un bunu bildiğini nereden biliyor?"

"Lenox bu nedenle bizimle ilgili arama faaliyetlerini izliyordu. Birinin eşyalarınıza baktığını gördü. Kimseyi hacklemiyor. Sadece bizi izliyor."

Bunu düşünürken ağzıyla oynuyor, alt dudağını başparmağı ve işaret parmağı arasında sıkıştırıyor. "Hmmm. Tamam. Sanırım bunu bilmek iyi oldu. Artık o kadar da önemli değil."

"Ne demek artık o kadar da önemli değil?"

Eli deri koltuğun üzerine düşer. "Grey, ona işimin bittiğini söyledim. Anneme de bittiğini söyledim. Bacchus'un hoşuna gitmek zorunda değil, ailemin de değil ama bir noktada bunu duyurmak zorunda kalacaklar çünkü bir hafta sonra Cumartesi günü koridorda yürümüyor olacağım. Eğer burada seninle olduğumu anlarsa, o zaman bu iş biter. Onların onayını aramaktan bıktım."

"Bundan emin misin?"

"Ben yetişkin bir kadını ve herkesin benden beklediği şekilde yaşamaktan bıktım. Bu yüzden buradayım." Hafif güneş üzerimizde parlarken ellerini etrafta gezdiriyor. "İşte bu yüzden bunu yapıyoruz. O yüzden bunu yapalım ve diğer her şey için endişelenmeyi bırakalım. Bir skandal sadece bir sonraki skandal ortaya çıkana kadar skandaldır. Sonra dünün haberi olur ve kimin umurunda olur ki? Dünya bir sivrisineğin dikkat süresine sahip. Babam bir pislik olabilir ama bu konuda haklıydı. Ayrıca, o kızlar her şeyden çok seninle ilgileniyorlardı. Beni fark ettiklerinden bile şüpheliyim."

Başım omzuna düşüyor, yüzüm asık ve gergin. "Umarım haklısındır."

Parmakları saçlarımla buluşuyor, saç tellerimde geziniyor ve iç çekiyorum çünkü çok iyi hissettiriyor, çok doğru hissettiriyor ve onu çok istiyorum. Yine de. Ayrı kaldığımız yıllar oldu ve sadece kısa aralıklar yaşadık.

ondan önce. Birlikte bu kadar zaman geçirmeye başladığımızda bu çok kolay bir şekilde sönebilirdi, ama şu ana kadar sönmedi. Büyüdü. Sağlamlaştı.

Onu çok seviyorum. Benim için ilk görüşte aşktı ve hiç bitmedi.

Onun için hissettiklerim nadirdir. Eşi benzeri yok. Yıllarca açlıktan kurtuldu ve hala her parçama sahip.

"Dürüst olmak gerekirse, ben de çünkü bu ikimiz için de iyi görünmeyecek ve basının bizi izlemesinden ya da doğru olmayan şeyler söyleyerek peşinde olmasından nefret ediyorum. Ama olan oldu ve bunu değiştiremeyiz."

Ona başımı sallayıp doğruluyorum ve telefonumu çıkarıp Lenox'a az önce olanlarla ilgili mesaj atıyorum.

"Kiminle mesajlaşıyorsun?"

Ona yandan bir bakış attım. "Lenox." Mesajı gönderiyorum ve telefonumu yere bırakıyorum. "Sadece neler olduğunu bilmesini ve o fotoğraflardan herhangi biri herhangi bir yerde ortaya çıkarsa bizi bilgilendirmesini istiyorum."

Şapkamı çıkarıp kafama geçiriyor ve tam oturacak şekilde ayarlıyor.

"Tüm bunlar için özür dilerim."

Umursamazca omuz silkiyor. "Bu konuda daha fazla konuşmak ya da üzerinde durmak istemiyorum. Endişelendiğin kadar büyük bir mesele olacağını sanmıyorum ama evet, bu biraz daha dikkatli olmamız gerektiği anlamına geliyor."

Başının arkasından tutup yüzünü kendime doğru çekiyorum ve omzuma bastırıyorum. "Anlaştık, öyle de olacak. Umalım da ucuz atlatmış olalım."

"Amin ve hallelujah. Şimdi İtalya'yı görmeye gidelim."

"Tamam." Onu serbest bırakıyorum ve telefonumdan Pisa'nın kuzeyindeki sahil haritasını açıyorum. "Gözlerini kapat." Güneş gözlüklerini çıkardığımda gözlerinin çoktan kapandığını görüyorum ve bana duyduğu güven her seferinde aklımı başımdan alıyor.

"Ne yapıyorum ben?" Şakacı bir şekilde sırtıyor.

Ona bakıyorum ve onu bu şekilde ne kadar kolay öpebileceğimi düşünüyorum. Şu anda çok öpülebilir görünüyor. Gözleri kapalı ve pembe parlak dudakları hafif bir sırıtışla kıvrılmış. Durduramadan parmak eklemlerim elmacık kemiklerinin çizgisini sıyrıyor.

"Çok güzelsin. Bunu sana yeterince söyledi mi?"

Başını eğiyor, kaşları biraz çatılıyor ve o sırıtış aşağı kayıyor. "Pek sayılmaz."

"Başka hiçbir şey olmasa bile, bu sana onun senin için ne kadar yanlış olduğunu anlatmalı. Sana layık olan her erkek sana her gün ne kadar güzel

olduğunu söylemek zorunda kalacak çünkü kendilerini
durduramayacaklar."

Nefesi kesiliyor ve dudakları sessiz bir nefesle aralanıyor. Şimdi cidden öpülebilir durumda ama şansımı zorlayarak ve muhtemelen reddedilerek bu anı mahvetmek yerine kendimi toparlayıp elini tutuyorum ve işaret parmağı hariç parmaklarını kapatıyorum.

"Telefon ekranımda herhangi bir yere dokunun ama gözlerinizi kapalı tutun."

Elini telefonuma götürüyorum ve o da dediğimi yapıyor. Başım üst tarafa doğru eğiliyor ve gülüyorum.

"Orası Akdeniz'in ortası, eğer bize bir tekne kiralamamı istemiyorsan, tekrar dene."

"Bir kıza yardım et o zaman. Bana biraz yol göster."

Parmağı karanın üzerinde durana kadar bileğini kaydırıyorum ve sonra bırakıyorum.

Onu.

"Monterosso al Mare. Kulağa hoş geliyor." Köşesinden öperim ağzına ve sonra burnunun ucuna dokundu. "Hazır mısın?"

Gözlerini açıyor ve beni göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle selamlıyor. "Ben hazırım."

Buradan yaklaşık dört saat kuzeyde bulunan küçük sahil kasabasını telefonumdaki GPS'e girip arabanın arayüzüne ayarlıyorum ve yola çıkıyoruz. Şansımız varsa ortadan kaybolabiliriz ve bu sabah olanlar korktuğum gibi bir soruna dönüşmez.

S Bu macera hiç de beklediğim gibi olmadı. Birbiri ardına olaylar oldu - kayıp bavullar, ölüme yakın deneyimler ve İsa ile yakın temaslar. Rahibelerin önünde meme oyunu ve neredeyse seks ve banyo aksilikleri ve sonra bu hayran kız olayı.

Yine de sonuncusu için Grey kadar endişeli değilim.

Birkaç nedenden dolayı hiçbir fotoğrafımın ortaya çıkmasını istemiyorum. Dünya hala nişanlı olduğumu düşünüyor, yani bu hiç iyi değil. Ama daha da kötüsü, burada Greyson'la olduğumu öğrenirlerse Bacchus ve/veya annemin ne yapacağından emin değilim. Eğer Bacchus Roma'ya uçtuğumu biliyorsa, onu geride bıraktığımız için daha da rahatladım.

Pasaport yok. Kredi kartı yok.

Rock yıldızı en iyi arkadaşım İtalya'yı gezerek resmen izimi kaybettirdim. Hayatımda ilk kez asi gibi hissediyorum ve bu tattığım en tatlı şey. Gerçeklikten kaçtığımı biliyorum. Hafif ve kaygısız olmaya çalışsam da onun ağır yükünü sırtımda ve omuzlarımda hissediyorum. Kızgınım, kafam karışık ve keyifsizim ama bunların beni aşağı çekmesine izin vermemek için elimden geleni yapıyorum.

Tüm bunlar bir yana, İtalya kıyılarına kadar olan yolculuk uzun ve görkemliydi. Çıldırılmış, kuduz bir yarasa gibi kanat çırpıyor, neşeyle cıvıldıyor ve yaşadığım bu yeni hayatın her zerresindeki tüm kanı emmek istiyordum. Tuhaf ya da değil, tüm bunlar bana böyle hissettirdi. Özgürüm, biraz tehlikeliyim, biraz da beklenmedik hissediyorum ve bunların hepsini çok seviyorum.

Pisa'da durduk ve ikimiz de Floransa'ya gitmek istememize rağmen, Roma'dan sonra büyük bir şehirden kaçınmamız gerektiğine karar verdik. Ayrıca her şey beklediğimizden çok daha uzun sürdü çünkü fotoğraf çekmek için sürekli durduk.

İtalya kıyıları en hafif tabirle pitoresktir. Yüksek, keskin kayalık kraterler pırıl pırıl mavi-yeşil okyanusa dalıyor, parlak boyalı evler tepelerine tehlikeli bir şekilde tünüyor. Karar verdiğimiz köye vardığımızda geç olmuştu. Karanlıktı. Ve sessizdi çünkü lanet olası bir Paskalya Pazarıydı.

Açık bir oda ve kahvaltı bulmayı başardık ve bize akşam yemeği yedirdikten sonra ikimiz de ayrı yatak odalarımıza geçip sızdık.

Sanırım Grey bayıldı çünkü araba kullanmanın çoğunu o yaptı. Ben mi? Çabucak uykuya dalma umuduyla yatağa girdim, ama düşüncelerim üzerindeydi ve ne yapmaya çalıştığımı biliyordu ve bunu yapamadan girişimi engelledi.

Gecenin yarısını dönüp durarak geçirdim. Annemden ve Bacchus'tan gelen mesajları tekrar okudum. Onlara cevap vermeyi bıraktım. Tehditkâr ve kaba-annem-aşırı coşkulu, yalvaran ve pişmanlık duyan-Bacchus arasında gidip geliyorlar.

Bacchus'un bu kadar umursayacağını düşünmemiştim.

Özellikle de benim hakkımda söylediklerini duyduktan sonra. O yakışıklı, varlıklı, başarılı bir adam. Benim yerimi memnuniyetle alacak ve bok yerken gülümseyecek ya da kendi yollarını çizmekte hiçbir sorun yaşamayacak kadar kayıtsız kalacak pek çok kadın var.

Tamamen dürüst olacağım, bu konuda gerçekten berbat olan çok şey var. Hayatınızı çok uzun süredir yanlış insanlar için yaşadığınızı, onların toksinlerinin kanınıza sızmasına ve düşüncelerinizi ve eylemlerinizi kontrol etmesine izin verdiğinizi fark ettiğiniz an korkunçtur. Çok aşağılayıcı. Yani, bunu kendinize, kendi en kötü eleştirmeninize açıklamaya çalışın.

Acı gerçek şu ki? Ailemi kaybetmek istemiyorum.

O kadar harika olmasalar bile, sahip olduğum tek şey onlar. Onlar dışında, çoğunlukla yüzeysel çünkü insanları asla içeri almamak ya da çok yakınlaşmamak üzere yetiştirildim.

Korkarım bu işin sonunda onlardan nefret edeceğim ve sonra ne olacak?

Ama bundan daha fazlası var. Tüm bunlar başlayana kadar hiç farkında olmadığım daha fazlası. Üzerimde kurşun bir battaniye gibi duran daha fazlası. Annemin söylediği şeyler. Bacchus'un söylediği şeyler.

Kendimi kasırgaya tutulmuş bir rıhtım gibi hissediyorum, sürekli su, rüzgar ve dalgalarla dövülüyorum ve bunu durduramıyorum. Tek yapabildiğim onu atlatmaya çalışmak, ama ben de biraz boğuluyorum.

Böyle hissetmek istemiyorum. Bu kadar yalnız, zehirli ve parçalanmış. Tüm hayatımı bir dizi kurula uyarak geçirdim ve birkaç saat içinde onları yırtıp attım ve yeniden düzenledim. Bu yeni seti sevdim. Ben beğendim. Büyük kız külotumu -ya da benim durumumda tangamı- yukarı çekiyorum, gülümsemem parlak ve zihnim açık.

Ama artık rol yapamam.

Bilmek istiyorum. Cevaplara ihtiyacım var.

Yataktan kalkıp telefonumu elime alıyorum ve beş dakika boyunca ekrana bakıyorum. Tartışıyorum. Düşünüyorum. Karar veriyorum. Titreyen parmaklarımla, gönderip göndermemem gerektiğinden emin olmadığım çılgın bir mesaj gönderiyorum. Sonra da yapmam gerektiğinden emin olmadığım bir arama yapıyorum ve telefonda sesi geldiğinde, sersemlemiş ama şaşkınlıkla dolu, bunun yapılacak en doğru şey olduğunu biliyorum.

"Hey," dedim. "Konuşmamız gerek."

ERKEN YOLA ÇIKTIK ve yolda biraz kestirmeye çalıştım, ancak dağlara tırmanırken deniz bugün parlak bir mavi, muhteşem güneşi yansıtıyor ve olabildiğince her yöne elmas ışıltıları saçıyor. Hava taze ve temiz ve buradaki dinlenme tesislerinde şarap ve gurme yiyecekler var ve kahvaltıyı atladığımızdan beri brunch'ımızı böyle yapıyoruz. Akdeniz'e bakan bir kayanın üzerinde oturup şarap, kahve, peynir, ekmek ve Grey'in beni denemeye zorladığı, kürlenmiş olduklarına ve bu nedenle beni hasta etmeyeceklerine söz verdiği kürlenmiş etler.

Eğer biri bana mutlu olduğum yerin neresi olduğunu sorarsa, tam burasıdır. Yemekler. Adamlar. Şarap. Konum. İnanılmaz manzara

Görselliğin ötesinde ruhunuza sızıyor ve bu yüzden değişiyorsunuz. Bir daha asla bir zamanlar olduğum Fallon olamayacağım ve hepsi bunun yüzünden ve ben bununla tamamen ve tamamen rahatım.

Ayrıca Grey tam bir ahmak ve onun bu yönünü çok özlemişim.

Çok fazla insanla rahat edemiyor. Central Square ekibi çok seçkin bir kulüp ve dışarıdan gelenlere nadiren izin veriyorlar. İncindiler. İhanete uğradılar. Pek güvenmezler. Sırlarının gizli kalmasını isterler ve bunun için onları suçlayamam. Onlar kadar ünlü olduğunuzda ve hala öyleyseniz, yabancılara güvenmek kolay değildir.

Ama Grey bana güveniyor.

Bununla birlikte, onu yakaladım. Bu adamı.

Tüm şarkılarını, solo ve Central Square şarkılarını son ses patlatmama izin veren kişi. Benimle birlikte şarkı söyleyen ve korkunç bir şekilde akortsuz söylediğimde yorum yapmayan, ki bunu yapıyorum. Başlangıcından bu yana yazdığı bazı şarkıları bana anlatıyor. Yazar tikanıklığıyla mücadele ettiğini biliyorum. Bunun onu hayal kırıklığına uğrattığını biliyorum, ama belki biraz kendini bırakır ve Roma'da benim için çalarken denediğimiz gibi temelini yeniden keşfederse, yolunu yeniden bulacaktır.

Bu konuda üstünkörü bir yorum yaptığında ben de ona bunu söylüyorum ve o da hemen omuz silkerek -şok edici değil- konuyu değiştiriyor.

"Central Square şarkılarından bazıları bize stüdyo tarafından verildi, özellikle de ilk başladığımız zamanlarda" diyor Alpler'den yukarı doğru tırmanırken, hafif rüzgâr saçlarını savururken. "Pazarlanabilir hit şarkılar istediler ve biz de bunu aldık. Ama Zax akıllı davrandı ve ilk albümde üç orijinal şarkımızın yer alması için pazarlık yaptı. Ondan sonra işimi yapmama izin verdiler."

"Peki bunun için sana ilham veren neydi?" Okyanus tarafında olduğu ve yakışıklı profilinden ve sudan faydalandığım için ona bakacak şekilde aç yaparak soruyorum.

Komiktir, onu ne kadar uzun zamandır ve ne kadar iyi tanıyor olsam da, bazı açılardan onu hiç tanıyormuşum gibi hissetmiyorum.

Başını yarım bir süre bana doğru salladıktan sonra yola geri dönüyor, çünkü bu tür bir sürüş iki el ve tam odaklanma gerektiriyor.

"Bu şarkıyı bir kız hakkında yazdım."

Başımı sallıyorum çünkü yapabileceğim tek şey bu ama bunu yaparken kuru havayı yutuyorum ve bu da öksürmemi neden oluyor. Suyumdan bir yudum alarak hemen üstünü kapatıyorum ve dosdoğru önüme bakıyorum. Bu onun en sevdiğim şarkısı. Bu bir balad ve o bu tür şarkıları çok fazla yapmaz. Ama bir kız hakkında. Ben olmayan bir kız ve bu hiç umurumda olmamalı çünkü aramızda hiç böyle bir şey olmadı ama bu, bu açıklamadan hissettiğim yeni, tuhaf bükülmeyi de durdurmuyor.

*Seni bir düşünceyle çizdim ve asla doğru yapamadım.
Mor ve gri ya da siyah ve beyaz, tek yaptıkları savaşmaktı.
Bana bir kez geldin ve sonra bir kez daha.
Seni gördüm ve zamanın dostumuz olamayacağını anladım.
Bir ana kilitlenmiştik, bitmesi gereken bir ana. Neye
inandığının bir önemi yoktu, zaman bükülmüyordu.
Bu yüzden vedalaşıyoruz
ve bunu yalanlarla
yapıyoruz.
Kalp kırıklığı kolaydır
Aşkın hiçbir olasılığı olmadığına.*

Şarkı devam ediyor ve ikimiz de dinliyoruz, artık şarkı söylemiyoruz. Ben sormayacağım sorularla doluyum, o da paylaşmayacağı cevaplarla. Bunu benim için mi yazdı? Kesinlikle vedalaştık ve mor ve gri...

Tanrım, göğsümü ele geçiren çarpıntı nefes almamı zorlaştırıyor. Bu da nereden çıktı şimdi? Zihinsel olarak kendimi yakalıyorum ve aklımı başıma topluyorum. Tekrar. Şu anda tek yaptığım bu gibi görünüyor.

Ben de bundan bahsediyordum. Kafa karışıklığı. Karışık beyin.

Ve Roma'daki o geceden beri sevişmedik ya da birkaç sevişme ve boyun öpüşmesinden başka bir şey yapmadık.

Greyson Monroe bir bataklık, beni sürüklüyor, içine çekiyor, hareketlerime ve bedenime sahip oluyor, bir yandan da sağduyumu benden alıyor.

Onun varlığı yaz mevsimidir. Sıcak, davetkâr, rahatlatıcı, görkemli. Onun tüm dikkati küçük bir şey değildir ve bunu verdiğinde, sizi bütün, güvende ve içinizden aydınlatılmış hissettirecek şekilde verir. Sizler 4 Temmuz'daki maytaplarsınız ve o da sizin fitilinizi en karşı konulmaz mükemmel yollarla ateşleyen kibritiniz.

Onun yokluğu kıstır. Karanlık, çorak ve soğuk. Sonsuz. Yokluğuyla ezici ama kıştan beklediğinizden daha fazlası değil. Onun kışlarını birden fazla kez yaşadım. Çoğunu kendim yarattım. Henüz üç tam gün bile bekar kalmadım. Bu yüzden onu duygusal bir koltuk değneği olarak kullanmama ya da burada gerçekte olduğundan daha fazlası olduğunu hayal etmeme izin veremem.

Biz aşk değiliz, arzuyuz. Biz bir ilişki değiliz, biz sevişen arkadaşlarız.

Düşüncelerimde o kadar kaybolmuşum ki ne yaptığımızı ya da nereye gittiğimizi fark etmiyorum, ta ki karanlık, serin ve dürüst olmak gerekirse biraz da ürkütücü bir tünele girene kadar.

"Nereye gidiyoruz?"

"Monte Carlo. Hiç gitmemiştim ve çıkışını görünce ne olacak ki dedim."

"Öylece mi?"

"Bu yolculuk böyle bir şey bebeğim. Sen, ben ve ne sikimse."

Elbette haklı ve Monte Carlo filmlerde gördüğünüz her şey ama çok daha iyisi. Küçük bir ada, kullanılmayan tek bir metrekare bile yok ve Monako Grand Prix'sinin geçtiğini düşündüğüm bir yol boyunca ilerliyoruz. Grey telefonunu çıkarıp bir tuşa basıyor ve sonra arabanın hoparlöründen bir adamın sesi geliyor.

"Oh güzel, tam da duymayı umduğum adam."

Grey kıs kıs güler. "Günaydın Jacob. Bu güzel Pazartesi gününde işler nasıl?"

"Lamar'ı bu hafta sonu festival için benimle Paris'e gelmesi için ikna etmeye çalışıyorum."

Arka plandan bir ses, "Ve ona gitmeyeceğimi söyledim." diyor.

"Jacob ve Lamar kim?" Grey'in kulağına fısıldıyorum.

"Tatlım, seni duyabiliyoruz. Hemşire bir annenin kulaklarına sahibim. Ben Greyson Monroe'nun kişisel asistanıyım ve Lamar da tesadüfen Monroe Fashion'da Zaxton Monroe'nun sağ kolu olarak çalışan erkek arkadaşım. Kısa süre önce moda haftası için Paris'e gittiği için bir daha gitmesine gerek olmadığını söylemeye çalışıyor."

"Ki bilmiyorum, sürük. Ayrıca, seni bir sebepten dolayı çağırdı, o yüzden adamla konuş. Akşam yemeğinde görüşürüz."

"İyiym. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Bir öpüşme sesi duyulur ve Jacob geri döner. "Pekâlâ. Sizin için ne yapabilirim, Grey ve Bayan Fallon?"

"Monte Carlo'dayız-"

"Yok artık! Oh, muhteşem. Başka bir şey söyleme. Şimdi kapatıyorum ve çok yakında ayrıntıları içeren bir mesaj alacaksınız."

Ve sonra telefonu kapattı. Grey'e bakıyorum, o da bana sadece omuz silkiyor. "Bu şekilde çalışıyor, ama şimdiye kadar sahip olduğum en iyi asistan ve ona beni asla terk etmeyeceğine dair kan yemini ettirdim. Sanırım Zax de Lamar'a benzer bir şey yapmıştı."

Birkaç dakika içinde Grey'in telefonu çalıyor ve sonra bir otele doğru ilerliyoruz, arabayı zarif taş işçiliği ve güzel ferforje balkonlarıyla doğrudan Belle Epoque döneminden çıkmış gibi görünen güzel ve eski bir binanın önüne çekiyoruz. Okyanus birkaç adım ötede ve bugün hava serin olsa da, güneş üzerimizde parlarken burası doğrudan bir fantezi ya da film den çıkmış gibi hissettiriyor.

"Bay ve Bayan Grant," diyor vale, benim için kapıyı açıp çıkmama yardım ederken. "Asistanınız ayarlamaları yaptı ve Sarafian sizi karşılamak ve süitimize götürmek üzere burada olacak."

"Teşekkür ederim," diyor Grey ve adama birkaç avro uzatıyor.

Grey'in deri ceketini çekiştiriyorum. "Hangi düzenlemeler ve neden ben Mrs. Grant?"

"Emin değilim," diye mırıldanıyor. "Ama şimdilik, devam edelim ve bizi nereye götüreceğini görelim."

İtiraz etme şansım yok çünkü şık bir saç buklesi olan gösterişli sarışın bir kadın önümüzde duruyor, ıslıl ıslıl gülümsüyor ve ikimizin de elini sıkıyor. "Lütfen, beni takip etme nezaketini gösterirseniz. Beklemek zorunda kaldıysanız özür dilerim. Şu ana kadar bizi ziyaret edeceğinizden haberimiz yoktu."

Bu yaygara karşısında gözlerim açılıyor ama Grey elini belime koyarak beni kadının peşinden gitmeye teşvik ediyor. Bizi özel bir asansöre götürüyor ve Prenses Grace'in adını taşıyan çatı katı süitinde olduğumuzu bildiriyor.

"Bu bizim en iyi süitimiz, ancak hoşunuza gitmeyen bir şey olduğunu fark ederseniz ya da başka bir şeye ihtiyacınız olursa, lütfen beni ya da uşağınız Jacque'ı aramaktan çekinmeyin. Yemek rezervasyonunuz akşam sekiz için yapıldı ve tasarımcılarınız bir saat içinde hazır olacaklar."

"Tasarımcılar mı?" Grey soruyor.

"Evet, efendim. Asistanınız sizin ve Bayan Grant'in bu akşam için yeni bir takım elbise ve cüppe almanız konusunda çok kesin konuştu. İşte geldik." Asansörün kapıları açıldı ve Roma'dakini gölgede bırakacak kadar abartılı bir süite girdik. Bizi oda oda gezdiriyor. Zarif ve modern mobilyalar iki yatak odasını - Tanrı'ya şükür! - giyinme odalarını, iki oturma odasını, bir oturma odasını, tam donanımlı bir mutfak, bir çalışma odasını, spor aletleri ve yoga alanı olan bir egzersiz odasını ve muhteşem bir salon alanı, açık hava gazlı şöminesi ve yüz seksen derecelik okyanus manzarası olan hoş bir terası kapsıyor. "Bu taraftan lütfen." Bizi kavisli basamaklardan yukarı, başka bir terasa yönlendiriyor ve ben heyecanımı dizginlemeye çalışarak hemen Grey'in koluna yapışıyorum. "Havuz ısıtmalı ama isterseniz jakuzi de var. İkinizi yerleşmeniz için yalnız bırakayım. Bavullarınız birazdan getirilecek."

Grey'i ve beni havuzun terasında, bir peri masalının içinde bıraktı. Ya da kâbus çünkü aniden Bay Grant'in karısı oldum, sadece herkes onu görür görmez Cary Grant olmadığını anlayacak. O Greyson Monroe ve bu tür şeyler ne zaman ortaya çıkar?

Ona döndüm, kaşlarım çatıktı. "Bayan Grant?"

"Biliyorum. Özür dilerim. İcabına bakacağım," diyerek bana söz veriyor, arkamda durup çenesini omzuma bırakıyor ve ikimiz de masmavi denizin muhteşem manzarasına bakıyoruz. "Kabul etmelisin ki, bu şimdiye kadar gördüğün en güzel süit. Ayrıca iki yatak odası var, yani kurallarını çiğnediğimden şikâyet edemezsin. Ayrıca, Cary Grant'i sevdiğini sanıyordum."

Derin bir iç çekiş. "Evet. Sanırım evlenilecek daha kötü ölümler de var." Deri ceketini omuz silkerek çıkardım ve yakındaki bir şezlongun üzerine attım.

"Elbette, ama sanırım bu düşük profilli olma çabamıza ters düşüyor, bu yüzden adınızı odadan tamamen kaldıracağım. Yanımda Bayan Grant olmayacak ve Jacob'ın bir dahaki sefere bunu bildiğinden emin olacağım. Sanırım küstahlık etmeye çalışıyordu ve ona tüm hikayeni anlatmamıştım, sadece bir haftalığına hayatından kaçtığını söylemişim, bu yüzden ona karşı dürüst olmak gerekirse, ailenden ve eski eşinden kaçtığımızı bilmiyor."

"Kızgın değilim. Sadece çok şaşırdım." Burnumdan nefes alıp havanın tatlılığını içime çekiyorum. "Asistanınızın harika bir zevki var. Bir kız böyle bir manzaraya cidden alışabilir. Belki de buraya taşınmalıyız."

Kollarını bana doluyor, kafasında hangi ritim varsa ona göre bizi sallıyor. "İstersen haftanın geri kalanını burada geçirebiliriz."

"Cezbedici. Cidden cezbedici." Bir an sessiz kaldık ve sonra ben "Elbise mi?" dedim.

Gülümsemesini yanağımda hissedebiliyorum. "Ve bir takım elbise. Görünüşe göre bu gece havalı olacağız."

"Hoşuma gitti."

"Ben de." Elleri kalçalarımın doğru hareket ediyor. "Ama önce bu havuzu test etmemiz gerektiğini düşünüyorum."

Bir anda beni kucaklıyor ve tüm gücüyle fırlatıyor. Vücudum havaya fırlarken ciğerlerimden bir çığlık kopuyor. Uzuvarım çırpınıyor ve sonra sert bir sıçramayla kış üstü havuza düşüyorum, hızla batıyorum, ancak kendimi yukarı fırlatıyorum, ıslak saçlarımı öfkeyle yüzümden iterken öfkeli bir nefes alıyorum.

"Pislik!" Ona su sıçrattım. "Bunu yaptığına inanamıyorum." "Ne?"

Islak iyi görünüyorsun. Havuz gerçekten ısıtmalı mı?"

"Evet." Bir sıçrama daha. "Şimdi bana yardım et!" "Hiç eğlenceli değilsin."

Gözlerini abartılı bir şekilde devirerek elini bana doğru uzattı ve ben de ayaklarımı havuzun kenarına yerleştirdim, ona tutundum ve tüm gücümle, vücudu havuza yuvarlanana kadar onu çekiştirdim.

Benden çok daha zarif bir şekilde giriyor.

Kolları beni sarıyor ve beni suyun altına geri çekiyor, ancak yukarı itmek için ikimiz de birlikte çıkıyoruz. O ıslak saçlarını geriye tarıyor, ben de aynısını kendiminkilere yapıyorum.

Başını eğip yanağıma doğru konuşuyor. "Bunu yapacağını kesinlikle biliyordum."

Kolları belimi sarıyor, benimki de boynumu. Havuz o kadar derin değil. Ayakta durabiliyoruz ama hava sudan daha serin olduğu için ikimiz de omuzlarımızı yüzeyin altında tutmak istiyoruz. "Düşündüm de. Kim az önce havuza attığı birine elini uzatacak kadar aptal olabilir ki?"

"Kesinlikle ben değilim." Gülümsüyor, kahverengi gözleri parlıyor. "Seni ıslattığımda gerçekten çok ateşli görünüyorsun."

"Ve seni smaçladığımda delicesine seksi görünüyorsun." Vücuduna tırmanıyorum ve ağırlığımı kullanarak onu geri itiyorum. Suyun altına giriyor, yüzünde benim çok fazla zevk aldığım bir şok ifadesi var. Ama bir şey olmadan aşağı inmiyor.

Kavga ederken beni bacaklarımın arkasından yakalıyor, boyunun hizasına kadar yükseliyor ve aynı anda omzuna bırakıyor.

Serin hava ıslak tenime çarptığında ciyaklıyorum. Bizi bir daire etrafında döndürüyor ve sonra kasıtlı olarak geriye doğru düşüyor, havuza geri dalarken nefesimi tutmaya zorluyor. Suyun altında birbirimize saldırıyoruz. Gıdıklıyor, çimdikliyor ve birbirimizi yakalamaya çalışıyoruz. İkimiz de su yüzeyine çıkıyoruz, sıçırıyor, çığlık atıyor, bağırıyor ve alay ediyoruz.

Bana doğru uçarak beni havuzun kenarına sıkıştırdı. "Teslim oluyor musun?"

"Bu bir şaka mı? Şu anda dizimi kaldırıp seni küçük bir çocuk gibi ağlatabilirim."

Gözleri eğlence ve meydan okumayla parlıyor. "Oh, bunu böyle mi oynayacağız?"

"Kesinlikle."

Vücudu santim santim içeri girerek beni fayans duvarın derinliklerine bastırıyor. Kirpiklerine yapışan ve yüzünden aşağı akan su bana Roma'daki banyoda geçirdiğim o sabahı düşündürüyor. Vücudum anında ısınmaya başlıyor ve o da bunu fark etmiş olmalı ki boynumda bir iz yalıyor. Titriyorum ve nefesim kesiliyor, bu hareketten irkiliyorum ama ne yapacağımı bilemiyorum.

"Şimdi teslim oluyor musunuz, yoksa devam etmemi ister misiniz?"

Ağzımı açıyorum ama hiç ses çıkmıyor. O yaklaştı ve ben- "Bay ve Bayan Grant?" Donup kaldık ve arkamızı döndüğümüzde bir kadın gördük.

Merakla bizi izliyordu, havuzda tamamen giyinik iki insanla ne yapacağını bilemiyordu. "İstedığınız kıyafetlerle geldim."

Grey ağzındaki gülümsemeyi siler. "Tamam. Hemen çıkıyoruz." Bana dönüp bakıyor. "Haydi, Bayan Grant. Elbise almak için alışverişe çıkma zamanı."

W Grey ve ben pelüş beyaz bornozların içinde, kadın ve asistanının bizi beklediği takım elbise ve önlük raflarını inceliyoruz. Yalan söylemeyeceğim. Bu sanki *Pretty Woman* ya da *Cinderella*, ama ben bir fahişe ya da sözleşmeli bir hizmetçi değilim. Kendi paramla geçinen bir doktorem ve artık eski sevgilimi ihbar etmeden bu paraya ulaşamıyorum. Grey bana bol miktarda parası olduğunu ve beni bununla şımartmak için çok iyi vakit geçirdiğini söyledi.

İşte buradayız.

"Bay ve Bayan Grant, asistanınız bunların sadece Monroe takımları ve Lia Sage elbiseleri olması gerektiğini belirtti," diyor baş tasarımcı kalın Fransız aksanıyla.

"Lia Sage?" Belli belirsiz tanıdık geliyor ama nedenini tam olarak kestiremediğim için soruyorum.

Grey şeytan gibi sırtıyor. "Lia Sage, Aurelia Whitlock'tur," diye mırıldanıyor sadece benim duyabileceğim şekilde. "Eski model adı Lia Sage altında kendi tasarım evini işletiyor. Hepsi Monroe şemsiyesinin bir parçası."

"Oh." Hafifçe kıkırdıyorum. "Asistanınız her şeyin ailenizin markası olduğundan emin mi oldu?"

Bana alaycı bir sırıtışla bakıyor. "Şaşırdın mı?"

"Hayır. Hiç de değil ve bu elbiseler göz kamaştırıcı." Parmaklarım ipeksi kumaşlar ve ışıltılı boncuklar üzerinde geziniyor.

"Mükemmel. Bay Grant, Sarah'yı takip etmek isterseniz, Bayan Grant'e yardım edebilirim.

Grant-"

"Hayır," diye araya girdi hemen. "Bayan Grant'in elbisesini seçmek istiyorum." Kaşlarım saç çizgime çarptı.

"Bana sadece on dakika verin," diyor ve raftan iki farklı takım elbise alıp kendi soyunma odasına ve dolabına doğru uzaklaşıyor.

Ne yapabilirsin ki der gibi omuz silkiyorum. "Kocalar."

İkisi de bana bakıyor, ben de telefonumu alıp oturma odasını buluyorum. E-postalarımı kontrol etmeye başlayacağım, ama dün gece neredeyse uykusuz geçen bir gecenin ardından gözlerim yorgun ve ağır, onun yerine onları kapatıp pelüş kanepeye yaslanıyorum.

Her zaman çok başarılı biri olmuşumdur - mükemmellik talep eden ebeveynler olunca, bu da böyle oluyor. Ancak bu durum beraberinde çok fazla düşünmeyi, çok fazla plan yapmayı ve çok fazla sakın zaman geçirmemeyi getiriyor.

Zihnim dolaşmaya, sürüklenmeye başlıyor, ancak yanağımda bir el hissedince uyanıyorum. Gözlerimi kırıştıtarak açıyorum ve Greyson Monroe'nun tepemde dikildiğini görüyorum. Beyaz gömlekli ve papyonlu siyah bir smokin giyiyor ve ağzım anında kuruyor. Bu takım elbise onun için özel olarak dikilmemişti ama içini ne kadar mükemmel doldurduğunu asla bilemezsiniz. Uzun boylu. Geniş omuzlar. İnce bel. Tanrım, çok seksi.

Hâlâ nemli olan saçları şakacı bir şekilde alnına dökülüyor, gözleri koyu ve yumuşak. "Hey, seni uyandırdım mı?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum.

"İyi uyuyamıyorsun," diyor, gözlerimin altındaki muhtemelen mor lekeye göz atarken.

"Aklımda çok şey var." Daha fazla açıklama yapmadan orada bitmesine izin verdim.

Doğrulup ona tepeden tırnağa baktım. "Sevdim."

Önce smokinine, sonra da bana baktı. "Öyle mi?" Başımı salladım. "Kesinlikle."

Elimi tutuyor ve ayağa kalkmama yardım ediyor. "Şimdi senin sıran."

Bir esnemeyle onu soyunma odasına kadar takip ediyorum. İki kadın da oradaydı, sohbet ediyor ve telefonlarında bir şeylere bakıyorlardı. Benim tahminim? Greyson Monroe hakkında resim ve dedikodu arıyorlar.

Grey'in de aynı şeyi düşündüğü açık çünkü şöyle diyor: "Sorduğum için üzgünüm ama lütfen telefonlarınızı kapının yanındaki masaya taşıyabilir misiniz? Alanımıza girmelerine izin vermiyoruz." Patentli büyüleyici gülümsemesiyle bunu kabul ettiriyor ve her iki kadın da kaşlarını çatıyor ama itiraz etmek yerine söyleneni yapacak kadar akıllılar.

Bu arada Grey de elbise raflarını inceliyor. Bazıları kısa, bazıları uzun, bazıları payetlerle dolu, bazılarının altları kocaman, kabarık, bazıları ise şık ve seksi. Uzaktaki duvara yaslanıp onu izliyorum. Hangilerini denemek istediğimi biliyorum ama onun hangisini seçeceğini merak ediyorum.

İki farklı seçenekle geliyor. Biri tam etekli, straplez siyah bir büstiyer, diğeri ise binlerce minik kristale benzeyen katmanlarıyla neredeyse şeffaf görünen soluk pembe ve lavanta rengi bir denizkızı elbisesi. Dalgalı bir yakası ve kızlarımı içeride tutmak için sert kupları var ve bir sorun dışında şimdiye kadar gördüğüm en çarpıcı elbise.

"Buna asla sığamam," diyorum ona, başımı elbiseye doğru sallayarak. "Koca kış ve kalçalar, unutmama." Kelimelerin hafif olması gerekiyordu. Alaycı. Ama dilimin ucunda dönüp duruyor ve kulağa acı ve biraz da iğneleyici geliyor.

Bacchus'un koca kışını ve kalçalarını bir kenara itmek için elimden geleni yaptım ve çoğunlukla da başarılı oldum. Ancak beni sevmesi gereken bir adamdan kendim hakkında duyduğum şeyler acımasızcaydı ve açıkçası, düşündüğüm kadar iyi değilim.

Daha önce vücudum hakkında hiç bu kadar düşünmemiştim. On iki yaşına bastığım andan itibaren göğüslerim oldu, kalçalarım ve popom da benzer şekilde büyüdü. Egzersiz yapıyorum ve sağlıklı beslenmeye çalışıyorum ama yiyorum ve pişmanlık duymadan yiyorum. Bir tıp öğrencisi olarak bunu erkenden öğreniyorsunuz çünkü düzenli öğünler nadiren garanti ediliyor ve tehlikeli derecede yorucu çalışma saatleri ve talepleri boyunca devam etmek için yakıt ve enerjiye ihtiyacınız var.

Ayrıca, bir çocuk doktoru olarak, ergenlik çağındaki kızların ve bazen de erkeklerin kendilerine zihinsel ve fiziksel olarak işkence etmelerini izleyerek şişmanlığın ne kadar korkunç derecede zehirli ve yıkıcı bir kelime olduğunu öğreniyorsunuz.

Grey hiç de öyle düşünmüyor. Gözlerinde bir bakış var ama daha öncekine hiç benzemiyor. Bu başka bir şey ve tam olarak adlandıramıyorum. Tek bildiğim beni gerdiği.

"Benim için denemeni istediğim şey bu."

Gülümsüyor ama gözlerine ulaşmıyor. Kolunu belime doluyor ve beni kendine doğru çekiyor. Eğilerek yanağımdan, çenemden, boynumdan geçip omzuma ulaşıyor ve omzumla boynum arasındaki çukura bir öpücük ve ardından keskin bir ısırık konduruyor. Sonra beni bırakıyor, elbiseyi bana veriyor ve odadan çıkıp gidiyor. Fark etmediğim nefesimi dışarı üfledim.

tutuyordu. Havada bir sis gibi asılı duran gerilim neredeyse katlanılamayacak kadar fazla.

Tek bildiğim başarısız şakamın ona bir şey yaptığı.

Sanırım hayatımda ilk kez Greyson Monroe'yu kızgın gördüm.

Elbiseyi boy aynasının yanına asıyorum ve bornozumun düğümünü çözüyorum. Altım çıplaktı. Sırılsıklam olmuştum ve bu iki kadın buradaydı, bu yüzden soyundum ve sadece bunu giydim. İyi ki de öyle yapmışım çünkü bu elbiseye sütyen ya da iç çamaşırı bile sığmazdı. Aynada çıplak halime bakıyorum ve kendime çok kızıyorum. Neden bir adamın, Bacchus gibi bir adamın bana bunu yapmasına izin verdim?

Kendime verdiğim değeri sorgulamama izin vermek için mi?

Silkelenerek, parmaklarımı suda boğulmuş saçlarımda gezdiriyorum ve sonra narin elbiseyi askıdan indiriyorum. Aurelia'yı bir daha gördüğümde ona ne kadar inanılmaz yetenekli olduğunu söyleyeceğim. Hiç böyle bir elbise görmemiştim.

İçine giriyorum, beni ikinci bir deri gibi saran ince sateni vücudumda kaydırıyorum. Minik kristaller ışığı yakalıyor ve aynadan yansıyarak her şeyin ışıldamasını sağlıyor. Her bir dar omzuma ilmek atıyorum ve sonra fermuara uzanıyorum. Göğüs kısmı göğüs kafesimin altına kadar iniyor, göğüs dekoltesi kabarıyor ve her bir göğsümü sıkıca sarıyor.

Fermuar yavaşça yukarı kalkıyor, açılıp ve evet, kumaş kırım ve kalçalarım boyunca gerilirken sıkı. İç çekiyorum, dönüyorum, ama sonra bir şey bakışlarımı yakalıyor ve soyunma odasının girişinde duran Grey'e takılıyorum. Küçük alanı geçiyor, parmakları anında fermuara kilitleniyor ve ben de bırakıyorum, bunu benim için bitirmesine izin veriyorum.

Başparmağının tırnağı omurgamı sıyrarak yukarı kaydırıyor, kapüşonlu gözleri aynada benimkilere şehvetle bakıyor.

Kan kulaklarıma hücum ediyor, onun kasıtlı dokunuşuyla içim titriyor ve bundan başka bir şeye odaklanmam ya da düşünmem imkânsız hale geliyor. Tenimde elektrik akımı gibi kıvılcımlar çakıyor ve duyularımı karıştırıyor. Smokinini çıkarıp koyu renk bir kot pantolon ve yeşil bir tişört giymiş.

Elbisenin fermuarını sonuna kadar çektikten sonra geri çekilmesini bekliyorum ama onun yerine ağzı ensemle buluşuyor ve ağzı açık öpücükler, emişler ve dil darbeleriyle enseme okşamaya başlıyor. Titriyorum ve soluğum kesiliyor, aynaya doğru sarsılıyorum.

"Ne yapıyorsun?" Ellerim aynanın iki yanındaki duvara yapıştı, ne yapacağımı bilemiyordum.

"Sana bir şey göstereceğim," diyor, sesi içinden geçen öfke, hayal kırıklığı ve arzuyla sertleşiyor. Boynumun uzunluğuna ve sırtımın üst kısmına saldırmaya devam ediyor. Omuzlarımın eğimlerine. Onu henüz durdurmadım ve durdurmam gerektiğini biliyorum ama gözlerim kendi istekleriyle kapanıyor. Ve başım otomatik olarak yana yatarak ona daha iyi erişim sağlıyor.

Bir inilti kaçıyor ve ardından dişlerim dudağımı sıkarak diğer seslerin özgürlüğünü kısıtlıyor.

"Bu gece giyeceğin elbise bu. Benim için."

Elleri içeri giriyor, kaburgalarımı iki yandan kavırıyor, parmaklarının uçları elbisenin içinden göğüslerimin yanlarını yakalıyor ve sonra kalçalarımın dış kıvrımına ulaşana kadar aşağı, aşağı eğiliyor. Her iki elinde birer tane olmak üzere kalçalarımı kavrayıp sıkana kadar devam ediyor.

"Bu. Bu. Lanet. Lezzetli."

Sesim kesiliyor ve gözlerim hızla açılıyor. "Gri-"

Arka tarafıma doğru itiyor, böylece onun her sert santimini hissetmek zorunda kalıyorum. Ağzı kulağıma kadar geliyor ve gözleri yansımada benimkileri delip geçiyor. "Benden şüphe et, Güz Kızı. Sana meydan okuyorum. Bana vücudunun ne kadar ateşli olduğunu görünce delicesine sertleşmediğimi söyle."

Elleri kıcımlı yağurmaya başlarken boynumu yalamaya, öpmeye ve emmeye devam ediyor. İnliyorum, gözlerim tekrar kapanıyor, başım omzuna doğru düşüyor.

Buna bayıldım.

Bunu hep sevmişimdir. Onun ilgisini. Ağzıyla tenimi okşaması.

Elleri bana nasıl dokunuyor, tam olarak nasıl yapacağını biliyor.

İşte bu yüzden ona karşı koymak imkansızdı. Kurallarımın neden şart olduğu.

Evet, kalbim, o kötü organ beni korkutuyor. Ama bundan daha fazlası da var.

İşte bu.

Greyson Monroe'nun beni çıldırtmak gibi bir huyu var. Tehlikeden başka bir şey olmayan bir pervasızlıkla onu arzulamama neden oluyor.

"Daha önce söylediklerimde ciddi değildim."

Kıçıma sert bir çimdik. "Ama sen yaptın. İsteyerek yapmadın. Bunu biliyorum. Sen böyle biri değilsin, biliyorum. O piç aklını zehirledi. O yüzden şunu açıklığa kavuşturayım. Onun tombul ya da şişman olması benim için çok lezzetli. Benim *cennetim*." Dilinin ucuyla boynumda bir iz yalıyor, sonra **ü z e r i n e** soğuk hava üfleyerek beni titretiyor. "Her santimin

Benim için karşı konulmaz derecede mükemmel. *Hiç* kimseden senden etkilendiğim kadar etkilenmemiştim." Tekrar içime girdi. "Bana buna inanmadığını söyle."

"Seviyorum." Bu bir inlemenin arka ucundaki bir iç çekiş ve yardım edemiyorum ama ellerinden birini kavramak için uzanıyorum. Bir yutkunma ve zihinsel bir siktir et - zaten buraya kadar geldik - onu alıyorum, göbeğim boyunca kaydırıyorum ve sonra bir göğsümü kavrayana kadar yukarı kaldırıyorum.

İnliyor, sanki kendini durduramıyormuş gibi tekrar bana doğru itiyor. Bu beni kıvrandırıyor, boş çekirdeğim kasılıyor.

"Sana o kadar takıntılıyım ki," diye kulağıma nefes veriyor. "Bunu saklamaya çalışıyordum. Sana zaman tanımaya çalışıyorum. Sen durumunu kabullenirken iyi adam olmaya çalışıyorum. Ama ben seni *istiyorum* Fallon Lark. Sana *ihtiyacım var*. Ağzıma, parmaklarıma ya da sikime boşaldığında gözlerinin nasıl parladığını çok uzun zamandır görmemişim."

Çenemin kenarını ısıyor, eli göğsümde çalışıyor, elbisenin ince kumaşının arasından sert meme ucumla oynuyor, diğeri kıkırmı sıkıca tutuyor. Tüm bu süre boyunca aynada onu izliyorum, bu adamın bana verdiği görsel ve fiziksel uyarıma çaresizce ve ahlaksızca kapılmış bir röntgenci.

Onun her vahşi, hınzır santiminin beni tüketmesini istiyorum. Aletinin her mükemmel vuruşunu istiyorum. Ama...

"Greyson, yapmamalıyız-"

Kulak mememin yumuşak etini ısıyor ve sözlerimi kesiyor. "Durmamı mı istiyorsun? Gerçekten olmasını istediğin şey bu mu yoksa kendine yapman gerektiğini söylediğin saçmalıklardan daha fazlası mı?"

"Ben... Ben... Bilmiyorum." Yutkunuyorum, gözlerim aynada onunkilere takılıyor. "Ne istediğimi, ne yapmam ya da yapmamam gerektiğini bilmiyorum. İşte bu yüzden kurallara ihtiyacım vardı. Her şey bir anda hem dağılıyor hem de bir araya geliyor ve o kadar hızlı ki başım dönüyor."

"Anladım." Eli elbisemin uzun V kısmına kayıyor, memelerimin arasındaki deride bir aşağı bir yukarı gıdıklanıyor. "Anlıyorum. Peki bu nasıl? Seni becermeyeceğim. Bana kuralının bu olduğunu söyledin ve ben de buna sadık kalacağım. Ama boşalana kadar seni parmaklayabilirim. Vücuduna dokunabilirim ve sikimi içine sokmadan seninle ilgili aklımdan çıkaramadığım her şeyi sana gösterebilirim. Geçmeme izin verilmeyen çizgileri geçmeyeceğim. Bana yalvarana kadar olmaz. İçinde sikim olmadan amının nasıl hissettiğine bir saniye daha dayanamayana kadar olmaz."

Ellerim duvarı, camı tırmalıyor, gözlerim sıkı sıkı tutuyor ve ben... Bilmiyorum. Ne istediğimi ya da ne istemediğimi bilmiyorum. Sadece hissediyorum ve bu çok iyi hissettiriyor ve ben...

"Lanet olası göğüslerin, Fall. Bu şeylerin ne kadar muhteşem olduğunu bile anlayamıyorum ve onları çok uzun zamandır görmemiştim."

"Oh Tanrım!" Elini kumaşın altından kaydırıp, göğsümü yuvarlayıp, çimdikleyip, yoğurup oynarken sesim bir törpüyle havaya karışıyor.

"Hayır. Tanrı değil. Söyle. Söylemeni istediğim şeyi söyle." "Grey." Ağzımdan kaçtı ve şu anda umurumda bile değil.

Boynuma doğru sırtıyor. "İşte bu kadar. Bununla iyi misin? Sana dokunmam ve seni boşaltmam? Senin şartlarınla. Bunların hepsi. Kontrol sende Fall. Ben değil."

"Kontrolünü seviyorum," diye itiraf ediyorum ve bu itiraf benim bir parçamın kilidini açan bir gerçek. Göğsüme yakın tuttuğum ve herkesten sakladığım bir parça.

Daha fazla açık ağız öpücüğü, bunlar çenemde. "Biliyorum ama kafa karışıklığı olmaması için senin için sorun olmadığını bilmem gerek. Eğer durmamı istersen, dururum. Benimle her zaman güvendesin. Duracağım ve bir kez daha Gri ve Güz olacağız. Ama bunu istiyorsan, parmaklarımı amında, ağzımı boynunda ve ellerimi göğüslerinde istiyorsan, sadece benim için inle. Evet demene bile gerek yok, sadece inle ya da adımı tekrar söyle ve hepsi senin olsun."

Bunun olmasına izin verebilirim. Bu ona kalbimi vermem gerektiği anlamına gelmiyor. Bedenimi almaktan bahsediyor, benden başka bir şey değil. Bu şartlarda oynayabilirim. Bu onunla ilk kez olmayacak.

Gözlerimi kapatıyorum. "Greyson."

Kalbimin bir sonraki atışında, elbisenin askılarını omuzlarımdan koparıyor, malzeme ipeksi dalgalar halinde oturduğu belime doğru yuvarlanıyor. Gözlerim fal taşı gibi açılıyor, yüzüm cama birkaç santim yaklaşıyor ve beni belden yukarıma kadar içine alırken yüzündeki aç bakışla büyülenmiş gibi bakıyorum.

Buruşuk meme uçlarıma bakarken vücudumu bir ürperti kaplıyor, elleri yukarı kalkıyor ve avuçlarını meme uçlarıma sürtüyor. Acı ve mutluluk. Elleri göğüslerimde olmadan, daha fazla baskı olmadan sadece o küçük temas noktası. Ağırlaşıyor, şişiyor ve ihtiyaç duyuyorlar.

"Seni boşaltmamı mı istiyorsun?" Karanlık bakışları aynada beni yakalıyor.

"Evet," diye yalvarıyorum utanmadan. "Lütfen Grey. Lanet olası yıldızları görene kadar boşalmamı sağla. Umurumda değil. Belki de yapmalıyım ama yapmıyorum. Bunu o kadar çok istiyorum ki. Bana dokunduğunda çok iyi hissediyorum."

"Onu kızdıracağım. Yavaş yavaş. Sen o kadar gerilene kadar acele etmeyeceğim, ben nabzını hızlandırıp amını ıslatırken tek yapabildiğin ağır bir nefesle adımın haykırmak olacak."

"Çok ıslandım." ıslandım. Çıplak kalçalarımın sızdığını hissedebiliyorum. Şeytani bir sırıtış. "Ne kadar olduğunu öğrenmek üzereyim ve sonra seni daha da ıslatacağım."

Evet.

Elbisemin arkasının yavaşça bacaklarımdan yukarı kaydığını hissettiğimde göğsümdeki titreme başımı döndürüyor. Eli eteğimin altına giriyor ve sonra uyluklarımdan üzerinde, iç uyluğuma ulaşana ve uyarılmışlığımın kanıtını hissedene kadar yukarı ve yukarı kayıyor. İnliyor, göğsünden çıkan bir gümbürtü sırtıma doğru titreşiyor.

Beni öpmeye devam ederken kulağıma "İşte benim kızım," diye fısıldıyor. "Gözlerini benden ayırma, bebeğim."

Bana böyle bakarken başka tarafa bakmak imkansız. Göğüslerimle oynamasını ve boynumla ziyafet çekmesini izleyebiliyorken değil. Parmaklarını sırlıslıkla etlerimin arasında hissederken, giriş yerimde daireler çizmeye başladığında değil.

O da benim gibi titriyor ve elini göğsümün üzerine koyuyorum, ikimiz de bana dokunurken parmaklarımızı birleştiriyoruz.

"Bu çok ateşli." Ağzı omzum boyunca aşağıya doğru inmeye devam ediyor.

Parmağı içime dalmadan etrafımda dönmeye devam ederken, acımasız ve o kadar zevkli ki ayak parmaklarım halıya doğru kıvrılıyor. O bunu yaparken ayakta durmanın imkansız olacağını şimdiden söyleyebilirim, ama bana bunu yaparken yüzünün bir saniyesini bile kaçırmamın imkanı yok. İsteği muhteşem yüz hatlarının her birine kazınmış. Aklımı başımdan alıyor, bana fiziksel olarak yapabileceği her şeyden çok daha fazla.

Vücudunun sıcaklığı, sanki beni becerme ihtiyacı kontrolünün ötesindeymiş gibi sert horozunun kıcıma sabırsızca muhtaç itişleri, göğsümdeki ellerimizin dokunuşu ve beni keşfeden parmakları beni nefes nefese bıraktı ve inledi ve zaten yarı yolda. Bu çok yakın. Bu şiddetli, sınırsız bir göz teması. Bu seksi, edepsiz ve o kadar samimi ki bunu ondan başka biriyle yaptığımı hayal bile edemiyorum.

Sonunda parmağı içime kayıyor ve ben öne doğru eğiliyorum, elim camı çiziyor.

Aklıma ürkütücü bir düşünce geldi. "Grey, o kadınlar nerede?"

"Bu elbiseyi denemen için seni burada bıraktığım anda onlardan kurtuldum. Karımın adımı haykırdığını benden başka kimse duyamaz."

Nefes nefese bir kahkaha. "Size Bay Grant dememi ister misiniz?" "Tabii ki hayır."

Gülümsüyorum ama parmağı klitorisimi ovmaya başladığında dudaklarım ağır bir iniltiye dönüştüğünde anında düşüyor. Ben onun eline karşı sallanıyorum, o da benim kıcıma karşı sallanıyor ve söylediği gibi onun siki için yalvarmaktan yarım vuruş uzaktayım. Boş çekirdeğim kasılıyor ve sızlanıyorum.

"Ne oldu, Güz Kızı? Neye ihtiyacın var? Bu amcığın ne istediğini söyle bana."

"Daha fazla. Daha fazlasına ihtiyacım var."

"Göğsünü avuçla, Fallon. Ben seninle ilgilenirken sen de bana nasıl sevdiğini göster."

Eli benimkinin altından kayıyor ve sonra diğer eli parıltılı kumaşın altına girerken elbisem yukarı fırlıyor. Şimdi iki eli de elbisenin altında ve hiç uyarmadan iki parmağını birden içime sokuyor. Bunun ne kadar enfes olduğunu haykırıyorum. Lanet olsun, sadece parmakları ama diğer eli klitorisimi okşuyor ve gözleri beni yutuyor...

Beni bu şekilde sikiyor, ilk başta yavaşça ama ivme kazanarak. O benimle oynamaya devam ederken ben de kendimle oynamaya devam ediyorum. İçime ve dışıma pompalıyor, daireler çiziyor, beni daha da yukarı kaldırıyor. Bacaklarım titriyor ve ellerimi aynanın her iki yanındaki duvara bastırırken desteğe ihtiyaç duyarak göğsümü bırakıyorum. Alnım cama düşüyor ve gözlerimi açık tutmak artık mümkün değil.

"Çok yakınsın. Hissedebiliyorum."

"Mmmm."

"Sana hiç çığlık attırdı mı?"

Gözlerim sıkıştı. "Hayır."

"Benim için çığlık atmak üzeresin."

Bununla birlikte duruşunu değiştiriyor, bileğini açıyor ve parmaklarını kıvırıyor. "Siktir!" Beni ciddi bir şekilde ovmaya başladığında başım geriye doğru uçuyor.

hem dışarıdan hem de içeriden büyümlü bir yer. Çok fazla. Neredeyse çok fazla. Ağzı omzumda ve bir şeyler mırıldanıyor.

bana. Anlam vermekte zorlandığım ama yine de klitorisimi titretmeyi ve amımı sıkmayı başaran şeyler.

Sıcaklık damarlarıma yayılıyor, içimden patlayıp dışarı fırlayana kadar biriken ve biriken ve biriken karıncalanma ısısı. Onun adı. Tanrı'nın. Duvara tutunurken ikisini de haykırıyorum, spazm geçiriyorum ve o kadar sert boşalıyorum ki gözlerimin arkasında ışık titreşimleri oluşuyor.

Beni çalıştırmaya devam ediyor, kemiksiz bir doku olana, kaslarım tükenene ve yüzümde aptal bir sırıtış olana kadar beni beceriyor. Aynaya tamamen yaslanırken şaşkın bir kahkaha atıyorum.

En son ne zaman böyle gelmiştim?

Parmakları elbisemin altından kayıyor ve gözlerim tam zamanında açılarak orgazmımın kanıtlarını yalayarak temizlemesini izliyorum.

"Sen kirlisin."

"Evet, hanımefendi, öyleyim." İkimiz de birbirimize aptalca gülümsüyoruz, ama sonra beni yakalıyor ve etrafında döndürüyor, beni göğsüne çekip tutarken elbisemi ayarlama zahmetine bile girmiyor. "İyi misin?"

"Ben iyiyim. Sen iyi misin?" Başımı eğip ona bakıyorum.

"İyiyim."

Eğiliyor ve sanırım beni öpecek ve sonra her şey yeniden başlayacak. Ya da devam edecek. Ya da büyüyecek. Ama bunun yerine, dudakları burnumun ucuna konuyor ve sonra alnıma doğru ilerliyor, orada bastırıyorlar. Bana karşı sert ve ağır nefes alıyor, kafasında her ne oluyorsa onunla savaşıyor.

"Senin için bir şey yaptım," diye fısıldıyor bana doğru. "Biliyorum. Hâlâ bunun etkisindeyim."

Sırıttıyor, hafifçe kıkırdıyor ve beni tekrar öpüyor. "Hayır, bebeğim. Başka bir şey. Sana tam bir spa günü ayarladım. Masaj, yüz bakımı, tırnaklar, ayak parmakları, saç, makyaj, her şey. Ne istersen sana verecekler."

Kalbim küt küt atıyor. "Neden?"

Eli yüzümü kavriyor. "Çünkü şımartılmak için bir güne ihtiyacın var. Bunu hak ediyorsun ve ben de istedim. İşte bu yüzden. Yapmak istediğim bazı işler var, kafamda dışarı çıkarmam gereken kelimeler var ve sonra seni bu akşam yemekte göreceğim. Birlikte yeriz ve sonra belki de caddenin karşısındaki büyük kumarhaneye gideriz, çünkü tamamen süslenmiş olacağız."

Ona göz kırpmıyorum. Değişime. Başka biri için fark edilemezdi ama onu tanıyorum ve bunu görüyorum. Sadece ne olduğunu ya da ne anlama geldiğini çözemiyorum.

"Pekâlâ. Sizi yalnız bırakayım."
Başparmağı yanağını okşuyor. "Ya Güz?"

"Evet?"

"Aklının bunu fazla düşünmesine izin verme.

Tamam mı?" Kaşlarımı çatma isteğimle savaşıyorum. "Tamam."

Dönüp beni terk ediyor ve kendimi fazla düşünmemeye zorlasam da bedenim yine de tepki veriyor, bitkin ve soluk soluğa.

Bunu fazla düşünme Fallon. Olan oldu, başka bir şey değil. Bunu biliyordun. Bununla bir sorunun olmadığını söylemiştin.

Ve öyleyim. Biz hep böyleydik, bu yüzden birdenbire farklı hissetmem için bir neden yok. Ayrıca, aramızda daha fazla bir şey olmasını *istediğimden* değil.

Aklım bunu biliyor. Şimdi tek yapmam gereken kalbimi de aynı şeyi yapmaya zorlamak.

I oradan çıkmak zorundaydım. Onu sevdiğimi söylememe kıl payı kalmıştı ve hazır olmadığını biliyordum. Onu istediğimi söyleyebilirdim. Ona takıntılı olduğumu söyleyebilirdim. Ama aşık olmak?

Çok erken.

Ona dokunmama izin vermesi bile başlı başına bir mucizeydi.

Ama kendimi durduramadım. Çok heyecanlanmıştım. Ya gidecektim Onu boşaltır, dizlerimin üzerine yatırır ve kışına kırmızı bir şaplak atarım ya da bir uçağa atlar, o orospu çocuğu eski sevgilisini bulur ve onu çıplak ellerimle öldürürüm. Çok sık sinirlenmem. Aslında beni sinirlendirmek için çok şey gerekir. Tipik olarak yumruklarla yuvarlanan bir adamım - çocukluğumu pislik babamla nasıl hayatta kaldım. Ama Buttass'ın sözlerinin ona ne yaptığını görebiliyordum ve bu beni çılgına çevirdi.

Tüm kadınlar güzeldir ama Fallon bir sanat eseridir ve bundan bir an bile şüphe duyması... hayır. İyi değil ve hoş değil.

Ama bundan daha fazlası var. Bunca zamanı, bunca yılı benimle değil de onunla geçirmiş olması. Bunun yarattığı hayal kırıklığı dağılmak yerine büyüyor, çünkü hala ona sahip olamıyorum. O benim değil, ama daha da kötüsü, benim olmak istemiyor.

Beni bir balık gibi yiyip bitiren de bu.

Burada onunla yaptığım her şeyi sorgulamama neden olan da bu.

Benimle ilgili bu kadar direnç gösterdiği şey ne? Neden beni hayatından çıkarmak zorunda hissetti ve neden her zaman çekip gidiyor? Neden hala bize bu kadar karşı ve beni geride tutmak için kurallar yaratmak zorunda?

Nasıl bilmez? Bunca yıldan sonra, onun için nasıl yandığımı nasıl bilemez? Seviştik ama bana asla kalbini vermedi. Konuştuk ama bana ruhunu hiç vermedi.

Bıktım artık.

Ve zaman benim tarafımda değil. Zaman akıp gidiyor ve kum taneleri gibi parmaklarımın arasından akıp gidiyor. Onunla bir haftadan az bir zamanım kaldı ve biliyorum ki festivalin son günü gelip de o eve döndüğünde benim için her şey bitmiş olacak. Onunla olan şansım bitecek.

Kendimi ömür boyu sürecek bir kalp kırıklığına mı hazırlıyorum, yoksa her zaman istediğim tek şeye doğru mu ilerliyorum? Bilemiyorum. Ama bildiğim birkaç şey var... Bir, kurallara uyma konusunda hiçbir zaman iyi olmadım. İki, ona dokunmamı sorun etmedi ve üç, her zaman görüldüğüm kadar iyi değilim.

Ben onu soyunma odasında bıraktıktan kısa bir süre sonra Fallon spaya indi. İşte o zaman hemen oradan fırladım, gitarımı ve telefonumu kaptığım gibi dışarıya, ana salona çıktım. Fall Girl'ü o elbisenin içinde gördüğüm anda, daha tatlı amına dokunmadan önce bile, kafamda kelimeler uçuşuyordu. Koordinasyonsuzdular. Dalgalıydılar. Ama Tanrı'ya şükür, oradaydılar.

Tüm öğleden sonrayı akşamın erken saatlerine kadar burada çalarak, yazarak ve bir şeyler üzerinde çalışarak geçiriyorum ve akşam yemeği için hazırlanmaya gittiğimde kendimi çok iyi hissettiğim sağlam bir şarkım var. Umarım bu benim yazar tikanıklığı diyarından uzaklaşıp bu albümün canına okuyarak yazma diyarına geri dönmem için bir sıçrama noktası olur.

Ama tam duştan çıkıp telefonumu kontrol ederken Fall'dan bir mesaj görüyorum.

Güz Kızı: Planlar değişti. Hazır olduğunda benimle caddenin karşısındaki kumarhanede buluş.

Parmağımı alt dudağımda gezdirip gülümsüyorum.

Yakında görüşürüz.

Bu konuyu kapattım ve smokinimi giydim. Monroe kazılarında bir selfie çekip çocuklara gönderiyorum ve sonra dışarı çıkıyorum, özel asansöre biniyorum ve otelden çıkarken başımı eğiyorum. Altın cephesi, yeşil kubbeli çatısı ve eski dünya mimarisiyle Grand Casino, Nisan ayında bir Pazartesi gecesi için şaşırtıcı derecede kalabalık. Pahalı arabalar ön tarafta sıralanıyor ve insanlar benimkine benzer elbiseler ve smokinler giyerek içeri giriyor.

İçeride masa oyunları ve ruletin bulunduğu ana casino katına doğru ilerliyorum. Süslü tavan ve kristal avizelerin ışıltısı sıcak ve zarif bir hava veriyor, cidden hoşuma gidiyor ama elim boş dönüyorum. Fallon'u bulamadım. Kumarhane katının hemen dışındaki James Bond filmlerinden fırlamış gibi görünen salona gittiğimde nefesimi kesen ve kalbimin durmasına neden olan bir görüntü görüyorum, ancak her ikisi de anında çift zamanlı olarak yeniden başlıyor.

Fallon sırtı kısmen bana dönük oturmuş, kirli bir martini olduğunu tahmin ettiğim bir şey yudumluyor. Omuzlarına kadar uzanan siyah saçları dağınık bir şekilde başının arkasında toplanmış ve birkaç tutamı yüzünü çevreliyor. Benim seçtiğim elbiseyi giyiyor, şeffaf lavanta kumaşının üzerindeki boncuklar kaymaktaşı teninde parlıyor ve gece gökyüzündeki bir ateşböceği gibi ışıldamasını sağlıyor.

Henüz dikkatini çekmek istemediğim için kör noktasında kalarak yoluma devam ediyorum. Yüzü ışıltılarla tozlanmış, uzun, kalın siyah kirpikleri yanaklarını dalgalandırırken parlak pembe dudakları içkisinden bir yudum daha alıyor ve sonra bardağı bırakırken saatini kontrol ediyor.

Sevgilim beni bekliyor ve hayal kırıklığına uğratmayacağım.

Arkasından geldim, ağzım kulağına doğru eğildi. "Monroe. Greyson Monroe."

Menekşe rengi gözleri benimkilerle buluştuğunda nefesi kesiliyor ve sandalyesinde dönüyor. "Bolca. Vagine Aplenty."

Eğiliyorum ve dudaklarının köşesini öpüyorum, arkadaşça bir dokunuştan daha fazlası olduğunu anlaması için oyalanıyorum. "Adın kadar lezzetli." Bakışlarım cildinin inanılmaz derecede görünen her santimini, elbisesinin altında zar zor bastırılan her kıvrımı ve kabarıklığı dolaşırken yanındaki kraliyet mavisini tabureye oturuyorum. "Göz kamaştırıcısınız Bayan Aplenty. Şimdiye kadar gördüğüm en güzel kadınsınız. Size bir içki ısmarlayabilir miyim?"

Parmağı neredeyse bitmek üzere olan kokteylinin ağzını kapatıyor. "Bu bir votka martini.

Çalkalanmış, karıştırılmamış. Ve kirli."

Kahretsin bu kadın beni sertleştiriyor ve bu smokin pek bir şey saklamıyor. "Tam istediğim gibi," diye ikimize emrediyorum ve dizlerim onun çapraz bacaklarının iki yanında olacak şekilde pozisyonumu değiştiriyorum. "Planlardaki bu değişiklik neden?"

"Zaten normal bir restoran için fazla şık olduğumdan burada bir şeyler atıştırabiliriz diye düşündüm. O zaman biraz kumar oynamak eğlenceli olabilir."

"Beğendim. Bir şeyler sipariş edelim mi?" Elim dizine düşüyor,

parmağım iç kısmında elbisesinin üzerinde geziniyor.

Elini kalçasına koyarak benim yükselişimi durduruyor. "Gitmeliyiz, ama o zaman düşük bir profil ve biraz mesafe tutmamız gerektiğini düşünüyorum. Burası ünlüler ve selfie çeken fenomenlerle kaynıyor. Siz gelmeden önce burada oturduğum otuz dakika içinde her ikisinden de bolca gördüm. Ben Boston dışında pek tanınan biri değilim ama siz öylesiniz."

Lanet olsun. O haklı. Onunla birlikte olmaya kendimi o kadar kaptırıyorum ki diğer her şeyi unutuyorum.

Elimi çekip arkama yaslanıyorum. "Tamam. Hızlıca bir yemek yiyelim ve sonra ayrılalım."

"Mükemmel."

Bir saat sonra barda yan yana yemek yedikten sonra ana kumarhane katına doğru yürüyoruz. Elim sırtının çıplak tenini sıyrıyor ve yanından geçip Texas Hold'em masalarına doğru ilerlerken ona göz kırpyorum. Güz Kızı bana karşılık olarak sırtıyor ve sonra rulete yöneliyor.

Bu gece daha rahat. Kafası daha az dolu. Ona dokunmama izin veriyor ve o da bana karşılık veriyor. Bugün onu boşaltmama izin verdi ve sonrasında benden uzaklaşmadı. Bunun benim için fiziksel olmaktan çok daha fazlası olduğunu bilmesi gerekiyor.

Sadece ona söylemek için doğru zamanı ve yolu bulmalıyım.

"Pas" diyorum krupiyeye, zavallı elimi keçenin üzerine koyup koltuğuma geri oturuyorum. Oyun devam ediyor ve ben kafamı kaldırıp etrafa bakıyorum ve Fallon'u anında yeni bir rulet masasında buluyorum. Bahislerini koyarken başka bir kadınla sohbet ediyordu. Telefonların masaya girmesine izin verilmiyor, bu yüzden koltuğumda dönüp telefonumu çıkarıyorum ve masadan tamamen uzaklaştığıma emin oluyorum.

Ben: Eğleniyor musun?

Telefonunun çantasında titrediğini hissediyor ve onu ararken masadan bir adım geri çekiliyor. Benden geldiğini görünce gülümsüyor ve başını kaldırıp beni bulana kadar bir süre etrafına bakınıyor. Telefonuna dönerken dişleri dudağına gömülüyor.

Evet. Sıra bende. Sen?

Ben: Aynı. Bahis 12, 23 ve 18 benim için.

Güz Kızı: Neden bu sayılar?

Ben: On iki ve yirmi üç benim ve Zax'ın, on sekiz de Suzie'nin doğum günleri.

Tamamdır.

Keşke yanımdaki masada otursaydın.

Nedenmiş o?

Ben: Çünkü öyle olsaydın, elimi elbisenin altına sokar ve iç bacaklarının derisiyle oynardım. Yüzün kızarırdı ve oyuna konsantre olmaya çalışırken bunun sana yaptıklarını görmezden gelmeye çalışırdın, ama bunun seni ne kadar ıslattığını durduramazdın.

Yanakları anında kızarıyor ve gözleri benimkilere dikiliyor, ifadesi aynı derecede şok olmuş ve tahrik olmuş.

Ben: O seksi elbisenin altında hiçbir şey giymediğini bildiğim için bütün gece ne kadar zorlandığımı tahmin bile edemezsin. Bana bir içki daha getirmen için sana yalvarasım var, sırf o içkiyle bana doğru yürüyüşünü izleyebilmek için. Yaklaştığında tenini koklamak ve senden aldığımda eline dokunmak.

Mesajımı okumasını izliyorum. Dişlerinin dolgun pembe dudağını yakalayışını izliyorum. Cevap verip vermemekle ve ne söyleyeceğiyle savaşmasını izliyorum. Ama sonra biri kazanıp onu uzaklaştırınca masadan alkış sesleri yükseliyor. Telefonunu çantasına geri koyuyor, beni görmezden geliyor ama mesajım açıktı ve alınmıştı.

Telefonumu bir kenara bırakıp masama dönüyorum ve Fall da aynısını yaparken birkaç tur daha oynuyorum. Tam bir elde bahisler kızıışırken, ben tamamen masaya ve diğer oyunculara odaklanmışken, en uçtaki İngiliz adam küfrediyor.

"Lanet olsun," diye tıslıyor. Elinden bahsettiğini düşünerek onu görmezden geliyorum, ta ki o "Şu büyüleyici yaratığa bak. Eğer bu masadaki herhangi biriyle değilse, o benim."

Herkesle birlikte ben de başımı kaldırıp bakıyorum ve anında koltuğuma geri düşüyorum, oyun unutuluyor. Fallon bir elinde martini, diğerinde bir kadeh şampanya tutuyor ve bana doğru yürürken gözlerini benden ayırmıyor.

Ağzım kuruyor. Aletim çelik bir boruya dönüşüyor. Kalbim küt küt atıyor.

Masadaki tüm erkekler konuşmaya başlıyor, sadece yarı yarıya dinlediğim yorumlar birbiri ardına geliyor. Kıskanmıyorum bile ya da kafatası kırma ihtiyacı hissetmiyorum çünkü bu kadının gözü sadece bende. Bana bir içki getiriyor çünkü beni ne kadar kızdırabileceğini görmek istiyor.

İçeri giriyor ve sandalyemin yanında duruyor. Baştan çıkarıcı bir ses tonuyla, "Yeniden doldurmak istersiniz diye düşündüm, Bay Grant," diyor.

"Teşekkür ederim, Bayan Grant." Parmaklarım bileğinin narin teniyle buluşuyor, martiniyi ondan alana kadar parmaklarında geziniyor. Bardağı yere bırakıyorum ama gitmesine izin vermiyorum. "Kalabilir ve bize katılabilirsin." Elimi yanımdaki boş sandalyeye doğru uzattım.

Bana siren gibi sırtıyor ve sonra eğilerek elbisesinin derin V'sinden göğüs dekoltesini görmemi sağlıyor ve ağzını kulağıma götürüyor. "Ama benim uzaklaşmamı izlemek daha eğlenceli değil mi?" Kulağıma doğru nefes alıyor ve sonra doğruldu ve başka bir bakış ya da kelime olmadan tam da bunu yaptı, beni ve masadaki diğer tüm erkekleri nefes nefese bıraktı.

Siktiğimin cadalozu. Lanet olası *benim*.

"Pas geçiyorum." Kartlarımı masaya fırlatıp paramı aldım ve peşinden koştum. Kolum beline dolanıyor ve bizi tuvaletlerin olduğu tarafa doğru yürütüyorum. Burada küçük bir salon var, muhtemelen bir zamanlar erkeklerin konyak içip iş yapmaları için kullanılıyordu. Salon boş, ışıklar kapalı ve onu içeri sokup, vücudumla sırtını duvara yaslayana kadar etrafında döndürüyorum.

Nefesi ağzından bir solukta çıkıyor. "Ne yapıyorsun?" "Bir saniye daha bekleyemezdim."

Bir anda onun üzerindeydim. Dudaklarım onunkilerle birleşiyor ve anında açılarak erişim talep ediyor. Dilim istila ediyor, korsanlık yapıyor ve yağmalıyor, hükmediyor ve kontrol ediyor, her zaman benim olması gerekeni alıyor. Benim ellerim yüzünü kavrarken onun elleri saçlarıma dolanıyor ve onu tam olarak istediğim gibi elde edene kadar başını eğiyor.

Onun ağzının cennet olduğunu unuttum. Öpücüklerinin tatlı, ilahi hazinesini. Dolgun dudaklarının benimkilere değme şeklini. Dilim onunkine masaj yaptığında her zaman boğazının arkasından çıkardığı küçük sesler. Tadının Fallon'a özgü olması beni açlıktan öldürüyor.

"Düş," diye fısıldıyorum ona karşı, alt dudağını ağzıma alıyor ve sonra dişlerimi dudağının etli kısmında gezdiriyorum. Geri çekiliyorum, böylece gözlerini bulabiliyorum, karanlık, sırlı ve çiğ olan o menekşe gözlerini. Benim

Alnı onun alnına düşüyor, parmak uçları çenemde ve göğsümde geziniyor.

"Ne yapıyoruz?" diye soruyor, önceki sorusunu yeniden ifade ederek.

"Her zaman yapmamız gereken her şeyi. Asla yapmamamız gereken her şeyi.

bir gece ya da rastgele ya da orada burada olabilirdi. Siktir, Fallon..." *Ben seninim.* "Seni çok istiyorum."

Başparmağım alt dudagından aşağı, çenesinin üzerinden, boğazının önünden ve göğsünün ortasından geçiyor.

"Söyle bana Güz Kızı. Sana sahip olabileceğimi söyle. Benim olduğumu ve sadece bu gece için olmadığını söyle. Sana ihtiyacım var ve bu asla bitmeyecek."

Susmak için kendimi zorluyorum. Çok fazla şey söyleyip onu korkutacağımdan korkuyorum.

Kontrol altında tutmak için mücadele ettiğim bir açlığın ittiği kan içime akıyor. Ona karşı hissettiklerim ve bunların üzerimdeki gücü beni her zaman korkutmuştur. Genel olarak duygular hiçbir zaman en sevdiğim metalar olmadı ve onları takas etmek ya da elime geçen her fırsatta vermek için elimden geleni yaptım. Çoğunlukla hiçbir zaman benim lehime olmadılar ve her zaman onları uzaklaştırmayı üzerlerinde durmaktan daha kolay buldum. Fallon'la bile, bu hayatta kalma yöntemi onun gidişini ve aradaki yokluğu atlatmamı sağladı.

Bu sefer farklı. Öyle olduğunu biliyorum.

Kendime isteyerek hissetme izni verdiğim tek şey o ve şimdi ona dokunmak, bunca yıldan sonra nihayet onu öpmek, ne kadar aç olduğumu fark ediyorum. Ona aç kalmışım. Onun sevgisine ve şefkatine aç kalmışım. Onunla birlikte olmayı hiç denemedim, her zaman beni reddedeceğini ve sahip olduğum küçük parçayı da kaybedeceğimi biliyordum.

Artık o benim ve onu bir daha kaybetmeyeceğim.

"Beni eve götürün, Bay Grant. Bayan olup olmadığımı bilmeyene kadar sık beni.

Grant, Fallon Lark, Fall Girl, hatta Vagine Aplenty."

Dudaklarına gülümsüyorum. Onun kendine güveni, yeni keşfettiği özgürlüğü, bana olan güveni, hepsi baş döndürücü, coşkulu, erotik bir kokteyl, tadına doyamıyorum.

"Senin için yapamayacağım hiçbir şey yok. İstersen sana vermeyeceğim hiçbir şey yok." Dünyam, kalbim, hepsi onun, yeter ki istesin.

Elini tutuyorum ve bizi oradan çıkarıp gecenin içine ve otelimize doğru götürüyorum. Ona benim tarafımdan sikilmenin ne kadar iyi hissettirdiğini hatırlatmak üzereyim.

M İlk zehirli özelliğiniz nedir? Kendimin en kötü kabusu olma eğilimim var. Spontaneyim. Her şeyi enine boyuna düşünmeden hareket ederim. Düşüncelerimi fazla filtrelemeden söylerim. İkinci zehirli özelliğim? Ben

Tipik olarak ilk zehirli özelliğimi önemsiyorum ve bazen bu durum başımı belaya sokuyor.

Fallon'a da bu şekilde ulaştım. Onun her mükemmel santimini yutmaya hazırım.

Bunun pek çok açıdan belaya yol açabileceğini kabul etsem de, umurumda değil.

Serin geceye doğru koşarken elim onun elini tutuyor. Ay dolunay gibi parlak ve karşıdan karşıya geçmek için yola ulaşmadan önce onu göğsümde döndürüyorum ve ağzını bir kez daha kendime çekiyorum. Ay ışığının elbisesinin üzerindeki kristallerde parıldaması onu bir peri gibi ruhani gösteriyor. Büyülü.

Dudaklarıma karşı mırıldanıyor, bana karşı titreşiyor, ayak parmaklarının üzerinde zıplıyor ve ensemdeki saçlarla oynuyor.

"Seni özledim," diye fısıldıyor içime ve göğsüm inanılmaz derecede sıkışıyor.

"Seni daha çok özledim." Ve Tanrım, hiç özlemedim. Onun her bir parçasını.

Elini tekrar tutuyorum, ikimiz de gülerek cadde boyunca koşuyoruz. Özel asansörümüze ulaşıyoruz ve kapılar kapanırken birbirimize saldırıyoruz. Onda meydana gelen ani değişimi, tüm değerli kurallarının nereye gittiğini anlamıyorum ama bunu sorgulayacak da değilim.

O burada benimle. İhtiyacım olan tek şey bu.

Onu asansör duvarına bastırırken, dilim onunla çarpışıyor, ellerim vücudunda kayarken, kavırken ve sıkarken açgözlü hissediyor, talep ediyor. Bir omuz askısını koparmaya başlıyorum, kolundan aşağı kaydırırken dudaklarım izi takip ediyor. Göğüslerinin üst kısmındaki kıvrım bana doğru bakıyor ve ben de onları yalayarak, ısırarak, yiyerek öldürmek için içeri giriyorum. Onu asansörde ifşa etmeyeceğim. Burada nasıl bir güvenlik var hiç bilmiyorum.

Kapılar açılır açılmaz anahtar kartımı elime alıyorum, ağzım onun üzerinde, o da benim üzerimde, bir saniye bile ayrılamıyoruz.

Sonunda başardım, onu kucağıma aldım ve kapıyı çarparak kapattıktan sonra ikimizi de kapının hemen yanındaki duvara iterek girişe doğru döndürdüm. Elbisesi omuzlarından yırtılıp bir kez daha kalçalarına düşüyor ama bu sefer yeterli değil. Neredeyse yetmedi.

Parmaklarım arkasında çalışıp elbisesinin fermuarını açarken ağzım bir meme ucuna yapışıyor. Ona ıplak ihtiyacım var. Her yerini görmeliyim. Sanırım bunu dile getirmiş olmalıyım çünkü bana yardım etmeye başlıyor, birleşen parmaklarımız elbisenin tamamı düşene kadar fermuarı aşağı indiriyor.

"Sonbahar-"

Nefesim kesiliyor ve geri çekiliyorum, mistik ışıltılar havuzu şimdi ayaklarının dibinde ve karşımda bu kadın duruyor. Bu lanet tanrıça. Çıplak, topuklu ayakkabılarıyla. Menekşe gözleri puslu ama benimkilere kilitlenmiş. Hayatımda hiç bu kadar sert olmamıştım. Bir kadını bu kadar arzulamanın mümkün olduğunu hiç bilmiyordum.

Dizlerimin üzerine çöküyorum, ona doğru ilerlerken gözlerim onunkilerde, kalçalarını ellerimle kavırıyor ve leğen kemiğini yüzüme doğru sürüklüyorum. Burnum amına gömölüyor, derin derin nefes alıyorum. Sarsılıyor, eli saçlarıma doğru uçuyor, sanki beni uzaklaştırmak mı yoksa daha yakına mı çekmek istediğinden emin değilmiş gibi köklerimden tutuyor.

"Greyson!"

"Fallon," diye ses tonuyla dalga geçiyorum, pürüzsüz tümseğini öperken gülümsüyorum, ona doğru sokuluyorum.

"Yani. Sen. Yapmak zorunda değilsin." Zor yutkundu. "Yap şunu."

Hay sikeyim. O orospu çocuğu ona ne yaptı? Tanıdığım Fallon ne zaman bunu yapsam çılgına dönerdi. Ona bakıyorum, başı arkada ve gözleri sımsıkı yumulmuş. Elim ayak bileğine düşüyor ve yukarı kayıyor, parmağım sıırıslıkam girişini bulana kadar tenini gıdıklıyor.

"Bana bak Fallon."

Sorgulanmayacak bir tonda, kasıtlı olarak tam adını kullanıyorum. Gözleri açılıyor, çenesi düşüyor ve isteksizce sabit bakışlarımla buluşuyor.

"Benim için ne kadar mükemmel olduğun hakkında bir fikrin var mı? Bu amcığı yeme fikri beni ne kadar sertleştiriyor?" Parmağım içeri itmeden açıklığının etrafında dönüyor. "Sayamayacağım kadar çok kez senin amını yeme anılarına 31 çektim. Hiçbir şey yapmak zorunda değilim. Seni yemek *istiyorum*. Seni tatmak, koklamak ve sikerken yüzüme boşalmanı istiyorum."

Gözleri cam gibi olur ve yaralı bir ses çıkarır. "O... o bunu hiç yapmadı. Hep şöyle derdi..." Ağır bir nefes. "Beni düşündürdü... ve ben..." Başını duvara doğru sallıyor, yüzü ıstırap ve inançsızlıkla kapanıyor. "Tanrım, Grey. Bunca zamandır ne yapıyordum ben? Bu kadar çok şey isterken neden bu kadar azıyla yetinmeme izin verdim?"

"Bir daha asla," diyorum ona, elimi karnının alt kısmında gezdirerek. "Sen artık o kadın değilsin Fall. Kendine bir bak. Sen doğanın baştan çıkarıcı bir gücüsün. Bana neler yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok. Sana yapmak için can attığım şeyler. Sana çok ihtiyacım var. Lütfen bebeğim, sana sahip olabileceğimi söyle. Bunu seninle yapabileceğimi söyle."

Yutkunuyor ve sonra başını sallıyor. "Evet. Lütfen, evet."

Bir an şaşkınlıkla bakıyorum. Çok uzun zaman olmuştu. Elim karnından yukarı kayıyor ve göğsünü yakalıyor ve bir sallayıp bir sıkıyorum. Sikimi sürerken zıplamalarını izlemek için sabırsızlanıyorum. Dizlerinden birini omzumun üzerinden kaydırırken, topuğu sırtımı tırmalarken ona bunu söylüyorum.

Hâlâ smokinimin içindeyim ama umurumda değil ve Fall şu anda fark etmiyor bile. Açıklığının etrafında tembel bir daire çiziyorum. Benim için ardına kadar açıldı ve her zaman çekingenlikle büyümüş bir kıza göre, şimdi benimleyken hiç çekingenliği yok.

Bu gezegendeki en seksi şey ve ben de ona bunu söylüyorum.

"Amin çok güzel." Gözlerim onunkilere kilitlenirken, girişini çınlatan parmağımı nihayet içine sokup çıkarıyorum. Dudakları sessiz bir iniltiyle aralanıyor, gözleri yarı açık ve sarhoş. Bacağı boynuma dolanmış ve amı tam ağzımın önündeyken, dilimin düz kısmıyla onu kıkından klitorisine kadar yalıyorum.

Zevk patlamaları tenini kızartırken ve kalçalarını yüzüme doğru sallamaya zorlarken bana karşı titriyor. Gözleri kapanıyor ve başı geriye kayıyor.

Duvara yaslanıyor ve bırakıyor. Tamamen teslim oluyor.

Sonunda.

Dişlerimi uyluğunun iç kısmında gezdiriyorum, teniyle alay ediyorum ve tüm kanı hemen altında durduğu için iz bırakmasını izliyorum.

Kıvrınmaya başlıyor, biraz sabırsız, çokça gıdıklanıyor, çünkü evet, beneklerini hatırlıyorum ve sonunda o gözler istediğim gibi kocaman açılıyor.

"İşte buradasın," diyorum, parmağımı tekrar içeri kaydırıp yukarı kaldırıyorum.

"Buradayım," diye cevap veriyor sessizce. Sonra bir gülümseme ve kendini küçümseyen küçük bir kahkaha ile beni öldürüyor. "Her şeyimle."

Sırıttıyorum. "Şimdi bana karşı utangaç olma. Bunun için çok geç." Kalçasını okşuyorum ve gözlerini tutuyorum. "Çok güzelsin ve bana izin verdiğin sürece her santimini mutlulukla seyredeceğim çünkü benim için bu asla yeterli olmayacak."

Benden saklanmayacağını söylemek istercesine başını salladığında saf bir erkek memnuniyeti sesini yutuyorum. Yine de gergin. Henüz bilmiyor ama bu bizim için her şeyi değiştirecek bir an ve bunu nasıl karşılayacağından emin değilim.

Kıçı avucumu dolduruyor, sert ve yine de mükemmel bir zıplama ile ve onu içime çekmek için kullanıyorum. Zor nefes alıyor, alnında bir sabırsızlık titreşimi var, konuşmayı ve oynamayı bırakmam için endişelenmekten daha fazlası. Onu yalıyorum ve yavaşça parmaklamaya devam ediyorum, onu çalıştırıyorum, ama daha fazlasına ihtiyacı var ve şimdi ihtiyacı var.

Karnı titriyor ve topuğu sırtıma yaslanana kadar dilimle klitorisini döndürdüğümde nefes alıyor. Acele etmiyorum, onun yumuşak, ipeksi yapısıyla oynuyorum. Onu yalıyorum, emiyorum, tek parmağımı içine sokup çıkarıyorum. Her inilti ve sızlanışla alay ediyorum. Onu gittikçe daha yükseğe çıkarıyorum.

Onun temiz, kadınsı tadına, dokunuşumla çözülürken ne kadar güzel görüldüğüne inliyorum. Dilim parmağımın yerini alıyor, içeri kayıyor ve etrafında dönüyor. Elimde kıpırdanıyor, bacakları titremeye başlıyor. Dilimi yukarı itiyorum ve başparmağımı kullanarak onun muhtaç sinir yumağıyla oynuyorum, henüz çok fazla baskı uygulamadan ovuyorum. Bunun devam etmesini istiyorum, boşaldığı zaman her şeyin durmasından korkuyorum. Sesleri havada yankılanıyor, yumuşak, ince, tatlı ve gerçek.

Fallon'la ilgili her şey gerçek ve belki de en sevdiğim yanı da bu. Onu.

Yıllar boyunca pek çok kadınla birlikte oldum. Düşündüğünüz kadar çok değil ama yeterince. Bir rock yıldızı asla kadın arkadaş istemez ve benim için Oscar'a layık performanslar sergileyen kadınlar oldu. Yüksek sesle çığlıklar, feryatlar, çırpınmalar ve tiyatrolar. Pratik inlemeler ve duymak istediğimi düşündükleri pohpohlayıcı sözler.

Ama Fallon öyle değil ve bu durum bende ondan daha fazla çığlık ve feryat koparma isteği uyandırıyor.

Amını derinden öpüyorum, hareketlerimin basıncını artırırken dilimle beceriyorum. Artık açgözlüyüm. Açlıktan ölüyorum. Tadı çok güzel ve benim kişisel cennet markam gibi kokuyor. Sanki amı sadece ve sadece benim için tasarlanmış gibi. Bu beni çılgına çeviriyor, sikim ve kalçalarım akılsızca itiyor.

Dilim içine daldıkça burnum klitorisini okşuyor. Kirpiklerimin arasından ona bakıyorum ve hipnotize olmuş bir şekilde beni izlediğini görünce ona karşı sırtıyorum. Gözleri kapalıydı, göz bebekleri sönmüştü, yanakları kırmızıya boyanmıştı, göğsü kabarmış, muhteşem göğüsleri her nefeste hareket ediyordu.

"Çok iyi hissettiriyor," diye mırıldanıyor. "Beni böyle yalaman. Klitorisimi böyle okşaman." Yüksek sesli bir inilti. "Çok iyi. Çok yaklaştım."

Daha önce sırtırıyorsam, şimdi aptal gibi sırtıyorum. Kızım benim.

Benimle ne kadar pis konuştuğunu dinle. Fallon talimatlara uyma konusunda her zaman mükemmel olmuştur. Bundan hoşlanıyor. Onu kendi alanının dışına çıkarmamı, hayal gücünü genişletmemi ve bunu yaparken kendini güvende hissetmesini seviyor.

Ama sesi hiç çıkmıyor. Ara sıra adımı söylüyor ama basit bir kafa sallama ya da evet demenin ötesinde nadiren durum güncellemesi alıyorum.

"Güzel," diyorum ona, parmaklarımı tekrar içeri kaydırıp hızlarını artırarak. "Çünkü henüz bu amcığı doyurmaya başlamadım bile." Ona hınzırca sırtıyorum ve sonra tekrar içine dalıyorum, iki parmağımı onun içine sokuyorum, ıslaklığı beni kaplıyor ve onu ecstasy'nin zirvesine çıkaracak o noktayı ovmak için onları çeviriyorum. Onu içten dışa doğru okşuyorum, klitorisini ağzıma alıyorum ve dilimin ucuyla sert tomurcuğu fiskeliyorum.

Bir anda çok fazla şey oluyor ve vücudu buna göre tepki veriyor, duvara çarpıyor, dik durmak için mücadele ediyor. Elim karnına bastırıyor, onu ayakta tutuyor ve sonra daha iyisini düşünüyorum. Kalçalarını kavrayarak bacağını omzumdan çekiyorum ve onu dizlerinin üzerine çöktürüyorum, yüzüme binene kadar ikimizi de hareket ettirip ayarlıyorum.

"Sür beni, Fall. Boşalana kadar yüzümü sık."

"Oh!" diye ağlıyor. "Oh, lanet olsun. Bu. Bu Grey. Sadece bu."

Devam ediyorum, dilimi uzun yalamalar ve fiskelerle karıştırıyorum, parmaklarım dönüyor, sürtünüyor ve onu gidebildikleri kadar derinden beceriyor. Bana karşı sallanmaya başlıyor, başı tamamen geriye atılmış, kendinden geçmiş bir halde. Aminin duvarları kasılıyor, beni sıkıyor ve ben onun içinde inliyorum, bunun benim horozumda nasıl hissedeceğini düşünüyorum. Kalçaları başımı sıkıyor, leğen kemiği dönüp kıvranıyor ve kalçasını tutup onu sabit ve bana karşı tutmak zorunda kalıyorum.

Tam sınırda, bu yüzden klitorisinin tamamını alıyorum ve bana karşı patlayana kadar ağzıma emiyorum.

Dalgaların ilki ona çarptığında boğazından kesik kesik bir çığlık kopuyor. Klitorisi ağzımda titreşiyor ve parmaklarımın üzerine boşalırken vücudu spazm geçiriyor. Orgazmı devam ediyor, onu parçalara ayırıyor ve bittiğinde onu neredeyse sersemletiyor. İnanılmaz bir şekilde gülüyor, öne doğru düşüyor ve sırtüstü yatıp nefes nefese kalana, gözleri kapanana kadar benden uzaklaşıyor.

Elim yüzünde geziniyor ve gözlerini açıyor. "Hey," diyor ve ben kıkırdıyorum.

"Hey, bebeğim. İyi misin?"

Başparmağı kalkıyor ve az önce ona yaptığım şeyin kanıtını alt dudağımdan siliyor. "Ben iyiden de öteyim. Ağzın tam bir terörist. Bunu nasıl unutabilirim?"

Üzerine çullanıyorum ve onu kollarımın arasına alıp vücudunu kendime sarıyorum. Yumuşak göğüsleri göğsüme çarpıyor ve ben de çelik boru gibi aletimi ona sokmak için duyduğum neredeyse kontrol edilemez isteğe direniyorum.

"Çünkü sana bunu yapmayalı çok uzun zaman oldu. Tamamen farklı bir hayat gibiydi, çok uzun zaman önceydi. Seni çok özledim. Hem de çok." Sonra zihinsel olarak kendimi azarlayarak ağzımı kapatıyorum. Ona olan aşkımla aceleyle itiraf etmek bir keresinde hayatımı mahvetmişti. Şimdi o kibriti tekrar çakmanın zamanı değil.

Eli göğsümde geziniyor ve dehşet içinde kaşlarını çatıyor. "Giymişsin."

"Buna bir çare bulmalıyız."

"Kesinlikle yapmalıyız."

"Şimdi." "Burada mı?"

Etrafına bakınıyor ve sonra kıkırdıyor. "Vay canına, çok uzağa gidemedik, değil mi?"

"Hayır. Bekleyemedim."

"Sürekli söylüyorsun. Yataklar buradan yaklaşık bir mil uzakta. Şu kanepeye ne dersin?"

Onu göğsüme bastırarak ayağa kalkıyorum, oturma odasına doğru yürüyoruz ve onu pelüş kanepeye yatırıyorum. Kendini ayarlıyor, karanlıkta bana bakıyor, tek ışık odanın uzak tarafındaki bir lambadan ve pencerelerden içeri bakan aydan geliyor. Koyu renk saçları dağınık ve dağınık, topuzundan düşmüş. Makyajı hala parıldıyor ve yanakları orgazm ve uyarılmanın etkisiyle kızarmış.

Parmak uçlarım yanağını tarıyor. "Seni hiç şu anki kadar güzel görmemiştim."

Kirpikleri titriyor ve bir parçasının buna ne anlam vereceğini bilmediğini biliyorum. Benden. Geçmişte ona karşı hissettiklerimi saklamakta daha iyiydim. Bu kadar coşkulu değildim. O zamanlar durumumuzun ne olduğunu biliyordum. Şimdi nasıl duracağımı bilmiyorum.

İhtiyacım olan tek şey onun sevgisi. İhtiyacım olan tek şey.

"Benim için soyun," diye emrediyor ve bizi bunun ne olduğuna geri çağırıyor. Seks. Sadece dört gece oldu. Bu kadar çabuk aşık olmasını bekleyemem. Buttass'tan ayrılıp kendi üzerinde çalıştıktan hemen sonra olmaz.

"Evet, Bayan Grant." Smokin ceketimi omuz silkerek çıkardım ve sandalyeye doğru fırlattım. Ayakkabılarımı çıkarıp onunkilere başımı salladım. "Seninkiler kalsın."

Sırıttırıyor, bacak bacak üstüne atıyor ve ışıltılı topuklu ayakkabılarını gösteriyor, tamamen çıplak ve artık en ufak bir çekingenliği yok. Sikeyim. En seksi. Kadın. Kadın.

Papyonumu çözüyorum, boynumdan gevşekçe sarkmasına izin veriyorum ve sonra teker teker düğmelerimin peşinden gidiyorum. Dikkatle izliyor, bakışları için için yanıyor ve aç. Son düğmeye geldiğimde orada duruyor ve düğmeyi omuzlarımdan çekmeme yardım ediyor. Ceketimle aynı yöne doğru gidiyor ve sonra eli kollarımda, mürekkebinin üzerinde dönüyor.

Kemerimi çözüyorum, deriyi kayışların arasından geçiriyorum, sonra düğmemi ve fermuarımı açıyorum. Birden sabırsızlanıyorum, sikim zonklıyor. Bir anda onu döndürüp kanepenin kolunun üzerinden itiyorum, böylece kıcı havaya kalkıyor ve şişmiş pembe yarığı görünüyor. Topuklu ayakkabıları ona benim için daha iyi bir yükseklik sağlıyor ve elimi her bir mükemmel kürenin üzerinde gezdiriyorum, birine küçük bir şaplak atıyorum ve bana nasıl geri döndüğünü seviyorum.

Öne doğru sarsılıyor, kola doğru sallanıyor. Tekrar yapıyorum, bu sefer

diğer yanağına yapıyorum ve ciyaklıyor.
"Çok mu sert?"

"Hayır. Daha fazlasını istiyorum."

Çok hınzırca gülümsüyorum, şeytanın kendisi dudaklarımdan sızıyor. Pantolonum ve boxer külotum yere düşüyor, ama cüzdanımdan bir prezervatif çıkarmadan önce değil. Daha önce hiç kimseyle çıplak kalmamıştım, Fall'la bile, gençken ve ilk seferimizde bile. Şimdi bunu onunla yapmak için can atıyorum ama tamamen benim olduğunu bilmeden olmaz. Onun içinde bu şekilde olmak bana sahip olacak ve doğru zaman olduğunu bilene kadar kalbimi tamamen riske atmayacağım.

Prezervatifi takarken önümdeki görüntüyü takdir etmek için bir dakikamı ayırıyorum. Ayaklarını birleştirerek her santimimi hissetmesini sağlıyorum, sikimi kaygan açıklığına doğru hizalıyorum ve elimi kalçasına koyarak içine giriyorum. Tırnakları kanepeyi sıyrıyor ve dişlerinin arasından yaralı bir tıslama çıkarıyor.

Kıçını ovuyorum, tamamen içine girdiğimde kendimi sakinleştiriyorum, ne kadar sıkı olduğunu görünce yıldızları görüyorum. "İyi misin?" Nefes nefese. Bir hırıltı.

"Evet. Ne kadar büyük olduğunu unutmuşum." Nefesini içine çekiyor ve sonra bana doğru geri itiyor. "Bana ondan biraz daha ver."

"Benim askerim mi?" Alay ediyorum ve kıkırdıyor, etrafımda kenetleniyor ve boğazımdan bir inilti koparıyor. Ter şimdiden alnımı yalamaya başladı ve dikkatli olmazsam bir ergen gibi boşalacağım.

Başını omzunun üzerinden atıyor ve gözleri benimkilerle buluşuyor. "Greyson Monroe'nun ne kadar iyi sikişebildiğini göster bana."

Tanrım. Kalçasını kavrayışım sıkılaşıyor ve kendimi toparlarken gözlerim bir saniyeliğine kapanıyor. Ona tembel bir pompa yapıyorum. "Bu siki istiyor musun, Güz Kızı?" Bir itiş daha. Daha derine. "Seni doldurmamı ister misin?" İttir. "Bebeğim, seni acıyana kadar sikeceğim." İt. "Hareket ettiğinde tek hissettiğin sana ne kadar iyi verdiğim olana kadar."

"Evet. Tanrım, evet, Grey. Ver onu bana."

Sonra vurmaya başladım. Bacaklar açık, ayaklar onun iki yanında, kalçalarını tutuyorum ve kendimi onun içine bırakıyorum, her sürüşte ön duvarına çarptığımdan emin oluyorum. Kıçını sıkıyorum, itişlerimle aynı anda tokatlıyorum. Elim sırtının ortasına bastırıyor ve onu tutuyorum, hareketlerini kontrol ediyorum, böylece tek yapabileceği ona verdiğim şeyi almak.

Nefes almakta zorlanıyorum, amının etrafımdaki sıkı, sıcak kılıfına kendimi kaptırmış ve saplantı haline getirmiş durumdayım. Belinin eğimi ve kalçalarının kıvrımları. Kanepenin kumaşında ve odanın karanlığında kaybolan mürekkep rengi saçları.

Yanıyorum. Çok iyi hissettiriyor. Çok iyi.

"İyi hissettiriyor mu?" Talep ediyorum.

"Evet. Çok iyi. Daha derine. Üzerine boşalmayı çok istiyorum."

"Tanrım, Güz Kızı. Sen benim ölümüm olacaksın." Ve kızımın derinliklerine gömülmüş mutlu bir adam olarak öleceğim. Ağzı erotik bir fırtına ve onu üzerime saldığı için çok minnettarım.

Onu terli ve hızlı bir şekilde becermek istiyorum. Adımı haykırırken etrafımda sıkıştığını hissetmek istiyorum. Bu ilk sikiş böyle olacak. Onu becermenin tadını çıkarma zamanı gelecek, ama şu anda çok sıkı sarılmış durumdayım. Çok uzun zamandır yoktum.

"Amını kanepeye sür, Fall. Ben seni sikerken klitorisini ovala." Beni vahşileştirdi, şehvetten aklımı başımdan aldı. Yavaşlayamıyorum ve duramıyorum.

Onu sikmeye devam ediyorum, kalçalarımı kıcına vuruyorum, sikim onu defalarca içine sokuyor.

Sessiz değil. İnlemeler, sızlanmalar, haykırışlar ve çığlıklar ağır saçlarını delip geçiyor. Vücudu kıvranmaya başlıyor ve ben de izlemek istiyorum. Bunun nasıl mümkün olduğunu bile bilmiyorum ama içinden kayarak çıkıyorum, itirazlarını dinliyorum ve sonra çömelip amına bakıyorum.

Üç parmağım içine giriyor ve onu parmaklarımla sikmeye başladığımda çığlık atıyor, prezervatifin içinden kendimi boşaltıyorum.

"Grey!" Ağlıyor ve ben sikimi bırakıyorum, elimi kalçasına doluyorum ve onu parmaklamaya devam ederken klitorisini ovuyorum.

"Gel, Fall. Böyle gel ve sonra seni başka bir orgazm için becereceğim."

Anında titremeye, sarsılmaya, parmaklarımla etrafında kasılmaya başlıyor ve ben de parmaklarımla üzerine ıslak ve sert bir şekilde boşalmasını izliyorum. İşi bitmek üzereyken parmaklarımla çıkarıp sikimi tekrar sokuyorum ve kutsal orospu çocuğı! Amcığı bana kenetleniyor, orgazmının artçı şokları ve sonra onu tekrar yükseltiyorum, daha fazlasını talep ediyorum.

Çırpınıyor, hassas, aşırı uyarılmış ve ona yaptığım şeyin her saniyesini seviyor. Onu bir kez daha ateşlenene kadar beceriyorum, ikimiz de bir ısı çılgınlığı içinde o kenardan yuvarlanıyoruz, alevlere dönüşüyoruz. Kıcını tokatlıyorum ve sonra morartıcı bir şekilde kavırıyorum, boşalırken ve boşalırken sert bir küfür ve ardından onun adını haykırıyorum. İçimden dalgalar ve fişkırımlar fişkırıyor, sikim inanılmaz derecede sertleşiyor ve benden geriye hiçbir şey kalmayana kadar onun içinde sarsılıyorum.

Öne doğru çöküyorum, ağzım üst omurgasında ve bir saniyeliğine tek yapabildiğim nefes almak oluyor. Bilinçaltımda, hareket etmem gerektiğini biliyorum. Biliyorum ki

Bu pozisyonda canını yakmak istemiyorum. Tüm gücümle kolumu beline doluyorum, elim sikimin üzerinde, prezervatifi tutuyor ve onu çekiyorum. İnliyor ve sonra rahatlıyor.

"Al, bebeğim." Onu kanepeye taşıyorum ve sonra prezervatifi çıkarıp bağıyorum, sehpadan aldığım mendillere sarıyorum. Onu kollarıma alıyorum, ikimizi de ayarlıyorum, böylece o benim üstümde ve ben onun altındayım, başı çarpan kalbimin üzerinde duruyor.

Bir an için bayıldığını düşünüyorum. Sessiz, ağır ağır nefes alıyor ama sonra parmakları kalbimin üzerinde bir desen çizmeye başlıyor ve ben gülümsüyorum. Parmaklarım hırıltılı saçlarında geziniyor ve alnından öpüyorum.

Seni seviyorum. Onun yerine "İnanılmazdın" diyorum. "Mmmm."

Alnına bir öpücük daha kondurdu. "Daha önce söyleyecek daha çok şeyin vardı." "Bu senin beynimi karıştırıp bedenimi yok etmeden önceydi." "Bunu tekrar yapmayı planlıyorum. Belki duşta."

"Duş."

Kıkırdıyorum, onu göğsüme daha sıkı sarıyorum, o kadar dolu ve memnun hissediyorum ki ölebilirim. Bunu bir daha yaşayacağımı hiç düşünmemiştim ve bu kadar uzun süre onsuz kalmama izin verdiğim için kendime kızıyorum. Daha fazlasını yapmalıydım. Onun için savaşmalıydım. Yıllar önce ona benim için ifade ettiği her şeyi anlatmalı ve ailesine bu konuda meydan okumalıydım.

Dillon.

Dillon'a meydan okumalıydım ama gençtim, suçluluk duygusuyla kıvranıyordum ve kollarımdaki prensese layık olduğumu asla hissedemedim.

Ne de olsa Fallon'u sevmem her şeyi mahvetti.

T Charles Nehri'nin mavimsi suyu siyah gökyüzüne karşı parlıyor, neredeyse dolunay olan ayın hayaletimsi beyazlığını yansıtıyordu. Ter alnıma yapışmıştı. Alkol ve ot, günün sıcaklığı ve nemiyle birlikte şiddetli bir kararlılıkla bana tutundu. Umurumda değildi. Bugün yaz tatilinin ilk günüydü ve babam merhametli bir şekilde şehir dışındaydı. New York'a gitmek üzere kapıdan çıkmadan önce hiçbir şey söylemedi. Bana ters bir bakış bile atmadı ki bu, iki gece önce karnem yüzünden yaşadığımız patlamaya kıyasla bir gelişme sayılırdı.

Üç tane A, dört tane B ve bir tane de C alınca adam kendini kaybetti. Ya da daha uygun bir ifadeyle, bir bahane arıyordu.

Her neyse. Güz Kızı pencereden içeri girdi ve ikimiz de bayılmadan önce bir saat boyunca bana kitap okudu, serçe parmaklarımız tek bağlantı noktamız olarak iç içe geçmişti. Hiçbir şey söylemedi. Yan odadan duyduğuna hiç şüphe olmayan bağırışlar hakkında tek kelime etmedi. O oradaydı, benim meleğim ve ihtiyacım olan tek şey buydu. Bana sıkıcı tarihi romanlar okuyor olması bile umurumda değildi.

Uykuya daldığı anda, beni duymayacağından emindim, ona söyledim. Onu sevdiğimi söyledim ve içimdeki her şey bunun için daha iyi hissetti.

Daha hafif. Daha özgür.

Kimseye onları sevdiğimi söylememiştim ve Suzie birkaç ay önce bu konuda benimle alay etmeye başlayana kadar bu duygunun ne olduğu aklıma gelmemişti. Suzie'nin bu konuda benimle dalga geçmeye başlamasına kadar.

aşk" o zamanlar çok saçma geliyordu. Aşık olmak hakkında ne biliyordum ki? On beş yaşındaydım.

Ama o günden beri kelimelerin kafamda bir metronom gibi yankılanmasını engelleyemiyordum. Sonunda cesaretimi topladım ve uyuyor olsa bile ona söyledim.

Çünkü şimdi, bugün, gerçekliğe döndüğümüzde, o hâlâ benim değil.

İhtiyacı olan buysa onu sır olarak saklayabilirim. Ailesi öğrenemez, bunu biliyorum ve bu benim için sorun değil. Ama ona sahip olmamak... bu en kötüsü. İşkence gibi, özellikle de yanımda uyuyakaldığında. Çoğu gece böyle oluyor, sadece yanına uzanıp biraz uyuyabilmek için kalkıp iki kez mastürbasyon yapmam gerekiyor.

"Ne yapıyorsun?" Dillon bana seslendi ve başımı kaldırıp sudan ve düşüncelerimden uzaklaştım.

"Ne demek istiyorsun?"

Güldü, biraz yüksek sesle ve kenarlarında sarhoş bir şırıltıyla. "Yine mırıldanıyordun dostum. Derin düşüncelere daldığında hep aynı şarkıyı mırıldanıyorsun ama ben şarkının ne hakkında olduğunu hiç bilmiyorum."

Bakışlarını üzerimde tuttum, dengem bozulmuştu. Güz Kızı'nı her düşündüğümde bunu yaptığımı farkında bile değildim.

Kalbim göğsümde çarpmaya başladı. Ya ona Fallon'u sevdiğimi söyleseydim? Şerefsiz zaten hayatımı tehdit etti, ona dokunamayacağımı yoksa kıcıma tekme basacağını söyledi. Ama nasıl hissettiğimi bilmiyor. Bu daha çok erkeklerin kız kardeşlerini pislik arkadaşlarından korumaları gibi bir şey ama babamın hakkımda söylediklerine rağmen ben pislik değilim ve ona karşı da asla öyle olmayacağım.

Ya Dillon, Lenox'un Zax'in Suzie ile çıkmasını sorun etmediği gibi sorun etseydi? Lenox ve Zax en iyi arkadaşlar ve Suzie Lenox'un ikiz kardeşi, aynı şekilde Fall da benim en iyi arkadaşım olan Dillon ile ikiz.

"Gerçekten ne mırıldandığımı bilmek istiyor musun?" Ona doğru fırlattım ve bunu yaparken yüz ifadesini izledim. Dillon kafayı bulduğunda biraz şapşal bir sarhoş olurdu ve bu gece ikimiz de babasının içki dolabından çaldığımız bir şişe viskiyi fena halde içmiştik. Ayrıca bir arkadaşımızdan esrar almıştık ve ikisinin birleşimi beni cesur ve pervasız yapıyordu. Ama umarım onu da soğukkanlı ve cana yakın yapıyordur.

"Evet, dostum. Söyle bakalım. Bir piliç hakkında, değil mi? Onu beceriyor musun?"

Garip bir şekilde güldüm. "Hayır. Onu becermeyeceğim." Ama kesinlikle istiyorum. "O farklı."

Homurdandı. "Doğru. Farklı." Böyle bir olasılığın saçmalığı karşısında sözcük dudaklarından süzüldü. Onun tam bir pislik olmadığını gördüğüm tek kız kız kardeşi. Soyadı Lark olsa ve güven fonu benimkinden daha büyük olsa bile, kızlar erkeklerin bu bokunu okur ve ondan uzak durma eğilimindedir.

"Öyle," dedim ona ciddiyetle, böylece biliyordu. "I..." Yutkun. "Onu seviyorum."

Durdu, beni inceledi, yüzümdeki her özelliği ve aldığım abartılı derin nefesleri okumaya çalışırken gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Ellerim korkunç bir şekilde titriyordu.

"Bekle," dedi, sesi de ifadesi kadar sertleşmişti. "Burada kimden bahsediyoruz?"

Başımı salladım ve ağırlığımı değiştirdim, aniden sinirlerim bozuldu. "Kimse yok. Sorun yok. Bir şey söylediğimi unut."

"Hayır," diye bağırdı, geceleri burada olmamamız ya da yaptığımız şeyleri yapmamamız gerektiği umurunda bile değildi. "Söyle bana. Kimden bahsediyorsun sen?"

"Sakin ol." Ellerimi ona doğru uzattım, ama her yerimi gördü ve çoğunlukla boş olan şişeyi bana doğru fırlattı. Korkunç bir şekilde ıskaladı, sert bir gümbürtüyle suya sıçradı.

"Siktir git!" diye bağırdı. "Fallon?! Ondan mı bahsediyorsun?"

Bir adım geri çekildim, ellerim hâlâ önümdeydi ve onun sertliği karşısında şok olmuştum. "Ne? Hayır. Yani, hiçbir şey olmuyor."

Suçlayıcı bir parmakla beni işaret etti, geri çekilirken attığım her adım için bana doğru bir adım attı. "Ama bunu istiyorsun, değil mi? Kız kardeşimi becermek istiyorsun?"

Sessizliğim üzerine kükredi.

"Tanrım, Grey. Siktir git. Arkadaşım olman gerekiyordu. Sen benim en iyi arkadaşımsın."

"Ben senin en iyi arkadaşınım," diye savunmaya geçtim ve nehrin kenarına yaklaştım. "Onu seviyorum. Bu neden bu kadar kötü?" Kollarımı iki yana açtım. "Ona herkesten daha iyi davranacağım."

İğneleyici bir şekilde güldü. "Saçmalık. Onu sadece lekellersin. Onu mahvedersin. O senden daha iyisi için yaratılmış. Lanet olsun, o senin için fazla iyi. Sen boktan, değersiz bir Monroe'dan başka bir şey değilsin."

Sözleri içimden geçerek hedefine ulaştı. Babamın bana söylediği şeyleri biliyor. Nasıl bir pislikten başka bir şey olmadığını.

"Sen bir pisliksin!"

"Bu doğru. Senin ailen benimki gibi değil. Hayatlarımız bizim için planlanmış. Her şeyimiz. Biz böyle çalışırız. Bunu biliyorsun."

Evet. Yani, sanırım. Fall, onunla çatı katında tanıştığım ilk gece, tanımadığım için hep pişman olacağım kız olacağını söylemişti. Okuldaki hiçbir erkekle çıkmasına izin verilmiyor. Ailesi bu konuda çok katı ve bana bunun sebebinin ailesinin onayladığı belli bir tür erkekle birlikte olmak zorunda olması olduğunu söyledi. Ama bunu hiç ciddiye almadım, çünkü bu sadece ebeveynlerin söylemeyi sevdiği çılgınca şeyler. Öyle değil mi?

Başımı salladım, kaybolmuş, sersemlemiş ve öfkeliydim. Aslında çok öfkeliydim. "Siktir git," diye tükürdüm ona. "Benden daha iyi değilsin. Baban kavgacı bir ayyaş ve annen de buzdan daha soğuk. Annenle babanın kavgasını duymadığınızı mı sanıyorsun? Birbirlerine tahammül edemiyorlar. Sana iyi şanslar. Fallon sizden kaçmak için neredeyse her gece gizlice odama giriyor ve yatağında uyuyor."

Bu kadar.

Şu aptal son satır.

Bu onu çileden çıkardı ve bir saniye sonra vahşi bir kükremeye bana saldırdı. Kaçmak için döndüm ama ön kolunu boğazıma dolayarak beni yakaladı. Dillon benden en az yarım ayak kısaydı ve sallantıyor, beni boğuyor, havamı tamamen kesiyor, kulağımın dibinde milyonlarca hakaret savuruyordu.

Panikledim. Tepkimi durduramadım.

Kafam iyiydi, sarhoştum, kızgındım ve korkmuştum ve tepki gösterdim. Dillon benden daha küçüktü ve ben de fazla kilomu ve boyumu avantaj olarak kullandım. Bir anda kollarını kavradım ve onu ters çevirdim. Vücudu suya doğru fırladı ve nehrin kıyısına inişini dehşet içinde izledim.

Ama herhangi bir yere inmedi. Tam olarak bir kayanın üzerine düştü. Bir kayanın. Üzerine düştüğünde bel omurlarından birini anında kıran, saçma sapan bir toprak parçası. Acı içinde haykırdı ve ben ikimizin de hayatını mahvettiğimi biliyordum.

Birden ayağa fırladım, ter içinde kaldım ve kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atmaya başladı. Kaburgalarım çarpıyor ve nefesimi tutmamı zorlaştırıyor. Etrafım karanlık ve sessiz, Fall daha önce yüzlerce kez olduğu gibi yanımda uyuyor.

Bir an için, nefesimi tekrar kontrol altına alırken onu izliyorum. O gece Dillon'la ne hakkında kavga ettiğimizi asla bilmedi. Ona söylememem için bana söz vermişti ve o sırada bunu saklamakta bir sakınca görmemiştim.

o sözü. Bu sırrı neden sakladığını hiç anlamadım ve o da hiç açıklamadı. Bana sadece çenemi kapalı tutmamı söyledi ve ben de öyle yaptım çünkü suçluluk duygum beni kurşun bir battaniye gibi sarmıştı.

Babam bunun neden ya da nasıl olduğunu umursamadı bile ve Dillon ile ailesi arasında geçen her şey onların arasındaydı.

Dillon, o olaydan sonra benden açıkça nefret etmesine rağmen, aramızda geçenler hakkında tek kelime etmedi.

Polislere değil. Ailelerimize değil. Hiç kimseye.

Hiçbir şeyle suçlanmadım. Ailesi hiç dava açmadı. Kaza olarak kabul edildi ama o, ben ve muhtemelen diğer herkes gerçeği biliyordu. Kendimi suçlamaktan çekinmedim ve suçluluk duygusunu herkesin görebileceği bir pelerin gibi üzerimde taşıdım.

Biraz daha dik oturarak dönüyorum ve yanımdaki kadının -artık bir kız değil- uyuyan formuna bakıyorum.

Fall bu gece kollarıma sarılmış bir şekilde mutlu bir şekilde uykuya daldı. Duşta tekrar seviştik ve sonra ikimiz de yatağa tırmandık ve onu bir kez daha aldım. İkimiz de kendimizden geçene kadar güldük ve konuştuk, tamamen tükenmiştik.

Ellerimi yüzümde aşağı yukarı gezdirerek bir nefes veriyorum.

Hayatımda beni geri dönülmez bir şekilde değiştiren üç an oldu ve bunlar hiç de iyi şeyler değildi. Cehennem ateşinden geçtiğimi ve diğer taraftan daha güçlü çıktığımı söylemek isterdim ama bunun doğru olduğunu sanmıyorum.

Belki daha dayanıklıdır.

Kesinlikle daha müstakil.

İlkini hatırlamıyorum. Annem öldüğünde ben küçük bir çocuktum ama arabanın arka koltuğundaydım ve polis raporlarına göre muhtemelen onun dikkatini dağıtacak bir şey yapmıştım. Arabamızın bu yüzden karşıdan gelen trafiğe girdiğini ve vücudunun neden o şekilde büküldüğünü düşünüyorlar.

Babamın benden nefret etmesinin sebebi annemin ölümü.

Bana bildirmekten hiç çekinmediği bir gerçek. Bana olan nefreti en az önemsedığım şey. Şimdi her neredeyse, cehennemde çürüyebilir. Başıma gelen en iyi şey Central Square'de büyük bir başarı elde edip onu geride bırakmak oldu. Ayrıca, sorunun ben değil babam olduğunu her zaman açıkça ortaya koyan Zax vardı.

İkinci olay Dillon'la olan kazaydı ve üçüncüsü de Suzie'nin ölümüydü.

Suzie'yi kaybettikten sonra artık hissetmemek için elimden gelen her şeyi yaptım. Ne öfke, ne hayal kırıklığı, ne üzüntü, ne kayıp, ne korku, ne de endişe. Hepsi çok fazlaydı. Hepsi çok fazlaydı. Onun ölümü benim kırılma noktamdı. Çocuklar, özellikle de Zax ve Lenox kendi kendilerini yok ettiler. Grubumun, hayatımın dağılışını izliyordum ve geleceğimin neye benzeyeceğini bilmiyordum. Her şeyin doruk noktasıydı. Babamla büyümek ve ardından Dillon'la geçirdiğim kaza... Artık canıma tak etmişti.

Sanırım bu yüzden Fallon'un peşinden hiç gitmedim, ta ki bana sonsuza dek veda ettiği o son notu bırakana kadar. Tekrar tekrar gitmesine izin verdim, acınası yaralarımı sardım ve sonra her zaman yaptığım gibi kendimi toparlayıp devam ettim, uğraşmak istemediğim her duyguyu gömdüm.

Kendimi hiçbir zaman iyi ya da özel bir şeye layık hissetmedim. Gerçek bir oyun oynarsam incineceğimi biliyordum ve açıkçası, kaldırılabileceğim tüm incinmelere katlanırdım. Ayrıca, Fallon'la ilişkiyi olduğu gibi tutmak için kendimi hep bir şekilde Dillon'a borçlu hissettim.

Ama onu kafede görmek ve benden sonsuza dek ayrıldığını bilmekten dolayı umutsuzluğa kapılmak, bugüne kadarki en iyi, en başarılı albümümü yayınlayarak kariyerimin zirvesine çıkmak ve ardından aşılmaz bir yaratıcı kuraklığa düşmek beni içten dışa doğru lokma lokma yiyordu.

Sanki onun telefonu beni son altı aydır yaşadığım sisin içinden çekip çıkardı.

Harekete geçmek zorundaydım. Başka seçeneğim yoktu.

Sonuçlarını düşünmeden kararımı vermiştim. Hiçbir şey riske atılmadı, hiçbir şey kazanılmadı ve kaybettiğimden beri ilk kez Suzie, bu ikinci doğru yapma şansı için her şeyi riske atmaya hazırdım.

Yataktan kalkıp komodinin üzerinden telefonumu kapıyorum, şarj kablosundan ayırıyorum ve banyoya gidiyorum. Yıllar boyunca milyonlarca kâbus gördüm. Ya arkadaşımı tekerlekli sandalyeye oturttuğum geceyi ya da Suzie'nin öldüğü günü yeniden yaşıyorum. Zax'ten gelen telefonu asla unutmayacağım. Çılgınca sesini. Gelip Suzie'ye kalp masajı yapmam için bana yalvarıp yakarışını çünkü kalbini kendi başına çalıştıramıyordu ve ambulans henüz gelmemişi.

Tuvaletin kapağını kapatıp otururken ürperiyorum, dirseklerim kalçalarımın önüne eğik, yüzüm ekrana bakıyor. Dillon'ın yaşadığı DC'de saat geç, burada ise gecenin bir yarısı, ama bunun bir önemi yok. Ben gönderdim

bu mesajı yıllar boyunca yüzlerce kez gönderdim. Onunla ilgili gördüğüm her kabusta bunu gönderiyorum.

Özür dilerim.

Dillon hiç cevap vermiyor ama numaramı da engellemedi, ben de göndermeye devam ediyorum. Aslında cevap vermesini istemiyorum ve özür dilemesi içimdeki acımasız suçluluk duygusunu yatıştırmaya yetmiyor ama bu da göndermeme engel olmuyor. Bir yanım Fall'a o gece ne hakkında tartıştığımızı anlatmalı mıyım diye merak ediyor.

Ama bu gece.

Ben: Onu hala seviyorum. Bu değişmedi ve değişmeyecek.

Elimdeki telefon çalışıyor ve beni öyle bir korkutuyor ki neredeyse düşürüyorum. Ekranım aydınlanırken onun adına bakıyorum. Kelimelerle ifade edilemeyecek kadar şok olmuş bir halde parmağımı ekrana doğru kaydırıp kulağıma götürüyorum, adını bile söyleyemiyorum.

Tek söylediği "Onunla birlikte misin?".

Boğazımı temizliyorum, elimi alnıma götürüyorum. "Coğrafi anlamda mı yoksa İncil anlamında mı?"

Tıslıyor. "Sadece söyle bana."

"Onun iyiliği için beşinciye savunuyorum." "Onunla birlikte olduğunu başka kim biliyor?"

Gözlerimi kıstım, bu soru beni şaşırttı. "Neden?"

"Ne yapıyorsun Greyson? Astley ve ailem onun İtalya'da olduğunu biliyor. Bilmedikleri şey ise senin onunla birlikte olduğunu. Aptallık etme. Onu eve gönder."

Aslında artık İtalya'da değil ama bundan bahsetmiyorum. Kredi kartlarını ya da kimliğini hiçbir yerde kullanmıyor. Bu konuda mutlu değildi ama bu gece kumar parası da dahil olmak üzere her şeyi ben ödedim. Ama gerçek şu ki, Fransa'da görüldüysem sorun değil çünkü Pazar günü Paris'teki festivalde çalacağım. Ama şimdi Dillon onun benimle olduğunu biliyor, bu yüzden o da biraz açığa çıktı.

Muhtemelen cevap vermemeliydim. Ya da ikinci mesajı göndermemeliydim.

"Neden onu eve göndereyim ki? O bir pislik, Dill. Onun hakkında söylediği şeyleri biliyor musun? Orospu çocuğu ondan doğru soyağacına sahip bir köpek olarak bahsetti, onunla evlenmek için her şeyi yaptığını itiraf etti.

ve ona şişman dedi. Bir de ilk fırsatta başka bir kadınla yatacağından bahsediyordu. Bunu onun için nasıl isteyebilirsin, dostum? O senin kız kardeşin. Senin ikizin."

"Kız kardeşimle olan ilişkim hakkında bir şey bildiğinizi sanmayın. Eve gelip bununla ilgilenmesi gerekiyor."

İğneleyici bir şekilde gülüyorum. "Sana ona aşık olduğumu söylediğimde beni neredeyse boğarak öldürüyordun ve yine de onun o adama dönmesini mi istiyorsun? Benimle ilgili bu kadar korkunç olan şey ne ki benimle değil de onunla olmasını tercih ediyorsun? Benimle değil de onunla birlikte olması neden bu kadar önemli?"

"Greyson, ister inan ister inanma, bu seninle ilgili değil. O bir Lark."

Alaycı bir şekilde homurdandım. "Vay canına, Dill. Bu şimdiye kadar duyduğum en etkileyici şey. Biliyor musun, haklısın. O bir Lark. Benim hatam, dostum. Aklım başımdan gitti. Bu cevap her şeyi değiştirdi. Onu hemen eve göndereceğim."

"Eğer senin için neyin iyi olduğunu bilersen yaparsın."

"Beni tehdit etmeye mi çalışıyorsun? Etmeyeceksiniz. Gücü ve kaybetmeyi reddettiği bir şeyi olan sadece siz değilsiniz. Kiliseden daha fazla param var ve bana verdiğiniz değerden daha zekiyim. İnsanların beni, babanı ya da seni sevdiklerinden çok daha fazla sevdiklerini biliyorum. Bu saçmalıkların hiçbirisiyle ilgili değil. Bana gerçekte neler olduğunu söyle?"

Sessiz bir vuruş. "Olan biten bu."

Ama bir şeylerin eksik olduğunu hissetmekten kendimi alamıyorum. Hayati bir şey. Tüm bunlarla ilgili bir şeyler bana tam olarak uymuyor.

Şiddetli bir nefes alıyorum, biraz daha dik oturuyorum ve sırtımdaki stresin bir kısmı omurgamla birlikte kırılana kadar sırtımı büküyorum. "Onunla evlenmek istemiyor. Ve onunla bütün bunlar yaşandığında, seni değil beni aradı. Bunu bir düşün. Sen ona nasıl bir ağabeylik yaptın ki senin yerine beni arıyor? Bunca zamandır onu koruduğunu sanıyordum. O gece, hep öyle olduğunu düşündüm. Yanlış yönlendirilmiş bir ağabey saçmalığı ama değilmiş. Ailen ve onun ismiyle ilgiliydi ama bunun ikinize de ne faydası oldu? Onun böyle bir hayatı olmasını mı istiyorsun? Bu tür bir sefalet? Ne için? Cidden, söyle bana çünkü anlayamıyorum."

"Tekrar söylüyorum, bu seninle ilgili değil. Bu bir iş Greyson. Politika."

"Sesin yorgun geliyor, Dill. Belki de bir tatile çıkmalısın. Uzaklara git. Kafanı boşalt. Bunu yaparken kendinden başka birini de düşün."

"Siktir git."

"Hayır, kardeşim. Siktir git. Çünkü o gece olanlar yüzünden yıllardır suçluluktan başka bir şey hissetmedim. Yıllarca belki onunla birlikte olmayı deneyebilirdim ama yapmadım. Senin yüzünden. Çünkü kendimi değersiz hissettim. Ailenin onun üzerindeki kontrolü yüzünden. O yüzden dinle ve iyi dinle. Onu seviyorum. Onunla ilgileneceğim. Onu mutlu edeceğim çünkü bunu hayatımın misyonu haline getireceğim. Yapmayacağım şey, onu sevmediği ya da evlenmek istemediği bir pislikle evlenmesi için eve getirmek, çünkü bu iş ve politika. Hiçbiriniz onun iyiliğini düşünmüyorsunuz, ama ben düşünüyorum. Mükemmel prensesiniz nihayet benim ve onu bu şekilde tutmak için canla başla savaşıacağım."

Telefonumun sonuna basıp ayağa kalkıyorum, göğsümde demir atmış bir ağırlık nihayet yok oluyor. Kendimi affetme vaktim geldi. Suçluluk duygusunu bir kenara bırakma zamanı. Geçmişini değiştiremem. Sadece geleceğim üzerinde çalışabilirim. Ve geleceğim yatakta beni bekliyor.

I Erken uyandığımda ve Grey hala yatağında sızmışken, bir kez daha yalnız kaldığım için rahatlamıştım. Dönüp onun uyuyan haline bakarken bile, gecemizi zihnimde canlandırırken dudaklarımda bir gülümseme kıvrılıyor. Hayır! I

Bana söylediği şeyleri ya da beni soyma şeklini ya da ellerinin, dilinin ve-
Ah! Dur, Fallon!

Sırt üstü dönüyorum, sessiz bir nefes veriyorum ve ellerimle yüzümü kapatıyorum.

Bak ne olmasına izin verdin.

Yine de pişman değilim. Bir saniyesinden bile. Kahretsin, dün gece başlattım.

Hiçbir şey bundan farklı hissettirmemelidir.

Ama öyle.

Uçağa bindiği andan itibaren onunla ilgili her şey değişti. Bunun nabzını bile tutamıyorum ama bir şeyler farklı ve farklı olan şeyin ben olduğuma dair içimde sinsi bir şüphe var.

Bana söylediği tüm o şeyler. İç geçirdim. Swoon! Onları fazla düşünme, Fallon! Kahretsin, Grey! Bunu yapmamamız gerekiyordu çünkü şimdi cidden tekrar yapmak istiyorum. Ve yine! Aptal adam ve onun aptalca harika ağız ve penisi. Bu kadar seksi, mükemmel ve her şeyde iyi olmak zorunda mı? Görünüşle başa çıkabilirim ve belki tatlı şeylerle de başa çıkabilirim, ama her ikisini de nasıl sikileceğini bilen ve beni memnun etmekten hoşlanan bir adamla eşleştirmek

tek kelimeyle zalimce.

Ahhh! KES SESİNİ! Kafamı boşaltmam lazım. Birkaç dakikalığına dışarı çık.

İçimdeki ninjayı yönlendiriyorum ve fark edilmeden yataktan kayıyorum, egzersiz kıyafetlerimi giyiyorum ve o uyanmadan odadan gizlice çıkıyorum. Sahile gitmek yerine otelden sola dönüp Monako'nun tepelerine doğru yılan gibi kıvrılan sokaklara çıkıyorum. Her kasımı test edip cezalandıracak ve umarım ya zihnimi sakinleştirecek ya da anlamlandırmama yardımcı olacak.

Ama doğal olarak, böyle bir hafta geçirdiğim için, sabahın erken saatlerinde serinliğe adım attığımda, güneş gün ortasına kadar kaybolacağını umduğum ince bir sis tabakasına hapsolmuşken ve telefonumu kulaklıklarına taktığımda, Dillon'dan bir mesaj buluyorum.

Dillon: Bunu alınca beni ara.

Bu kadar ve görünüşe göre benim saatimle sabah üç civarında göndermiş. Şu anda yanıt vermeye zahmet etmiyorum ve sohbet edecek havada değilim. Beklemek zorunda.

Ailemden hiç kimse nasıl olduğumu sormadı. Neden Avrupa'ya kaçtığımı. Nasıl ya da neden olduğu umurlarında değil, sadece eve dönüp Bacchus'la evlenmem umurlarında. Bu insanlarla nasıl bir akrabalığım olabilir ki? Ahh! Başımı sallıyorum ve kulaklarımda müzik patlatmaya başlıyorum. Greyson Monroe ya da Central Square müziği de *değil*.

Kaldırıma çıktım ve anında koşmaktan neden nefret ettiğimi hatırladım. Düzenli olarak egzersiz yapmaya çalışsam da maraton koşmuyorum ve dağlara tırmanmıyorum. Yani basitçe söylemek gerekirse, bu berbat bir şey. Ama devam ediyorum, kararlılık beni her nefes alışımında, hırıltıda ve acı verici adımda tekrar yola getirmek için itiyor.

Çok uzun sürmez. Tanrıya şükür!

Tüm bunlar sayesinde kendim hakkında öğrenmeye ve takdir etmeye başladığım bir şey, geçmişte kendime verdiğim değerden çok daha güçlü olduğum. Pislik bir nişanlıdan uzaklaştım. Beni umursamayan bir aileyi terk ettim. Gitmesi gereken zehirli bir yaşam modeline siktir git dedim. Ben iyi bir doktorum, hayır, mükemmel bir doktorum. Zekiyim, başarılıyım ve yetenekliyim. Burada benimle birlikte olan ve geçmişi geride bırakmama yardımcı olmak için elinden geleni yapan en iyi arkadaşım var.

Bu kadar basit.

Ter içindeyim, bacak kaslarım ağlıyor ve kalçalarım yanıyormuş gibi hissediyorum. Sahile inip dalgaların arasında yürümek istiyorum ama bunun yerine otele geri dönüp havuz ve jakuzinin bulunduğu ikinci kattaki balkonumuza çıkıyorum ve oraya vardığımda Grey'i buluyorum

Gitarıyla bir şezlongda dinleniyor, üzerinde her kıvrımlı kas parçasına yapışan, tam oturan siyah bir tişört, yavaşça sallanan koyu renk bir kot pantolon ve gülümsüyor. Koyu renk saçları dağınık, sanki uyandığında düzeltme zahmetine girmemiş gibi.

Seks saçı.

Adamın seks saçları var ve bana binlerce kirli zevk vaat eden gözlerle gülümsüyor ve ben tüm bunlar için onu tekmelemek istiyorum. Ya da onu becermek. Ve tüm *bu yaptıklarım sadece seks ve eve döndüğümde sonuçlarıyla başa çıkabilirim* kabadayılığı bir anda buharlaşıyor. Kendimi kandırdığım günler sona erdi. Buna devam edersem, sonu iyi bitmeyecek.

"Günaydın," diyerek kahvesini yudumluyor. "Koşun iyi geçti mi?"

Onu tersledim ve o da güldü. "Kibar ol yoksa kahvemi seninle paylaşmam."

Anlaşılmaz bir şeyler homurdanıyorum ama yine de kahveyi elinden kapıyorum ve bir yudum alıyorum. İçinde krema ve şeker var, ben öyle seviyorum ama o öyle sevmiyor. Ugh. Mükemmel, mükemmel piç.

"Her zaman bu kadar mükemmel olmak zorunda mısınız?" Ona yakınıyorum.

Parmağının ucuyla burnuma vurdu. "Ben de sana. Bugün paraşütle atlamaya gideriz, sonra da sana dövme yaptırırız diye düşünüyordum."

Kahveyi yudumlarken boğuluyorum, biraz tükürüyorum ve kesinlikle çoğunu salyama içiyorum. "Harika. Bunun için teşekkürler." Elimin tersiyle çenemi sildim.

Gitarını boynundan çıkarıyor ve beni kollarının arasına alıp belime doluyor ve sırtımı göğsüne doğru çekiyor. Çenesini omzuma yaslıyor ve onunlayken bu kadar doğru ve kolay hissetmek sinir bozucu.

"Yani bu bir hayır mı? Çünkü kural benim dediğimi yapman gerektiği idi."

"Kurallar da ayrı yatak odaları ve seks yapmamaktı."

"Ama benim kurallarım en başından beri senin kurallarından daha iyiydi," diye karşı çıkıyor. Homurdanıyorum.

"Dün gece iyi miydi?"

Dün gece için iyi miyim? Onun tarafından bu şekilde tutulmak kafamı daha da karıştırıyor.

Sıradan olmaya çalışıyorum, kollarında dönüyorum ve içini görebileceğinden emin olduğum bir gülümsemeyle onu öldürüyorum.

"Daha önce yapmadığımız bir şey değil, değil mi?"

Acı yüz hatlarında parlıyor, bir nanosaniye içinde orada ve yok oluyor. Bir süre sessiz kalır ve sonra boğazını temizler. "Doğru. Sanırım."

"Argh!" Ellerimi yüzümde gezdiriyorum, alnım göğsüne düşüyor. "Özür dilerim. Her şeyi yanlış söylüyorum ve yapıyorum. Dün geceyle ilgili hiçbir pişmanlığım yok. Dün gece inanılmazdı. Sen inanılmazdın. Hayatımın en iyi seksiydi. Askerin tüm orgazmlarıyla kendini aştı."

Kıkırdaması dudaklarını yerleştirdiği başımın tepesine doğru gürlüyor. "Edepsiz konuşmana bayılıyorum."

İç çektim. "Benim için yeni bir şey."

"Biliyorum, ama bu konuda şaşırtıcı derecede iyisin, bu yüzden durma." Boynumu öpüyor, tenimi içine çekiyor ve ben gözlerimi kapatıyorum, vücudumun açığa çıkarmak için çaresizce çırpındığı ürpertiye bastırmaya çalışıyorum. "İstersen seni aşağıya indirip tekrar yapabilirim. Ya da... yapmamı istediğin başka bir şey."

Dili dışarı çıkıp terimi yalıyor ve sanki tattığı en güzel şey benmişim gibi inliyor. Dişlerim alt dudağıma öyle sert çarpıyor ki kan tadı alıyorum ve gözlerim ağzının üzerimdeki hınzır zevki karşısında yenilgiyle kapanıyor. Onun içinde kaybolmak çok kolay, sadece bir daha asla bulunamayacağımdan endişeleniyorum.

Ona ihtiyacım var. Onu kaybedemem. Bir daha olmaz. Onsuz geçen son üç buçuk yıl cehennem gibiydi. Kendimden bir parça eksik.

"Dövme mi dedin?"

Gülümsemesini boynumda hissediyorum. "Benimle yatakta sevişmektense dövme yaptırmayı mı tercih ediyorsun?"

HAYIR! HAYIR! "Uçaktan atlamaktan daha güvenli hissettiriyor.

Daha az ölüme meydan okumak." "Benimle seks yapmayı ölümle bir mi tutuyorsun?"

"Şu anda neyi neyle eşdeğer tuttuğum hakkında hiçbir fikrim yok. Ama dövme kulağa eğlenceli geliyor."

Yüzümü kavıyor ve çenemi gözleriyle buluşacak şekilde yukarı kaldırıyor, beni sadece onun yapabileceği şekilde inceliyor. Bunu görüyor. Ve bu beni kırıyor. Onu istiyorum, ama arzu nerede bitiyor ve başka şeyler nerede başlıyor?

Bana belli belirsiz başını sallıyor ve yüz ifadesinden bir şeylerin akıp gittiğini görüyorum. "Senin güzel vücudunu mürekkeplemesine izin vereceğim tek kişi Lenox ve o da burada değil."

Kalbim sıkışıyor ama devam ediyorum. "Lenox'un her şeyde acayip derecede iyi olması garip mi?"

"Konuşmak dışında."

Gülüyorum. "Doğru." Kahve fincanını bitirip masanın üzerine koyuyorum. Serçe parmaklarını alıp kendi parmaklarımla arasından geçiriyorum. "İyi misin?" Tereddütle, kırıltarak soruyorum. Cevabının ne olmasını istediğimden emin değilim.

"Ben iyiyim."

Tabii ki öyle. Greyson Monroe ne zaman değil ki? Gerçek ya da sahte olsun. Bu adamla ne yapmam ya da yapmamam gerektiği konusunda hiçbir fikrim yok. Bir rehber kitap olmalı. Ateşli en iyi arkadaşına sıırıslılam aşık olmadan onunla nasıl takılırsın?

"Bir sonraki hedefimize gitmeden önce sahil boyunca yürümek ister misin?" Serçe parmaklarını sıkıyorum. "Hiç sormayacaksın sanmıştım."

Sahilde bir saat yürüdükten sonra arabaya geri döndük ve Provence'a doğru yola çıktık. Yaklaşık dört saatimizi aldı ve bu sadece kaktüsleri, sulu meyveleri ve ünlü botanik bahçeleriyle Eze'den geçmemizi sağladıktan sonraydı.

Yol boyunca Grey -ya da daha doğrusu asistanı- daha rahat ve samimi olacağını düşünerek bize Avignon'da gece için küçük bir ev kiraladı. Ama sonra yarın TGV ya da hızlı trenle Paris'e gitmemiz gerektiğinden de bahsetti, çünkü bugün Çarşamba olacaktı ve Gray'in Cuma günü festival alanında olması gerekiyordu.

Zamanımız tükeniyor.

Çoktan.

Paris'te tek başıma bir hafta geçirebilirdim ama bu durumda Çarşamba ve Perşembe günleriyle yetinmek zorundayım.

Her geçen gün bu yolculuğun sonuna yaklaştıkça saatin tik takları beni huzursuz ediyor. Bitmesini istemiyorum ama yine de istiyorum. Kendimi bölünmüş hissediyorum. Macera ve sorumluluk arasında bölünmüş hissediyorum. Bu olabilirim

Buradaki kadın, tedbiri elden bırakmayan ve anı yaşayan kadın, ama günün sonunda ben hala benim.

İşleri yoluna koymayı severim. Her şeyin düzenli olmasını severim. Kaos veya belirsizlik içinde iyi gelişemem.

Festivalden sonra çekip gidebilir ve kendi işimi yapabilirim. İstersem kendime bir hafta daha verebilir ve bunu tek başıma yapabilirim.

Ama eve dönmek için de sabırsızlanıyorum.

Yaşayacak yeni bir yer bulmak ve bu yeni benliğimle normal hayatımın bu yeni versiyonuna yerleşmek. Klinikteki eski patronum Jonah Hughes, arabaya bindiğimiz anda bana bir e-posta gönderdi ve oradaki işime istediğim zaman geri dönebileceğimi söyledi ve bu e-postayla birlikte gerçekliğin beni çektiğini hissettim. Children's'daki uzman doktorumdan henüz haber alamadım ve bu içimi kemiriyor ama en azından şimdilik elimde bir şey var.

Üstü açık bir şekilde, temiz Fransız havasını içime çekerek, henüz çiçek açmamış lavanta ve ayçiçeği tarlalarının yanından geçerken beni sessizleştiren şey, tüm bu belirsizlikle birleşen bu çekim. Grey de biraz sessiz ve bu onun yapacağı bir şey değil. Aramızdaki havada bir değişim var. Dün gece ikimize de bir şeyler yaptı ve bunu henüz tam olarak konuşmadık.

Bu benim hatam. Öyle olduğunu biliyorum. Ve bunu düzeltmem gerekiyor. Ama başım belada.

Bir şey söylemek istiyorum ama ne söyleyeceğimden emin değilim. Karışık sinyallerin ve kafa sikmenin metresi haline geldim ve geleneksel olarak böyle çalışmıyorum. Dün gece evet dedikten sonra bu sabah onu yine reddettim.

Onu incittim mi?

Bu düşünce beni hasta ediyor. Tüm bunları eski alışkanlıklar ve onun duygular söz konusu olduğunda duygusal olarak yoksun olması olarak hızlı bir şekilde fırçaladım, ama bu varsayımda yanılıyor muyum yoksa sadece yolculuğun tadını çıkardığı için sessiz mi ve ben tüm bunları çok fazla düşünüyorum?

Bu histen nefret ediyorum. Sanki derimin üzerinde karıncalar geziniyor ve ben kıvranıyor ve kaşınıyorum.

Ona bakıyorum ve içimde bir şey kasılıyor. Daha önce hiç yaşamadığımdan emin olmama rağmen, profiline baktığımda garip bir şekilde hiç de yabancı gelmeyen yabancı bir şey. İçimde dolaşıyor, beni itip kakıyor. Tuhaf bir şekilde rahatlatıcı.

Tam bir şey söylemek için ağzımı açmıştım ki çantamdaki telefonum çaldı. Grey ve ben gerildik. Özellikle sabahki mesajımdan sonra ben.

"Cevap vereyim mi?"

"En azından kim
olduğunu gör."

Haklı. Çantamı kucağıma koyup telefonumu çıkarıyorum ve cevaplamak için kaydırırken kocaman gülümsüyorum. "Hey!" diyorum ve Grey'in kafası bana doğru dönüyor, kaşları çatılıyor. "Bekle. Bir saniye bekle."

"Elbette," diyor Oliver kulağıma.

Sessize alıyorum. Grey'e "Ben Oliver Fritz," diyorum. "Eskiden Hughes Healthcare'de birlikte çalışırdık."

"Oliver'ı tanıyorum."

Haklısın. Oliver'ın Monroe Fashion için modellik yaptığını ve milyarderlerin her zaman diğer milyarderleri tanıdığını düşündüğüm için mantıklı.

Telefonumun sesini açıyorum. "Bunun için özür dilerim," diye Oliver'dan özür diliyorum. "Nasılsın? Beni aradığına çok şaşırdım."

"Öyle mi?" Oliver cevap verir.

"Bilmiyorum. Jonah ile konuştuğunuzu varsayıyorum."

"Jonah ile konuştum," diye onaylıyor. "Ama bana söylemediği şey neler olduğuydu. Artık Philadelphia'ya taşınmıyor musun?"

"Artık Philadelphia'ya taşınmıyorum," diye onaylıyorum, koltuğumda kayarak pencereden dışarı bakıyorum. "Artık evlenmeyeceğim de."

"Hmmm. Bu konuda mutlu muyuz?"

"Kime sorduğunuza bağlı. Yine de referans olarak ben varım. Ondan hiç hoşlanmadınız ve bu konuda her zaman haklıydınız."

"Bunu duyduğuma üzüldüm," diyor içtenlikle. "Keşke şaşırdığımı söyleyebilseydim ama şaşırmadım. Ayrıntıları bana anlatmanız gerekecek. Gerçi bu konuda hiçbir şey duymadım. Aslında, Jonah bana söylememiş olsaydı, bir buçuk hafta sonraki düğünüze katılmayı planlıyordum. Neler oluyor?"

"Dürüst olmak gerekirse tam olarak emin değilim. Ailem ve Bacchus bunu halka duyurmak için ayak sürüyorlar."

"İlginç. Ve biraz da endişe verici. Ailenin ya da benim yardımcı olabileceğimiz bir şey olursa bana haber verin. Biz sonuna kadar Fallon'un ekibiyiz. Ama işe gideceğim için uzun konuşamam. Ama kapatmadan önce sana bir şeyden bahsetmek istiyorum. Jonah'ın sana klinikte haftada iki gün çalışmayı teklif ettiğini biliyorum ama Children's'daki işin ne olacak?"

"Akıl mı okuyorsun Oliver? Ben de tam bunun üzerine zihin jimnastiği yapıyordum. Oradaki eski katılımcımdan henüz haber almadım. Muhtemelen artık çok geçtir."

"Harika," diye haykırdı. "Çünkü MGH'deki ortaklarımdan biri emekli oluyor ve size onun işini teklif etmek istiyorum."

"Ne?" Nefes nefese öne atıldım, elim ön paneldeydi.

"Bunu hoparlöre falan verebilir misin?" Grey endişeyle kaşlarını çatarak soruyor. "Beni korkutuyorsun."

"Kim o?" Oliver soruyor.

Grey'e bakıyorum ve sonra hoparlörü açıyorum. "Buna asla inanmayacaksın Oliver, ama Fransa'da Greyson Monroe ile arabadayım."

Oliver sessiz. "Pardon, ne dedin?"

"Hey Oliver," diyor Grey, Oliver'ın duyabilmesi için sesini yükselterek. Bana sırtıyor. "Nasıl gidiyor dostum?"

"Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?" Oliver şaşkındır. "Bunu nasıl bilmem?"

"Hayat boyu en iyi arkadaşlar ve eski komşular," diye cevaplıyor Grey. "Ama arkadaşlığımız her zaman bir tür sırdı, ne demek istediğimi anlıyorsan. Peki az önce kız arkadaşımın nefesini kesecek ne söyledin?"

Oliver bir süre sessiz kaldı. "*Kızınıza* MGH'de bir iş teklif ettim."

Bunu söyleme şekli ve Grey'in ifadesi bana bir şeyleri kaçırıyormuşum gibi hissettiriyor.

"Ve kabul ediyorum! Ama bekle, orada bir aile hekimliğinde çalışıyorsun.

Ben sadece pedi'yim."

"Bu ortak bir çocuk doktoruydu. Aile, pediatri ve yetişkin doktorlarımız var. Burada mükemmel olacaksın."

Aman Tanrım. Mutluluktan ağlayabilirdim. "Bu inanılmaz. Oliver, teşekkür ederim." Minnettarlığımı göremese de elimi göğsüme koyuyorum. "Bunun için sana çok şey borçluyum."

"Gerçekten, hiç önemli değil. Fırsat bulduğunda özgeçmişini bana e-posta ile gönder ve Fransa'dan en iyi arkadaşınla birlikte döndüğünde beni ara, detayları konuşalım."

"Olur. Kulağa harika geliyor."

"Peki Grey? Benim için kızına iyi bak."

"Bunu planlıyorum."

Ciyaklayarak telefonu kapattım. "Aman Tanrım! Çok rahatladım." Koltuğa yaslanıyorum, saçlarımı yüzümden geriye doğru tarıyorum ve deli bir kadın gibi gülüyorum. "Oliver'ın antrenmanını biliyorum. Harika olacak."

"Bir stres faktörü azaldı. Şimdi tek yapmamız gereken seni sakinleştirmek-" Havada patlayan bir gök gürültüsü ikimizi de irkiltti ve sözlerini kesti.

"Kahretsin. Çatıyı kapatmalıyız."

Başımı sallayarak onaylıyorum, tam o sırada yağmur yağmaya başlıyor. "Ah!" diye bağıyorum, ellerimi başımın üzerinde tutuyorum, sanki ıslanmamı engelleyecek bir şey yapacakmış gibi. Grey bir anda kenara çekip bir düğmeye basıyor ve tavan yavaşça yukarı çıkıp yerine kilitleniyor.

"İyi misin?"

Saçlarımı biraz sallayarak gülüyorum. "Evet. O kadar da kötü değil. Ya sen?"

Bir gök gürültüsü daha, yağmur camdan nehirler halinde aşağı kayarken ikimiz de ön camdan kararan gökyüzüne bakıyoruz. "Ortaçağ mimarisi turumuz sona erdi."

Kıs kıs gülüyorum. "Beni ortaçağ mimarisi turuna çıkarıyordun."

"Sıkıcı görünüyordu. Hoşuna gider diye düşündüm."

Ona bir tokat attım ve güldü. "Aslında bizi Verdon Boğazı'na götürmeyi ve orada bir süre yürüyüş yapmayı planlıyordum. Jacob çok güzel olduğunu söylüyor. Sonra da kaybolmanın ve bir üzüm bağında içerek yolumuzu bulmanın eğlenceli olacağını düşündüm."

"Bunların ikisi de benim için çok heyecan verici. Artık ikisini de yapamayacağımız için mutluyum."

Bana sırtıyor, tam o sırada gökyüzünde sivri bir bıçak gibi parlayan bir şimşek çakıyor ve hemen ardından arabayı sarsan bir gök gürültüsü patlıyor. Yağmur daha sert yağmaya başlıyor ve ikimiz de birbirimize bakıyoruz.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordum.

"Yapacak tek bir şey kaldı." "Neymiş o?"

"İç."

Grey de şaka yapmıyor. Bizi Avignon'a götürüyor ve eşyalarımızı eski, rahat ve sevimli olan eve bıraktıktan sonra, asistanı son dakikada ayarladığı için burada yiyecek ya da alkol olmadığını fark ediyoruz, barı olan bir restoran bulana kadar bu ortaçağ kasabasının merkezine doğru koşuyoruz.

İkimiz de sırlıslam olmuş halde sessiz bir köşeye kayıyoruz ve ben e-postalarım ve cevapsız mesajlarıma göz atarken Grey menüyü alıyor. Annem, olacağını bildiğim gibi kırımın dibinden ayrılmıyordu ama babamdan çıt çıkmıyordu. Tek bir kelime bile. Bacchus'tan ayrıldığımı biliyor mu yoksa annem bunu ondan saklıyor mu, saklıyorsa neden?

Grey garsonumuzla konuşuyor ve o bunu yaparken ben de tam olarak bu soruyu soran hızlı bir mesaj gönderiyorum. Cevabını bilmek istediğimden emin olmasam bile.

Garson yanımdan ayrılıyor ve ben telefonumu çantama geri koyuyorum. Grey bana doğru dönüyor ve yüzüne bir sırıtma yayılıyor.

"Ne?" Bana bariz bir eğlenceyle baktığı için soruyorum.

"Yok bir şey. Sadece biraz..." Uzanıp yüzümü siliyor, başparmaklarını geri çekerek kalın siyah çizgileri ortaya çıkarıyor.

"Oh." Hafifçe kızardım. "Temizlenmek için kadınlar tuvaletine gideceğim."

Eğilip yanağıma bir öpücük konduruyor ve bir süre öylece kalıyor. "Döndüğünde konuşmamız gerektiğini düşünüyorum."

Birdenbire ciddileşen ses tonu ve yüz ifadesiyle midem bulanıyor. "Tamam," diye kekeledikten sonra kabinden kayarak çıkıyorum ve arkadaki banyoya yöneliyorum. Ağır kapı açılıyor ve kendimi içeri kilitleyip yansımama bakarak irkiliyorum. Kıvrıcık, rüzgâr ve yağmurla savrulan saçlarım ve rimel lekeleri gözlerimin altındaki deriyi ve yanaklarımı boyuyor.

Musluğu ısıtmak için açıyorum, elimi sabunla köpürtüyorum ve yüzümü yıkıyorum, tüm makyaj kalıntıları gidene kadar ovalıyorum. Derin bir nefes çekiyorum, yüzümü kuruluyorum ve aynada kendime bakıyorum. Grey'in bana ne söyleyeceğini bilmiyorum ve bütün gün zihinsel olarak her şey hakkında kendimi rahatsız edecek kadar düşünüp durdum. Tekrar.

O haklı. Konuşmamız gerek.

Sadece ne söylemek istediğimden ve ne duymak istediğimden emin değilim.

Tuvaletten çıkıp taş duvarlı restorana doğru ilerliyorum ama masamıza varmadan aniden duruyorum. Benim yerimde biri oturuyor. Uzun kıvılcık saçlı bir kadın. Sırtı bana dönük ama Grey'in yüzü doğrudan görüş alanımda ve onun varlığından en ufak bir rahatsızlık duymadığını görebiliyorum.

Hayır, gülümsüyor. Gülüyor. Konuşuyor. Daha önce onu başka bir kadınla hiç görmediğim şekilde onunla *flört ediyor*. Onu hayranlarının yanında çok gördüm. Tatlı ve kibar ama onlarla arasında gözle görülür bir mesafe ve bariyer var.

Şu anda öyle bir şey yok.

Belli ki onunla ilgileniyor. Birbirlerine yakın oturuyorlar, başlarını eğmişler, adamın kara gözleri kızın üzerinde. Her yerinde. Kız bir şey söylüyor ve adam kızın koluna dokunuyor, bir süre orada kalıyor ve sonra kız kayıyor ve... ona bir şey uzatıyor. Bir kart.

Şüpheli bir şekilde otel odası anahtarına benzeyen bir kart.

Karanlık, çaresiz bir his bir sel gibi üzerime geliyor ve beni anında kederin içinde boğuyor. Kalbim titreyip buz tutarken kollarım beni sarıyor, korkunç bir ürperti ve acıyla harap oluyorum. Diyaframım kasılıyor, gözlerimin arkası yanıyor ve adamın kartı kızın elinden alıp cebine koyuşunu izlerken ölmek istiyorum. Çünkü o anda, bir tren kazası inceliğiyle içime çöken dayanılmaz bir netlikle Greyson Monroe'ya aşık olduğumu fark ediyorum.

Her zaman öyle olduğumdan oldukça eminim.

Onu çatı katında oturmuş gitar çalarken ve şarkı söylerken gördüğüm andan bugüne kadar geçen yıllar boyunca. Bu yüzden bekâretimi almasını istedim. Bu yüzden iletişimde kaldım ve fırsat buldukça onu görmek için rastgele seyahat ettim - bazen binlerce mil. Bu yüzden Bacchus'la bir ilişkiye girdiğimde -ona o notu bıraktığımda binlerce kez ölerек- çekip gittim çünkü Greyson Monroe hala hayatımdayken hiçbir erkeğin kalbime sahip olma şansı olamazdı. Bu yüzden ne zaman ayrı kalsak onun müziğini tekrar tekrar dinledim ve günde yüzlerce kez onu düşündüm. Bu yüzden seks yapmama kuralları koydum ve bu kurallara rağmen ondan uzak duramadım.

Ben ona aşığım.

Ve kendime bunun asla olamayacağını söyledim. Yıllarca ona karşı hissettiklerimin sadece dostluktan ibaret olduğuna inanarak kendimi kandırdım. Yine de uçağa adım attığı an değişimi hissettim. Duvarlarımın yıkılmaya başladığını ve çatlaklarımdan bunun fısıltılarının sızdığını hissettim.

Bacchus konusunda berbat değildim.

Grey konusunda berbat durumdaydım.

Bunca zaman. Tüm zihinsel gidip gelmelerim, kafa karışıklığım ve sorgulamalarım. Hepsi onunla ilgiliydi çünkü hep *oydu*.

Şimdi ne yapacağım?

Yıllar boyunca bizi pek çok kez mahvettim. *Sadece* bu yolculukta bile birçok kez. Benim yüzümden. Bunun için kendimden başka suçlayacak kimsem yok. Kafam. Bacchus'un beni hiçbir zaman gerçekten istemediğine dair güvensizliğim. Greyson'la aramızdaki her şeyin sadece fiziksel olduğuna ve başka bir şey olmadığına dair korkum.

Belki de sonunda bıkmıştır.

Belki *de* bunca zamandır onu harekete geçiren tek şey seksti. Bu sabah onu reddettim ve o da bunu kızda bulmaya gitti. Şu anda yanağından öptüğü kızla.

Hıçkırıklarımı bastırmak için elimi ağızıma kapatıyorum ve buradan başka bir yerde olmak için umutsuzca topuklarımın üzerinde dönüp koşuyorum. Onunla bu Avrupa seyahatine çıkmayı kabul etmemeliydim. Çünkü bak şimdi beni nereye getirdi.

Ben: Ona söyleyeceğim.

Zax: Hayır. Daha çok erken. Henüz hazır değil.

Callan: Katılıyorum.

Asher: Hepiniz bir avuç korkaksınız. Söyle ona Grey. Cesur ol ya da evine git. Kazanmak için bu işin içinde ol. Bu iş sende.

Lenox: Hayat kısa. Söyle ona.

Ben: Yarın beni reddettiğinde dümdüz olma ihtimalim var.

A Kazanmak. Ama ben bittim. Dün gece bitirdim ve bu sabah da bitirdim ve ona korkması için bir mühlet vermiş olsam da, bununla da işim bitti. Ona söylememek beni öldürüyor. Ne zaman Birlikte onun içinde dönüyorum, daha fazlasına ihtiyaç duyuyorum, bir sonraki sefer için endişeleniyorum, onu bir saniye bile düşünmeden duramıyorum.

Callan: O zaman Cuma günü Paris'te buluşuruz ve yaralarını sarmana yardım ederiz.

Ben: Neden bahsediyorsun?

Zax: Festivale geliyoruz. Aurelia gideceğimize karar verdi, biz de kabul ettik. Yani oluyor. Uçuşlar ayarlandı. Otel odaları kiralandı. Tartışmak yok.

Kahretsin. Çenemi ovuyorum ve kendi kendime gülümsüyorum, göğsüm genişliyor. Ama bu hafta sonu herkesin yanımda olması, umarım Sonbahar'ın da yanımda olması her şey demek ve bir kez daha bu insanların benim insanlarım olduğu için ne kadar minnettar olduğumu hatırlıyorum.

Asher: İddiayı kaybettiğim ve siz piçlerin beni Eyfel Kulesi'nin altında çıplak soyundurduğunuz ve bir grup genç kızın bunu gördüğü zamanı hatırlayın.

Kıs kıs gülüyorum, çünkü evet, hatırlıyorum. Müthiş bir şeydi.

Zax: Hatırladığım kadarıyla o kızlar senin ekipmanının ne kadar küçük olduğunu görünce gülmekten öldüler.

Asher: Yüzüncü kez söylüyorum, dışarısoğuktu. O küçük değil. O bir mamut. Takım arkadaşlarıma sor.

Bize söylemek istediğin bir şey mi var kardeşim? Kimi seversen sev, seni seveceğimizi biliyorsun.

Asher: Siktir git. Ne demek istediğimi biliyorsun. Beni soyunma odasında görüyorlar.

Lenox: Uh huh.

Bu konuda benim tarafımda olduğu için Asher'ı kurtarmaya karar verdim.

Ben: Geçen gün bir grup rahibe beni yanlışlıkla Fallon'un memelerini ellerken yakaladı.

Zax: Yanlışlıkla birinin göğüslerini nasıl okşarsın?

Roma'da olanların kısaltılmış versiyonunu yazıyorum ve tam gönder tuşuna bastığımda yanıma bir şekil düşüyor. Fall olduğunu düşünerek başımı kaldırıyorum, ancak önümdeki görüntü tarafından tamamen yan tarafa savruluyorum.

"Hayatta olmaz!"

Çınlayan bir kıkırdama. "Lanet olsun."

"Fırınıınızda büyüyen bir çörek varken bunu söylemeniz doğru mu? Bir keresinde sizi rahmin içinden duyabildiklerini okumuştum."

Vivian O'Connor bana yeşil gözlerini deviriyor. "Bu beni henüz küfür etmekten alıkoymadı ve kesinlikle beni asıl lanet şeyi yapmaktan alıkoymadı-"

Kulaklarımı tıkıyorum. "La, la, la."

"Oh, kes şunu. Sanki sen bunu çok yapmıyorsun." Omzuma vuruyor, ben de gülüyorum ve uzanıp ona sarılıyorum. Vivian O'Connor

başka bir sanatçı ve yakın arkadaşım olan Cian O'Connor ile evli. Yüz yıl önce Central Square zirvede iken, Cian ve grubu bizim açılış gösterimizdi. Suzie ölmeden yaklaşık bir yıl önce, ben on dokuz yaşlarındayken üçüncü albüm turnemiz sırasında bizimle birlikte turneye çıktı. Cian benim yaşımdaydı ve hemen kaynaşmıştık. O da şimdi benim gibi listeleri alt üst eden bir sanatçı.

Geçen yıl Noel'de, benden önceki ateşli kızıyla tanıştı ve ona aşık oldu ve bir daha asla arkasına bakmadı. Ya da daha mutlu.

"İsteyeceğim son şey senin ve Cian'ın görsel imajı," diye takılıyorum. "Lafı açılmışken, nerede o? Burada olduğuna inanamıyorum." Restoranın görebildiğim her yerine bakıyorum ama bir şey bulamıyorum.

Kızıl saçlarını omzunun üzerinden atıyor. "Paris'teki festivalden önce Provence'ta biraz zaman geçirmeye karar verdik. Küçük adamımız bu sonbaharda doğduktan sonra ne kadar yalnız kalabileceğimizden emin değilim. Cian arabayı almak için dışarı çıktı ve benimle arkada buluşacak, böylece sıırıslıklam olmayacağım. Seni gördüğümde onunla buluşmaya gidiyordum. Dünya ne kadar küçük."

"Şaka değil. Burada ne kadar kalacaksın?"

"Cumaya kadar. Yine de daha sonra bizimle takılmalısın. Cian ve ben de tam buradan çok uzakta olmayan interaktif empresyonist müzesine gitmek üzereydik. Yağmur başka şeylerle ilgili planlarımızı bozdu. Central Square'dekilerle mi geldin yoksa yalnız mısın?"

"Hayır, burada... arkadaşım ile birlikteyim."

Gözleri neşeyle parlıyor ve bana bilmiş bir sırıtış atıyor. "Oh, arkadaşın."

Uzanıp omzuna dokunuyorum, sesim duyulmasın diye eğiliyorum. "Aramızda kalsın, umarım Paris'e vardığımızda bundan daha fazlası olur."

"Senin olduğunu ve benden başka hangi kadının sana hayır diyebileceğini düşünürsek eminim diyecektir." Bana şakacı bir göz kırptıyor. "Onunla tanışmayı çok isteriz ve Cian'ın da seni görmeyi çok isteyeceğini biliyorum. Akşam yemeği ya da bir şeyler içmek istersen saat yedi gibi otelimize gel. O zamana kadar dönmüş ve hazır oluruz." Elini cebine atıp beyaz plastik bir kart çıkardı. "Burada fazladan bir anahtar kartı var, böylece resepsiyona gitmek ya da varlığını belli etmek zorunda kalmazsınız. Beş-yirmi altı numaralı odadayız. Romantik bir kaçamak yapacağımız için güvenlikle uğraşmak istemedim, bu yüzden biraz dikkat çekmeden uçuyoruz."

"Ben de, yani bu mükemmel." Kartı alıp cebime koyuyorum. "Planlarımızın ne olduğundan emin değilim ama Fallon'la konuşacağım. En azından bir şeyler içmek için buluşmak isteyeceğini biliyorum."

"Harika!"

Eğilip yanağına bir öpücük konduruyorum. "Sonra görüşürüz. Cian'a selam söyle."

"Olur." El sallayarak koltuktan kalkıyor ve ben de onun arkaya doğru gidişini izlerken Fallon'un sağanak yağmur altında restoranın önünden koşarak çıktığını görüyorum. Ne oluyor be?

Bir anda kabinden dışarı fırlıyorum, masaya çarpıyorum ve acelemden bazı tabakları tıkırdatıyorum. Kapıdan içeri girdiğimde gökyüzü kararmıştı ve yağmur o kadar şiddetli yağıyordu ki anında beni ıslatıyor ve görmemi zorlaştırıyordu. Başımı çevirdiğimde onu eve doğru koşarken buluyorum.

"Fallon!" Ellerimi ağzıma götürerek sesimin yağmur ve gök gürültüsünün sesini bastırması için bağıryorum. Yavaşlamıyor ya da durmuyor. Aksine hızlanıyor ve ben de peşinden koşuyorum, kalbim küt küt atıyor, ona ne olmuş olabileceğini merak ediyorum.

Neyse ki Fallon kısa, ben uzun boyluyum, bu yüzden onun attığı her iki adıma karşılık benim sadece bir adıma ihtiyacım var ve ona çabucak yetişiyorum. Elim dışarı fırlıyor, omzunu kavıyor ve onu döndürüyor, momentumumuz vücutlarımızı birbirine çarpıyor ve neredeyse bizi yere indiriyor.

"Ne yapıyorsun? İyi misin?" Ona bakarken yüzündeki suyu silerek bağıryorum. "Ne oldu?"

Dokunuşumu savuşturuyor, yüzü yere düşüyor. Arnavut kaldırımli bir sokağın ortasındayız, hava herkesi içeride tutacak ve arabaları caddeden uzak tutacak kadar kötü. "Önemli bir şey değil. Ben sadece... bu aptalcaydı. Gitmem gerek."

"Fall, bana gideceğini bile haber vermeden restorandan yağmurun altında neden kaçtığını söyle."

Elleri saçlarının arasından geçiyor, ıslak telleri yüzünden geriye doğru itiyor ve sonra elleri kalçalarıyla buluşuyor. Yavaşça gözlerini benimkilere dikeyyor, biraz kırgın ve biraz da kızgın. Endişeyle kolunu tutmak için uzandım ama o beni bir kez daha omuz silktili.

"Peşinden gelmeni istememiştim. Restorana geri dönmelisin. Eminim o kadın seni özlüyordur. Yoksa onunla otel odasında buluşmayı mı ayarladın?"

"Ne?"

"Seni o kadınla gördüm. Şu kızıl saçlı." Elini kalçasına götürüp sert bir nefes vermeden önce omzumun üzerinden restorana doğru işaret ederken sesi yükseliyor.

"Vivian'ı mı kastediyorsun?"

"Vivian mı?" Alay ediyor. "Çok hoş."

Şaşkınlıkla başımı sallıyorum. "Evet, Vivian. Arayan Vivian O'Connor'dı, Cian O'Connor'ın karısı. Bu hafta sonu festivalde çalacakmış ve o da tesadüfen bizimle aynı restorandaymış. Adam arabayı onun için çekerken gelip merhaba dedi. Cian'ı yıllardır tanırım, Central Square günlerimden beri. Aslında Vivian'ı tanıyor olabilirsiniz çünkü kendisi ünlü bir aşk romanı yazarı."

Yutkunuyor ve başka tarafa bakıyor, dudağını kemirirken başını sallıyor ve duruşunu değiştiriyor. "Onu gerçekten tanıdığını fark etmemiştim. Ya da evli olduğunu."

"Ve hamile," diye ekliyorum ve durup yüz ifadesini inceliyorum, sözlerini tekrarlıyorum. Sonra bana çarpıyor ve bana çarpıyor, sert ve güzel bir şekilde. "Kıskanıyorsun," diye suçluyorum ona gülümseyerek.

Beni itiyor, muhtemelen gülümsememi yanlış yorumluyor ama bu alay etmekten başka bir şey değil. "Evet. Kıskanıyorum amına koyayım. Berbat bir şey. Seni başka bir kadınla gördüğümde kıskanç olmak istemiyorum. Şu anda kafamda yeterince şey var ve sonra dün gece oldu ve şimdi tüm bunları hissediyorum." Elleri havada çılgınca sallanıyor. "İşte bu yüzden ayrı yatak odaları istedim. Bu yüzden seks yok dedim. Kalbim kırılacak." Sinirli bir şekilde göğsümü bir kez daha itiyor ama kıpırdamıyorum. Bir santim bile. "Neden bu çizgiyi aşmak zorundaydık? Neden en iyi arkadaş olarak kalamadık? Bunların hiçbirini asla fark edemezdim."

Islak dudaklarımı yalıyorum ve omuzlarını kavrayarak beni görmesi için onu zorluyorum. "Çünkü sen benim için her zaman en iyi arkadaştan daha fazlası oldun. Her *zaman*," diye vurguluyorum. "Neden her şeyi bırakıp havaalanına koştuğumu biliyor musun?"

Başını sallıyor, siyah saç telleri yüzüne ve boynuna yapışıyor, gözleri kocaman. Korku dolu.

"Senin için. Böylece seni kazanabilirdim. Bu şansın tekrar gitmesine izin vermeyeyim diye. Hayatıma girip çıkmaya izin verdim çünkü seni hak ettiğimi hiç düşünmedim. Çünkü bir yanım senin için savaşırsam kaybedeceğimi biliyordu. Sen hazır değildin ve sanırım ben de değildim ve kayıtsız olduğuma inanmaya izin verdiğimi biliyorum, ama şimdi burada senin için savaşıyorum. Çünkü ben her şeyim ama

Kayıtsız. Seni hak ediyorum Fallon. Ben hak ediyorum. Onu değil. Başka bir pislik değil. Sen benim için yaratılmışsın. Ben senin içinim."

Nefesi kesiliyor ve boğuk bir hıçkırık boğazına yapıyor. Titriyor. Soğuktan mı, yağmurdan mı, sözlerimden mi, bilmiyorum. Tek bildiğim artık duramayacağım.

Beni nefessiz bıraktı, arzulattı, takıntı haline getirdi ve daha fazlası için çaresiz bıraktı.

Islak çenesini avucumun içine alıyorum ve sesimi yumuşatırken onu kendime doğru çekiyorum. "Kalbini kırmayacağım. Bu biziz, Fall. Her zaman ve sonsuza dek bizdik. Bana ne yapmam gerektiğini söyle. Seni sonsuza dek nasıl kazanacağımı söyle. Benim sana aşık olduğum kadar senin de bana aşık olmanı nasıl sağlayacağımı söyle."

"Gri-"

"Hayır demeyin. Dağınık olduğunu ya da bunun çok erken olduğunu ya da bir ilişkiden yeni çıktığını ya da korktuğunu ya da emin olmadığını ya da aklına gelebilecek başka bir şeyi söyleme. Bundan şüphe etme. Bu gerçek ve bunu bildiğini biliyorum. İçinde derinlerde bir yerde bunu bildiğini biliyorum."

"Sanırım bunu hep biliyordum. Sadece şimdiye kadar anlamamıştım." Ben daha ne dediğini anlayamadan yüzümü tutuyor ve ağzımı kendi ağzına doğru çekiyor.

Anında tepki veriyorum. Bir elim ensesinde, diğer elim saçlarını okşuyor, dudaklarım onunkileri ayırıyor. Dilimi hissettiğinde nefesi kesiliyor, açlığımın ne kadar doymak bilmez olduğunu anlıyor ve bu onun içinde bir şeyleri harekete geçiriyor.

Bu bizim çok iyi yaptığımız şey. Yokmuş gibi davrandığımız şey. Çaldığımız ve sonra unutmaya çalıştığımız şey. Aramızda yanan ateş. Vücutlarımız boyunca ilerleyen alevler, karışık nefeslerimizle gelişiyor, yağmurdan etkilenmiyor. Kıvılcımlar tenimde dans ederken kanım adrenalinle çarpıyor. Onu kucağıma aldım ve bacaklarını belime doladım.

Onu böyle öpüyorum. Daha dün gece ona sahip olmama rağmen ona açtım.

Bu farklı. Bu her şey.

Tepemizde şimşekler çakıyor. Gök gürültüsü yeryüzünü sarsıyor. Onu kendime daha sıkı bastırarak ve dünyanın bizi izleyip izlemediğini ya da yağmurun bizi boğup boğmadığını umursamadan, ağzımı onunkinden ayırmadan sokağa doğru yürüyorum. Nefes almak için ya da iskelet görünümlü aptal bir anahtar gerektiren eski kapıyı kurcalarken bile.

Fallon bana saldırıyor. Tırnakları kafa derimi ve boynumu tırmalıyor. Beni öpüyor, bana sürtünüyor, fırtınadan daha güçlü bir doğa gücü. Sanki

içinde bir düğme açılmış gibi. Benim içimde de. Bu

bir gece değil. Bu, biz geldiğimiz ya da güneş doğduğu anda ölecek bir şey değil.

Bu bir merhabadır, veda değil ve ikimiz de bunu hissediyoruz.

"Arkadaşlığımızın artık mahvolduğunu biliyorsun, değil mi?" diye mırıldanıyor bana.

Dudaklarına sırtıyorum, alttakini ısıyorum. "Ben sadece am için buradaydım."

Kıkırdıyor. "Tam bir Greyson Monroe tepkisi. Sende ne buluyorum ben?"

"Senin geleceğin." Ciddiyim amına koyayım.

Onu niyetimden biraz daha sert bir şekilde duvara çarpıyorum -üstelik duvarlar taştan yapılmış- ama Gz Kızı sırlıklam olmuş bluzunu çıkarıp omzuma atarken bunu fark etmemiş gibi görünüyor.

"Biraz daha Grey," diye bağırıyor. "Seni bana karşı hissetmeye ihtiyacım var."

Agzllkle harap deri ceketimi çekiştirmeye başladı ama ben daha çok göğüsleriyle ilgileniyorum. Sütyenini arkadan çözerek onu vücudumda yukarı kaldırıyorum. Styenden kurtulmak için kıvranıyor ve daha yere düşmeden göğüslerini ağzıma alıyorum.

İhtiyacımın içinde kaybolmuş, emiyor ve ısıyorum, dilim sert tepelerinin etrafında dönüyor, biri ve sonra diğeri. Gözleri kapanıyor, başı duvara yaslanıyor. Elini salarımına daldırıp beni orada tutarken ceketimi unutuyorum. Bir ürperti kaplıyor her yanını, tüyleri diken diken oluyor ve usulca inliyor.

Onu st kata çıkarmak istiyorum. Onu yatağa yatırıp yalayarak, dokunarak, tadarak, becererek zaman geçirmek istiyorum. Ama çok sabırsızım, bu yüzden bunun yerine bizi döndürüyorum ve onu kulübenin nn kaplayan yumuşak oryantal halıya indiriyorum. Ceketimi omuzlarımdan sıyrıyorum, ardından gömleğim geliyor ve sonra elleri üzerimde, tırnakları göğsümü kazıyor, meme ucumu yakalıyor ve nefesimi tıslatıyor.

Ayakkabılar tekmelenip fırlatılıyor, benimkiler kotunu yırtarken onun elleri aceleyle kemerimle uğraşıyor. Beceriksiz ve ıslaktık ve ıslak kotu ıslak tenden ekiştirmeden ve yırtmadan çıkarmak imkansızdı. Ağızlarımız birleşmeden birkaç saniyeden fazla dayanamıyoruz ve sonunda ikimiz de sadece ıslak i amaşlarımızla kalana kadar dişler, dudaklar, küfürler ve sinirli kahkahalar birbirine karışıyor. Sonra tekrar onun üzerine çıktım, bana yalvardığı temasa ihtiyacım vardı.

Altıma giriyor, soğuk ve nemli teni benimkine değince rperiyorum. Ya da belki de bunu yapan kadındır. Vücudumun arasında

Kalçalarını ayırıp kalçalarımı döndürüyorum, amına tam doğru noktadan vuruyorum ve çığlık atmasını sağlıyorum. Ona yapmak istediğim çok fazla şey var ve ilk defa hepsini yapabileceğimi fark ediyorum.

Bunu aceleyle getirmek zorunda değilim. Zamanı bükmeye çalışmak zorunda değilim.

Yağmurda ona fırlattığım aceleci sözlerin ötesinde konuşmadık ve o da beni istediğinden başka bir şey söylemedi, ama artık bunların hepsi benim için anlamsız. Artık onu kazanmaya çalışmıyorum, ama bundan sonra her şeyin bizim için sorunsuz gideceğine inanmak aptallık olur. Onun için savaşmam gerekecek ve bu konuda acımasız olmalıyım.

Tekrar dönüyorum, sahiplenme duygusu beni ele geçiriyor ve yüzüm boynuna düşüyor, inleyerek tenini yalıyorum. "Çok iyi hissediyorsun. Neredeyse seni böyle boşaltmak istiyorum."

"Çok uzakta değilim." Ben yapmaya devam ederken iç çekiyor, onu bir ergen gibi gıcırdatıyor ve kuru bir şekilde beceriyor.

Ama bu yeterli değil. Onun her şeyini görmeli ve hissetmeliyim. Bende uyandırdığı çaresizlik seviyesi delilik sınırında. Vücudundan aşağı kayıyor, inerken göğüslerini ve aralarındaki vadiyi yalayıp yutuyorum. Kalçalarını daha geniş açıyorum ve burnumu külotunun ıslak satenine gömüp derin bir nefes alıyorum. İnliyorum çünkü lanet olsun, bu çok iyi, sikim o kadar sert ki acıtıyor.

Sırtı halıdan fırlıyor, elleri saçlarımı çekiştiriyor ve burnum onların arasından klitorisini bulup okşuyor. "Ah! Gri."

"Sus, kadın. Amıma tapıyorum."

Güzel tangasının kenarındaki ince ipi koparıyorum ve yırtılıyorum. Saçlarındaki tutuşu sıkılaşıyor ve sonra neredeyse beklediğim gibi beni itmek yerine yüzümü daha derine çekiyor. İddialı kızıma sırtıyorum ve ona tam olarak istediği şeyi veriyorum. Kıçından klitorisine kadar uzun, yavaş bir yalama.

Elimi kalçalarının altından geçirip onu kendime doğru kaldırıyorum. Diğer elim dolgun bir memeye takılıyor ve sonra ölüm hücreesindeki bir adam gibi ziyafet çekiyorum. Tümseğini öpüyorum ve sonra güzel amcıyla öpüşmeye başlıyorum. Bildiğim bir kelime onun kızarmasına neden oluyor, bu yüzden ona sadece kızarıklığın açık tenine yayılmasını izlemenin ne kadar güzel olduğunu söylüyorum.

Kalçaları sarsılıyor, ağzımın hissi ve dudaklarımdan dökülen kirli sözcükler onu dikişlerinden çözüyor. Bu her zaman onun en sevdiğim yanlarından biri olmuştur. Dışarıdan nasıl bu kadar asil ve düzgün, mükemmel bir Lark

ama içten içe ona yapacağım her pisliği arzuluyor.

Kontrolümü seviyor. Vücutuna sahip olmamı arzuluyor. Benim odaklanmış sahipliğime ihtiyacı var.

Ve kızıma istediği her şeyi ve daha fazlasını vermeyi sevmiyorsam ne olayım.

Parmağım deliğinde dolaşırken dişlerim klitorisini dudaklarımın arasında emmeden önce sıyrıyor. İnliyor, başı geriye çekilmiş, yüzü zevk ve konsantrasyon içinde sıkışmış. Dilim, parmağımın hareketlerine uyarak klitorisinin etrafında dönmeye başlıyor ve bununla ilgili bir şey onu çılgına çeviriyor. Kalçaları yerden fırlıyor, gıcırıyor, arıyor.

Tanrım, bacakları havaya kalktı, kalçaları başımın yanlarına yapıştı.

"Oh. Oh siktir, Grey. Boşalmaya çok ihtiyacım var."

"Tadın çok güzel, Güz. Benim için gel. Bana vermek için yanıp tutuştüğün o tatlı dölleri tattır." Onun tadına bakarken sürtünme için çaresizce yere vuruyor ve sallanıyorum. Keşke bu mümkün olsaydı. Keşke aynı anda hem onu yalayıp hem de sikebilseydim.

Ağzımı ve yüzümü sikerken beni klitorisine karşı tutan eliyle, iki parmağımı içine sokuyorum, ön duvarına karşı o noktayı hissedene kadar onları çarpıyorum. Bu onu harekete geçiriyor. Dilimden ve parmaklarımdan zevk alırken, onu sikimle becermeyi planladığım şekilde becermeye başladıklarında kasırğa kuvvetinde rüzgarlar içinden geçiyor.

Tam gözleri açılıp çenesi eğildiğinde başımı kaldırıp bakıyorum. Gözlerimiz çarpışıyor ve yüzündeki karanlık, puslu, şehvet sarhoşu ifadeye hırlıyorum. Bununla birlikte çığlık atıyor, saçlarımı çekiyor ve gıcırdatıyor, tekrar tekrar ağzıma giriyor, ben de onun vücutundan alabildiği kadar zevk almaya devam ediyorum.

Bu haliyle çok çarpıcı. Bana karşı çok açık ve ıplak.

Sadece biziz. Her zaman olmamız gerektiği gibi. Her zaman olmamız gerektiği gibi. Ben ona zevk veriyordum, yüzümü onun en mahrem yerine gömüyordum.

O benim tanrıçam.

Benim kurtuluşum.

Uğruna cehennem ateşleriyle savaşıcağım ve fethedene kadar dinlenmeyeceğim kişi.

Sarkıyor ve ben ayağa kalkıyorum, titreyen ve kasılmalar geçiren amını öpüyorum, sonra aynı şefkati her bir i uyluğuna yöneltiyorum. Böyle çok güzel görünüyor. Koyu renk kirpikleri kızarmış porselen teninde dalgalanıyor. Bu

Gül rengi meme uçlarıyla göğüslerinin büyük, ağır kabarıklığı. Karnının yumuşak eğimi ve kalçalarının şehvetli kıvrımı.

"Harikasın," diye mırıldanıyorum saygıyla, çünkü Tanrı şahidim, öyle.

"Buraya gel," diyor ve ben de memnuniyetle itaat ediyorum, vücuduna tırmanıyorum ve ağırlığımı onun üzerine veriyorum. Dirseklerim halıya gömülüyor ve yüzünü görebilmek için kendimi yukarı kaldırıyorum.

"Hey, Güz Kızı."

Tembel bir gülümseme.

"Hey, Grey." "İyi misin?"

"Ben iyiyim. Sen iyi

misin?" "Ben en

iyisiyim."

Parmakları saçlarımin arasından kayıyor ve alnımı kendi alnına doğru çekiyor. "Kanıtla."

İşte bu! Hiçbir uyarıda bulunmadan onu kollarıma aldım ve bütün gece ona en iyisi olduğumu kanıtlamayı planlayarak bizi merdivenlerden yukarı **k o ş t u r d u m .**

G Beni merdivenlerden yukarı taşıırken rey'in puslu gözleri benimkileri tutuyor. O kadar sert ki, aramızda sıkışıyor ve boş çekirdeğim sıkılırken ağzım sulanıyor. Neyse ki kulübe küçük ve beni içeri taşıyor.

Ebeveyn yatak odası, ayrı alanlara duyulan ihtiyaçtan daha fazlası. Bu düşünceyle yüzüm boynuna yerleşiyor ve onu göğsüme daha sıkı sararken dudaklarım hassas tenini öpüyor.

Konu ona gelince çok pişman oluyorum.

Bizim için. Bir daha asla.

Greyson Monroe benim son oyunum ve bitiş çizgisine birlikte ulaşmamız için ne gerekiyorsa yapacağım.

Yumuşak yatak beni karşılıyor ve pelüş beyaz yorganın içine gömülüp önümdeki adama bakıyorum. Islak külotunu çıkarıp cesurca önümde çırılçıplak duruyor, eli neredeyse dalgın bir şekilde sikine gidiyor. Elini yatağa, başımın yanına koyuyor ve sonra beni öpüyor, dudaklarımı ayırıyor ve dilini bir anlığına benimkiyle karıştırıyor, sonra itiyor ve bir kez daha ayağa kalkıyor.

Gözleri üzerimde, titreyen eli çenemi kavıyor. "Sana ihtiyacım var."

Tüm söylediği bu, ama gözlerindeki karanlık ilkel bakış bana ne kadar çok olduğunu söylüyor. Yüz ifadem onunkine uyuyor olmalı çünkü bir sonraki nefesimi çalamadan bileğimden tutup beni yatağın kenarına kaydırıyor ve kalçalarımı onun için açıyor. Kapüşonlu gözleri damlayan merkezime kilitleniyor ve dudaklarını yalayarak beni tadıyor. Parmağı deliğimin etrafında dönüyor, gözleri harekete yapışmış durumda ve ben de bu manzara karşısında büyülenmiş bir şekilde kendimi yukarı kaldırıyorum.

"Bu iyi geldi mi?" diye hırıldıyor, sesi arzuyla parçalanmış.
Sadece başımı sallayabiliyorum, kelimeler boğazımda düğümleniyor, ta
Be ki o bir inilti çıkarana kadar.

n.

"Seni becermenin en sevdiğim kısmı ne biliyor musun?"

Sikmek kelimesini söylerken parmağını içime soktuğunda nefesim
kesiliyor.

"Ne?" Nefes nefese kaldım, vücudum tepeden tırnağa kızarmıştı.
İçimden geçip ayak parmaklarımı kıvrıyor.

"İçine girdiğim ilk anda gözlerimin içine bakma şeklin. Sanki sikim
senin için biraz fazla büyükmüş ama sen ona doyamıyormuşsun gibi
yüzünün hem zevk hem de acı içinde kıvrılması."

"Seni becermenin en sevdiğim kısmı ne biliyor musun?" Sorusunu ona
geri atıyorum.

"Ne?" Beni parmaklarken aynı ritimle sikini sallamaya başlıyor ve
bunun ne kadar ateşli olduğu aklımı başımdan alıyor.

"Ne zaman yaklaşırsan, pozisyonun ne olursa olsun, beni yakalayıp
kulağıma tekrar tekrar adımı fısıldıyorsun."

Bana orantısız bir sırtıttı attı. "Bunu ben mi yapıyorum?"

"Evet." Parmaklarım karnımdan aşağı kayıyor ve o beni parmaklamaya
devam ederken klitorisimi ovuyor. İkimizin de ellerini izlerken gözleri alev
alev yanıyor. "Senden ayrılıp kendi hayatıma döndükten sonra gözlerimi
kapatır ve boşalana kadar bunu düşünerek kendimi aynen böyle ovardım."

Nefesi boğazında düğümleniyor. Parmağını içimden kaydırıyor ve
dudakları benimkine çarpmadan hemen önce dudaklarımı uyarılmamla
boyuyor, beni tadıma bakmaya ve beni de aynısını yapmaya zorluyor.
Dillerimiz titrek ve sinirli bir şekilde çarpışıyor, dudaklarımız tam onun
büyük aletinin başını giriş yerimde hissedene kadar tükeniyor. Sonra geri
çekiliyor ve tıpkı söylediği gibi gözlerimin içine bakıyor.

"Hiçbir şey giymiyorum."

"Ben iyiyim," diye söz verdim ona. Evleneceğim, balayına gideceğim
ve eyalet değiştireceğim diye doğum kontrol hapımı yeniden aldım ama
neyse.

Sarsıntılı bir şekilde başını sallıyor. "Ben de temizim. Bir süredir senden
önce kimseyle birlikte olmadım ve her zaman test yaptırıyorum ve ben...
Ben hiç kimseyle çıplak olmadım."

Damarlarımdan lezzetli bir sıcaklık fışkırıyor ve yüzünün yan tarafını
tutarak neredeyse yalvarırcasına, "Becer beni Grey. Her şeyini hissetmek
istiyorum. Aramızda hiçbir şey olmasın."

Sessiz bir nefes üflerken gözleri kapanıyor ve burun delikleri açılıyor. Ve gözleri tekrar açıldığında, sıvı ateş gibiydiler. Dolunayın altındaki gece yarısı kadar siyah ve parlak.

"Göster bana, Güz Kızı. Sikimin daracık amına nasıl sığıldığını göster."

Kalçalarımı yukarı kaldırıyorum, onu içimde bu şekilde hissetme ihtiyacıyla o kadar çıldırıyorum ki nefesimi zor tutuyorum. İçeri itmeye başlıyor ve ben inliyorum, çünkü evet, zar zor sığıyor ve evet, zevk ve acı arasındaki sınırdaki.

"Siktir, çok sıkıdır. Çok sıkı. Ve lanet olsun bu iyi hissettiriyor. Çok iyi."

Bir santim daha ve sonra bir tane daha ve ben yukarı itiyorum, çaresiz ve sabırsız bir şekilde onunla buluşuyorum. Grey'in siyah gözleri yüzümü tarıyor, beni dikkatle izliyor ve güçlü bir nefes vererek içime doğru itiyor, sırtımın kavislenmesine ve gözlerimin ne kadar dolu hissettiğimle kapanmasına neden oluyor.

"Gözlerini aç ki yanımda olduğunu bileyim."

Gözlerim parlayarak açılıyor ve onun hamııı içimde bir şeyleri çatlatıyor. Güzel, canlı ve yepyeni bir şey.

"Becer beni," diyorum ona tekrar. "Sertçe sik beni. Geri durma. Beni kontrol etme. Beni her zaman nasıl almak istiyorsan öyle al."

Vahşi bir hırıltı havayı yarıyor ve sonra elleri kalçalarımı kavıyor ve beni ele geçirilmiş bir erkek gibi becermeye başlıyor. Vücudu benimkinin üzerine iniyor, dizini yatağı tırmanıyor, göğsü benimkiyle temastan kıl payı uzakta, ama kendini öyle bir açıyor ki, sadece daha derin ve daha uzun itişler değil, aynı zamanda içime girip çıkarken hala izleyebiliyor.

Ellerim saçlarını yumrukluyor, tırnaklarım sırtını kazıyor ve dişlerim omzuna yapışıyor.

"İşte bu, Fall. Hepsi benim, bebeğim."

Eli göğsümü sıkıyor, kurbana benzer bir şekilde kavıyor ve taşan sıvının sıçramasını izliyor. Hiç hız kesmeden içime girip çıkmaya devam ederken alnında ve omuzlarında ter parıldıyor. Bacaklarım kalçalarının etrafına dolanıyor, daha yükseğe çıkıyor, ona daha derinden ihtiyaç duyuyor ve bunu yaparken, pelvisi klitorisime sürtünürken sikinin başı içimdeki ön duvara çarpıyor.

Gözlerimin arkasında yıldızlar patlıyor ve bir inilti ile sızlanmanın karışık bir versiyonunu haykırıyorum. Vücudumdaki her sinir ucu ateşleniyor, o derin, lezzetli sıcak ağrı içten dışa doğru büyüyor, bir hastalık gibi yayılıyor

tek bir çaresi var. Yatak onun sikişlerinin şiddetiyle hareket ediyor, içime her girdiğinde duvara çarpıyor.

Kollarım boynunu sarıyor ve yüzünü kendime doğru çekiyorum, ona sarılmak, onu *hissetmek*, olabildiğince yakın olmak istiyorum. Her yerini, her yerimi. Diğer dizi yatağın üzerine geliyor ve bacaklarımı omuzlarının üzerine gelecek şekilde kaydırıyor.

Sonra kalçaları çarpıyor. Vahşice. İkimizden de düzensiz sesler çıkarırken özür dilemeyen ve ilkel. Taşakları kıcımı tokatlıyor ve ben de onu orada istiyorum. Bunu daha önce hiç yapmadım ama Greyson Monroe ile her şeyi yapmak istiyorum.

Öne doğru yuvarlanıyor, yüzü konsantrasyonla sıkışmış. "Daha fazla mı?" "Daha fazla," diye nefes alıyorum çünkü tek yapabildiğim bu. Nefes alıyorum.

Elleri benimkileri tutuyor, parmaklarımızı iç içe geçiriyor ve başımın üzerinde hareket ettirerek yatağa bastırıyor. Bacaklarım omuzlarında ve ellerim bu şekildeyken, kalçalarını dalgalandırmaya başlıyor, daha derine itiyor ve çekiyor, içimdeki her boşluğa vurabiliyor. Gözleri benimkilere yapışmış, bunun bana ne yaptığını izliyor ve bu çok fazla.

"Çok güzelsin," diye inliyor. "Sen çok güzelsin, Fall. Böyle çok güzelsin, ben içindeyken."

"Çok yaklaştım." Ellerimi serbest bırakıyor, bir eliyle bileklerimi sıkıyor ve diğer eliyle klitorisimi çalıştırmaya başlıyor ve beni uçuruma doğru sürüklüyor.

"Biliyorum bebeğim. Üzerime boşalmanı hissetmek için ölüyorum. Daha fazla tutamam. Çok iyi hissediyorsun."

"O zaman gel, Grey." Sırtım kemerli. "Evet. Ah! Tam oraya. Durma."

"Düş, düş, düş." Bana doğru çöktü, kulağıma bir şeyler söylüyordu. "Siktir, Fallon. Benim için boşalacaksın. Bunu hissediyorum."

Gözlerim doluyor, yumruklarım sıkılıyor, onun bedeni benimkini yönetip kontrol ederken başka bir şey yapamıyorum. Ta ki patlayana kadar. Baraj sıcak, enfes, neredeyse acı verici dalgalar halinde açılıyor. Orgazmım içimden geçerken çığlık atıyorum ve sonra devam ediyor, ismim kulağımda sert bir şekilde nefes alıyor, onun ve Tanrı'nın isimleri benden birlikte haykırılıyor.

İçimde çok derinlerde ve boşalmaya başladığında onu hissediyorum.

Vücudu kaskatı kesiliyor, beni kavrayışı eziliyor ve sonra sıcak, sert aleti nabız gibi atarken daha da büyüyor. İçime girdiğini hissettiğimde inliyorum, daha derine daldığında nefesimi tam olarak alamıyorum. Onun

İkimiz de tamamen tükenmiş bir şekilde sarkana kadar inleyip homurdanıyor, homurdanıyor ve küfrederken ağzı benimkini kavurucu bir öpücükle yakalıyor.

Parmakları bileğimden çözülüyor ama henüz kollarımı hareket ettiremeyecek kadar kemiksizim.

İçimde, üstümde oyalanıyor, dudaklarımı, yanaklarımı, boynumu öpüyor, tam olarak anlayamadığım kelimeler mırıldanırken tenimi içine çekiyor. Her ne iseler, cesur ve gerçekler. Elleri her yerimi okşuyor ve sikiinin kıpırdanmaya başladığını hissediyorum.

Huysuz, kırık dökük, pis ağızlı dış görünüşünün altında gizlenen tüm o yumuşak mükemmellik benim nihai kriptonitim.

"Şimdiden mi?" Sadece içine pompalarken sesin nefes nefese büyümesi için alay ediyorum.

Ben.

"Kukunun verdiği hisse bayılıyorum. Orası benim en mutlu yerim.

Unuttum

ne kadar tehlikeli olduğunu."

"Tehlikeli mi?"

Kafasını kaldırıyor ve o kadar parlak gülümsüyor ki dışarıdaki tüm kasvet göz kamaştırıyor. "Artık benimsin Güz Kızı. Bu benimsin demek."

"Senin olduğumu söylediğinde bunu anlamıştım."

Dudaklarıma sert bir öpücük kondurdu. "Hayır. İsteddiğini sanmıyorum. Çünkü artık benimsin ve sana bu şekilde sahip olduğuma göre, seni ne zaman istersem benimsin. Ve senin amın benim en mutlu yerim olduğu için, bu tehlikeli olacak. İkimiz için de."

"Sıvı resüsitasyonuna ve oksijene ihtiyacımız olacak kadar tehlikeli mi?"

"O da var. Ben daha çok seni sikmeden duramayacağımı ve muhtemelen bu yataktan bir daha asla çıkamayacağımızı kastetmişim."

"Temel ihtiyaçlara ihtiyaç duymaya başladığımızda ne olacak?"

"Sana bizim için getireyim. Neyse ki bir daha prezervatif almak zorunda kalmayacağız. Seni ne kadar hızlı hamile bırakabilirim merak ediyorum."

Bir kahkahaya boğuluyorum ve amım hareketle sıkılaşıırken o inliyor.

"Hap kullanıyorum."

"Yazık oldu. Bu fikir hoşuma gitmişti. Bir gün karnında çocuğumuzu büyütürken ne kadar güzel görüneceğini düşünsene."

Kalbim çırpınıyor ve alnını kendime doğru çekiyorum. "Tüm bunlarda ciddi misin? Beraberimde getirdiğim her şeyi ve benim gibi birini elde etmenin ne demek olduğunu biliyor musun?"

Burnu benimkine sürtünüyor. "Seni seviyorum. Sana aşığım. Sen benim

hayatımın aşkısın. Greyson Monroe olmam umurunda değil.

Fallon Lark olduğunuza dikkat edin. Biz böyle çalışıyoruz. Etrafımızdaki tüm bu ekstra şeyler önemli değil. Sadece burada, aramızda olan şey önemli." Elini göğsümüzün arasından geçirip avucunu hızla atan kalbime bastırıyor.

Gözyaşları tehdit ediyor.

"Ah, Güz Kızı. Bana öyle bakma. Kalbimi kırıyorsun."

"Sadece... hiç kimse beni böyle sevmedi ve ben hayatımın bin yılını yanlış adamla, yanlış nedenlerle yanlış bir hayat yaşayarak boşa harcadım. Buraya gelmemin bu kadar uzun sürmesinden nefret ediyorum. Başından beri önümde ne olduğunu bilmediğim için. Seni incittim, yanında ya da seninle olamadım ve bundan nefret ediyorum. Hepsinden nefret ediyorum."

"Artık buradasın. Önemli olan da bu." Dudaklarımı usulca öpüyor. "Hayatım boyunca sana aşık oldum. Çocukluğumdan beri. Bana taşınmanı istemek için çok mu erken diye düşünmeye başladım bile. Değil, bu yüzden resmen soruyorum."

Hafifçe kıkırdıyorum, ellerim sürekli bir hareketle sırtında ve saçlarında aşağı yukarı dolaşıyor. "Ben de seni seviyorum. Bunu söylemek çok tuhaf hissettiriyor, değil mi? Sanki daha önce söyleyemediğimiz her şeyi söylüyormuşuz gibi. Bugüne kadar bunun ne olduğunu anlamamıştım. Seni o kızla gördüğümde kıskanç bir aptal gibi yeşil gözlü bir canavara dönüşene kadar ve sanki her şey bir anda bir araya geldi."

"Vivian," diye
düzeltti. "Vivian. O."

"Dinle, bebeğim. Bir şeyi anlamak gerek. Kadınlar her zaman yanıma gelir. Bana sarılacaklar, yanaklarımı öpecekler, vücutlarının rastgele yerlerini imzalamamı isteyecekler ve evet, bazıları bana evlenme teklif edebilir." Eli çenemi kavırıyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Ben her zaman hayır diyeceğim. Neden biliyor musun?"

Ona karşı başımı sallıyorum.

"Çünkü onlar *sen değilsin. Seni önemsemişim için* onları önemsemeyeceğim. Onlara dokunmayacağım çünkü *sadece sana* dokunacağım. Onları sevmeyeceğim çünkü *seni* seviyorum. Bunu istiyorum, Fall. Hepsini istiyorum. Sabah kollarımda uyanmanı ve aynı yerde uykuya dalmanı istiyorum. Küçük insanların hayatlarını kurtardıktan sonra eve gelmeni istiyorum, akşam yemeği seni bekliyor olacak, sen bana gününü anlatacaksın, ben de sana günümü anlatacağım. Rüya görmek istiyorum ve bunu seninle yapmak istiyorum."

"Sen tanıdığım en olağanüstü adamsın. Başka hiçbir şey umurunda değil. Artık benim için başka hiçbir şeyin önemi yok. Ne geçmiş. Ne ailem. Hiçbiri. Sadece sen ve ben varız." Kalçalarımı yukarı yuvarlayarak bu mesajı eve gönderiyorum. Tüm o konuşmayı içimdeyken yapmıştık ve şimdi ikimiz de bunun ne olduğunu bildiğimiz için onu tekrar tekrar istiyorum.

Saniyeler içinde beni öpüyor ve bana dokunuyor, bizi yuvarlıyor, böylece ben üstte oluyorum ve bu açıdan gözlerimin içine bakabiliyor.

"Yine içine boşalacağım Güz Kızı. Derinden. Sür beni, bebeğim. Bunu yaparken bana o gözleri ver." Kalçalarımı aşağı indirirken aynı anda yukarı itiyor. İçim kan ağlıyor, zıplayıp sallanırken, nefes alıp verirken, dokunup öpüşürken içim titriyor.

Bedenlerimiz birdir.

Daha önce de seviştik. Ama bu farklı ve ikimiz de bunu hissediyoruz. Zihnimdeki fanteziyi, birlikte yaşayabileceğimi hiç hayal etmediğim bir adamla yaşıyorum.

İçime pompalıyor, beni yakın tutuyor ve kulağıma şarkı sözleri söylüyor. Birkaç gün önce arabada dinlediğimiz şarkının sözlerini. Ve ikimiz de sınıra ulaştığımızda, birbirimize tutunup nefes nefese kaldığımızda, kulağıma "Senin" diye fısıldıyor.

Tek bildiğim bu rüyadan asla uyanmak istemediğim. Ve uyanmak zorunda kalmamak için dua ediyorum.

Güneş bizi ertesi gün bilinmeyen bir saatte uyandırıyor. Dün gece kulübedeki elektriğin kesik olduğunu fark etmemiz çok uzun sürdü çünkü saatlerce yataktan çıkmamış, hatta bir ışık bile yakmamıştık. Sonunda midelerimizin gurultusu bizi birbirimizden uzaklaştırdı ve o zaman bile sorun yaşadık çünkü kasabanın çoğunda da elektrik yoktu.

Kapanmak üzere olan bir dükkândan aldığımız ve gaz ocağında yaptığımız Güz makarnasıyla yetindik. Pek bir şey giymeden yedik. Ben ne zaman bir şey giysem, o da aynı hızla onu çıkarıyordu ve ben onu tişörtsüzken tişört giymeye tercih ediyordum.

Ben uzuvlarımı bir kedi gibi uzatırken Grey hâlâ uyuyor, her yerim ağrıyor. Grey bana bugün arabayı iade edeceğimizi ve TGV ile Paris'e gideceğimizi söyledi. Yolculuğumuzun sonuna yaklaşıyoruz ama artık çünkü gibi korkmuyorum. Tüm o panik, belirsizlik ve endişe yatıştı.

Yarın eve gitmemiz umurumda değil çünkü eve birlikte gideceğiz. Daha çok onun işi ve benimki hakkında konuştuk. Evde olması gereken zamanlar hakkında.

LA'in kayıt yapması ve bunun neye benzediği. Kolay olmayacak. Ama bunların hiçbiri umurumda değil. Ona güveniyorum.

Üç yıl boyunca asla tam olarak güvenmediğim bir adamla yaşadım. Onun yanında gevşememe asla izin vermedim. Makyajsız, kanepede rahat pijama günleri yok. Evin içinde beni yakalayabileceği bir yerdeyse tuvaleti kullanmak yok. Beni çıldırtan ya da sinirimi bozan şeyler yaptığında bile karşılık vermek ya da kavga çıkarmak yoktu. Tuhaflıklarımı ya da kötü alışkanlıklarımı sergilemek yok.

Ben bir bebektim.

Bir dış görünüş. Dışarıdan mükemmel görünmek için eğitildim ve zorlandım, daha azı olursam beni artık istemeyeceğine inandım. Benim değerim buydu. Artık neyi sevdiğimi bile bilmiyorum. Neyi sevmediğimi.

Onun en sevdiği öğün olduğu için kahvaltılıkları yiyordum; başlangıçta kahvaltıdan nefret ettiğimi bilmiyordu ve bir süre sonra kendime o kadar da kötü olmadığını söyledim. Çoğunlukla, kendime ait bazı uyarılarla birlikte onun yediklerini yedim. O nasıl egzersiz yapmayı seviyorsa ben de öyle egzersiz yaptım. Onun zevk aldığı şeylerden zevk aldım. Ve onunla paylaşmaktan rahatsız olduğum her şeyi sakladım.

En kötüsü de kusursuz olmasıydı. Bilinçsizce. Görünmez bir mürekkep gibiydim, arkamda silinmez bir iz bırakıyordum. Ben bir robottum. Programlanmış.

Bacchus bir konuda haklıydı. Fallon Lark'ın o versiyonu sıkıcıydı.

Ama Grey kim olduğumu çok iyi biliyor.

Tuhaflıklar, garip yiyecekler, sabah nefesi, makyajsız yüz, koca kıç, sarhoş, ayık, aptal, vahşi, çekingen, belirsiz, savunmasız, korkmuş, mutlu, maceracı, her neyse. O beni tanıyor. Beni görüyor. Ve beni seviyor.

Onunlayken mükemmel olmak zorunda de ğ ilim ve benimleyken o da de ğ il.

Birbirimiz için mükemmeliz ve birlikte mükemmeliz.

Birlikte du ŝ alıyoruz, o bana festivalle ilgili her ŝ eyi anlatırken sırayla birbirimizi yıkıyoruz. Aramızdaki mesafeyi koruyamıyor ya da birbirimize dokunmayı bırakamıyoruz. Arabaya dönüp tren istasyonunun yakınındaki lavanta tarlasında bir saat boyunca yürürken de bu durum devam ediyor. Henüz hiç mor çiçek açmamış ve bu Grey'i son derece rahatsız ediyor.

"Lavantalara karşı bir fotoğrafını çekmek istedim," diyor, el ele tutuşup aramızda bir sıra çalı olan kendi koridorumuzda yürürken kollarımız aramızda uzanıyor. "Gözlerin ve siyah saçların vahşı görünürdü."

"Bir dahaki sefere."

Başını eğiyor ve sonra midemde milyonlarca kelebe ğ i harekete geçiren bir sırtış la bana do ğ ru dönüyor. "Burada evlenebiliriz, biliyorsun. Bu yaz çiçekler açtı ğ ında."

Ona yaklaşık on bin kez göz kırpıyorum. "Evlenme mi teklif ediyorsun?" Yarım bir omuz silkme. "Olabilir. Bu seni korkutuyor mu?"

"Um," diye gülüyorum. "Belki," diye karşılık veriyorum. "Biraz, evet. Geçen hafta bu zamanlar başka bir adamla nişanlıydım. Biraz... bilmiyorum... do ğ açlama gibi geliyor. Sıra dı ŝ ı. Başka biriyle nişanlı olmak yanlış."

"O yanlış adamdı."

"Do ğ ru."

"Do ğ ru ki ŝ i benim."

"Anlaştık."

"O kadar da... tuhaf de ğ il. Muhtemelen hala do ğ açlama."

"Gri-"

"Bu ilişkide düşüncesiz olan benim. Hatırladın mı?"

Ŗ imdi düpedüz gülüyorum. "Nasıl unutabilirim ki?"

"Bunu bir düşün. Gerçekten." Elimini ve onunla birlikte kalbimi sıkıyor. "Bunu aklının bir köşesinde tut, Boston'a döndükten ve ailenle her ŝ ey yoluna girdikten sonra bu konuyu tekrar konuşabiliriz."

Başım ve kalbim dönüyor, başım dönüyor. "Tamam," diye söz veriyorum, çünkü bu düşünce, onunla evlenme düşüncesi bana Bacchus ile nişanlı olmanın asla yapmadı ğ ı ŝ eyleri yapıyor. Ama aklımın bir köşesinde onunla evlenme düşüncesini aklımdan çıkarmamamı istedi ğ i bir kıpırtı var.

güvenli bir şekilde sakladım. Ailemle henüz hiçbir şeyin çözülmediği düşüncesi. En azından onların bakış açısından.

Dünya hâlâ Bacchus Astley ile nişanlı olduğumu sanıyor ama ben Greyson Monroe ile birlikteyim. Ve birbirimize aşığız. İş anlaşması yok. Arka planda anlaşmalar yok. Sadece biz varız. Ama ailem ve Bacchus her şeyi parçalamaya çalışmadan önce bu ne kadar sürebilir?

Tu seyahatte ulaşmayı dört gözle beklediğim son yer Paris'ti. Ama şimdi tam olarak oraya gidiyoruz. Cuma günü çok fazla iş olacak. Tanışma ve selamlaşmalar, röportajlar ve özel görüşmeler. sponsorlu etkinlikler. Pazar gecesine kadar sahneye çıkmayacağım ama bu, ondan önceki tüm zaman boyunca çalışmayacağım anlamına gelmiyor.

Fallon'la yalnız kalma sürem neredeyse doldu. Basın ve paparazzi dünyasının dedikodu kanı peşindeki köpekbalıkları gibi bu etkinliğe akın etmesiyle işler bizim için zorlaşabilir.

"Konuk listemizdeki herkese e-posta gönderip düğünün iptal olduğunu duyursam nasıl olur?" Fallon trendeki özel kabinimizin koltuğunda yanıma sokulurken şöyle diyor. Bu trende sadece iki özel kabin var ve görevlinin bize söylediğine göre oldukça dolu. Bunu bulduğumuz için şanslıydık.

Parmaklarım telefonumun klavyesinde duraklıyor. Cian ve Vivian'la buluşamadık ama onunla mesajlaşıyor ve Cuma günü festivalde buluşmak için planlar yapıyordum.

"Bunu yapabilir misin?"

Dudağını çiğniyor. "Bilemiyorum. Yani, evet, bunu yapabilirim. Ama bu bir savaş başlatmak olur, değil mi? Bunun dostane olmasını istiyorum, kan gölüne dönmesini değil."

"Belki de eve uçana kadar ciddi bir şey yapmak için beklemeliyiz. Annenle görüşmelisin. Ve muhtemelen Buttass'la da, çünkü eşyalarının çoğu hâlâ onda."

"Bana mesaj atıp duruyor ve ben cevap vermiyorum."

Çenemi elindeki telefona doğru uzatıyorum. "Ne söyledi?"

Telefonunun kilidini açtı, mesaj akışını açtı ve bana verdi. Binlerce farklı şey söyleyen bir sürü tek taraflı mesaj. Seni seviyorum, lütfen bana inan, özür dilerim, eve gel, neden cevap vermiyorsun, beni aptal yerine koymana izin vermeyeceğim, istesen de istemesen de bu düğün olacak gibi şeyler. Bu böyle sürüp gidiyor, bazıları sevgi, bazıları tehditler savuruyor.

Mesajların sayısından ve geldikleri saatlerden anlaşılan tek bir şey var, o da çaresiz olduğu. Ve çaresiz adamlar her şeylerini kaybetmek üzere olduklarını düşündüklerinde çaresiz şeyler yaparlar.

Her halükarda, ona ulaşmasına ve onu hiçbir şekilde incitmesine izin vermeyeceğim.

Ama şimdilik sadece biz varız ve şu anda başka bir şey düşünmek istemiyorum.

"Buraya gelin," diyorum ve telefonlarımızı alıp koltuklarımızın yanındaki küçük masaya bırakıyorum.

"Ne yapıyorsun?" Gülüyor ama onu kendime doğru çekip dudaklarımı dudaklarına bastırduğimde sesi boğuk ve şok edici. TGV'de özel kabin göreceli bir terim, en azından bu tren için. Kendi odamız var ama kapı açık bir alan ve herkes her an yanımızdan geçip gidebilir.

Standart Boston Rebels şapkamı takıyorum ve kafamda çevirip öpücük için geri dalıyorum, ona tam olarak ne yaptığımı gösteriyorum. Onu becermeyi çok isterdim ama burada bunu başarabileceğimizden şüpheliyim. Koridorun diğer tarafında bizden başka bir kabin daha var ve dört Alman kadınla dolu. Yüksek sesle gülüyorlar ve ciğerlerinin tepesinde gıdaktıyorlar, bu yüzden belki de onu boşaltırken Fallon'u duymayacaklar.

Bir elim çenesinde ağzını tutarken, diğer elim omzundan göğsüne doğru kayıyor ve onu bluzunun üzerinden sıkmaya ve yoğurmaya başlıyorum. Bana doğru mırıldanıyor, biraz kararsız ama beni durdurmuyor da. Başparmağım meme ucunun üzerinde ileri geri geziniyor, bu da onu daha da sertleştiriyor ve kıyafetlerinin engeli olmadan onu görmek ve hissetmek için beni daha da çaresiz kılıyor.

En güzel göğüslere, en güzel meme uçlarına sahip ve bir tanesini ağzıma almayı o kadar çok istiyorum ki bu düşünceyle ağzının içinde inliyorum.

"Gri," diye mırıldanıyor içimden, elim bluzunun tabanını bulup taytından kurtarıırken.

"Evet, bebeğim." Ellerim onun ipeksi teninde kayıyor ve sonra sütyeninin kabını aşağı itiyorum, trende ikinci aşamaya geçerken

Fransız kırsalından Paris'e
doğru. "Bunu burada
yapmamalıyız."

Dudaklarına gülümseyip alt dudağını emiyorum. "Ah, benim küçük
kural takipçim, ama beni sorgulayamazsın."

"Ya yakalanırsak?"

"Söz veriyorum, bu gerçekleşmeden bitireceksin."

Boğuk bir hıçkırık çıkarıyor ama yine de beni itmiyor ve ben de ergen
bir çocuk gibi onunla öpüşmeye devam ediyorum, bir yandan da tatlı
memeleriyle oynuyorum.

"Seni seviyorum," diye mırıldanıyor, bana daha derinden bastırıyor ve
kalbim mutlu bir şekilde çarpıyor. Bana bunu söylediğini duymaktan asla
bıkmayacağım.

"Seni seviyorum." Boynundan aşağıya doğru bir öpücük izi
bırakıyorum, en sevdiğim noktada -boynu ile omzu arasındaki çatlakta-
tenini içime çekiyorum ve sonra kulağını emerek yukarı çıkıyorum.

"Kimse görmeden seni burada emebileceğimi düşünüyor musun?"
parmaklarım meme uçlarını kısıtıp yuvarlarken pantolonunu indiriyor ve
aynı anda çift görmeye başlıyorum.

"Güz Kızı, bunu yaptığını tüm dünya görse umurumda olmazdı."

Gülüyor ve sonra fermuarımı çekmeye çalışıyor ama bu pek işe
yaramayacak, bu yüzden pozisyonlarımızı değiştirmemizi sağlıyorum,
böylece ben açık kapıya en yakın oluyorum ve o iki kişilik koltuğa
kıvrılırken kıcı pencereye bakıyor. Kalçalarımı ona doğru eğiyorum, sırtımı
kapıya veriyorum ve eğer biri geçerse, muhtemelen başını kucağıma
yaslıyormuş gibi görünecek. Ya da sikimi emiyor. Her iki durumda da,
kanıt o kadar açık olmayacak ve yüzüm kesinlikle bu şekilde
görünmeyecek.

Şapkamı geri çeviriyorum ve fermuarımı açmasına izin veriyorum. İçeri
uzanıyor, sertleşmiş sikimi dışarı çıkarıyor ve sevgiyle okşuyor,
başparmağının ucuyla başındaki prekum damlasını ovuşturuyor. Sırf bu
yüzden bile ölebilirim. İşte bu kadar iyi hissettiriyor.

Yaramazlık yaptığını ve bir şeylerden kurtulduğunu düşünüyor, çünkü
sikimin çoğunu ağzına almadan hemen önce bana nazlı bir sırıtış veriyor.
Yıldızları görüyorum ve bir an için Fallon'un sikimin üzerindeki ıslak, sıcak
ağzının erotik mutluluğunun tadını çıkarmaktan başka bir şey yapmıyorum.
Üzerimde sallanıyor, düğmemi çözüyor ve beni kavrayabilmesi için beni
daha fazla açıyor.

Kirpiklerinin titrediğini görüyorum ve sırıtıyorum, ona ne kadar kirli
olabileceğimi göstermeye hazırken elim taytının arkasına kayıyor ve

K lotunun nemli kasıkları yarığının üzerinde. Şok olmuş bir  ğultu dudaklarının arasından titreşiyor ve ben iniltimi yutup ağızına doğru itme ihtiya ı duyuyorum.

      bu * ok iyiydi*.

Ona bunu söylediğimde tekrar mırıldanıyor, bu sefer takdirle. Ama aynı zamanda, k lotunun üzerinden amını ovuyorum, güzel ve ıslak olduğundan ve parmaklarımın onu sikmeye bağlamasına hazır olduğundan emin oluyorum. Parmağımın kıvrımıyla, taytının gerginliğiyle savaőarak, külotunu yana kaydırıyorum ve parmağımı ıslaklığında yukarı ve aşağı doğru gezdiriyorum, her geçiőte klitorisinin üzerinden kayıyorum.

A  bir ses çıkarıyor, eli sikimin tabanını sıkıyor, diğer eli fermuarımın dişleri arasına sokulmuő, taőaklarımı avu luyor.

Fallon Lark'ın kötü bir ağız olduğunu ve kirli oynamayı sevdiğini söylediğimde yalan söylemiyordum        yle. Beni emmek için daha önce dört ayak üzerinde bana s r nmesini sağladım ve bunu isteyerek ve sırlısklam bir kedi ile yaptı ve beni boğazından aşağı yutarken boşaldı.

Bu anı boğazımdan kontrolsüz bir inilti koparıyor ve hem o hem de ben donup kalıyoruz, gözleri büyüyor. Beni geçip kapıya doğru bakıyor ve diğer arabadaki kadınların sesi duraklamadığında ya da azalmadığında, devam ediyor, kendini hareket ettiriyor, böylece horozumun daha üstünde ve alt yarısını bana daha fazla açarken daha derine alabiliyor, bana daha iyi erişim sağlıyor.

"Pis kız," diyorum ona, boştaki elimle saçlarını kavırıyorum. Onu üzerime itmeyeceğim -tabii, beni ağızına alıp sikimi okőadıėı için buna ihtiya ım da yok- ama onu bu konuda düőündürmeyi seviyorum. "Ben seni parmaklarken sikimi emmek hoşuna gidiyor mu?"

"Mmmm." Daha derine iniyor, dudaklarından damlayan salya beni daha da ıslatıyor. Olabildiğince derine kayıyor,  ğ r yor ve sonra yutuyor ve *cehennem*. Eğer böyle devam ederse, uzun süre dayanamayacağım.

Uyarılmıőlıėı açıklığından sızarken klitorisini ovarak k     cadalozumu  d llendiriyorum, her şeyi güzelce yağlıyorum. Taytının açısı ve kısıtlaması nedeniyle onu parmaklamak zor olacak, ama klitorisine sınırsız erişimim var ve onu sadece bununla boőaltabilirim.

Fallon sikimi sıkıyor, elim sa larındayken aşağı yukarı sallanıyor. Islak sikimin o ağızın içinde kayboluőunu izlemek çok ateşli bir manzara.  rperiyorum, özellikle de inlemeye ve k cını oynatmaya bağladığında ve o da yaklaőıkça elime karşı sürtünmeye bağladığında taőaklarım zaten kalkıyor.

"İşte böyle, bebeğim." Hareketleri sarsıldıkça saçlarını okşamaya başlıyorum, oynasırken beni emmeye devam ederken gözleri sulanıyor ve yaşıyor. "Bu konuda çok iyisin. Sikimi gırtlığına kadar aldığında çok güzel oluyorsun." Parmaklarımın hızını artırıyorum, şimdi onu ciddi bir şekilde ovuyorum, etrafında dönüyorum ve baskıyı artırıyorum.

Geri çekiliyor, nefes nefese kalıyor, inliyor ve sonra tekrar aşağıya dalıyor ve yemin ederim her an onun sıcak küçük ağzında kaybetmek üzereyim. Bunun bu kadar iyi hissettirmesi neredeyse cezalandırıcı. Vücudunun titremeye başladığını hissettiğim anda bacaklarım geriliyor. Klitorisi parmağıma karşı daha da sertleşiyor ve onu çimdikliyorum, ileri geri döndürüyorum ve etrafımda çığlık atıyor.

İşte bu. Beni emen dudaklarından gelen o titreşim ve siren sesi. Nefesimin altında küfrediyorum, saçlarını tutuşum sıkılaşıyor, kalçalarım yukarı fırlıyor ve ağzına sıcak fişkırımlarla boşalıyorum. Beni yutuyor, emiyor, şapırdatıyor, boğuluyor ve öğürüyor ve işi biter bitmez, parmaklarımın ve elimin üzerine boşalırken seslerini bastırmak için yüzünü uyluğuma sokana kadar klitorisine masaj yapıyorum.

Onu görememekten nefret ediyorum. Tadını alamamaktan ya da parmaklarımda hissedememekten nefret ediyorum ama her an birinin gelip Fallon'u boşaltırken beni izleyebileceğini bilmek çok ateşli. Bunu ona mırıldanıyorum ve bu onun tekrar kasılmasına neden oluyor, eli kalçamı kavıyor, tırnakları kotu kazıyor.

İç çekip yere yığılıyor, ben de parmaklarımı ondan çekip yalayarak temizliyorum ve sonra kendimi tekrar içeri sokup fermuarımı çekip düğmelerimi ilikliyorum. Sütyenini ve taytını ayarlıyor ve ikimiz de düzgün bir duruma geldiğimizde, onu kucağımda yan oturacak şekilde hareket ettiriyorum, başını bana yaslıyor. Elimi çenesine koyup yüzünü yukarı kaldırıyorum ve dudaklarından öpüyorum.

"Selam, bebeğim."

"Merhaba." Memnun bir iç çekiş.

"Eğlenceliydi." "Öyleydi."

Bir an sessiz kalıyor, ben de öyle. Düşüncelerim beni her yere götürüyor. Nefes alış veriş bir kaç dakika içinde düzene giriyor, uykuya dalarken vücudu bana daha ağır geliyor. Benim de uykuya yenik düşmem uzun sürmüyor ve ikimiz de Paris'te uyanıyoruz.

PARİS'E GELDİĞİMİZDE telefonumu açtığımda bir mesajla karşılaştım.

Dalga geçmiyorum. Eğlenmek için otuz altı saatiniz var ve sonra oyunlar başlıyor ve programımızı takip ediyoruz. Bir görevli sizi Paris'te tren istasyonunda karşılayacak ve eşyalarınızı otele götürecek. Scott Fitzgerald adını kullanacaksınız çünkü Lamar'ın da dediği gibi, burası Paris, sürtük. Size herhangi bir yemek rezervasyonu YAPMADIM çünkü tanınmak ya da fotoğrafınızın çekilmesini istemiyorsanız turist tuzaklarından olabildiğince uzak durmalısınız. Şimdiye kadar şanslıydın. Sakın içine etme!

"Peki o zaman," diyorum, telefonumu Fallon'a uzatıyorum, o da önce esniyor, sonra da okuyunca kahkahayı basıyor.

"Ondan hoşlanıyorum. Mükemmel zevke sahip bir eğitim çavuşu."

"Kesinlikle o," diyorum ona, trenden iner iner sarı saçlı, saçma sapan bir ifadesi olmayan, yaklaşık benim boyumda ve ölçülerimde bir kadın tarafından yolumuz kesiliyor.

"Bay Fitzgerald?"

"Benim."

"Mükemmel." Gülümseme yok. Zırhında bir çatlak bile yok. O da Amerikalı. "Ben Adira Rainey. Asistanınız Jacob sizinle ve arkadaşınızla burada buluşmamı istedi. Bavullarınızı alacağım ve süitinizdeki her şeyin sizin için ayarlandığından emin olacağım. İşte anahtar kartlarınız. Zaten giriş yaptınız ve otelin özel girişine ve asansörüne erişiminiz var. Fikrinizi değiştirir ve güvenliğe ihtiyaç duyduğunuza karar vererseniz, personelimiz sağduyulu ve yirmi dört-yedi saat hizmetinizdedir. Siz Paris'teyken ben sizin kişisel valenizim. Numaram kartın arkasında yazılı."

Bana üzerinde otelimizin adı ve kendi bilgileri olan karton bir oda anahtarı ceketini uzatıyor. Anahtarları içine koyuyor ve ben de hemen cebime atıyorum.

"Teşekkür ederim, Bayan Rainey." Uzanıp elini sıkıyorum ve hemen pişman oluyorum. Kadın, Rock'ı minik bir kedi yavrusu gibi gösteriyor ve buna uygun bir tutuşu var.

Kaba bir şekilde başını sallıyor ve sonra bavullarımızı ve aynı derecede sade olan başka bir adamı yanına alarak gidiyor.

"Yeesh. Sence bunları bir daha görebilecek miyiz?"

"Şaka mı yapıyorsun? Böyle bir kadın, biz eve dönene kadar muhtemelen her şeyi kuru temizleme yaptırıp asmış olur..." Cebimden kartı çıkardım. "George V."

"Oh." Fallon'ın kaşları imalı bir şekilde havaya kalkıyor. "Fiyakalı, fiyakalı. Hep böyle lüks içinde mi seyahat edersiniz Bay Fitzgerald?"

Aramızda biraz mesafe bırakarak tren istasyonuna doğru yürümeye başlıyoruz. Şapkamı takmıştım ama bunun bir önemi olduğundan şüpheliyim. Paris'teyiz ve bunun şimdiye kadarki en acınası kılık değiştirme olduğunu itiraf eden ilk kişi olacağım. Genelde tanınmadan geçerim çünkü insanlar bulundukları yerde olmanızı beklemezler. Eğer bu mantıklıysa.

"Genelde değil. Hayatımın yüzde doksanı Boston'da benim evimde ya da çocuklardan birinin evinde, Los Angeles'taki evimde ya da tur otobüsünde geçiyor."

"Phew." Dramatik bir şekilde iç geçiriyor. "Sana ayak uydurabilmek için Kardashian ya da Gerçek Ev Kadınları gibi giyinmeye ve davranmaya başlamak zorunda kalacağımdan korkuyordum."

Ona gözlerimi deviriyorum. "Lütfen, para içinde yüzmüyormuşsun gibi davran."

Gözlerini bana doğru devirerek bir gösteri yapıyor. "Ben bir doktorum. Bir tıp öğrencisinin hayatını yaşadım ve ondan sonra bir asistan oldum. Zamanımın yüzde doksanı önlükle ve üzerimde bir çeşit çocuk yapışkanıyla geçiyor."

Burnum kıvrılıyor ve bir kez daha kısmen ağzıma kusuyorum. "Çocuk yapışkanı mı? Ve hayır, bunu detaylandırmanı istemiyorum."

Abartılı bir ürperti veriyor. "Ben olsam yapmazdım. Şanslıyım ki yemek dışında hiçbir şey beni iğrendirmiyor."

"Doğru. Bu." Ona hınzırca yan yan sırtıyorum. "Ben de bunu düşünüyordum."

Akşamın ilk güneşine doğru adım attığımızda ve ikimiz de güneş gözlüklerimizi gözlerimize taktığımızda başını kararlılıkla sallıyor. "Bunu aklından bile geçirme."

"Ama burası Paris." Elimi önümüzde uzanan şehre doğru uzatıyorum ve kutsal cehennem, Paris. Her seferinde göğsünüzde bir çarpıntı oluyor. "Eğer gıda kaynaklı hastalıklara karşı fobinizi yenebileceğiniz bir yer varsa, orası

burasıdır."

"Hayır, teşekkürler."

Artık tren istasyonundan çıktığımızı göre, elini tutuyorum ve gerçek bir gündemimiz olmadan yürümeye başlıyoruz. "Salmonella ve botulizm gibi hastalıkların et ve balık dışındaki gıdalardan da bulaşabileceğini biliyorsun, değil mi?"

"Sus, Monroe. Yardımcı olmuyorsun."

"Bu *Fitzgerald*. Dikkatli ol yoksa sana Bayan diye hitap etmeye başlayacağım.

Fitzgerald."

Kaşlarını çatıyor. "Şu anda her şey Lark'ın bir adım ötesinde."

Başımı ona doğru çeviriyorum, karanlık ses tonu beni şaşırtıyor. "Ha?"

Başını sallayarak beni başından savdı. "Yok bir şey. Başladığımız bu oyunu seviyorum. Farklı bir hayat yaşayan farklı insanlar olduğumuz ve gerçekliğin herkesin nefret ettiği ve gizlice siktirip gitmesini söylediği kötü popüler kız olduğu bir oyun."

"Bunu sorgulamama gerek var mı? O trende ne kadar uyudum?"

Yanağıma sert, ıslak bir şaplak yedim. "Bana yemek ısmarlayın Bay Fitzgerald, çünkü kendi paramı kullanmama izin verilmiyor ve sonra beni yatağa götürün ya da beni sonsuza dek kaybedin."

Birlikte dolaşırken kalçamı ona çarpıyorum. "Bilgin olsun, benimle *Top Gun* konuşmana bayılıyorum."

"O zaman ne demek istediğimi anlıyorsun."

Sırıyorum, boynu bana doğru dönene ve gözleri benimkilere kilitlenene kadar onu göğsümde döndürüyorum. "Benimle Paris'e gelmeye hazır mısın Güz Kızı?"

"Gidip başımızı nasıl bir belaya sokabileceğimize bakalım."

Planlıyorum. Bir parçam hala bana söylemediği bir şey olup olmadığını merak etse bile.

M Tren yolculuğunun son bir saatinde telefonum sürekli el bombası gibi patlıyordu. Grey uyudu ve ona henüz hiçbir şeyden bahsetmedim. Bunu saklamaya çalıştığımından değil. Ondan bir şey aldım. Aldığım bilgilerle ne yapmayı planladığımdan emin değilim.

Belki bir şey. Muhtemelen hiçbir şey. Bilmiyorum.

O gün Roma'da annemle konuştuğumda her şey çok netleşti - iş.

Bana tekrar tekrar söylenen kelime buydu. İş.

Lark işi. Astley işi. Beni farkında olmadan merkeze koyan bir iş. Kafamın içinde bir cadı mayası gibi çalkalanıyordu, gerçek ruhuma zehir gibi geliyordu. Bacchus istediği kadar yalan söyleyip aşk ilan edebilir ama ben gerçeği biliyorum.

Grey'i içimdeki dehşete karşı uyarmamak için Oscar'a layık bir performansla birlikte bunu bir kenara itmek biraz zaman aldı. Sonunda adama ve mekâna odaklandım ve bu işe yaradı.

Grey ve ben saatlerce yürüdük, konuştuk, el ele tutuştuk, keşfettik ve kaybolduk. Dün bu saatlerde aramızdaki her şey çok belirsizdi. Şimdi her şey bir araya geliyormuş gibi hissediyorum ve elimde olmadan bunun tadını çıkarırken, büyük bir parçam bu konuda endişeleniyor.

Çok kolay olduğu için değil.

İkimiz de istediğimiz için değil ve bu kadar iyi bir şey her zaman başarısızlığa mahkummuş gibi hissettiriyor.

Her şeyi tamamen değiştirdiği, bir dakika önce en iyi arkadaşken bir dakika sonra aşık bir çiftte dññřtñęñ için bile değil.

Ancak başarısız olmasını isteyen ve bunun gerçekteşmesi için aşırı uğlara gitmeye hazır olan çok sayıda kişi var.

Bu gece için dışarıdaki hiçbir şey bize dokunamaz. Dñnyanın tartışması en romantik şehirlerinden biri olan Paris'ten bahsediyoruz. Güneş yeni batmaya başlıyor, hava da onunla birlikte serinliyor. Ayaklarımız ağrıyor. Kemiklerimiz yorgun. Ve midem gürültñlü bir hırıltı çıkardığında artık resmen görmezden gelinemiyor.

Grey kıkırdayarak homurdanıyor, dudaklarında eğlenceli bir sırıtışla başını bana doğru çeviriyor. "Aç mısın?"

Alaycı ses tonuyla yan tarafını dürtüyorum. "Öyle değil mi?"

"Evet, ama nerede yiyeceğimize karar veremedim. Bu caddedeki her restoran inanılmaz görñnñyor."

Bu doğru. Marais ya da 4. bölgedeyiz ve eğer dili konuşabilseydim ve burada doktor olarak çalışabilseydim, taşınmayı düşñnebilirdim. Burası o kadar havalı, güzel ve muhteşem bir yer.

"Peki ya şu?" Açık havada oturma yerleri ve gaz fenerleri olan daha küçük sevimli bir kafeyi işaret ederek soruyorum. Bu yerlerin birkağından biraz daha az resmi görñnñyor, ancak yine de bistro, Fransız şıklığı hissine sahip.

"Hadi gidip menñyñ inceleyelim." "İyi karar."

Arnavut kaldırımlı sokaktan geçerken menñye hızlıca göz atıyor ve Grey gülñmsñyor. "Evet. Kesinlikle bu. İğerisi kalabalık, ki bu her zaman iyiye işarettir ve harika kokuyor."

Menñyñ doğru düzgñn incelememe izin vermeden beni içeri sürñkledi ve tercihen arka tarafta bir masa istedi. Dışarıda yemek isterdim ama buna uygun giyinmemiştik. Grey'in deri ceketi yağmurdaki kavgamızdan sonra umduğu gibi geri dñnmedi ve benim üzerimde sadece bir kazak ve hafif bir ceket var.

Restoran karanlık, tek aydınlatma ışıktan çok yıldızlara benzeyen küçük sarkıt lambalar ve masalardaki adak mumlarından geliyor. Bir tür köře kabinde yan yana oturuyoruz, ancak bu bize dışarı bakmak ve insanları izlemek için mñkemmek bir bakış açısı sağlıyor, ki bu benim günñn en sevdiğim aktivitesi oldu.

Yanına yerleşiyorum, yavaşça tamamen Fransızca olan menñye bakıyorum. "Sizin için sipariş vermeme ister misiniz?" diye soruyor. Fransızcası

benimkinden çok daha iyi. Genel olarak, onun dil bilgisi benimkinden daha iyi. Birçoğunun temellerini biliyor gibi görünüyor ve bunun yaptığı tüm turlardan kaynaklandığını biliyorum.

"Belki," diyorum her kelimenin ne olduğunu anlamaya çalışırken. "Yoksa her şeyi Google Translate'e çevirmem sonsuza kadar sürer."

"Pekâlâ. Denememiz için bir sürü şey getireceğim."

Ona kaşlarını kaldırarak bakıyorum çünkü bu sinsî adamı tanıyorum. "Ne?" Masumiyetin resmiydi. "Bana güvenmiyor musun?" Vay be.

"Sanırım biliyorum."

Eli göğsünü kapatıyor. "Yaralıyım, bebeğim. Gerçekten."

Gözlerini deviriyorum. "Peki. Ama lütfen aç olduğumu ve sipariş ettiğiniz yemeği yemek istediğimi unutmayın."

"İyi olacağım."

"Beni lisede Çince aldığıma pişman etme." Gerçi bu konuda hiç iyi değildim. Sadece babam daha iyi bir dil olduğunu söylediği için almıştım ama çok zorlandım. Ben bir matematik ve fen kızıyım ve dürüst olmak gerekirse klinikte çalışırken keşke İspanyolca ya da Vietnamca konuşabilseydim diyorum çünkü oradaki hastalarımın çoğu konuşuyor.

"Gerginken çok tatlı oluyorsun." Eğildi ve dudaklarımı öptü. Sonra gülümsüyor. "Sonunda bunu yapabilmenin ne kadar iyi hissettirdiğini biliyor musun? Düşünmek ya da endişelenmek zorunda kalmadan sadece eğilip seni öpmek?"

"Bunca yıldır böyle hissettiğine ve bana hiç söylemediğine hâlâ inanamıyorum."

Kaşlarını çatarak masaya baktı ve "Aramızda bir şey değişir miydi?" diye sordu.

"Bilmiyorum," diyorum ona dürüstçe. "Dün gecedен beri kendime bu soruyu çok soruyorum. Bir cevap bulmak çok zor. Ailem seninkinden nefret ediyor. Annemin babanı babama karşı bir intikam aracı olarak kullanması ona yapılmış en büyük ihanet gibiydi. O zamandan beri annemle babamın birbirleriyle beş kelime konuştuğundan emin değilim. Ayrıca, hayatlarımız şimdiye kadar pek de iyi gitmedi."

"Doğru. Ama bu benim için hiçbir şeyi değiştirmede."

Suçluluk duygusu bir yumruk gibi çarptı yüzüme. "Bacchus'la görüşmeye yeni başlamıştım ve bir şekilde içgüdüsel olarak ona asla gerçek bir şans veremeyeceğimi biliyordum.

hala hayatımdaydı." Elimle çenesini kavırıyor, başparmağımı ileri geri hareket ettiriyorum. "Yine de bunun için kendimi affedebileceğimi sanmıyorum."

Eğilip beni tekrar öpüyor, bu sefer daha yumuşak. Daha tatlı. Bağışlayıcı. Alınlarımız birbirine değiyor ve birbirimizin gözlerinin içine bakıyoruz. "En hüzünlü vedalar, tutunmak istediğin ama tutunamayacağını bildiğin zaman olur. O zaman bizim için doğru zaman değildi, Güz Kızı. Ama şimdi öyle."

"Artık öyle. Seni seviyorum." Kelimeler dilimden uçurumdan akan su gibi akıp gidiyor. Zahmetsizce.

Garsonumuz yanıma gelmek için bu anı seçti ve Grey bize bir şişe kırmızı şarap -anladığım kadarıyla- ve ne olduklarını anlamak bir yana telaffuz bile edemediğim bir sürü başka şey sipariş etti. İlk iki yemeğimiz gelene kadar onun hakkında söylediğim her sevgi, hayranlık ve övgü sözünü geri almaya karar veriyorum.

"Bu da ne böyle?" Önümdeki tabağı işaret ediyorum. Diğeri salata ama önümdeki tabak sanki...

"Kurbağa bacağı."

Ona ters ters bakıyorum. Ve bu herhangi bir bakış değil. Annemden öğrendiğim bir bakış, yani basitçe söylemek gerekirse, taşaklarını kuru üzüm gibi büzüştürmeli. Ama Greyson normal bir insan değil. O lanet Greyson Monroe ve gülümsemesi gururlu ve sarsılmaz.

"Onu yemeyeceğim."

"Elbette öylesin," diye iddia ediyor. "Sipariş ettiğim her şeyden bir tane deneyeceksin."

"Hayır, değilim."

"Um. Evet, öylesin."

"Greyson."

"Fallon," diye alay ediyor ve ben de onu boğarak öldürmekten yarım adım uzağım. Şanslıysa onu hayata döndürebilirim ama uyarayım, ben yetişkinler üzerinde değil çocuklar üzerinde çalışıyorum, o yüzden sonuçlar değişebilir.

"Bunu yapmayacağım."

Bana gözlerini deviriyor, ot olduğunu tahmin ettiğim şeylerle kaplanmış gibi görünen çok eklemli, cılız, beyaz bacaklardan birini alıyor ve bir ısırık alıyor. Neredeyse kusacaktım ve hiçbir şey -tekrar ediyorum hiçbir şey- midemi bulandırmıyordu. Ayrıntılara girmeyeceğim ama bir doktor olarak gezegendeki en iğrenç şeyleri görüyorsunuz. İnsanlar doğaları gereği iğrençtir.

Bu daha da kötü.

"Kermit'i yiyorsun," dediğimde ısırıldığı lokmayı boğazına tıkıyor ve şarabından bir yudum alarak yutuyor.

"Tadı tavuk gibi."

Ellerim uçuyor. "Oh, hadi ama! Bu klişeyi kullanamazsın."

"Öyle." Gülüyor, peçetesiyle ağzını siliyor ve artık etsiz olan *kemikleri* tabağa koyuyor. "Yemin ederim. Tadı tavuk gibi. En azından pişmiş ve seni hasta etmeyecek."

Başımı iki yana sallıyorum. "Cidden bunu yapamam. Kusacağım."

Bana en hayal kırıklığına uğramış kaşlarını çatıyor. "Roma'ya gitmek için tek başına uçağa binen maceracı kız nerede?"

"Sarhoştu!"

Şarabımı bana doğru kaydırır. "İç o zaman." "Beni zorlayamazsın."

"Bu gece sana beş orgazm yaşatacağım," diye söz veriyor, kurbağa bacağına kaldırıp bana doğru sallıyor ve lanet olsun, lanet olası şey yüzüyormuş gibi hareket ediyor.

"Lütfen kes şunu."

"Hadi ama Fall. Görüldüğü kadar iğrenç ya da korkutucu değil. Bunu kesinlikle yapabilirsin. Beş orgazm için bir ısırık."

Dudağımı kemiriyorum, onu yerken izliyorum. "Gelmiş geçmiş en iyi orgazmlar olsa iyi olur."

Dudaklarında kurt gibi bir sırıtiş beliriyor. "Onları nasıl teslim etmemi istersen öyle yaparım."

İnliyorum ve şarabıma uzanıyorum, tüm bardağı üç büyük yudumda yutuyorum. Üstümü kapatıyor ama ben yapamıyorum. Yapamıyorum işte! Diğer şeyden bir ısırık alıyorum çünkü o bir salata ve güvenli ve gerçekten iyi.

Grey bu arada bacağı bitiriyor ve ben de sanki yediği en iyi şeymiş gibi çiğnemesini izliyorum. Benim için bir gösteri yapıp yapmadığını anlayamıyorum. Tek bildiğim, bunu atlatmama yetecek kadar şarap ya da orgazm vaadi olmadığı.

"Ona dokunamam. Çok korkuyorum."

"Sadece ağzını aç, ben de içine koyayım."

Kıs kıs gülüyorum. "Sanki oral seks hakkında konuşan ergenler gibiyiz." "Evet, ama bu sefer dişlerinizi kullanmanız teşvik ediliyor."

İkinci kadeh şarabımı da yudumluyorum, dudaklarımı yalıyorum ve sonra gözlerimi kısıtırıp kapatıyorum. Kalbim göğsümde çarpıyor ve yemin ederim alnımda soğuk bir ter oluşuyor.

"Benim için aç."

Başım öne arkaya uçuşuyor ve ondan uzaklaşıyorum. "Aman Tanrım! Yapamam. Yapamam!"

"Yapabilirsin. Bunu fazla düşünmeyi bırak. Benim için aç."

"Ah!" Gözlerim o kadar sıkılıyor ki ışık patlamaları görüyorum ve masanın kenarını tutarak ağzımı açıyorum. Önce dudaklarıma değdiğini hissediyorum. Ilık. Biraz sümüksü ama sanırım içindeki sostan kaynaklanıyor. Tadı taze otlar ve tereyağı gibi ve dişlerime değdiğinde, Greyson'ın ya da restoranın üzerine kusmamak için kendimi en küçük ısırtıkları almaya zorluyorum.

Et dilime değdiğinde Grey'i uzaklaştırıyorum ve ısırduğım şeyi bir yudumda yutuyorum, daha büyük olmadığı ve boğulmadığım için minnettarım. Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve şarabımın peşine düşüyorum.

Grey bana baktı. "Bu çok acınasıydı."

"Umurumda değil. Bu sayılır. Şimdi lütfen, başka bir şey yok."

Yemeğin geri kalanı nispeten olaysız geçti. Diğer yemeklerin hepsi yahni, güveç ve saatlerce pişirilmesi gereken ve salyangoz, tavşan ya da keçi gibi şeyler olmayan şeylerdi ve evet, bunlar açıkça menüdeydi.

Her şey çok lezzetli ve şarap şişesini bitirdikten sonra kendimizi yine sokaklarda yürürken buluyoruz, ince bir yağmur sisi içinde birbirimize sokulmuşuz. Sokak lambaları puslu havaya karşı parlıyor ve damarlarımızdan akan şarapla birlikte soğuk ya da ıslak değil, büyülü hissediyoruz.

Bana hem erkeklerle hem de tek başına turneye çıkma maceralarından bahsediyor ve ben kelimelerin nasıl ağzımdan kaçtığını anlamadan, "Senin yanına taşınmak istiyorum" diye ağzımdan kaçırıyorum.

Kaldırımın ortasında donup kalıyor ve yüzünü bana dönerek diğer elimi tutuyor. "Sen ciddi misin?"

Yutkunuyorum ve başımı sallıyorum, umutla dolup taşan derin, karanlık gözlerine bakıyorum. Tanrım, bu adam beni başka hiçbir şeye benzemeyen bir şekilde heyecanlandırıyor.

"Bunu sadece teknik olarak evsiz olduğun ve muhtemelen şaraptan biraz kafan güzel olduğu için söylemiyorsun değil mi?"

"Bu da kesinlikle işin bir parçası." "Sonbahar-"

"Şaka yapıyorum. Bunu söylememin nedeni bu değil. Eve gidip kendime bir yer tutabilirim ama sanırım her zaman senin evinde olacağım ya da sen her zaman benim evimde olacaksın ve yine de her zaman birlikte olacağız."

"Yapardık," diye kabul ediyor. "Ne zaman Boston'da olsam, seninle

birlikte olurum."

"Sadece bir gündür birlikte olduğumuzun farkındasın değil mi?"

"Kolay olacağını söylemiyorum. Daha önce hiç kimseyle birlikte yaşamamıştım, turneye çıktığımızda çocuklar ya da grubum dışında, ama bu çok farklı. Yine de umurumda değil."

"Eşyalarımı Bacchus'tan almam gerekecek. Dağınık olacak. İş i zorlaştırabilir."

"Tüm bunlar karmaşık ve zor olacak. Özellikle de senin için ve bunu biliyorum. Bunu hafife almıyorum. Benimle birlikte olmanın senin ve şimdiye kadarki hayatın için ne anlama geldiğini biliyorum. Ama sana yardım etmek ve destek olmak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Eğer bunu benimle yapmayı seçersen, sonsuza kadar pişman olmayacağından emin olacağım."

Birleşen parmaklarımızı tutup omuzlarıma doğru kaydırıyorum, sonra ellerini bırakıp boynuma dolanmalarını sağlıyorum ve aynısını ona da yapıyorum. "Eğer seni seçmeseydim, her zaman pişman olurdum. Tam tersi değil."

Parmak uçlarıma eğilip onu öptüm.

Kaldırımın ortasında.

Paris'in ortasında.

Sisli bir yağmurun ortasında.

Öpüşüyoruz, öpüşüyoruz ve öpüşüyoruz. Dilini süpürüyor, kulağına fısıldıyor, çenem boyunca gülümsüyor ve boynunu ısırıyor. Öpüşmek için öpüşüyoruz. Öpüşebiliyoruz ve bu anda herhangi bir ayrılık garip ve istenmeyen hissettiriyor. Seks ya da orgazm gibi nihai bir hedefle öpüşmek değil.

Aşıklar gibi öpüşmek.

Bu öpüşme bizi karanlık köşelere, duvarlara ve sonunda bir Uber'in arkasına ve otel süitimize götürüyor. Bu öpüşme elbiselerimizi çıkarttırır ve nefeslerimizi ağırlaştırır. Bu öpüşme bizi gecenin derinliklerine götürür.

Sonunda, Grey gitarını alıp oturma odasına giderken ben de doygun ve bitkin bir şekilde yatağa yığılıyorum. Onun sesini ve kopardığı müzik tellerini dinleyerek uykuya dalıyorum. Ne kadar geç ya da erken çalıştığı hakkında hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim, ilham perisini yeniden keşfettiği ve bununla ilgili her şeye sahip olduğuma inanmayı seviyorum.

Sabah güneşine uyandığımda Grey tamamen yanımda uyuyakalmış oluyor. Onu uyandırmamak için elimden geleni yapıyorum ve hızlıca giyinip Paris sabahına doğru yola çıkıyorum, kahvaltı için otantik Fransız unlu mamulleri arıyorum.

Kapıcı bana köşede bir pastane olduğunu söyledi ve oraya girdiğimde, taze pişmiş ekmeklerin kokusunu içime çektiğimde ve sahip oldukları farklı ev yapımı jöleleri ve reçelleri görünce ağzımın suyu aktı, doğru yerde olduğumu anladım.

Bir baget, bir sade ve çikolatalı kruvasan, bir elmalı torte, biraz tuzlu tereyağı ve çeşitli reçeller sipariş edip otele dönüyorum, ancak kahveyi unuttuğumu fark ediyorum. Bu da en büyük suç gibi geliyor. Sıcak çantalarla dolu kollarımla alt kattaki kafeye giriyorum ve bana bizim için kahve servisi yapacaklarını söylüyorlar.

Asansöre tekrar bindiğimde gülümsemeyi bırakmadığımı fark ediyorum.

Paris'i keşfetmek için bütün günümüz var ve ardından yarın için giderek daha fazla heyecanlandığım festivale gidiyoruz. Orada olacak tüm farklı gruplar ve sanatçılar ve hepsine VIP, sahne arkası erişimim olacağı gerçeği - sabırsızlanıyorum!

Grey bana kardeşinin ve arkadaşlarının uçakla geleceğini söyledi ve ben de bu konuda gerginlik ve heyecan arasında gidip geliyorum. O çocukları uzun yıllardır görmedim ve umarım Grey'le aramda olanları sorun etmezler.

Süitimizin kapısı arkamdan usulca tıklatılıyor ve ben de yemek odasına geçiyorum - bir başka gülünç derecede abartılı süit - ve her şeyi masanın üzerine koyuyorum, tam o sırada kapı çalınıyor. Herhangi bir ses duymadığım için Grey'in hâlâ uyuduğunu varsayıyorum ve usulca kapıya doğru ilerliyorum, kahvenin çoktan gelmiş olduğunu görünce şok oluyorum.

Ancak kapıyı açtığımda, kahve olmadığını fark ettim. Bacchus burada.

I Dürüst olmak gerekirse, otel odasının kapısının diğer tarafında beklediğim son kişi Bacchus'tu. Aynı zamanda, burada olduğu için garip bir şekilde rahatlamış durumdayım. Telefonda bir kez konuşmuştuk ve o zamandan beri her şey bir-
tarafı mesajlar. Olan biten her şeyden sonra, dün aldığım tüm bilgilerden sonra bunu yüz yüze yapmak doğru geliyor.

Ama her şey sırayla.

"Beni nasıl buldun?"

Pek de sıcak olmayan karşılamam karşısında kaşlarını çatıyor ve onu içeri davet etmediğim halde yanımdan geçip süite giriyor.

"Paris'e gideceğini biliyordum," diyor bana dönerek. "Bunu bana Dillon söyledi."

Dillon. O sümüklü ikizim beni ele verdi. Ben de onu suç arkadaşlarımdan biri sanıyordum.

"Gerisi şanstı," diye devam ediyor. "Tesadüfe bakın ki ben de burada kalıyorum ve sizi yemek yediğim restorana girerken gördüm."

Lanet olsun. Hepsi kahveyi unuttuğum için. İlginç ama bir şekilde Greyson'la burada olduğumu bilmediğini düşünüyorum. Etrafına bakmıyor. Hayır, parlak mavi gözleri bana kilitlenmiş. Tüm odağı benim her santimimde ve başka hiçbir yerde değil.

Şansım yaver giderse, Greyson uyanmadan önce onu kaldırıma atıp bu işi bitirebilirim.

Bir anda üzerime çullandı, elleri omuzlarımda, gözleri gözlerime dikilmişti. "Siktir, Fallon. Seni çok özledim. Tanrım, seni özledim." Bir nefes verdi.

Ağır bir nefes. "Seni seviyorum, Dumpling. Seni seviyorum ve bir daha asla sana sadakatsizlik etmeyeceğim ya da senin hakkında kötü konuşmayacağım. Lütfen, çok özür dilerim. Beni affetmelisin."

"Gerçekten buna inanmamı mı bekliyorsun?" İnandırılmaz da ötesindeydim. Adam üç buçuk yıldır aktörlük yapıyordu ve belli ki bu işin sonuna gelmişti. Tommy ile telefonda konuşurken duyduğum buydu.

Yakalandığı için üzgün.

Ağzından kaçırdı ve ben de orada kulak misafiri oldum.

Dumpling isminin onu boğma isteği uyandırdığından bahsetmiyorum bile. Belli ki şişman olduğunu düşündüğü için. Kim bir başkasına hamur tatlısı der ki?

Sert bir iç çekiş. "Senin için Paris'e kadar geldim ve sen hâlâ sana olan aşkımı mı sorguluyorsun?"

"Paris'e beni sevdiğin için uçmadın, bunu ikimiz de biliyoruz." Her geçen saniye daha da telaşlanıyor. "Ne yapıyorsun, Fallon mu? Bir arkadaşımla telefonda konuşurken içimi döktüğümü, istemediğim şeyler söylediğimi duyuyorsun ve yüzüğünü bana fırlatıp çantayı toplayıp uçağa mı atlıyorsun? Neredeyse dört yıldır birlikteyiz ve sen bunu böyle mi yapıyorsun?"

O böyle söyleyince, bu beni mantıksız gösteriyor. Muhtemelen hareketlerimde hatalıyım.

Dürüst olacağım, ben de kendime bu soruyu sordum. Ama bir yanımda onun bir gaz lambası olduğunu fark etti. Hem de ustaca. Çünkü benim hakkımda kötü konuştuğunu duyunca çılgına dönmekten çok daha fazlası vardı. Bu tek başına bir tehlike işaretiydi ve içgüdülerimi takip ettiğim için mutluyum çünkü canı cehenneme.

Onunla birlikteyken kabul ettiğim şeylerin, şimdi iyi bir ilişkim varken ne kadar zehirli ve hastalıklı olduğunu fark etmek benim için şaşırtıcı. Sanırım ilişkinin içindeyken bahaneler üretiyor ve bazen farkına bile varmadan görmezden geliyorsunuz. Olumlu, sağlıklı ve *sevgi dolu* bir şeyle yüzleşene kadar, hak ettiğimiz ve en başından beri sahip olmamız gereken her şeyi anlamaya başlamıyoruz.

Gülüyorum. Çok acı. Birçok nedenden dolayı. "Yani, başka bir kadınla yatmaktan, yatakta ve yatak dışında ne kadar sıkıcı olduğumdan, benimle sadece soyum için evlendiğinden ve şişman olduğumdan bahsediyorsun ve zarafet, soğukkanlılık ve düşünce mi bekliyorsun?"

Gerçekten merak ettiğim için onu bekledim. Yine de sorumdan hoşlanmıyor. Bu onu çok rahatsız ediyor.

"Tüm bunların ne olduğunu zaten açıklamıştım."

"Ah. Doğru. Sinirimi atıyorum. Biliyorum, sırf babanı memnun etmek ve bir sonraki başkan olmak için sevmediğin ve pek de çekici bulmadığın bir kadınla anlaşmalı evlilik yapmak berbat bir şey olmalı."

Yüzü kızarıyor ama göz açıp kapayıncaya kadar kapatıyor. "Neden bahsettiğinizi ya da bunu nereden çıkardığınızı bilmiyorum-"

"O kadar da komik değil. Roma'da konuştuğumuzda iş konusunu ima etmiştin. Annem de benzer bir şeyden bahsetmişti ve hepinizin daha önce binlerce kez evlenmemizin iş ve siyaset için de iyi olduğunu söylediğinizi duymuş olmama rağmen daha önce hiç bu kadar düşünmemiştim, bu sefer düşündüm. Federal bir savcı olan Tommy'den rüşvet aldığınızı duydum ve bu da beni düşündürdü. Ben de biraz araştırma yaptım."

"Ve?" Sesi buzdan daha soğuk.

Sesimi eşit ve yüz ifademi sert tutarak onu kendimden uzaklaştırıyorum. "Ve ben her şeyi biliyorum. Babanın yıllardır senin üzerinde kurduğu baskıyı biliyorum. Hukuk fakültesinde notlarını nasıl satın aldığını ve baroyu nasıl zar zor geçtiğini biliyorum. Ortaklık kazanmak için Boston'daki patronuna nasıl şantaj yaptığını biliyorum. Rüşvetleri kabul ettiğini ve paraları sana ulaşmayacağını düşündüğün sahte hesaplara aktardığını biliyorum. Annemle yıllar öncesinden buluşmamızı ayarladığınızı ve bunun gerçekleşmemesi halinde anneme geri ödeme yapacağınız şartıyla bunun gerçekleşmesi için size ödeme yaptığınızı biliyorum. Babamla da bir anlaşma yaptığınızı biliyorum. Babanın bunlardan haberi olmadığına da inanıyorum. Yine de, her zaman ailemden daha vicdanlı olmuştur. Ben bu planın en önemli parçasıyım. Seni sağlıklı ve sevimli gösterecek mükemmel kadın. Acınası kısmı mı? Seni sevmeye çalıştım. Senin için ve onlar için en önemli parçalarımın vazgeçtim."

"Bunları nereden biliyorsun?" Her kelimesinden kin damlıyor. "Ben bir Lark'ım," diyorum ona, çünkü Lenox'la temasa geçtiğimi asla bilmesine izin vermeyeceğim.

Bacchus'un evindeki bilgisayarında ve e-postalarında çok fazla şey bulmuş. "Biz becerikliyiz ve ben en iyisinden öğrendim." Burada duraksıyorum, ona ters ters bakıyorum, öfkem yeniden yükseliyor. "Şimdi bana yalan mı söyleyeceksin? Bana 'Öyle başlamış olabilir ama ben buna rağmen sana aşık oldum' gibi bir Hollywood repliği mi söyleyeceksin?"

Nefes alıp veriyor, küçük bir daire çiziyor ve sonra bana geri dönüyor. Vücudu sarkıyor, elleri dar kalçalarıyla buluşurken yüzü yere doğru düşüyor. "Üzgün olduğum dışında ne diyeceğimi bilmiyorum. Evet, babamın

beklentiler her zaman karşılayabileceğimden daha fazlaydı. Evet, köşeleri kestim ve olmam gereken yere ulaşmak için yapmam gerekeni yaptım. Evet, sen ortadaki kişiydin ve evet, ailen ve ben bunu bu şekilde tasarladık. Ne benden ne de onlardan bunu hak etmedin." Gözleri tekrar benimkilerle buluştu, yalvarırcasına. "Yine de bunun bizi mahvetmesine izin verme. Birlikte mükemmeliz ve sana sadık kalacağıma ve üzerine titreyeceğime söz veriyorum. Seni sevmediğimi düşünüyorsun ama sevmeseydim bunca zaman sana sadık kalmazdım. Lütfen." Ellerini omuzlarıma koydu, çaresizliği dalga dalga yayılıyordu. "*Lütfen* Fallon. Bir hafta içinde evleniyoruz ve hayal ettiğin her şey olacak. Bununla herkes kazanacak. İkimizin de her zaman istediği hayata sahip olacağız. Biz. Birlikte Fallon, çünkü ayrı olduğumuzda bunun olmasına imkan yok."

Bu son kısım gerçek. Bu hayat, onun ve ailelerimizin hayal ettiği hayat sadece bizimle birlikte olur. Yine de yalan söylüyor. Yalan söylediğini biliyorum. Ne söylemesi gerekiyorsa onu söyleyecek çünkü köşeye sıkışmış durumda.

Onu ikinci kez üstümden itip kapıya doğru yaklaşıyorum. Gitmesini istiyorum. Şimdi ve Grey uyanmadan önce gitmesini istiyorum.

"Önemli değil çünkü o hayat umurumda değil. Hiç umursadığımdan emin değilim, bu yüzden ona uydum. Şimdiye kadar yaptığım tek şey kurallara uymak ve herkesin bana söylediği şeyleri yapmaktı. Ama artık hepsi bitti. O hayatı istemiyorum. Philadelphia'yı istemiyorum. Politikayı istemiyorum. En önemlisi, seni istemiyorum. Her şey bitti, Bacchus. Her şey bitti. Yüzüğümü ve yemeğimizi sana fırlattığım anda bitti. Sen ve annemin bunu anlamamanızın zamanı geldi."

Bunun üzerine huysuzlaşıyor, ifadesi görsel bir hırıltıya dönüşüyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan eli üst kolumu kavırıyor. Bizi döndürdü ve beni kapının yanındaki duvara çarptı. Sert değil ama beni sarsmaya ve dudaklarımdan boğuk bir çığlık çıkmasına yetecek kadar.

"Bu konuda bir seçeneğin olduğunu mu sanıyorsun?" diye feveran ediyor, yüzü benimkinden birkaç santim ötede. "Tekrar düşün, tatlım. Sen Bayan Astley olacaksın ve güzel ve itaatkâr bir eş olarak yanımda duracaksın."

"Bırak beni."

"Hiç şansın yok. Sen bunun geleceğimizin değil geçmişimizin bir parçası olmasını kabul edene kadar olmaz. Beni mahvetmene izin vermeyeceğim Fallon. Yıllardır yaptığımız planları mahvetmene izin vermeyeceğim."

"Hayır. Artık çok geç. Her şey bitti."

Onu uzaklaştırmaya çalıştığımda kolumu daha sıkı sıkıyor ve acı içinde haykırıyorum. "Aptal olma Fallon. Bunun bitmesine imkan yok. Beni bu konuda test etme."

Beni öyle sıkıştırdı ki, zar zor hareket edebiliyorum. Dizim vurmak için kalkamıyorum. Serbest kalan elim göğsüne saplanıyor, tüm g ü c ü m l e onu geri itiyorum ama o elimi yakalıyor, bileğimi morartıcı bir şekilde kavıyor,

bakışları sert ve tereddütsüz. Ancak bir saniye sonra Greyson saçını köklerinden çekerken, saçının arkasından tutup benden uzaklaştırıyor.

Bacchus acı dolu bir çığlık atıyor ve kapıya doğru sürüklenirken beni serbest bırakıyor. "Şunu benim için açar mısın Güz Kızı? Eski nişanlın az önce

Gidiyorum."

"Ne oluyor lan?" Ben kapıya doğru koşarken Bacchus bağılıyor. Kapıyı açıyorum ama Bacchus kapıyı tekmeleyerek yüzüme çarpıyor ve bana çarpmaması için geri sıçramamı sağlıyor. Greyson'ın kollarında dönüyor, çılginca sallanıyor ve Greyson'ın böğrüne bir yumruk indiriyor.

Grey gümbürder ve sendeleyerek yana doğru giden Bacchus'u serbest bırakır, ikisi de zor nefes almaktadır. Grey tamamen giyinmiş, saçları ıslak. Bunca zamandır duşta olmalıydı, bu yüzden bizi duymadı.

Bacchus önce beni sonra Greyson'ı işaret ediyor. "O mu? Onu sen mi çağırdın?" Zalimce gülüyor. "Sen zaten aynısını yaparken aldatmak istediğim için bana mı kıızıyorsun? Siktiğimin orospusu."

Greyson'ın yumruğu uçarak doğrudan Bacchus'un karnına çarpıyor. İki büklüm olur, ön koluyla karnına bastırır ve bir dizi küfür ve tehdit savurur. Ancak Greyson buna izin vermiyor. Bacchus'un gömleğini kapıyor, kumaşı yumruklarının arasına alıyor ve burun buruna gelene kadar onu doğrultuyor.

Greyson ona hırlıyor. "Ona bir daha fahişe de. Sana meydan okuyorum çünkü ihtiyacım olan tüm provokasyon bu olacak. Şu anda onun iyiliği için kendimi dizginlemediğimi bir an bile düşünme. Seni burada bitirmek büyük bir zevk olurdu ama ellerimi incitmek istemiyorum. Oynamak için onlara ihtiyacım var, bu yüzden bağırsaklarına saldırdım. Ama seni Fallon'dan uzaklaştırmak için ne gerekiyorsa, vücudundaki her kemikle birlikte ellerimdeki her kemiği de kıracağım. Seninle işinin bittiğini söyledi. Sana her şeyin bittiğini söyledi. Bu son."

Tökezleyerek kapıya doğru düşen Bacchus'u iter.

"Seni tanımadığımı mı sanıyorsun?" Bacchus tükürüyor, yüzü kızarmış, saçları darmadağın. "İkiniz hakkında her şeyi biliyorum. Fallon'ı izliyordum

onu benim yapmadan önce yıllarca. Seninle birlikte olmak için gizlice kaçtığını biliyordum. Birbirinizi becerdiğinizizi biliyordum. Benim için o ezik kışını arkada bırakıp gittiğini de biliyorum. Sence akli başına geldiğinde, ailesi onu ele geçirdiğinde bunu tekrar yapmayacak mı? Çok geçmeden yine sikimi yalamaya başlayacak."

Grey onun peşinden gider, ikisi çarpışır ve gök gürültüsü gibi bir ses çıkar. Grey'in omzu Bacchus'un göğsüne çarpıyor ama Bacchus Grey'in yüzüne vurarak kafasını geriye atmasına neden oluyor. Çığlık atıyorum, ellerim ağzımı kapatıyor, ne yapacağımı ya da onları nasıl durduracağımı bilemiyorum.

Grey çabucak toparlanır ve Bacchus'un üzerine tekrar gelir, ikisi de önce duvara sonra da yere yuvarlanır, birbirlerine vurur, yumruklar ve küfürler savururlar. Bacchus bir an için üstünlüğü ele geçirerek Grey'i yere serer ancak Grey daha iri ve güçlüdür ve Bacchus'un çenesine bir aparkat indirmeyi başarır. Darbe Bacchus'u geriye savurur ve bir anlığına sersemletir.

Öfkeli Greyson'ı elini gerçekten kırmadan önce sürükleyip götürme fırsatını değerlendirerek ona doğru ateş ediyorum. Zaten dudağı patlamıştı.

"Siktiğimin korkağı," diye hırlıyor Bacchus. "Senin lanet hayatını mahvedeceğim, Monroe. Dikkat et pislik, çünkü yanlış adama çaktın. Sana hiç doğmamış olmayı dilediğime."

"Kapa çeneni!" Etrafımdan dolaşp tekrar Bacchus'a ulaşmaya çalıştığında Grey'i geri tutarak bağıriyorum. Doğrudan Bacchus'un önüne geçerek ona dik dik bakıyorum. "Yeter artık. Bu iş bitti. Eğer bu akşam Paris saatıyla 17:00'ye kadar düğünün iptal olduğunu duyurmazsan, saat 18:00'e kadar ben duyuracağım. Eğer el altından bir şey yapmaya kalkışırsan, elimdeki bilgilerle babana giderim. Greyson'dan herhangi bir şekilde bahsedersen, babanı boş ver, basına giderim. Eğer ayrılığı ya da beni olumsuz gösterirsen, basına giderim. Ondan sonra, hâlâ kirli oynamak istiyorsan, elimdeki her şeyi Boston Savcılığı'na vereceğim ve onlar çözecek. Avukat olduğun için, seninle ilgili elimdeki birçok şeyin yasadışı olduğunun farkında olduğunu biliyorum."

Bacchus doğrulur, cehennem ateşi gözlerini yakar, yumrukları sıkılır ve çözülür. Elinin tersiyle ağzındaki kanı siler. "Annen finansal olarak işin içinde. Baban da bir anlaşma yaptı. Onları asla böyle herkesin önünde utandırmazsın. Asla babanın Senato'daki koltuğunu kaybetmesine ve aile adının ve mirasının yok olmasına neden olmazdın. Sana bunu veriyorduk. Ben buraya geliyorum ve iyi davranıyorum. Sen

Ailenin bunun peşini bırakacağını mı sanıyorsun? Aptal olma Fallon. Bu sadece bir şekilde biter. Evlenmemizle."

"Ben olsam beni bu konuda test etmezdim. Blöf yapmıyorum," diye söz veriyorum ona. "Babam, annem ya da aile ismim ve mirasım umurumda değil. Onlar kendi yataklarını yaptılar ve bir daha beni kullanmalarına izin vermeyeceğim. Aptal olma, Bacchus," diye alay ediyorum, sözlerini ona geri atıyorum. "Elimde ne tür fiziksel kanıtlar olduğunu biliyorsun. Dediğimi yapmazsan hapse girersin. Ben anlaşılmıyordum. Gerçek ve samimi bir tehditte bulunuyorum. Dostane bir ayrılık ve basit bir duyuru hepinize bir hediyedir."

Bacchus bana uzun uzun ve sertçe bakıyor. Onu köşeye sıkıştırdım ve bu hiç hoşuna gitmedi. Yılların entrikası gözlerinin önünde silinip gidiyor ve onun egosuna sahip bir adam bunu iyi karşılamayacaktır. Onun için kötü, başka seçeneği yok.

Başka bir şey söylemeden arkasını döner, kapıyı açar ve büyük bir gürültüyle çıkar.

Hışımınla gittiğini duyuyorum ve rahatlayarak sarkıyorum, derin bir nefes alırken gözlerim kapanıyor. Greyson beni döndürüyor ve hemen göğsüne çekiyor, beni kendine yakın tutuyor, elleri saçlarımda geziniyor, yüzüm çarpan kalbinin üzerinde.

"İyi misin? Sana zarar verdi mi?" Sesi yıpranmış, aceleci. "Hayır.

Ben iyiyim." Düşünüyorum. Yaprak gibi titriyorum. "Sen iyi

misin?" "Oh, harikayım. Keşke ona iyi bir vuruş daha

yapabilseydim."

"Erkekler," diye homurdanıyorum, içten içe gözlerimi deviriyorum.

"Adım attığınız için teşekkürler içeri."

Bacchus'un ne yapacağından emin değilim. O hiç fiziksel olmadı. benimle daha önce. Ama o anda, onun için hiçbir şeyi göz ardı edemezdim.

Dudakları saçlarıma yapışıyor ve bana daha sıkı sarılıyor. "Özür dilerim. Seni ondan korumak için orada olmalıydım. Duştaydım ve banyonun kapısı kapalıydı. Yatak odasına dönene kadar seni duymadım."

"Onu ben hallettim."

Kıkırdıyor, yüzümü avucunun içine alıyor ve bakışlarımı kendi yüzüne çekiyor. "Söyleyeceğim. Bütün bunlar da neydi? Benden bir şeyler saklıyordun."

Dudağındaki kan damlasını başparmağımla siliyorum ve o da başparmağımla öpmeden önce parmağı ve kanı ağzına alıyor. "Arkadaşın Lenox çok becerikli."

"Lenox," diye hırıltılı bir ses çıkardı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Ne oluyor lan? Lenox'u aradın ve bana söylemedin mi?"

"Özür dilerim," diyorum parmaklarımı çenesinde gezdirerek. "Annemin ve Bacchus'un söyledikleri beni düşündürdü ve sana bu konuda bir şey söylemeden önce teyit etmem gerekiyordu. Bir de tüm bunları kafamda sıralamam ve bu bilgilerle ne yapacağıma karar vermem gerekiyordu. Gerçek, yutması kolay bir hap değildi."

Yanaklarımı öpüyor, ellerini saçlarımda gezdiriyor. "Düşünmek bir şey, bilmek başka bir şey mi?"

"Evet. Aynen öyle. Bacchus'un rüşvet kabul ettiğini ve bunu ilk kez yapmadığına inanmamı sağlayacak bir şekilde yaptığını duymuştum. Görünüşe göre ailem ve o bir anlaşma yapmışlar. Bunun bir parçası olarak Bacchus'a çok para gönderilmiş. Biz tanışmadan yıllar önce. Anlaşmaya göre, ben Bacchus'la evlenecektim, o da babasının senatörlük koltuğunu devralacak, bir dönem hizmet edecek ve sonra babam başkan yardımcısı olarak başkanlığa adaylığını koyacaktı. Mükemmel bir politik hamle. Sadece Bacchus'un çenesi düşük ve bir avukat olarak bilgisayarında saklamaması gerektiğini bilmesi gereken e-postalar ve şeyler tutuyor."

"Vay canına," diyor Grey şaşkınlıkla.

Bana gelince, göğsümden bir yük kalkmış gibi hissediyorum. Ben de üzgünüm. İşler bu noktaya geldiği için üzgünüm. En başta ailem beni bu duruma soktuğu için üzgünüm. Kendi sapkın açgözlülükleri ve hırsları onlar için kızlarından daha önemli olduğu için üzgünüm. En kötüsü de ne? Lenox tüm bunları dün bana gönderdiğinde hiç şaşırmadım.

"Arkadaşıma bir sarılma borcum var," diyorum Grey'e.

"Sanırım benim de var. Ve belki de bunu benden sakladığın için bir yumruk."

"Artık yumruk atmak yok, Bay Monroe. Kendiniz söylediniz, oynamak için ellerinize ihtiyacınız var."

Yüzünde ışıltı ışıltı bir gülümseme beliriyor. "Bu arada, dün gece neredeyse bütün gece ayaktaydım ve üzerinde çalıştığım şarkıyı ve bir diğerinin çoğunu bitirdim."

Gülümsemem onunkiyle eşleşiyor. "Gerçekten mi? Bu harika. Duymak için sabırsızlanıyorum." "Henüz değil," diyor. "Ama yakında. Hazır olduğuna emin olduğumda." "Tamam."

"Dışarı çıkıp Paris'i görmeye hazır mısın?"

Gülüyorum. Paris'e. Evet. Yoğun bir sabah oldu. Tam o sırada kapı çalınıyor ve adam Fransız aksanıyla "Oda servisi" diyene kadar Grey de ben de donup kalıyoruz.

Birlikte sarkıyoruz. "Kahve sipariş ettim ve erkenden dışarı çıkıp bize kahvaltı hazırladım."

Dudaklarıma bir öpücük. "Harika. Hadi yemek yiyelim. Sonra Paris. İçimden bir ses bunun rahatlamak için son şansımız olabileceğini söylüyor. Yoğun birkaç gün olacak ve sadece festivalden bahsetmiyorum."

Şaka yapmıyorum. Ama önce, hiç de iple çekmediğim bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor.

I Bütün hafta annemden kaçtım. Ona onun yerinde olmak istemediğimi ve Bacchus ile evlenmeyeceğimi söyledim ve orada bitirdim. Bu hafta boyunca yaptığım en akıllıca şey Grey ve Lenox'u dinlemek oldu. pasaportumu ya da kredi kartlarımı kullanmamamı söyledi.

Çoğunlukla, kimse adımı belgelemeden orada burada hızlıca bir pasaport göstermenin dışında, buna sıkı sıkıya bağlı kaldım. Bu sayede ailemden hiç kimse Grey'le birlikte olduğumu bilmiyordu. Bu onu güvende tuttu ve onlardan korudu. Eğer bu yolculuğun herhangi bir noktasında onunla birlikte olduğumu bilselerdi, onu yok etmek için ellerinden geleni yaparlardı.

Roma'daki fotoğraflar, dışarı çıktığımızda insanların onu tanıma riski, Monte Carlo'daki o kıyafetli insanların fotoğraflarını çalması ya da Greyson'ın bir kadınla birlikte olduğuna dair bir şeyler paylaşması gibi endişelendiğimiz şeyler hiç olmadı.

Hayır. Sonunda, o benim kardeşimdi.

Dillon Paris'te olduğumdan vazgeçti - ona Greyson'la birlikte olduğumu hiç söylememiştim, o da bunu bilmiyordu - ve ona nedenini sorma zamanı, özellikle de bir tür ittifak kurduğumuzu hissettiğimde, gelecekti. Gecenin bir yarısı onu arayıp konuşmamız gerektiğini söylediğimde, düşündüğümde daha anlayışlı davrandı.

Ona Bacchus'un benim hakkında söylediklerini anlattım. Ona, düne kadar en ince ayrıntılarını bilmediğim bir tür ana planın merkez halkası olduğuma dair şüphelerimi ve bunun ya da onların bir parçası olamayacağımı söyledim.

Ne karar verirsem vereyim beni destekleyeceğini söylediğinde beni şok etti. Sonsuza dek ailemin tarafında olacağını sanıyordum.

Ama şimdi öyle olduğu anlaşıyor. Sadece yerimi öğrenmek için benim tarafımdaymış gibi davranıyormuş. Kuzu postuna bürünmüş bir kurt. Lenox'tan öğrendiğim hiçbir şeyi ona söylemediğim için minnettarım.

Acıyor ama şu anda buna odaklanamam.

Grey ve ben kahvaltıyı mideye indirdikten sonra -ki bu inanılmazdı-süitte volta atmaya başladım.

Grey beni sempatik gözlerle izleyerek, "Bunu şimdi yapmak zorunda değilsin," diyor. "Dışarı çıkıp Paris'in tadını çıkarabiliriz."

Arkamı dönüyorum. "Peki ya bugün biri bizi görürse? Dün gece farklıydı ve bunu biliyorsun. Yarın başlayacak festival nedeniyle bugün her yerde risk var. Ayrıca, nerede olduğumuza bir bak. Şehrin en elit bölgesi ve şu pencerenin dışında bizi tüm dünyaya görünür kılacak parlak güneş ışığı var."

Grey bana doğru yürüdü ve söylenmemi bir kucaklamayla durdurdu. "Bizi bulmak isteyen her fırtınayla kafa kafaya çarpışacağız. Birlikte."

"Sen çok sevimlisin. Bu senin hatan."

Hafifçe gülüyor, beni bir o yana bir bu yana sallıyor. "Aslında ben bunun tam tersi olduğunu düşünüyorum. Eğer çok sevimli olmasaydın, senin gibi bir sosyete hanımının riskini asla almazdım."

Aptalca sırtıyorum, çenemi göğsüne dayayıp uzun boylu piç kurusuna bakıyorum. "Ben soylu bir kadını ve sen de beni her şeyden uzaklaştırmak isteyen, uzak durmadığım kötü çocuksun, öyle mi? Bu mudur yani?"

"Sanırım bu bizi oldukça iyi özetliyor."

"İyi bir yasak aşkı her zaman sevmişimdir."

Dudakları benimkilerle birleşiyor, beni yavaşça ama çok derinden öpüyor, saniyeler içinde nefessiz bırakıyor. Nasırlı parmakları gömleğimin altından yukarı doğru kaymaya başlıyor ve göğsümü avuçluyor ve eğer bunu şimdi durdurmazsam, annemi asla arayamayacağım ve ne yazık ki aramak zorundayım.

Tehditlerimin gerçek olduğunu bilmeli, çünkü doğal olarak benim yetenekli olduğuma inanmayacağını ve Bacchus'la konuşursa alternatif bir plan yapabileceklerini biliyorum.

"Annemi aramalıyım."

İnliyor ve bu mutlu bir inleme değil. "Hiçbir şey ereksiyonumu annenden bahsetmekten daha hızlı öldüremez."

"Bunu daha sonra telafi edeceğim. Söz veriyorum."

Yüz ifadesi ciddileşir. "Dinle, bu konuda kararlı olduğumu biliyorum ama benim için geri alamayacağın bir şey yapma. Başımın çaresine bakabilirim ve başımıza ne gelirse gelsin, üstesinden geliriz. Bu konuda o kadar endişeli değilim. Bana yapabilecekleri çok az şey var."

"Adını herkesin önünde lekelemek dışında mı?" Bir kaşımı kaldırıyorum. "Bebeğim, caddenin karşısında paytak paytak yürüyen bir yavru ördek filosunu delicesine sevimli görünse bile yine de sorun olmazdı. Ne kadar tuhaf olsa da, halk sanatçıları neredeyse herkesten daha çabuk affediyor. Muhtemelen işleri batırmamızı bekledikleri ve batırdığımızda da çok az şok yaşadıkları için bunu daha çabuk atlatıyorlar."

"Bu korkunç derecede mantıklı ve garip bir şekilde çok doğru görünüyor. Ayrıca, seksisin. Öyle demiyorlar mı? Jüriler yakışıklıları çirkinlerden çok daha fazla beraat ettirme eğilimindeymiş."

"Geçerli bir nokta daha," diye yarım bir sırıtışla alay ediyor. "Gördüğünüz gibi, iyi olacağım."

"Çok mütevazı." Gözlerimi deviriyorum.

Parmak eklemleri yanağıma okşuyor. "Ben ciddiylim. Bunu takdir ediyorum. Gerçekten. Ama seni seviyorum ve şu anda olduğundan daha fazla incindiğini görmek istemiyorum."

"Biliyorum. Teşekkür ederim. Umarım iş bu noktaya hiç gelmez ve hükümet, polis ya da her kimse sırlarını öğrenirse, bu benden kaynaklanmaz."

"Ben de. Git anneni ara." Dudaklarıma bir öpücük konduruyor ve beni serbest bırakıyor, elimi tutup beni telefonuma doğru döndürüyor. "Beni burada mı istiyorsun yoksa yalnız mı kalmak istiyorsun?"

Güzel soru. "Belki uzağa gitme."

"Tamamdır. Cruella Lark'ı hallettikten sonra Paris'te kaybolacağız."

Bir öpücük daha ve sonra gitarıyla yatak odasına doğru geri dönüyor - yemin ederim, artık bir havaya girdiğine göre, o şey ellerinden uzakta değil. Kanepeye oturuyorum ama sonra daha iyi düşünüp ayağa kalkıyorum. Oturmak çok rahat hissettiriyor. Ayakta durmak güçlü kıyafetime eşdeğer ve bana daha fazla güven veriyor.

Onu aradım ve ilk zil sesinde telefonu açtı. Hiç şaşırmadım. Bacchus ile çoktan konuştuğunu hayal etmeliyim.

"Fallon," diye cevap veriyor, ses tonu hoşnutsuzluğunu gizlemiyor. "Sonunda senden haber alabildiğime çok şaşırdım. Söylemeliyim ki, bu noktaya kadar

Aklının başına geleceğini düşünmüştüm. Sen her zaman şu anda davrandığından çok daha akıllı bir kızdın."

Yavaşça pencereye doğru yürüyorum, uzaktaki Eyfel Kulesi'nin manzarasını seyrediyorum. Numarasını çevirdiğimde sınırdan çılgınca çarpan kalbim yavaşlıyor. Bu kadından korkmuyorum ve artık üzerimde hiçbir gücü yok.

Derin bir nefes çekiyorum. "Yaptığın her şeyi neden yaptığını sormayacağım. Cevap çok açık. Ama şunu bilmenizi isterim ki eğer Bacchus ya da siz Paris saatiyle beşe kadar duyuruyu yapmazsanız, ben yapacağım. Herhangi bir nedenle, herhangi biriniz kirli oynar ya da bana veya Greyson'a herhangi bir şekilde zarar vermeye çalışırsa, mali patavatsızlıklarınızın ve babamın yaptığı anlaşmanın kanıtlarıyla basına gideceğim."

"Senin için yaptığımız onca şeyden sonra, senin için yaptığımız onca fedakârlıktan sonra, bizi tehdit etmeye cüret mi ediyorsun? Ne tür bir kız bunu yapar?"

"Greyson'ın güvende ve bu işin dışında kalmasını sigorta olarak kabul edin. Onu riske atmayacağım. Ya da kendimi."

"Bu aileyi tamamen yok ettin. Umarım mutlusundur."

İyi denemeydi ama bu sefer işe yaramayacak. "Hayır, anne. Sen yaptın. Sen ve babam. Önemsemediğiniz tek insan kendinizdiniz. Narsisizminiz sınır tanıımıyordu ve sonunda zirveye çıktığınız sürece yol boyunca kimi ezip geçtiğinizi umursamadınız. Ama sandığınız kadar dikkatli değildiniz. Bunun şu anda olduğundan daha çirkin bir hal almasını istemiyorum."

"Bunu çirkinleştiren sendin," diye bağılıyor, tüm Lark cılası ve zarafeti gitmiş. "Bir Lark gibi davranıp ailene öncelik vermek yerine Avrupa'ya kaçarak tüm bunları sen başlattın!" Ağır bir iç geçiriyor ve ses tonunu sakinleştirerek kendini dizginliyor. "Fallon, lütfen bunu bir düşün. Tek yapman gereken Bacchus'la evlenmek. O seni önemsiyor. O sana iyi davranacak iyi bir adam."

Buna homurdanıyorum. "Onu bana satmaya çalışmayı bırakabilirsin. Onun nasıl bir adam olduğunu çok iyi biliyorum ve satın almıyorum."

"Bunu bize neden yapıyorsun?" Sesi her kelimedede yeniden yükseliyor. "Monroe denen çocuk için mi? O bir ezik. Tüm aileleri bir avuç ezik. Mutlu yuvaları ve aileleri dağıtmaktan çekinmeyen kadın düşkünü sürüngenler."

Şunu belirtmek isterim ki, bir, biz hiç mutlu olmadık, iki, yan odaya gidip Bay Monroe'yu baştan çıkaran da oydu.

Babamı son metresiyle yakalamak, ama bu şu anda sadece anlamsal.

"Onunla yatmak istiyorsan, tamam," diye devam ediyor. "Yapabilirsin. Sadece Bacchus'la evlen. Herkes kazanır. Sen *arkadaşını elinde* tutarsın, biz de ihtiyacımız olanı alırız."

Benimle dalga mı geçiyor? Maalesef, şaka yapmıyor.

Büyük balkona açılan Fransız kapısının kenarına tutunuyorum. Başımın yan tarafı cama düşüyor. Anlamıyor ve asla anlamayacak. Kendinden ötesini göremeyecek kadar bencil. Yıllardır böyle bir ilişkiyi ya da hayatı asla istemeyeceğimi biliyorlardı. Bu yüzden Bacchus sevgi dolu bir eş rolünü oynamak için bu kadar aşırıya kaçtı. Bu konu etrafında dönüp durmaya devam edebilirim ama enerjimi ve zamanımı harcayacak çok daha iyi yollarım var.

Deliliğin tanımı nedir? Aynı şeyi tekrar tekrar yapıp farklı sonuçlar beklemek mi? Onların manipölasyonlarına ve kendi ergen aile ve sevgi anlayışımın beni delirtmeye devam etmesine izin vermekten bıktım.

Doğrulup boğazımı temizliyorum, arkamı dönüp yatak odasına doğru yürüyorum. Grey pencerenin yanındaki köşede bir sandalyede oturmuş, gitarını gevşekçe tıngırdatıyor ama içeri girdiğimi görünce duraksayıp bırakıyor.

Elimi ona uzattım ve o ayağa kalktı, elimi tuttu, gözlerini benden ayırmadı.

Gülümsüyorum ve ona göz kırpıyorum. Grey'e bakarken bile anneme "Bacchus'la evlenmeyeceğim," diyorum. "Ve öyle bir hayat yaşamayacağım. Bu kesin ve değişmez. Ben Greyson'a aşığım. Greyson'la birlikteyim ve bu da değişmeyecek. Babama söylemelisin çünkü bu hafta boyunca onu bilgilendirmediğini biliyorum. Eğer söylemezsen, bir sonraki aramam o olacak ama babamla yıllardır telefonda konuşmadığım için bunun ne kadar iyi gideceğinden emin değilim. Her iki durumda da, ben beşte duyuruyu bekleyeceğim ya da sen altıda benimkini alacaksın. Ve başka bir şey yapmaya kalkışırsan neler olacağını unutma."

Aramayı kesiyorum ve telefonumu yatağa atıyorum.

"Paris'i görmeye hazır mısın?" Grey'e hiç atlamadan soruyorum. "Aslında hazırım. Aklında bir şey var mı?"

"Monet'nin Nilüferlerinin olduğu müzeye gitmek için can atıyorum ve sanırım oradan çok uzakta olmayan, içinde yürüyebileceğimiz çok güzel bir park var. Oh, belki piknik de yaparız!"

İçime giriyor, beni kendine doğru çekiyor, bana o kadar büyük bir sevgiyle gülümsüyor ki kemiklerim sızlıyor.

"Hadi yapalım," diyor. "Bu arada, o gün için bir güvenlik ekibi tuttum. Tedbirli olacaklar ve umarım onlara ihtiyacımız olmaz ama yine de işi şansa bırakmamayı tercih ederim."

"Hayır, bence bu akıllıca. Özellikle de saat beşteki son teslim tarihi yaklaşırken."

Eğer bunu yapmazlarsa, tehditlerimi yerine getirmeye başlamak zorunda kalacağım.

T duyuru beşte gelmedi. Beş buçukta geldi ve bunun tamamen Fallon'u terletmek için tasarlanmış manipülatif bir güç oyunu olduğunu biliyorum. Şerefsizler. Ama kızım hazırды. Silahlıydı ve hazırlıklı olduğunu ve hala bir şey bildirilmemişse saat altıda kendi duyurusunu yapacağını söylediğinde gözünü bile kırpmadı.

Hayatını başkalarının kurallarına göre yaşamış bir kız için çok uzun bir yol kat etti ve ben onunla daha fazla gurur duyamazdım.

Neredeyse çok kolaymış gibi geldi. Fallon'un söylediği ve bana yüksek sesle okuduğunda onayladığım bir şey.

Boston Landing Özel Duyurusu:

Boston Landing az önce tüm Bostonluların kalbini kıracak özel bir duyuru aldı. Bacchus Astley ve Fallon Lark'ın evlilik mutluluğuna adım atmalarına bir hafta kala ilişkilerini resmen sonlandırdıklarını üzümlere bildirmek isteriz. Bu, çiftin bize özel olarak yayınladığı ortak açıklamadır.

"Çok düşündükten, dua ettikten ve sevdikten sonra nişanımızı bozmak gibi zor bir karar aldık. İkimiz de birbirimizi gerçekten önemsiyor ve saygı duyuyoruz ve arkadaşlığımızı önümüzdeki on yıllar boyunca sürdürmeyi dört gözle bekliyoruz. Biz nazikçe

Bu zor zamanda mahremiyet talep ediyor ve sonsuz sevgi ve desteğiniz için minnettarız."

Yine de, bunun onu incittiğini biliyorum. Tüm bunların onu incittiğini biliyorum. Aslında ailesine sırtını döndü. Onu en yüksek, en iyi talibine ihanet eden bir aileye, ama yine de. Babasından tek bir ses çıkmadı ve bunun hepimizi üzdüğünü biliyorum. Bu işi kolay atlatacaklarına inanmıyor ve bunu takdir ediyorum.

Annesini öldürmüş ve hayatı boyunca kendisinden nefret eden bir babaya sahip olmuş biri olarak, yetim olmanın kolay olmadığını söyleyebilirim. Benim bir ailem var-Zax artı bizim bulduğumuz aile ve müzeye giderken Tuileries'den geçerken ona ailesini bırakıyor olabileceğini ama artık benim olduğu için Central Square ekibinin bir parçası olduğunu ve kendi ailemizle ilgilendiğimizi söyledim.

Lenox'un ona yardım etmek için elli kadar federal ve eyalet yasasını çiğnediği açık.

Ona bu konuda mesaj attığımda bana verdiği cevap, "**Kaldıraç ve sevginin gücünü asla küçümseme**" oldu.

Yaşamak için kelimeler. Özellikle de fazla konuşmayan bir adamdan.

Fallon yüzüne yapışmış bir gülümseme ve gözlerinde özgürlükten bahseden bir ışıkla okudu. Cehennem kadar seksiydi ve kollarımda bayılana kadar tüm gece onu aptalca becerdim ve gitarımın peşinden gittim. Aurora'mın. O ve ben sonunda birbirimizle çok konuşur olduk. Fallon'dan sonra, o benim en büyük aşkım.

Benim sanatım.

Damarlarıma kan pompalayan ve kalbimi ritme sokan şey.

Ama onu ancak kendimi bir önceki albümümün üstüne çıkamasam da sorun olmayacağını anlamaya zorladığımda yeniden buldum. Listeler bu yeni albümü bir önceki kadar sevmezse sorun değil. Benim hedefim hayranlarım. Sözlerim ve sesimle onlardan sadece birkaçına ulaşabilirsem, bu benim için yeterli. Tüketim odaklı, para gerektiren, yap ya da boz dünyasında yaşarken kabul edilmesi kolay bir mantra değil.

Bence en iyi sanat kendini bırakmaktan geçer ve Fallon ile ben birbirimizi bırakırken bulduk. Kendimizi bırakırken ikimiz de mükemmelliğin bir yanılsama olduğunu ve korkunun sizi tutkularınızın peşinden gitmekten asla alıkoymaması gerektiğini fark ettik.

Bunu benimseyerek en iyi sözlerimi yazıyorum. En iyi şarkılarımı.

En iyi şarkılarım arasında yer almasalar bile sonsuza dek gurur duyacağım şarkılar.

Paris'te güneş mükemmel bir saatte doğuyor, ama gerçek şu ki, asistanım Jacob'ın tam şu anda kanıtladığı gibi, zaman kimseyi beklemiyor. Süitimizin ön kapısı tehlikeli bir vuruşla gümbürdüyor ve ben inleyerek dönüp Fallon'un tatlı bedenini kendime doğru çekiyorum.

"Eğer bu aileniz ya da eski sevgilinizse..." Bunu askıda bıraktım çünkü nasıl bitireceğimi bilmiyorum.

"Onlar değil. Bacchus ABD'ye döndü, şüphesiz onun müsait olduğunu öğrenen ve kalbini kırdığıma inanan kadınlardan sevgi dolu kucaklamalar ve sarılmalar kabul ediyor ve ailem benden çok fazla nefret ediyor."

"Bu sadece kapıyı kanunsuz bir şekilde kırabilecekleri anlamına gelir."

"Larks'la tanıştın mı?"

Haklı olduğu bir nokta var.

Bang. Bang. Bang. Bang. Bang. "Kapıyı aç, sürtük. Erkeğim beni kendisiyle gelmeye zorladı ve bu da kahveye, kruvasana ve harika bir alışveriş gününe ihtiyacım olduğu anlamına geliyor."

İnliyorum. Lamar. Lamar olduğunu bilmeliydim.

Fallon gözlerini açmadan ya da vücudunu hareket ettirmeden, "Bunu almalıyız," diye mırıldanıyor.

"Fallon Lark," diye bağırmaya devam ediyor Lamar. "Kapıyı aç. Yapmamız gereken şeyler var, kadın."

"Ugh!" diye inliyor.

"Bunu duydum. Kaldır o güzel kışını!"

"Bunu gerçekten duymadı, değil mi?"

"Bundan şüpheliyim," diyorum ona. "Bu sadece Lamar."

"Ugh!" diye inliyor tekrar ve sonra ikimiz de kendimizi soyup yataktan çıkıyoruz, ikimiz de çıplak olduğumuz için ilk bulduğumuz şeyleri üzerimize atıyoruz.

Kapıyı açıyorum ve Lamar soluk soluğa kalıyor, şeffaf çerçeveli gözlüklerinin arkasındaki koyu renk gözleri kocaman, koyu tenli eli pembe dudaklarını kapatıyor. "Tatlım. Sert sekse varım, ama en azından bir fırça sürme nezaketini göster.

yabancılara kapıyı açmadan önce saçınızı ve gözlerinizi makyaj temizleyicisiyle silin."

Kıs kıs gülerek ona elini uzatır. "Merhaba. Ben Fallon. Sen de Lamar olmalısın."

Sırıttırıyor. "Küçük kızım, bugün senin iyilik perinim. Eğer anladığım doğruysa, seni giydiren diğer insanlara karşı sevimlisin. Yanıldım mı?"

Önce bana sonra da ona baktı. "Değildin. Ama ben doktorum."

Gözlerini deviriyor. "Sanki umurumda? Bana alçakgönüllü, çocukların ve insanların kadını saçmalığını anlatma. Monroe Paris ve Babas Salon bizim için erken açılıyor. Oh ve-"

"Nerede o? Onu bana bırakın."

"Aurelia," diye bitirir Lamar, Aurelia uçarak süite girer, Fallon'a çarpar ve onu bir kucaklamayla ezerken neredeyse devirir.

"Merhaba," diyor Aurelia, geri çekilirken hafifçe kendini küçümseyen bir şekilde gülerek. "Kusura bakmayın, Lamar önce size ulaşmak için beni asansörden çıkardı ve ben de bir sonrakini beklemek zorunda kaldım. Umarım bu garip değildir. Tam bir kucaklayıcıyım ve seni gördüğüm için çok heyecanlıyım. Beni hatırlıyor musun bilmiyorum-"

"Tabii ki seni hatırlıyorum. Sarılma konusunda da çok iyiyimdir." "Ben de seni özledim Reils," diye kestirip atıyorum.

Fall'un omzunun üstünden el sallayarak beni uzaklaştırdı. "Bir dakika içinde sana geleceğim. Bu adamların sosis festivaliyle çok uzun süre uğraşmak zorunda kaldım ve şimdi sen bana herhangi bir kadın değil, Fallon'u getirdin."

"Seni tekrar görmek çok güzel," diyor Fall tatlı bir sesle. "Çok uzun zaman oldu-"

"Herhangi birimizi gördüğünden beri." Zax içeri girer, hemen ardından Lenox, Asher ve Callan gelir. Kapı arkalarından kapanıyor ve dünyada neler oluyor? "Doğru. Ama aynı zamanda kardeşimi bu kadar mutlu ve ciddi görmeyeli çok uzun zaman oldu." Zax bana bir yumruk attı ve ardından hemen Fallon'un yanına gidip ona sarıldı. Böyle bir şey olacağını tahmin etmemiştim ama yumuşak tarafıyla eskisinden çok daha fazla temas halinde. Fallon'u bıraktıktan sonra Aurelia'nın yanında duruyor ve kolunu ona doluyor.

"Düş! Kızım." Asher içeri girer ve Fallon'ı ayağa kaldırıp kocaman bir kucaklamayla havaya kaldırır. "Tuhaf. Grey'in sana neden öyle dediğini şimdi anlıyorum. Her neyse,

Bilgin olsun diye söylüyorum, adamımıza geri döneceğini hep biliyordum. Ve Asher bir çocuk için harika bir isim."

Fallon omzuna vurarak onu güldürüyor ve onu yere bırakıp yanağına ıslak bir öpücük kondurduktan sonra bana göz kırpmıyor. Tepki verme zahmetine bile girmedim.

"Doktor," Callan onu kucaklayarak selamlıyor. "Sizi görmek çok güzel. İnanılmaz şeyler duydum."

"Oh! Ben de! Ve yakında MGH'de Oliver Fritz'in muayenehanesinde çalışacağım."

Callan ışınlanır. "Bu harika. Sana her şeyi verebileceğim-"

Lamar onun sözünü keserek, "Kimse senin tıbbi işlerini umursamıyor," dedi. "İhtiyacım olan şey Fallon'un gidip eşyalarını toplaması, muhtemelen düş alması ve sonra Aurelia ve benimle gelmesi."

"Bu şekilde giyinmişken hepinize kapıyı açmayı beklemiyordum." Fallon bana baktı, yüzü kıpkırmızıydı.

"Tatlım, ben de sana saç ve makyajla bunu anlatmaya çalışıyordum. Bu arada, tamamen yalan söylüyordum. Yüzünün her yerinde makyaj yok. Aslında harika görünüyorsun ama ben bir drama yapmasaydım Jacob bana alışveriş ve spa yapmam için asla bir kız günü vermezdi. Hep *iş, iş, iş,*" diye dalga geçiyor Lamar Jacob'la, gözlerini küçümseyerek devirirken.

"Doğru. Pekala. Makyajı öğrendiğim iyi oldu." Fallon yatak odasına doğru bir adım geri atıyor. "Bundan haberin var mıydı?" diye mırıldanıyor bana doğru.

"Hayır," diyorum, elini tutup onu yanıma çekerek. "Anladığım kadarıyla bu öğleden sonra herkesle festival alanında buluşacaktık."

"Planlar değişti," diyor Jacob. "Buraya gelmek için hepimiz Monroe jetiyle geldik. Fallon'un nişanının sona ermesi şu anda Boston'da herkesin konuştuğu tek konu ve bununla ilgili bir sürü söylenti ve spekülasyon var."

"Harika," diye homurdanıyor.

"Grey'in pek umurunda olmayabilir ama halkla ilişkiler ekibi festivalden önce herhangi bir yangını söndürmek istemedi. Buraya ikinizi ayırmak için geldik." Ben itiraz etmek için ağzımı açtığımda elini bana doğru kaldırdı. "Sadece bu öğlene kadar. Basının sanatçıların oteline girmesine izin verilmiyor, bu yüzden orada istediğiniz kadar açık bir şekilde birlikte olabilirsiniz ve gösteriler için tam VIP sahne arkası erişimi olan pek çok normal insan var. Ama bugün için, Paris için,

lütfen buna karşı ıkma. Ayrıca, onlar alışverişe ve spaya gitmişken bana bir şey borçlusun."

Jacob'dan anlamlı bir bakış aldım ve evet, ona bir şey borçluyum. Ona parçalarını önderdiğim ve devamını almak için can attığı bir şey.

Fallon önce bana sonra da ona bakarak, "Evet," diyor. "Sanırım haklısın. Yapmak isteyeceğim son şey gereksiz bir şeye sebep olmak. Gidip eşyalarımı toplayayım ve kendimi toparlayayım. Dişlerimi fıralamadığım, saçlarımı temizlemediğim ve dün gece uyumadan önce yüzümü yıkamayı unuttuğum için, bana yirmi dakika vermeye ne dersiniz, sonra alışverişe ve spaya gidebiliriz?"

Asher, Fallon'a çapkınca bir bakış attıktan sonra bu kez bana sırtarak, "Dürüst olmak gerekirse, bence çok seksi görünüyorsun," diyor. Piç kurusu.

"Teşekkür ederim. Çünkü bu beni iki saniye önce olduğumdan daha garip hissettirmiyor."

"Seks saçı seksidir," diyor Asher ona. "Sahiplenin. Grey kesinlikle öyle. Elektrik çarpmış gibi görünüyor."

Onu tersledim.

"Hepiniz gidip oturma odasında bekleyin. Oda servisi ya da başka bir şey sipariş edin. Fallon ve ben duş alacağız."

"Gerçekten duş alacak mısın yoksa bu başka bir şey için bir örtmece mi ve bir saat boyunca burada tıkılıp kalacağız?" Callan soruyor.

"Bir saat mi?" Asher homurdanıyor. "Dostum, Grey'e gereğinden fazla kredi veriyorsun."

Fallon'un başının üstünü öperek "Ben olsam performans hakkında konuşmazdım," diye takılıyorum.

Asher'ın kocaman kolları etrafta uçuşuyor. "Siktir git! Bir kerelikti ve bir bahanem vardı, tamam mı?"

"Uh-huh." Bu Lenox ve buraya geldiğinden beri söylediği en fazla şey bu. Yine de şaşırtıcı değil.

"Bekle. Bütün bunlar da ne?"

Asher Fallon'ı işaret eder. "Hiçbir şey. Kesinlikle hiçbir şey." O parmak hepimize doğru sallanıyor. "Kardeşlik sessizlik kuralı, beyler. Kardeşçe sessizlik kuralı."

Callan, "Bir dahaki sefere mavi haplarını cebinde tutarsan bizim sessiz ol dememize gerek kalmaz," diyor ve hepimiz kahkahalara boğuluyoruz. Asher geçen yıl Super Bowl'u kazandıktan sonra bir kadınla talihsiz bir aksilik yaşadı.

Söylemeye gerek yok, onu tatminsiz bıraktı ve erkekliğine ve itibarına meydan okudu. Ayrıca o zamandan beri onu takıntı haline getirmekten de vazgeçemedi.

"Evet. Çok komik. Sadece bekle. O hatunu bulacağım ve dünyasını sallayacağım." "Milyon yılda bir bile olmayacak bu şans gerçekleşene kadar

oda servisi çünkü açlıktan ölüyorum," diyor Aurelia. "Beyler, beni izleyin. Bırakın gitsinler" -bir elini ikimize doğru uzatıyor- "ne yapacaklarsa yapsınlar."

"Bizim için de bir şeyler sipariş edin ama Güz Kızı için yumurta istemeyin."

"Tüm ekmek ve hamur işlerini sipariş etmeyi planlıyorum. Bu sizin için uygun mu?" Aurelia, hevesle başını sallayan Fall'a sorar.

Onlar daha fazla uzaklaşmadan Fall Lenox'u tutup kucaklamak için sürüklüyor, kulağına benim duyamadığım ama onun başını sallamasına ve hatta gülümsemesine neden olan şeyler fısıldıyor ve yemin ederim hafifçe kızarıyor. Yanağına bir öpücük konduruyor ve sonra onu yatak odasına sürüklüyorum, kapıyı arkamızdan kapatıp kilitliyorum, Lamar ve Aurelia'nın bir şey için kavga ederken çıkardıkları sesi zar zor bastırmayı başarıyorum.

"Demek öyle oldu," diye kestirip atıyorum.

Fallon gülmeye başlar. "Kesinlikle öyle. Hep böyle midirler?"

"Daha da kötüsü," dedim ve gömleğimi çıkarıp pantolonuma uzandım. "Ergenliğimizden beri çoğunu görmediğin için içerideydiler."

Başını iki yana sallar. "Sözümü geri alıyorum. Çok üzgünüm Grey, ama artık birlikte olabileceğimizi sanmıyorum."

"Öyle mi?" Ona doğru sinsi bir adım atıyorum.

Sanki bu beni durduracakmış gibi ellerini koruyucu bir şekilde önüne uzatıyor. "Evet, eğlenceliydin ama artık yolculuk sona erdiğine ve ailenle tekrar tanışmak zorunda kaldığıma göre, hayır teşekkürler."

Göz açıp kapayıncaya kadar fırlayıp onu yatağa yapıştırdım. Yüksek sesle bir çığlık attı ve ben de onu bastırmak için elimle ağzını kapattım. "Şşşt. Buraya gelmelerini mi istiyorsun?"

"Hayır!" diye mırıldanıyor elimin arkasından, gözleri yuvarlak ve kocaman. "O zaman ben seni yerken sessiz olman gerekecek."

Vücudu bana karşı anında ısınıyor ve tüm o dehşet dolu şok karanlığa ve kapüşona dönüşüyor. "Yapmazsın," diye meydan okuyor ve elimi dudaklarından çekip, taytının üzerinden amını avuçlayana kadar vücudundan aşağı kaydırıyorum.

"Öğrenmeye hazır mısınız?"

"Y Ailemiz diğ er odada oda servisi sipariş ediyor," diye tıslıyorum. "O zaman sessiz olman gerekecek," diyor Grey. sikini kal alarıımın arasına sürtüyor. "Bunu yapabilir misin Benim için Fallon? Ben senin güzel amını yerken benim m kemm l prensesim olup sessiz kalabilir misin?"

Tanrım. O çok pis. Ve ben bunun için buradayım, bu çok saçma.

Başımı sallıyorum       kelimeler kifayetsiz kalıyor. Zaten nefes alıp almadı ımdan bile emin değilim. "İşte benim güzel kızım. Yana d n."

Hay aksi. Burası büyük bir süit ve hepsi yüksek sesle birbirleriyle konuşuyor. Beni duymayacaklarına eminim. Ya da burada neler olduğunu bilmeyecekler.

Karnımın  zerine dönüyorum ve nefesimi tutamadan Grey kalçalarını havaya kaldırıyor. Sert bir çekişle taytım dizlerimin etrafından dolanıyor ve sonra tamamen düşüyor ve tamamen ona maruz kalıyorum. Dudaklarımdan bir nefes daha çekiliyor ama ben daha bir şey anlayamadan yüzüme bir yastık itiliyor ve ardından Grey kı  yanaklarımı ayırıp beni g t deli imden klitorisime kadar yalıyor.

Kutsal Noel anamız! Yastı ı ısıtıyorum, kesici dişlerim ipekli kumaşı yırtarken  ı lık atmamaya çalışıyorum.

Kıçıma inlememe neden olan bir şaplak yiyorum. "Daha sessiz olmalısın, bebeğim."

Benimle dalga mı geçiyor?

"Hadi, G z Kızı. Bu kalçaları benim için a  ve bana cennetini göster."

Öyle yapıyorum. Yatağın üzerinde bacaklarımı uygunsuz bir şekilde açıyorum ve elini kullanarak beni daha da geniş açmasına izin veriyorum. Bu iffetsizliğin de ötesinde ve büyüleyici Paris güneşi tavandan tabana pencerelerden içeri parıldarken hayal gücüne hiçbir şeyim kalmıyor.

Dili doğruca amıma giriyor ve ben kamburlaşıyorum, çarşafı tutunuyorum ve yok oluyorum. Tamamen bitmişim. Sıcak ağzı üzerimde, elleri kıcıımı yokluyor ve sıkıyor ve diğer odada bizi duyabilecek ya da her an içeri girebilecek insanların yaramazlığı.

Mutluluk. Saf mutluluk.

Dili hınzır bir enstrüman, gümbürdüyor ve beni ustaca mükemmelleştiriyor. Bir eli kıcıımın yanaklarını genişletiyor, diğeri iki parmağını içime sokuyor ve ben çok açık ve maruz kalıyorum ve o *her şeyi* görebiliyor. Bu onu vahşileştiriyor. Vahşi bir hayvan. Aç ve çaresiz ve mahrum bırakılmaması gereken.

Yüzümü yastığın derinliklerine itiyor ve sonra başını çevirirken parmaklarıyla amıma vurmaya başlıyor, böylece dili, dudakları ve hatta dişleri klitorisimde ziyafet çekebiliyor. Yaptığımız her şeyin ötesinde. Bu aç. Tüm bu ışık. Beni yeme şekli.

Zar zor nefes
alıyorum. O kadar
çok ki.

Saplantının en lezzetli türü ve beni nasıl tükettiğine doyamıyorum.

Homurdanıyor ve içime doğru inliyor, ses doğrudan klitorisime titreşiyor.

"Aman Tanrım," diye nefes alıyorum, sesim yastık tarafından yutuluyor. Ama belki de yetmiyor çünkü kıcıma sert bir şaplak yiyorum ve daha fazla inliyorum, hassas tenime karşı inanılmaz bir his veren sakallı çenesine karşı kendimi kısıvıyorum.

"Sessiz ol Fallon, yoksa dururum."

Fallon. Adam tüm dikkatimi bana vermek istemedikçe asla tam adımı kullanmaz ve şu anda da kullanıyor. Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve yüzümü yastığın olabildiğince derinlerine gömüyorum. Boğulsam bile umurumda değil.

Ağzı çok sıcak, parmakları bana doğru vuruyor ve diğer elinin başparmağı amıma dalıyor ve sonra "Oh fuck!" Sırtımdaki sıkı kas halkasının etrafında uyarılmışlığımı döndürdüğünde haykırıyorum. O eliyle yanaklarımı açık tutarken ıslak parmağını kıcıma sokuyor ve şu anda aklımı kaçıyorum.

Ona karşı kıvraniyorum, yastığı yüzüme daha sıkı bastırıyorum ve içimdeki alevler, ayak parmaklarımı kıvrandıran bir zevkten başka bir şey hissetmeye kadar büyümeye ve çoğalmaya başlıyor. Şu anda kim olduğumu bile bilmiyorum. Burada bizi bekleyen bir oda dolusu insan varken bunun olmasına izin veren kadın.

Ama ihtiyacım reddedilemeyecek kadar büyük ve Greyson şu anda bana yaptıklarından başka hiçbir şeyi umursuyor gibi görünmüyor.

Ve bu düşünce zihnimi döndürüyor ve beni şu anda içimde patlayan ateşli cehennemin en büyük derinliklerine itiyor. İçten dışa yanıyorum ve Greyson pompalamaya, emmeye ve kıcımın derinliklerine bastırmaya devam ettikçe bu hiç bitmiyor.

Konuşamıyorum.

Söyleyecek sözüm yok.

Ses çıkarıp çıkarmadığımı ya da nefes alıp almadığımı bile bilmiyorum. Her şey vardı. Vücudum sarsılıyor, klitorisim zonkluyor, amım kasılıyor ve tam bayılmak üzereyken beni ayarladığını hissediyorum ve sonra siki içime giriyor.

"Oh!" Çünkü başparmağı hala içimde. Ve şimdi bana çarpıyor ve ben nefes nefese kalıyorum. Acımasız ve enfes. Onu her yerde hissediyorum. En derinlerimde.

Göğsü sırtıma düşüyor ve kulağıma bir şeyler mırıldanmaya başlıyor. Tadımın çok güzel olduğu, beni sikerken döllerimin tadına bakmayı sevdiği, zar zor sığıdığı, neredeyse çok dar olduğu ve çok iyi hissettirdiği ve beni sevdiği gibi şeyler. Beni seviyor. Beni seviyor.

Ve bunu üçüncü kez söylediğinde, hayal kırıklığı içinde hırlıyor ve ben daha ne olduğunu anlayamadan içimden çekip çıkıyor. Kendimi soğuk ve boş hissederek protesto için inliyorum ama o beni kollarına alıp banyoya götürüyor. Kapıyı büyük bir gürültüyle tekmeleyerek kapatıyor ve sonra beni duvara bastırıp bacaklarımı etrafına doluyor.

Gözleri benimkileri yakalıyor ve kendini benimle aynı hizaya getirip tekrar içeri kayıyor. Dudakları sessiz bir iniltiyle ayrılıyor ve birkaç saniye önceki vahşiliğin her zerresi kayboluyor. Beni tutmak için kullanmadığı eli üzerimde geziniyor.

Göğüslerim, yüzüm, boynum.

Tek yapabildiğim karşılık olarak nefes nefese kalmak çünkü dışarıda ona maruz kaldığımı düşündüysem bile şimdi bunun bizimle hiçbir ilgisi yok. Gözleri beni parçalıyor, tutsak ediyor ve gitmeme izin vermiyor.

"Seni seviyorum," diyorum ve o da aynısını yapıyor. Ter alnına yapışıyor, dudakları hala benimle parlıyor ve öne eğilip onları yalıyorum. Kendimi tadıyorum. Yukarı ve içime doğru itmeye devam ederken inlemesine neden oluyor.

Ellerim pazularından yukarı doğru kayarak boynuna dolanıyor ve o güçlü kalça kaslarını içime girerken beni tutmak için kullanırken onu kendime doğru daha sıkı çekiyorum.

"Evet," diye inliyorum. "Bu. İşte. İşte bu."

"Ne var bebeğim? Söyle bana." Kalçalarının dudakları benimkileri yalıyor, ıslak ve gülümsüyor.

"O noktaya vuruyorsun," diye idare ediyorum. "İçimdeki o noktaya, Grey, ve kasık semfizin klitorisime çarpıyor."

Yarım bir kahkaha atıyor. "Benim neyim?"

Başımı sallıyorum, kendi eğlencemle savaşıyorum ama buna ya da seksi kelimeler yerine tıbbi terminoloji kullanmama odaklanamıyorum çünkü yine *çok* yakınım. Çünkü evet, beni mükemmel bir açıyla beceriyor ve evet, her mükemmel hamlesinde klitorisime vuruyor.

Grey'in alnı benimkine düşüyor, gözleri hala açık ve geniş, dudakları nefeslerinin gücüyle ayrılmış. O da yaklaşıyor ve yüzündeki ifade bir saniyesini bile kaçırmak isteyeceğim bir şey değil.

"Düş, düş," diye bağırarak pompalarının hızını artırıyor.

Tek gereken bu.

Adımı bu şekilde söylemesi beni orgazmik bir mutluluğa sürüklemekte asla başarısız olmuyor. Orgazmım içimden geçerken kalçalarım onun etrafında daha sıkı kenetleniyor, daha önceki patlamadan daha derin dalgalar. Benim orgazmım onunkini tetikliyor, bana üç sarsıntılı itiş daha verirken yüzü bükülüyor ve geriliyor ve kemiklerimin derinliklerinde iliklerime kadar hissettiğim derin, yankılanan bir iniltiyle boşalıyor.

Beni duvara daha da bastırıyor, kulağımın dibinde nefes nefese, artçı şoklar ikimizin de içinden geçerken siki hala içimde.

"Artık düş alabiliriz," diyor ve bizi geniş banyoya taşıırken boynumu öpüyor. Duşun kapısını açıp bizi içeri sokuyor ve beni soğuk fayans duvara bastırarak ciyaklamama neden oluyor. "Özür dilerim," diye mırıldanıyor suyu açıp sıcaklığa gelmesini bekledikten sonra benden ayrılıyor ve beni ayaklarımın üzerine yatırıyor.

Spreyin altına giriyorum, yüzümü spreye doğru eğiyorum ve bunun ne kadar iyi hissettirdiğini düşünerek iç çekiyorum. Grey arkamdan geliyor, kollarıyla karnımı sarıyor ve

Çenem omzuma düşüyor.

"İyi misin?" Kıpırdamayınca ya da bulaşık yıkamak için hareket etmeme izin vermeyince soruyorum.

"Dürüstçe mi? Hayatımda hiç bu kadar iyi ya da mutlu olmamıştım. Her şey bir anda oldu ve biraz zamana ihtiyacım vardı."

Kollarında dönüyorum ve onu kendime sarıyorum.

"Biliyorsun, Jacob bugün bizi ayırabilir, ama çok yakında bir noktada sen ve ben birlikte görüleceğiz. Mesafemi korumada ya da birlikte değilmişiz gibi davranmada ne kadar iyi olacağımı bilmiyorum. Özellikle de sen buraya taşınırken. Boston'daki insanlar bana alışkın ama sen Fallon Lark'sın ve bu doğal olarak dedikodulara ve muhtemelen basına neden olacak."

Kendimi göğsüne yaslayıp oraya bir öpücük konduruyorum, sonra şampuana doğru giderken onu bırakıyorum. "Biliyorum. Bunu zaten düşünmüştüm."

"Ve?" diye soruyor, ben devamını getirmeyince.

Saçımı köpürtmeye başladığımda omuz silkiyorum ama o işi devralıyor. Saçlarıma karşı bir ilgisi olduğunu fark ettim. Ve gözlerime. Ve diğer her yerime.

"Ve bir noktada, muhtemelen ilişkimizi duyurmanız ya da insanların ne göreceklerini görmelerine izin vermeniz gerekecek, çünkü bunu saklayamayacağımız konusunda haklısınız. Kötü olan zamanlama. Bizim için değil. Senin için Bacchus'u terk etmişim gibi görünecek. İnsanlar onu seninle aldattığımı düşünecek. O melek gibi görünecek, ben de sürtük kötü adam gibi görüneceğim. Eninde sonunda insanlar bunu atlatacaktır ama çok erken birlikte görülürsek böyle olacağını hiç sanmıyorum."

Grey sessiz ve düşünceli bir şekilde kendi saçıyla uğraşırken şampuanı saçımdan durulayıp saç kremi almaya gidiyorum. Bu durumdan o da hoşlanmıyor, ben de hoşlanmıyorum ama ne yapabilirim ki? Kamuoyu algısı böyle ve ben özel hayatımı başkalarına açıklama ihtiyacı hissetmiyorum. Hiçbir zaman da hissetmedim. Annem göz önünde olmayı seviyor ve babam da her zaman göz önünde ama ben elimden geldiğince dikkat çekmemeye çalıştım.

Üniversiteye gittiğimde ve ardından tıp fakültesindeyken daha kolaydı. Bacchus'la çıkarken bile basının üzerimize gelmesini istemezdim.

O yaptı.

Bu konuda çok istekliydi, şimdi nedenini daha iyi anlıyorum ama yaptığım tek röportaj nişan röportajımızdı. Ancak Boston'da insanların ona alışkın olduğu konusunda söylediklerine rağmen benimle duşta olan adam hakkında düşük profilli hiçbir şey yok.

Ne zaman şehre gelse haberim oluyordu. Boston, Central Square ekibine kafayı takmış durumda ve benim gibi düşük profilli olan Callan ve Maine'in تنها bir bölgesinde yaşayan ve Boston'a sadece arkadaşlarıyla birlikte olmak için gelen ve nadiren dışarı çıkan Lenox dışında, yüzleri her yerde. Her zaman fotoğrafları çekiliyor. Zax'in Aurelia'yla birlikte olduğunu Grey daha bahsetmeden çok önce biliyordum çünkü fotoğraflarını görmüş ve ilişkileri hakkındaki dedikoduları duymuştum.

"Bundan hoşlanmadım, Fall."

"Biliyorum." Dudaklarımı göğsünün ortasına yerleştiriyorum ve sonra ona bakıyorum. "Ben de bilmiyorum ama bu böyle ve böyle olacak." Omuz silkiyorum. "Eğilip basından nasıl kaçacağımı biliyorum. Nasıl gülümseyeceğimi ve görmezden geleceğimi biliyorum." Bir öpücük daha. "Birlikte görünmeyi bir süre erteleyebilirsek, en azından bir ay kadar, sorun olmaz. Hadi gel. İşimizi bitirelim. Herkes bekliyor."

Başını sallıyor ama biz işimizi bitirip giyinirken ve eşyalarımızı toplarken konuyu kapatıyor. Yemek odasına gittiğimizde yemek gelmişti ve herkes yemeğe başlamıştı.

Odaya girdiğimiz anda Asher'ın kolları zaferle havaya kalkıyor. "Ha! Şuna bak. Kesinlikle tahmin ettim. Bana bir binlik borçlusun." Parmağıyla masanın etrafını işaret ediyor.

"Ne?" Ben ciyaklıyorum ve Grey, Asher'ın neden bahsettiğini anladığını gösteren, biraz eğlenmiş ama çoğunlukla sinirli bir şekilde inliyor.

"Yüzün kızarıyor," diye açıklıyor Asher. "Zax göz göze gelemeyeceğinizi söyledi. Callan, Grey'in kendini beğenmiş bir sırtışla içeri gireceğini söyledi. Jacob ve Lamar, Grey'in aşık bir okul çocuğu gibi gülümseyeceğine bahse girdiler. Aurelia bahse girmedi çünkü pokerde sadece evi temizleyebileceğinden emin olduğunda bahse girer ve Lenox bahse girmedi çünkü Lenox bahse girecek kadar önemsemedi."

"Özür dilerim. Takip edemiyorum."

"Seks yaptığımızı biliyorlar ve söyleyeceklerimiz üzerine bahse giriyorlardı," diye açıklıyor Grey benim için. "Buraya girdiğimizde yüzün kızarıyordu bebeğim. Bilinçli olduğunu bile sanmıyorum ama kızarmıştın."

"Duştan sifonu çekmiş olamaz mıyım?"

Herkes aynı anda "Hayır," diyor ve yüzüm ellerimin arasına düşüyor.

"Bir binlik mi?" Ağlıyorum, utanmanın ötesinde, ama aynı zamanda gülüyorum. "Kim böyle bir şeye bin dolar yatırır ki?"

Aurelia, "Zengin pislikler," diyor. "Ama yine de oldukça komik."

İsteksizce öyle olduğunu kabul ediyorum ve bunu aşmaya karar veriyorum. Ellerimi indiriyorum ve Grey'in yanağına kocaman bir öpücük konduruyorum. "Şey, iştahım açıldı, o yüzden hamur işlerini getirin."

Greyson'ı ve diğer birkaç erkeği şaşırtmayı başardım, böylece sabahım tamamlandı. Aurelia'nın yanına oturdum ve onun tasarladığı Monte Carlo'da giydiğim elbiseye hayran kaldım. Hepimiz yemek yiyoruz ve sonra gitme vakti geliyor çünkü Lamar spaya gitmek için can atıyor.

"Gece yarısından önce onu geri getireceğim," diye söz veriyor Grey. "Merak etmeyin, Kùlkedisi terlikleri kristal ve Monroe olacak."

"Bundan hiç şüphem yok." Grey beni öpüyor. "İyi şanslar. İhtiyacın olabileceğini düşünüyorum."

"Teşekkürler," diye homurdanıyorum ama bu sahte ve o da bunu biliyor. Açıkçası başka bir spa ve alışveriş gününü dört gözle bekliyorum. Bu sefer kendi paramla.

"Festival alanında görüşürüz," diye söz veriyor ama yüz ifadesinde bir şey var. Kaşlarımın çatılmasına ve midemin endişeyle hafifçe batmasına neden olan bir şey.

Aurelia, Lamar ve ben spa ve modayla ilgili her şeyi yaparak saatler geçirdik. Benim tipik çantam değil ama Aurelia ve Lamar için ve doğrusu onlarla birlikte olmak çok eğlenceli. Beni tanıyan çok fazla insan yok.

Hikaye ve durum ve beni korurken anında beni kendi gibi kucaklayan hiç kimse.

Bu sabah olan da buydu.

Dalga geçtiler, güldüler ve kesinlikle biraz daha dalga geçtiler, ancak tüm bunların altında ateşte dövülmüş, sevgiyle sağlamaştırılmış ve tamamen kırılmaz bir güven ve bağ vardı. Ve ben Grey's olduğum için, onlarınım. Bu kadar. Soru sormak yok.

Artık insanlarım var.

Farkında olmadan bu kadar yalnız olmam inanılmaz ama şimdi onlarla takılırken kendimi yalnız hissetmiyorum. Rahatlamış durumdayım ve Lamar ile Aurelia'nın birbirleriyle konuşma tarzlarına gülmekten kırılıyorum. Festival için benim yerime kıyafet seçmelerine izin veriyorum ve bana sahip olmam gerektiği belli olan bir sürü başka eşya eklettiklerinde hiç şikayet etmiyorum.

Tırnak, saç, yüz bakımı, makyaj.

Bir hafta içinde ikinci kez süslenip püslendim ve kendimi zilyon dolar gibi hissediyorum.

Festival alanına doğru ilerleyip kimlik kartlarımızı gösterip VIP alanına girdiğimizde heyecandan yerimde duramıyordum. Aurelia da öyle, eli kolumda, ikimiz de tüm bu sanatçıları tek bir yerde izlerken titreyoruz. Grey bana sanatçılar için bir karşılama resepsiyonu olduğunu söyledi.

Sanatçılar ve katılmak için cömertçe para ödeyen insanlar, ama böyle olacağına dair hiçbir fikrim yoktu.

Tüm alan çadırla kaplı, hemen arkamızda festivalin ana sahnesi, diğer tarafta ise göz alabildiğine açık alanlar var. Çevre boyunca kurulmuş propan ısıtıcılar içeriği serin bahar gecesine karşı sıcak ve konforlu hale getiriyor. Devasa bir barın yanı sıra çeşitli kanepeler taşıyan garsonlarla birlikte muazzam bir ordövr yayılımı, seçkin ve zarif bir hava katıyor.

İlk konser sekizde başlıyor, her grup veya sanatçı bir saatlik bir set çalıyor, sonuncusu gece yarısı bitiyor ve sahnede yapılan son dakika ses kontrollerinin sesini belli belirsiz duyabiliyorsunuz.

Grey'i ya da adamları hiçbir yerde göremiyorum ama ona mesaj atmak için telefonumu çıkardığımda biri hemen geliyor.

Gri: Arkanızı dönün ve tam önünüze bakın.

Hemen yapıyorum ve bulunduğum yerden çadır alanının diğer tarafında olan Grey'e kilitleniyorum. Elinde bir içki tutuyor ve konuşuyor-

"Aman Tanrım! Bunlar Cian O'Connor ve Jasper Diamond!"

Tek yapabildiğim Aurelia'ya başımı sallamak çünkü tam bir hayran kız durumundayım. Jasper Diamond, Wild Minds'ın solisti ve büyürken - Central Square dışında tabii ki - en sevdiğim gruptu. Central Square ilk çıktıklarında onların açılışını yaptığında ben sadece on altı yaşındaydım ve ailemin Grey'in konserine gitmeme izin vermesine imkan yoktu, bu yüzden onları asla canlı izleyemedim.

"Gidip merhaba diyelim mi?"

Aurelia sesimdeki bariz tedirginliğe gülüyor. "Evet. Tabii ki!"

"Özür dilerim," diye ekliyorum. "Yine de garip, değil mi? Grey'in yetmiş bin çılgık atan hayranına canlı performans sergilediğini gördüm ama o zaman hep sadece biz vardık. Onun bu yönünü hiç görmedim. Pek değil."

"Hayır, anlıyorum. Zax ve ben bir araya gelmeden önce bir gece arkadaşlarımla bir bardaydım ve Central Square şarkıları çalıyorlardı. Çok çılgıncaydı. "Vay be, benim seksi patronum." dedim. Ve bir pislik, çünkü kesinlikle öyleydi."

Lamar, "Ben kendi adıma merhaba diyeceğim çünkü siz sürtükler çocukluktan beri Jasper Diamond'a abayı yakmış durumdayım," diye bizi bilgilendiriyor.

Homurdanıyorum. "O zamanlar oynadıklarını sanmıyorum."

"Her neyse. Sadece Henry Gauthier'i görmeyi umuyorum. Sessiz olanlar beni hep zorlar."

Aurelia gülüyor. "Lenox bunu söylediğini duymasın."

Lamar ona arsız bir bakış atıyor. "Bunu ona zaten söylemediğimi mi sanıyorsun? Sürtük, lütfen. Sanki beni tanımıyorsun bile."

Telefonum elimde titriyor.

Grey: Arkadaşlarıma aval aval bakmayı bırak da buraya gel de seni kadınımla tanıştırayım.

Alaycı bir gülümsemeyle telefonumu çantama geri koyuyorum ve bir yandan onları görünce bayılmamaya çalışırken bir yandan da A-list ünlüler ordusunun arasından yolumuza devam ediyoruz. Yine de soğukkanlı davranmak neredeyse imkansız. Aurelia bu konuda benden çok daha iyi. Sonra tekrar, o bir modeldi ve muhtemelen ünlülerle kaynaşmaya alışkın.

Oturan başkanlar ve dünya liderleriyle tanıştım ve gözümü bile kırpmadım. Burada kendimi balo gecesindeki bir bakire gibi hissediyorum, gergin, heyecanlı ve kendimi aptal durumuna düşürmemek için dua ederken elimdeki durumla karşılaştığımda ne yapacağımı bilemiyorum.

Sonunda onlara ulaşıyoruz ve ulaştığımızda Zax ve diğer adamlar, Jasper'ın karısı Viola Diamond olarak tanıdığım uzun boylu sarışın bir kadın ve restoranda korktuğum kızıl saçlı kadınla birlikte oradalar. Cian'ın karısı Vivian'ı gördüğüm için utanıyorum, geçen seferki davranışından sonra, ama onun hiçbir şeyden haberi yok.

Grey hemen beni yanına alıyor, kolunu bana doluyor ve Vivian ikimize de gülümsüyor. Ben onun kollarından kurtulup aramıza biraz mesafe koyduğumda bile. Her yerde gözler var.

Vivian, tanışma faslından sonra, "Görüyorum ki onu senin yapma konusunda başarılı olmuşsun," diye övünüyor.

Başımı Grey'e çeviriyorum, yüzümde sorgulayan bir ifade var. Burnumun ucunu öpüyor. "Vivian'la restoranda karşılaştığımızda ona bir arkadaşımınla birlikte olduğumu ve buraya geldiğimizde bundan daha fazlası olacağını umduğumu söyledim."

"Ah, bu çok romantik," diyor Viola, ela gözleri parlayarak uzanıp kocasının omzuna dokunmadan önce. "Ben de Jas'ı ve çocukluk arkadaşlarını tanıyordum, yani ortak bir noktamız var. Aslında ben yıllarca kardeşi Gus'la çıktım ve Jas benden nefret ederdi, yani bizim hikâyemiz sizinkinden biraz farklı."

"Senden sadece içten içe sevdiğim için nefret ediyordum. Kardeşimle birlikteyken bile." Jasper gülümsüyor, gözleri karısının üzerinde ve o kadar büyük bir sevgi ve hayranlıkla parlıyor ki kendime engel olamıyorum ama bayılıyorum.

Ağzım yere çarptı. "Ciddi misin?"

İkisi de başını sallıyor ve ben Zax'e dönüyorum. "Senin hakkında bilmem gereken bir şey var mı?"

Bana göz kırıyor ve Aurelia herkesle birlikte kahkahayı basıyor.

Cian bize Noel'den hemen önce havaalanında karısıyla nasıl tanıştığını ve sonra onun sahte erkek arkadaşı olarak ailesiyle nasıl tanıştığını anlatıyor. Buna ölüyorum. Ayrıca bütün gece onun İrlandalı aksanını dinleyebilirim. Geçen ay evlendiler ve ilk bebeklerine hamiller. Birlikte çok sevimliler.

Vivian'a pek çok kitabını okuduğumu ve büyük bir hayranı olduğumu söyledim. Gelmiş geçmiş en tatlı insan ve bana birkaç imzalı kopya göndereceğine ve bir dahaki sefere Boston'a geldiklerinde ya da ben Los Angeles'ta olduğumda bir araya gelmemiz gerektiğine söz veriyor.

Bu insanlar benimle buluşmak istiyor!

Biliyorum, biliyorum! Saçmalıyorum ama hadi! Benim yerimde olsaydınız ve tüm zamanların en sevdiğiniz sanatçılarıyla bir odada olsaydınız ve onlar sadece sizinle konuşmakla kalmayıp sizinle takılmak isteselerdi ne yapardınız? Berbat durumdayım ve Grey bunun çok sevimli olduğunu düşünüyor. Gülüyor. Etrafta dolaşan basın hatırı için aramıza mesafe koymaya çalışıyor ama zorlanıyor. Bunu görüyorum. Hissediyorum.

Bana dokunmak, bana bakmak ve beni öpmek istiyor ve ben de tam onun yanındayım. Yine de idare ediyoruz. Burnuma kondurduğu bir öpücük dışında, kalabalıkta konuşan iki insan gibiydik.

Bundan hoşlanmıyor. Hoşlanmadığını biliyorum ama şu anda bu gerekli bir kötülük. Ta ki gecenin ilerleyen saatlerinde her şey kötüye gidene kadar.

AURELIA ve çocuklar yolun aşağısında bir otelde kalıyorlar ve onlarla yollarımızı ayırdıktan sonra Grey ve ben ellerimizi birbirimizden uzak tutamıyoruz. Açılış gösterilerini ve birbirimizi izlemenin verdiği enerjiyle asansörden tökezleyerek çıkıyoruz, öpüşürken ve kıyafetlerimizi yırtarken gülüyor ve pasaklı davranıyoruz.

Grey odamızın kapısını açıyor ve içeri yuvarlanıyoruz, kapı ağır bir tıkırtıyla kapanıyor ve sonra beni kapıya doğru bastırıyor. Ağzı boynumda geziniyor, emiyor, öpüyor, tadına bakıyor. Elleri ve ağzı boynumda sihir yaparken inliyorum, başımı kapıya yaslıyorum.

Ellerim Grey'in saçlarını kavırıyor ve ağzını tekrar benimkine doğru çekmeye hazırlanırken kapalı gözlerimin arkasında bir şey titreşiyor. Bu tekrar oluyor ve Grey'in üzerimden fırlayıp arkasını dönmesiyle aynı anda gözlerim açılıyor. Hemen vücudu koruyucu bir şekilde benimkini örtüyor ve yanıp sönen ışıkları net bir şekilde göremiyorum ama bir şekilde, Grey bağırmaya başlamadan önce bile ne olduğunu biliyorum.

"Ne oluyor lan?!" diye bağırıyor. "Sen de kimsin ve buraya nasıl girdin?"

Daha fazla flaş patlıyor ve sonra bir kadının "Beni becermeni umuyordum ama görünüşe göre çok geç kaldım" dediğini duyuyorum.

Göz açıp kapayıncaya kadar, bizimkinin yanındaki odaya bağlanan açık kapıdan fırlıyor.

"Kahretsin. Burada kal." Grey onun peşinden grup üyelerinden birinin kaldığı komşu odaya doğru ilerliyor. Ellerimi kapıya dayamış, ne yapmam gerektiğini düşünürken kendi etrafımda dönüyorum. Kalbim göğsümde küt küt atıyor ve Lenox'u arıyorum.

"Fallon?" diye cevap verir, bir şeylerin ters gittiğini hemen anlar.

"Lenox. Aman Tanrım!" Elim başımın tepesine çarptı ve bir daire çiziyordu. "Grey ve ben odaya yeni döndük ve kapının yanında öpüşüyorduk ve ışık parlamaları oldu ve Grey'in otel odasında bizim fotoğraflarımızı çeken bir kadın vardı. Kadın kaçtı ve Grey onu kovalıyor ama yakalasa bile bu konuda ne yapabilir bilmiyorum."

"Odasına nasıl girmiş?"

"Hiçbir ipucu yok!" Ağlıyorum. "Onun kendisini becermesini beklediğini söyledi."

Odanın kapısı çarparak açılıyor, neredeyse bana çarpıyordu ve Grey hışımla içeri giriyor, yüzünde öldürücü bir öfke ifadesi var.

"Kaçtı. Merdiven boşluğuna geldiğimde artık orada değildi. Alt kata indim ama onu hiçbir yerde göremedim. Kimsin sen?"

konusuyorsun?"

"Lenox."

Telefonu elimden kaptı ve hoparlöre verdi. "Bununla bir şey yapabilir misin?"

"Bilmiyorum," diye cevaplıyor Lenox. "Otelin kamera kayıtlarını kolayca bulabilirim ama bundan sonra sen de bulabilirsin. Fallon, hemen otel güvenliğini ara."

Hemen oda telefonuna koşup resepsiyonu arıyorum ve acilen güvenliğe ihtiyacımız olduğunu ve odamıza izinsiz giren biri olduğunu söylüyorum. Bir şey çalıp çalmadığı ya da neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Grey ve Lenox'u dinlemek için sabırsızlanarak telefonu hemen kapatıyorum.

"Bir cep telefonunu hacklemek o kadar da kolay değil Grey. İçine sızmak zaman alır. Uygulamaları hackleyebilirsin. Sistemleri hackleyebilirsin. Ama telefonlar zordur ve numaraya sahip değilseniz ya da kişinin Bluetooth'una erişmek için otuz fit yakınıdaysanız neredeyse imkansızdır."

"Siktir!"

Grey etrafta volta atıyor, ben de komodinin üzerindeki lambayı yakıp odaya bakıyorum. Eşyalarımızın hiçbirine dokunulmamış. Hiçbir mobilya yerinden oynamamış. Bağlantı kapısı açık ama davulcusu Freddy henüz dönmemiş. Onu ve diğer birkaç grup üyesini ve sahne ekibini katılmamaya karar verdiğimiz parti sonrası partiye giderken gördük.

"Eğer o kadın sadece seni becermek için burada olsaydı, buraya girmek için Freddy'nin kapısından geçmezdi ve beklerken de kapıyı açık tutmazdı. Bu bir tuzaktı."

"Olabilir," diye katılıyor Lenox.

"Ailen mi?" Grey bana soruyor ve ben başımı hayır anlamında sallıyorum.

"Bunu yapmazlar. Kızlarının sizinle bu şekilde fotoğraflanması onların adını ve itibarını lekeleyecektir. Tüm bunları mümkün olduğunca gizli tutmak istiyorlar."

"Bacchus'un sistemlerini kontrol ediyorum ama daha önce ona erişim sağladığınızı biliyor, bu yüzden eğer bu oysa ve hatalarından ders çıkaracak kadar akıllıysa, normal eşyalarını kullanmayacaktır."

Bacchus. Bu o olabilir mi?

Duyuru geldiğinde çok kolay olduğunu biliyordum.

"Bu rastgele olabilir. Bir hayranın bir ünlünün odasına gizlice girip onu baştan çıkarmaya çalışması yeni bir olay değil." Ancak Greyson bunları söylerken bile ses tonu ve yüz ifadesi pek de inandırıcı değil.

Onu orada bırakacağız. Üzerinde çalışıp beklemekten başka yapabileceğimiz bir şey yok.

Ve ertesi sabah uyandığımızda, fotoğraflar ortalıktaydı. Boston Landing'in web sitesinde başlığıyla birlikte:

Boston'ın önde gelen prensesi ve yerel rock yıldızı kötü çocuğumuz. Fallon Lark, Greyson Monroe ile gizli bir ilişki yaşarken yakalandı.

Paris saatiyle öğlene kadar, tüm magazin, dergi, çevrimiçi eğlence sitesi ve hatta Boston'un sabah haber kanalları dahil olmak üzere dünyanın dört bir yanına yayıldılar.

Ailem çok kızdı. Boston saatiyle sabah 5:00'ten itibaren mesajlar gelmeye başladı. Tüm bu olanlardan sonra babamdan ilk kez haber alıyorum ve öfkesini belli etmekten çekinmiyor.

Intertainment adlı magazin dergisinde Bacchus'un yıkılmış bir halde "Yorum yok" dediği görüntüler yer alıyor. Lenox'un bu işin onun tarafından yapıldığına dair bir şey bulamadığından bahsetmiyorum bile.

Ama o olduğunu biliyorum.

Bu şey tuzak kokuyor.

Ve eğer kindar olsaydım, onun hakkında bildiklerimin bir kısmını basına açıklardım. Ancak araştırmaya başladıklarında, annemin onun mali işlerine - tam olarak beş milyon dolar - karıştığını hemen ortaya çıkaracaklar ve şu anda ailemden o kadar da hoşlanmasam da, şu anda onların çamurda sürüklendiğini görmek istemiyorum.

Otel güvenliğinden edinebildiğimiz tek bilgi, kimliği belirsiz bir kadının sanatçının oteline girmeyi başardığıdır. Doğru türde bir kimlik kartına sahip olan bu kadın, o karta hiç sahip olmamalıydı.

Binaya girerken kimse onu durdurmadı.

Kimse adını kontrol etmedi ve koridorlarda kamera yok, bu yüzden Freddy'nin odasına nasıl girdiğini bile bilmiyoruz.

Lenox bunun üzerinde çalışıyor ama kadının kim olduğunu bulabileceğimiz konusunda o kadar da iyimser değil.

Basın tepemizde. Grey'in halkla ilişkiler çalışanları bir açıklama yapmamız için bize yalvarıyorlar ama ne diyebiliriz ki? Dünyanın bildiği kadarıyla, Bacchus ve ben Perşembe günü ayrıldık ve ertesi gece Greyson Monroe ile Paris'te takılıyorum.

Festivali ele geçirdi. Grey yapması planlanan tüm röportajları iptal etmek zorunda kaldı. Hayranlarıyla her buluşmasında ve selamlaşmasında, başının üzerinde bir gölge gibi asılı duruyor.

Berbat hissediyorum. Grey'in buna kesinlikle ihtiyacı yoktu ve eve döndüğümde bu tür bir kötü reklamın bana ne yapacağı konusunda hiçbir fikrim yok. Hangi ebeveyn çocuğunu böyle fotoğraflarda yer alan bir doktora götürmek ister ki? MGH'deki muayenehanemde resmi olarak çalışmaya başlamadan önce klinikten kovulup taburcu edilmezsem şok olurum.

Grey tüm bu olanlar boyunca elimi tuttu. Yanımda ve benim onun için hissettiğim kadar mutsuz hissediyor. Bunu düzeltmenin hiçbir yolu yok, tek yapabileceğimiz fırtınanın içinde kaldığınızda hiç bitmeyecekmiş gibi hissettiren fırtınayı atlatmak.

I u hayatta her zaman sizi incitecek insanlar olacaktır. Sebepleri her zaman önemli olmayabilir. Bazen bu insanlar kendi dertlerinden o kadar çok mustarip olurlar ki, dertlerinin bir kısmını etrafta dolaşmak için. Bazı insanlar kendilerinden başka kimseyi umursamayan pisliliklerdir. Ve bazı insanların egoları baş edemeyecekleri kadar büyüktür.

Bunun Bacchus olduğundan yüzde yüz emin değiliz.

Ama hadi ama.

Cumartesi gününden beri Bacchus tüm sistemini ve telefonunu sildi. Lenox aptal değil ve her şeyin yedeğini aldık ama Bacchus evi temizliyor.

Bulabildiğimiz tek şey, Bacchus'un radar dışı sahte hesaplarından birinden İsviçre'deki numaralı bir hesaba yapılan beş bin dolarlık bir havale oldu. Bunu bir delil olarak görüyorum ama fazla bir şey yok. Fallon ona mesaj attığında, cevabı *eğer yakalanmak istemiyorsan belki de kiminle yattığın konusunda daha dikkatli olmalısın oldu.*

Eve döndüğümüzde bir şeyler olacağını düşündük. Birlikte görüleceğimizi ve spekülasyonların ortaya çıkacağını. Benim ağzım Fallon'un boynuna yapışmış, onun yüzü erotik bir mutluluk içinde iki büklüm olmuş ve elleri saçlarımdayken fotoğraflanacağımızı hiç düşünmemiştik. Ya da ikimizin de yüzünü mükemmel bir şekilde çivileyen aşağıdaki fotoğrafı.

"İyi şanslar kardeşim. İyi şanslar," diyor Jasper yanımdan geçerken, elini omzuma vurarak. Minnettarlıkla başımı sallıyorum, aynı şekilde yanımdan geçerken bana şans dileyen diğer çocuklar da.

Gölgelerin arasında durup sahne ekibinin benden önce sahne alan Wild Minds'ın setini kaldırıp benimki için hazırlamasını izlerken Jacob, "Bu zor olabilir," diyor.

"Bundan şüpheliyim." Ne yazık ki, şüpheliyim. Hayranlarım biriyle yatıp yatmadığımı umursamıyor. Benim gibi birinden bunu bekliyorlar. Hepsî ironik. Bana kötü çocuk diyorlar çünkü gençken başım biraz belaya girmişti. Ama Suzie öldüğünden beri geçen sekiz yıl boyunca benimle ilgili pek bir şey olmadı ve kadınlarla ilgili hiçbir şey olmadı.

Bunu söylemekten ne kadar nefret etsem de, albüm satışlarım dün sabahtan beri arttı. Kötü halkla ilişkiler diye bir şey yoktur sözü benim gibi insanlar için işe yarıyor. Fallon gibi insanlar için pek değil ve içimi kanatan da bu.

Bunu onun için düzeltmem gerekiyor ve bu o kadar kolay değil.

Fallon elimi sıktı. Neredeyse bütün gün sessizdi ve setimi izlemeye benimle gelmeyecekti bile. Ona bu aşamada bizi saklamanın bir anlamı olmadığını söyledim. İnsanların bizi sadece bir kaçamak olarak değil, bir çift olarak görmesi yardımcı olacaktır.

Sahne ekibinin işi bitiyor ve grubum dışarı çıkıp karanlıkta kurulurken Fallon'a dönüyorum. Ona basitçe "Seni seviyorum," diyorum ve eğilip dudaklarından öpüyorum.

"Seni seviyorum," diyor benimkine karşı ve işte bu kadar. Bizi incitmeye ya da ayırmaya çalışabilirler ama biz neye sahip olduğumuzu biliyoruz ve hepsinden daha güçlüyüz. Birlikte olalı bir hafta bile olmadı ve ben bunu biliyorum çünkü bu yeni bir ilişki değil. Bu, anlamamız ve öğrenmemiz gereken bir şey değil.

Bu on altı yıllık bir süreç ve hiçbir şey bunu bozamayacak.

"Monroe'dasınız." Baş sahne görevlisi sırtımı sıvazladı ve Fall Girl'den uzaklaştım.

"Sonra görüşürüz."

Dudaklarında solgun bir gülümseme belirliyor. "Sonra görüşürüz."

Davulcum ilk şarkım için ritmi başlattığında sahneye koşarak çıkıyorum. Hemen şarkıya başlıyorum ve kalabalık da aynı şekilde karşılık veriyor. Müzik için buradalar ve dedikoduyu sevdiklerine şüphe olmasa da

bu olukta, diğ er her şey ikincildir. Elli dakika boyunca tam gaz gidiyorum.

Mola yok. Ş aka yok. Sohbet yok. Selamlaş ma bile yok.

Wild Minds programı sona erdirecekti ancak dün gece Jasper'la konuştuktan sonra bana bir tavsiyeden bahsetti; Viola'yla birlikte bir medya fı rtınasıyla yüzleşmek zorunda kaldıklarında iş e yaradığı aş ikâr olan bir tavsiye, yer değı ş tirip değı ş tiremeyeceğ imizi sordum ve o da nezaketle kabul etti. Etkinlik planlayıcısı da ş aşı rtıcı bir şekilde kabul etti ama bu konuda pek bir şey söylemedim. Ne Fall'a ne de Jacob'a. Bir şey söylediğ im tek kişı Zax'ti ve o da bana devam etmemi söyledi.

Öyleyim.

Güz Kızı bunun için beni sevebilir ya da sevmeyebilir, ama kızım kömürlerin üzerinde taranırken hiçbir şey *yapmadan* oturamam, oturmayacağ ım.

Beyaz sahne ış ıkları dönüyor ve sonra gömleğ imin eteğ iyle alnımdaki teri silerken bana odaklanıyor. Bunun için beni kıkırdatan bir dizi ıslık ve tezahürat alıyorum. Grubum gecenin son ş arkısına geçmemi bekliyor, iptal edilen röportajlarımız sırasında çalış tığ ımız bir ş arkı.

Ama bu birazdan gelecek.

"Bonsoir tous la monde!" Mikrofonuma bağı rıyorum ve herkes alkış lıyor, el çı rıyor ve ayaklarını yere vuruyor. Geç oldu, hava çoktan karardı ve telefon fenerleri dans edip sallanarak seyircilerin devasa boyutunu aydınlatıyor. "Hepinize burada olduğ unuz için ve etkinlik koordinatörlerine beni ağı rladıkları için teşekkür ederim. Setim henüz bitmedi. Ama önce sizinle küçük bir sohbet etmek istiyorum. Umarım İngilizce mi bağı ş larsınız."

Herkese sessiz olmalarını iş aret ederken bile beni gülümseten daha fazla bağı rı ş ve çı ğ lık.

"Eminim şimdiye kadar bir kız arkadaş ım olduğ unu duymuş sunuzdur."

Kalabalık çı lına döner. Öfkeli, kükreyen bir delilik gibi. Onları da suçlayamam çünkü bunca yıldır bana sorulan aş k ve kız arkadaş sorularını hiçbir zaman kabul etmedim. Onlara birkaç dakika veriyorum ve sonra mesaide olduğ um için onları bir kez daha susturuyorum.

"İzin verirseniz hepinize küçük bir hikaye anlatmak istiyorum. Hızlı olacak ve sonra yepyeni bir şey ç alacağ ım. İlk kez duyacağ ınız bir şey."

Sanki gök gürültüsü yeryüzünü sarsıyor ve ben sahnenin kenarına doğru yürüyorum, bunu yaparken açılı ş akorlarını geliş iğ üzel tıngırdatıyorum.

"On dört yaşımdayken bir kızla tanıştım. Gördüğünüz gibi çok mutlu bir çocukluk geçirmedim. Ağabeyim Zax ve diğer çocuklarla birlikte Central Square'den ayrılmadan önce, biraz kaçmak için çatımda gitar çalarak çok zaman geçirirdim. Bir yaz gecesi, hayatımda gördüğüm en güzel kız çatıma tırmandı ve yanıma oturdu. Bütün geceyi konuşarak geçirdik ve biliyordum. Sadece biliyordum. Romeo'nun Juliet'i bildiği gibi. Meğer yan komşumuzmuş ve kardeşiyle arkadaş olmuşum. Ama bu kız, özel bir kızdı ve ailesi onun benimle fazla bir ilişkisi olmasını istemiyordu."

Herkes yuh alıyor ve ben de kendimi tutamayıp biraz kıkırdıyorum. Elim nemli saçlarımdan arasında gezdirip alnımdaki tutamları geriye doğru tararken bir yandan da tutsak seyirciye bakıyorum. Sahne ışıkları acımasız ve sıcak, ama alışık olmadığım bir şey değil, bu yüzden devam ediyorum.

"Bu kızla yıllarca gizlice arkadaş kaldık. Birçok açıdan o benim en iyi arkadaşımdı, ben de onun. Mevcut ilişkisinde işler kötüye gittiğinde beni aradı. Sonra ne oldu, onunla Roma'ya giden bir uçağa atladım. O kaçmak istiyordu, ben de onu kendime aşık etmek istiyordum."

İşte o zaman herkes tekrar patlıyor ve ben sağıma, kanatlarda duran, elleri düğümlemiş ve ağzının önünde, gözleri akmayan yaşlarla parlayarak bana bakan Güz Kızı'na bakıyorum.

"Onu sevmekten asla vazgeçemedim," diye açıklıyorum seyirciye, bir yandan da kızıma bakıyorum. "Asla. Tüm bu yıllar boyunca kalbimin sahibi oydu. Ona hiç söylemediğim için bu haftaya kadar bunun farkında değildi. Karşılığında o da bana karşı bir şeyler hissettiğini fark etmemişti. Sanırım bu hep mücadele ettiği bir şeydi çünkü ailesi için iyi bir kız olmaya ve herkesi mutlu etmeye çalışıyordu. Kendisi için tamamen yanlış olan ama evlenmesi gereken her şey olan bu adamla, eski sevgilisiyle birlikte olmaya çalışıyordu."

Tekrar hafifçe tıngırdatmaya başlarken kalabalığa dönüyorum.

"İşte magazin gazetelerinde okuyup gördüklerinizle ilgili dürüst gerçek. Fallon Lark benim kız arkadaşım. Hayatımın aşkı. Ve gizli bir ilişkimiz *yoktu*. Eski nişanlısıyla ilişkisini bir haftadan daha uzun bir süre önce bitirdi, bu arada çok fazla zaman yok gibi görünebilir ama olan oldu ve bunu değiştiremeyiz. Benimle birlikte olmak için yola çıkmadı. Bu bir şekilde oldu çünkü bir şey doğru ve olması gerektiği gibiyse, kaçınılmazdır ve kader onu ele geçirir. Ancak Cuma gecesi birisi otel odamıza girdi ve samimi bir anımızda bizi fotoğrafladı. O biri

ya da sadece doğru zamanda yanlış yerdeydi, bilmiyoruz. Yani gerçek bu. Aramızda kötü bir şey yok. Gizli bir ilişki yok. Biz sadece birbirine aşık ve delicesine mutlu iki insanız."

Kolumu uzatıyorum, elimi ona uzatıyorum ve gelip sahnede bana katılması için yalvarıyorum. Gözleri Fenway Park'tan daha geniş bir şekilde açıldı ve kararlı bir şekilde başını hayır anlamında salladı.

"Hadi Güz Kızı."

"Hayır," diyor ama sesi mikrofona takılıyor ve ardından kalabalık da buna katılıyor. Tekrar tekrar Fall Girl, Fall Girl, Fall Girl diye tezahürat yapıyorlar. Onların tezahüratına katılıyorum, ellerimi bu ritme göre çırpıyorum ve bana kızacağını biliyorum, ama umarım birazdan yapacağım şey bunu düzeltecek.

Sonunda biri onu itiyor -benim param Asher ya da Lamar'a gidiyor- ve o da tökezleyerek sahnenin kenarına geliyor. Seyirciler onu görür görmez ısıklar, tezahüratlar ve alkışlar devreye giriyor ve isteksizce beni selamlamak için yürüyor, bana hançer gibi bakıyor ve ben de bir piç gibi gülümsüyorum.

"Hey, bebeğim." Bana ulaştığında onu dudaklarından öpüyorum ve bunun dinleyicileri ne hale getirdiğini tahmin edebilirsiniz. "Gece için vaktimiz dolmak üzere, bu yüzden tüm arkadaşlarımız için bir şarkı çalmak istedim."

"Ve bunun için bana burada mı ihtiyacınız vardı?"

Ona gülümsememi engelleyemiyorum, "Aslında var. Çünkü bu şarkıyı bu hafta senin için yazdım. Son altı aydır içinde sıkışıp kaldığım sisten çıkmama yardım ettin. Bu şarkıyı ilk kez onlar için çalışıyorum ama aynı zamanda ilk kez senin için çalışıyorum."

Lavanta rengi gözleri yaşlarla dolup taşıyor, dudakları ve çenesi titriyor. Parmak eklemlerini dudaklarıma götürüp öpüyorum, sonra onu bırakıyorum ve hemen akustiğimle yeni şarkıyı çalmaya başlıyorum. Fall bunu biraz tıngırdattığımı duydu. Hatta birkaç sözünü bile yakalamış olabilir. Ama bunu şu anki haliyle duymamıştı ve ben yanlış zamanda en karşı konulmaz mükemmel kıza aşık olmak hakkında şarkı söylemeye başladığımda yüzü paha biçilemez.

Şarkı, başlangıçtan bugüne yolculuğumuz ve ben ona serenat yaparken gözlerimiz kilitleniyor. O ve burada bulunan yaklaşık yüz bin hayran ve basın. Bu şarkının sonunda, bu gece yaptığım her şeyin viral olacağından hiç şüphem yok. Umursadığım tek şey onun adının skandallardan temizlenmiş olması.

*Uykularım kaçıyor.
Ben tutamayacağım şeylerin hayalini kurarken.
Zaman kaybediyorum.
Bu aşk bir suçmuş gibi davranırken.
İşte bir kez daha buradayız
Bana sadece arkadaşın olduğumu söylediğin gibi.
Bu sefer ben gidiyorum.
soygun, hırsızlık, benim olanı çalmak.
Yıldızlar bu gece ortaya çıkıyor
Artık savaşılamayacağımız şeyleri yakıp yıkıyoruz.
Çünkü bebeğim bu aşk basit değil
Doğru ve yanlış ve karşı konulmaz.
İşte bir kez daha buradayız
Ama artık arkadaşın değilim.
Ve uyumaktan o kadar korkmuyorum
ikimizin de konuştuğu kelime aşk olduğunda.
Artık zaman kaybetmek yok
Seninle geçirdiğim her saniye benim hayat çizgim.
İnsanların ne dediği umurumda değil.
sözleri artık zarar veremez ya da ihanet edemez.
Her dokunuşla dünyamız başlar
Yırtılmış ve hırpalanmış kalplerimizin her parçasını sonsuza dek onarır.*

Şarkı bitiyor ve bir an için sessizlikten başka bir şey olmuyor. Tüylerimi diken diken eden ve kollarımdaki tüyleri diken diken eden türden bir sessizlik. Fallon burada durmuş bana bakıyor, yüzü gözyaşlarıyla boyanmış.

"Gitarını çıkar," diyor ve ben gözümü kırıpıyorum. Onca şeyden sonra bunu söylemesini beklemiyordum ama dediğini yaptım ve Aurora'yı sahneye bıraktığım anda Fallon kendini bana doğru fırlattı. Kollarını boynuma doluyor, bacaklarını belime doluyor ve beni daha önce hiç öpmediği gibi öpüyor.

Ona sıkıca sarıldım, sırtını öptüm. Şarkı için söylediği sevgi, minnettarlık ve huşu dolu sözleri yutuyorum. Onu sahneden çıkarıyorum, kalabalığa yanlamasına bir el sallıyorum, daha önce hiç yaşamadığım kadar yüksek bir sesle.

Sadece her şeyi düzeltmek için yeterli olduğunu umabilirim.

W Güneş doğmadan Paris'ten ayrıldım. Grey beni sahneden taşıdı ve onu ne kadar çok sevdiğimi söylemeden duramadım. Onu sevdiğim her şeyi. Hayatımızın sonuna kadar onu böyle seveceğimi.

Adam dün gece sahneye çıktı ve dünyaya bizim hakkımızda her şeyi anlattı. Ve bunu yaptıktan sonra benim için yazdığı bir şarkıyı söyledi.

Dünya alev alabilirdi, ama o yanımda olduğu sürece etrafımızda yanabilir ve sıcaklığını asla hissetmeyiz. Ama alev aldı. Çılgınlık neredeyse anında başladı. Orada bulunan ve muhtemelen kayıt yapan yüz bin kadar hayranı bir kenara bırakırsak, onlarca ve onlarca basın mensubu vardı.

Grey bu konuda bir şey söylemedi ama sanırım bu da planının bir parçasıydı.

Asher bununla çok iyi vakit geçiriyordu. Videonun yüklendiği tüm yerleri ve ne kadar hit aldığını takip ediyordu. Grey interneti kırdı ve şarkısı, o güzel şarkı, onun için inanılmaz şeyler yapacak. O da bunu pek umursuyor gibi görünmüyor. Tüm o çekingenlik, endişe ve yazma engeli ortadan kalktı.

Huzurlu ve memnun ve bu ondaki en seksi görünüm. Grey'i mutlu görmek dünyadaki en seksi şey ve bundan sonra dudaklarındaki o gülümsemeyi korumayı planlıyorum.

Ne Grey ne de ben uçakta pek uyuyamadık. Herkes gibi biz de çok heyecanlıydık.

Ama aynı zamanda Cumartesi gününden beri telefonumu açmamıştım ve Boston'a indiğimizde ve gerçekliğe geri döndüğümüzde, isteksizce geri açtım

üz

eri Su basmış. Mesajlar, cevapsız aramalar,
nd e-postalar. Mesajlarla başlıyorum.
e.

Dillon: Boston'a döndüğünde beni ara. Bu çok önemli.

Bacchus'a Paris'te olduğumu söyleyenin o olduğunu öğrendiğimden beri
Dillon'la konuşmadım. Kardeşime söyleyecek çok şeyim var ve hiçbirini iyi
değil.

Baba: Sana ne diyeceğimi bilmiyorum. Beyaz Saray'a
adaylığımı mahvettin. Ama farkında olmadan beni kurtarmış
olabileceğini de düşünüyorum.

Gözlerimi kırptırdım, kafam karıştı.

Baba: Mutluymuşum gibi davranmayacağım çünkü değilim.
Ama seni böyle seviyorsa, onunla yaşamayı öğreneceğim.

Telefonuma bakıp bunu tekrar tekrar okudum. Babam ve ben yıllar
boyunca pek konuşmadık. Onu ara sıra görüyordum, çoğunlukla da hiçbir
zaman mutlu bir ilişki olmayan zoraki aile tatillerinde. Dürüst olmak
gerekirse, babam bizi uzun zaman önce terk etti. Belki de Dillon'ın kazası
sırasında. Dürüst olmak gerekirse emin değilim. Yavaş ve incelikliydi.

Yani bu tür bir zeytin dalı uzatması için mi? Çok şaşırdım. Ve
duygulandım. Umarım bunu kastetmiştir. Umarım burada bir şeyler olabilir.
Kurtarılabilir bir şey. Annemden hiç mesaj yok ama bu beni şaşırtmadı.
Cumartesi günü bana hayatının yüz karası olduğumu söyleyip ayrıldıktan
sonra bu beni çok incitti.

Ama babam geliyor mu?

Göreceğiz bakalım.

Uçak indikten sonra herkesle vedalaşıyoruz. Aurelia ve benim bu hafta
öğle yemeği için planlarımız var ve çocuklar birbirleriyle her zaman
iletişim halindeler. Lenox'a benim için yaptığı her şey için tekrar teşekkür
ediyorum. Grey için yaptığı her şey için de. Zax'e sarılıyorum ve Grey
benimle uçağa yetişmek için koştuğunda benden emin olmadığını ama
şimdi bizi birlikte görünce sonunda küçük bir kız kardeşi olmuş gibi
hissettiğini açık yüreklilikle anlatıyor.

O kadar tıkanabilirdim ki konuşamazdım.

Ama şimdi arabada sadece ben ve Grey varız, yorgun ve sessiz,
pencereden Boston sabahının erken saatlerine bakıyoruz. "Eşyalarını
Bacchus'tan nasıl geri alacaksın?" diye soruyor evine yaklaştığımızda.

"Açıkçası emin değilim. Belki üçüncü bir taraf. Bir daha asla onunla aynı odada bulunmak istemiyorum."

"Hayır. Senin de olmanı istemiyorum ve sanırım bunu yaparsam onu öldüreceğim ve bu asla iyi bir şey değil. Halkla ilişkiler ekibim son kırk sekiz saat içinde saçlarını başlarını yolmaya başladılar bile."

Araba duruyor ve işte bu yüzden eve bu kadar erken döndük. Greyson'ın evinin önünde bekleyen kimse yok ama uzun süre böyle sessiz kalmayacağını tahmin ediyorum. Binasının ön kapısının kilidini açıyor ve ben nefes nefese kalıyorum.

"Ne?" Dönüp omzunun üzerinden bana bakıyor.

"Burada mı yaşıyorsun? Tüm bu binada mı?"

Omuz silkiyor. "İcraya düşmüş bir depoydu. Satın aldım ve yeniledim." Bana gülümsüyor. Muhtemelen çenem çözüldüğü ve şimdi beton zemine dayandığı için.

"Greyson! Bu çok büyük."

Omuz silkiyor. "Sana çok param olduğunu söylemiştim. Birkaç yıl önce eklediğim bir tur havuzu, basketbol sahası ve spor salonu var, mahallenin çocuklarına ve birkaç hayır kurumuna kullanıdırıyorum. Yani şu duvarın arkasında bir şeyler konuşulduğunu ya da çocukların bağırdığını duyarsanız, hepsi bu kadar." Büyük, sürgülü bir kapının olduğu uzak duvarı işaret ediyor. "Ama orayı sadece hafta içi öğleden sonra iki ile altı arasında kullanıyorlar, yani geri kalan zamanlarda bize ait olacak. Spor salonunda çalışıyorum ve neredeyse her sabah havuzda tur atıyorum."

Aman Tanrım! O gezegendeki en tatlı adam.

"Mahalle çocukları için bir havuz ve spor pavyonu mu inşa ettiniz?"

Önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor. "Pek çok çocuğun okuldan sonra gidecek bir yere ya da kendilerini güvende ve bağlı hissedebilecekleri bir yere ihtiyacı var. Hepsi bu kadar."

Hepsi bu kadar. Doğru. "Bunu nasıl hiç duymadım?"

"Çünkü bu kamuoyuna duyurulmasını istediğim bir şey değil. Bunu basın için yapmıyorum. Çocuklar için yapıyorum."

Ona bakıyorum, göğsüm kalbimin ne kadar dolu olduğuna uyum sağlamaya çalışırken acı verici bir şekilde sıkılıyor. "Bu hiç adil değil. Seni zaten sevdiğimden daha fazla sevmenin mümkün olduğunu düşünmüyordum ve sen burada yanıldığımı kanıtlıyorsun." Önce yanaklarını sonra dudaklarını öpüyorum, kahverengi gözlerine hayranlıkla bakarken elimle yüzünü kavırıyorum. "Sen hayatımda gördüğüm en inanılmaz erkeksin."

şimdiye kadar bilinen. Burası da öyle. Cehennem." Ellerimi gezdiriyorum. "Üç katlı bir deponuz var."

"Üstteki iki kat benim alanım. Birinci kat sokak seviyesinde ve mahremiyetimi seviyorum, bu yüzden henüz burada pek bir şey yapmadım. Eğer devralmak istersen, alabilirsin. İstedğin her şeye dönüştürebiliriz." Duvarların olduğu ama çoğunlukla açık alan olan tarafı işaret ediyor. "Hadi gelin. Size evi göstereyim."

Elimi tutuyor ve beni birinci katı ayıran çok havalı, endüstriyel dolambaçlı bir merdivene götürüyor ve eminim ki bu kısımda yaşanmış. Aynı zamanda Boston'da bir apartman dairesinin yarısı büyüklüğünde ama daha çok bir ev gibi hissettiriyor. Büyük bir mutfak ve aile odası, ofisler, yatak odaları ve banyolar ikinci ve üçüncü katlara yayılmış.

Ama ikimizi de yerimizde donduran şey, devasa büyük odada bizi bekleyen şey.

"Buraya nasıl girdin?" Grey sorar.

"Bir rampanız ve asansörünüz var."

Grey kardeşime gözlerini deviriyor. "Evet, Dillon. Bir rampam ve asansörüm olduğunun farkındayım. Tekerlekli sandalyede oturan bir arkadaşım vardı ve bu tür şeylerin gerekliliğini çok iyi anlıyorum. Ama evime nasıl girdin? Güvenliğim var. Kameralar. Bir alarm. Biri içeri girdiğinde çalan ve çalan bir şey."

"Bunu sizin için birinin kontrol etmesini isteyebilirsiniz. Lenox'un yardımcı olabileceğine eminim."

Grey kaşlarını çatarak kollarını kavuşturur. "Dikkatli ol, Dill. Dikkatli ol. Akıl mı okuyorsun sen? Eve gider gitmez ona söyleyeceğimi biliyor muydun?"

Kendimi pinpon topu gibi hissediyorum, başım iki top arasında gidip geliyor.

"Bir önsezim vardı ama burada olma sebebim bu değil." "Bilmeye hakkı var."

"Ve sana bunun onu ilgilendirmediğini söyledim. Bana söz vermiştin." "O sözü tutmaktan bıktım. Boktan bir söz."

"Gerçek onu incitecek."

"Bu ondan saklamak istemediğim bir sır."

"İkiniz de çenenizi kapatıp bana neler olduğunu anlatacak mısınız?!" Bana kamçı etkisi yapan ileri geri konuşmalarını yarıda keserek bağıriyorum. Kardeşimi işaret ediyorum. "Beni Bacchus'a ihbar ettin. Gecenin bir yarısı seni aradım, konuştuk ve bana benim tarafımda olduğunu söyledin. Sen de bana

Annem ve Bacchus'un bu konuda ne kadar ileri gittiklerine inanmadığını söyledin. Daha iyisini hak ettiğimi ve onu terk edip vicdan muhasebesi yaptığım için mutlu olduğumu söyledin." Parmağımı havada ona doğru salladım. "Sonra da eski nişanlıma beni nasıl bulacağını söyledin."

"Greyson'la birlikte olduğunu biliyordum."

Kardeşıme başımı sallıyorum ve aramızdaki mesafeyi biraz kapatıyorum. Kanepede oturuyor ve sandalyesi de yakında ama kalkıp sandalyeye geri dönmesini istemiyorum. "Bunu nereden biliyorsun? Sana hiç söylemedim."

Grey yanıma gelip elimi tutarak, "Yaptım," diyor. Bizi karşıdaki kanepeye götürüyor ve beni aşağı çekiyor. "Monte Carlo'da olduğumuz gece Dillon'a mesaj attım. Yaralandığı geceyi rüyamda her gördüğümde bunu yapma eğilimim var. Bunca yıldır hiç yanıt vermedi, bu yüzden bu kez ona seni sevdiğimi söyledim."

"Onu ben aradım," diye araya giriyor Dillon, mor gözleri benim üzerimde. Birbirimize çok benziyoruz ve bunun nedeni ikiz olmamız değil tabii ki. Ama bazen sanki benim erkek versiyonuma bakıyormuş gibi oluyor ve bu da ona kızgın kalmayı zorlaştırıyor.

"O gece mi?"

"Evet," diye yanıtlıyor Dillon. "Sen ve ben zaten konuşmuş ve bazı şeyleri çözmüştük ve sonra Grey o mesajı gönderdi." Dillon iç çekerek koltuğa yaslandı ve kolunu koltuğun arkasına attı. "Bacchus'a nerede olduğunuzu söyledim çünkü festivalden önce onunla ilgilenmenizi istedim. Tüm basın oradayken ikinizin birlikte görülmesinden endişelendim ve çirkin bir şekilde resmedilmenizi istemedim. Gidip fotoğraflarınızı çekmesi için bir kadın tutacağını bilmiyordum, belki de bilmeliydim. O hiçbir zaman kurallara göre oynamadı."

"Birini kiralayanın o olduğunu nereden biliyorsun?" Öne doğru eğilip dirseklerimi uyluklarıma indirerek soruyorum. Grey beni sakinleştirmeye çalışarak sırtıma rahatlatıcı daireler çizmeye başlıyor ama ne kadar sakin olabileceğimden emin değilim.

Dillon sırtıyor ve bunu gizlemek için çenesini ve dudaklarını oynatıyor. "Yetenekli olan tek kişi arkadaşın Lenox değil. Kongre için çalışıyorum ve tanıdıklarım var. Bazı özel soruşturmaların parçası olan insanlar. Federal savcıların da dahil olduğu özel soruşturmalar."

"Bu da ne demek oluyor?" Grey tamamen şaşkın bir şekilde soruyor.

"Sen ve ben konuştuktan sonra Fallon, biraz araştırma yaptım. Başka bir şey söyleyemem ama yakında daha fazlasını öğreneceksin."

"Yani tüm bunları bana yardım etmek için mi yaptın?" Bastırıyorum çünkü artık kime ya da neye inanacağımdan emin değilim.

"Evet. Bunu sana yardım etmek için yaptım ve şimdi de sana yardım etmek için bir şeyler yapıyorum." "O, değil mi? Ben değil miyim?"

Grey neredeyse alaycı bir tavırla soruyor. Onun eli saçlarını karıştırıyor, tedirginliği içinden akıyor.

Ağabeyimin keskin bakışları onu kesiyor. "Aslında ikiniz de." Grey gözlerini kısarak ağabeyime bakıyor. "Saçmalık," diye tükürüyor.

Dillon sakince, "Saçmalık değil," diye karşılık verir. "Ben de bu yüzden buradayım. Ona söyleyeceğini biliyordum. Bana istediğin mesajı attın ve aklına bir fikir geldiğinde fevri davranıyorsun. Bekleyeceğine ya da bana verdiğin sözü dinlemeyeceğine güvenmedim. Bunu yaptığın için mutluyum ve kendi payıma düşeni ilk ben söyleyebiliyorum."

"İkiniz de benden ne saklıyorsunuz?" Tüm bunlar beni çok telaşlandırıyor.

"Kazanın Greyson'ın değil benim hatam olduğunu."

İşte o zaman her şey durdu. Grey'in eli sırtımda hareket etmeyi bırakıyor ve taşa dönüşüyor. Olduğum yerde donup kaldım ve nasıl nefes alacağımı unuttum. Sonunda "Ne?" diyebildim.

Dillon iç geçiriyor ve oturuyor, elleriyle pozisyonunu değiştirerek bize tamamen dönük hale geliyor. "Kızgındım. Ayrıca o gece sarhoştum ve kafam biraz fazla iyiydi, bu da yardımcı olmadı. O benim en iyi arkadaşımdı ve senden hoşlandığını biliyordum. Sana nasıl baktığını, seni nasıl yalnız bırakmaya çalıştığını ya da seninle nasıl konuştuğunu görüyordum. Senin de ona nasıl tepki verdiğini görürdüm. Kızarmalar ve gülümsemeler. Bu beni kızdırdı. İkiniz birlikte olursanız, ergen olduğumuz için bunun eninde sonunda biteceğini ve arkadaşlığımızın mahvolacağını biliyordum. Çok fazla arkadaşım yoktu. Çok iyi bir çocuk değildim ve bunu biliyordum ama Grey benim bu boktan tavrımı hiç umursamıyor gibiydi."

"O gece ne oldu?"

"Bu seni incitecek Fallon," diye uyarıyor kardeşim beni. "Bu seninle ilgiliydi ve canını yakacak."

"Umurumda değil. Yine de bilmek istiyorum."

Dillon ellerini kalçalarında gezdiriyor. "Greyson'ı yüzünde aptal bir gülümsemeyle mırıldanırken yakaladım. Ona bunu söyledim ve o da bana seni sevdiğini söyledi. Aynen böyle. Aşk. On beş yaşındaydık ve o bu kelimeyi ağzından kaçırıyordu. Duygularının böyle olduğunu fark

etmemiştim ve bu beni kızdırdı.

Nedense onun seni sevmesi daha kötü hissettirdi. Onun arkadaşlığını çoktan kaybetmişim gibi geliyordu. Benimle sadece senin için arkadaş olduğunu. Sonra bana onun odasına gizlice girdiğini söyledi ve ben aklımı kaçırdım. Onu öldürmek istedim. Şimdi bana mantıklı bile gelmiyor ama o anda çok öfkeliydim ve ona saldırdım. Greyson tepki gösterdi ve kendini savundu."

Greyson ayağa kalkıyor ve büyük pencereye doğru adım atıyor, eliyle pencerenin diğer tarafındaki açıktaki duran tuğlayı kavırıyor. Ağır ağır nefes alıyor. Kardeşimin az önce ona fırlattığı şeyle başa çıkamıyor.

"Benim için kavga ettin ve sonunda felç mi oldun?" Dillon uzaklara baktı, yutkundu ve sonra

"Evet" dedi.

Başımı sallıyorum, az önce bana söylediklerini özümsemeye çalışıyorum ama bunu özümsemek mümkün değil. "Bu yüzden benden uzaklaştın," diye suçluyorum. "Neden bana bakmadın ve ne zaman seninle konuşmaya çalışsam içine kapandın ya da kaba davrandın?"

"Evet. Bu yüzden o gece olanları kimseye anlatmadım. Polise değil. Ne ailemize. Hiç kimseye. Suçluydum ama yaralanmamdan dolayı çok öfkeliydim ve herkesten nefret ediyordum. Herkesten nefret ediyordum ama en çok kendimden nefret ediyordum ve bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum, diğer herkese karşı nefret dolu ve kızgın olmak dışında. Annem ve babam o olaydan sonra beni görmeye dayanamadılar. Mükemmel olmaya çalıştın Fallon. Ailemizi bir arada tutarken hepimiz için mükemmel olmaya çalıştın. Sen bana Bacchus'la olanları anlatana kadar ne kadar mükemmel olduğunu fark etmemiştim. Greyson büyük bir başarı yakaladı ve rock yıldızı oldu. Ama gerçek şu ki, size borçluydum. İkinize de borçluydum ve sen beni aradığında nihayet korkaklığı bırakıp harekete geçme şansım olduğunu gördüm."

"Nasıl?" Grey hâlâ pencereden dışarı bakıyor.

"Babamla konuştum. İkimiz de Washington'da yaşıyoruz ve ister inanın ister inanmayın, yakınlaştık. Şimdiye kadar ondan haber almış olmalıydın Fallon. Ona her şey hakkındaki gerçeği söyledim. Annem... babamı her şeyden habersiz bıraktı. Babamın yaptığı tek anlaşma, sen Bacchus'la evlendikten ve o da senatör olduktan sonra, Bacchus başkanlığa adaylığını koyduğunda, babamın onun yardımcısı olacağıydı. Annemle babam arasında muhtemelen olacak çok şey var. Belki de. Kim bilir. Bacchus ödeyecek. Bunun sözünü verebilirim. Ve..."

Dillon boğazını temizliyor, içindeki duyguyu siliyor ve Greyson'ın sırtına bakıyor.

"Üzgünüm, Greyson. Bu yeterli değil. Bunu biliyorum. Uzun zamandır kendine işkence ettiğini biliyorum ve bunu yapmana izin verdim. Hatalıydım. Bu benim hatamdı, senin değil ve özür dilerim."

Tanrım. Nefes alamıyorum. Hıçkırıklara boğuluyorum. Greyson da dağılmaya başladı, kontrolsüzce pencerenin önünde titriyordu. O gece - hayatlarımızı değiştiren gece- Greyson Dillon'a beni sevdiğini söyledi ve benim için kavga ettiler ama yine de Greyson benden ya da Dillon'dan asla vazgeçmedi. Evinde bir rampa vardı ve onu neden koyduğunun farkında olduğundan bile şüpheliyim, ama Greyson'ı tanıyorsam, bu anın gelmesini umuyor, dua ediyordu.

Onun kalbi çok büyük.

Dönüp odaya girdiğinde ve Dillon'ı kocaman bir kucakla sarıp onu kanepeye geri savurduğunda bunu kanıtlıyor. İkisi de yıkıldı ve ben de yıkıldım. Dillon'ın o geceki hareketlerinin çok geniş yankıları oldu. İlgili herkes için. Ayağa kalktım ve gidip ikisine de sarıldım.

Çocuklar birbirlerini affediyor. Ben de Dillon'ı affediyorum.

Her şey sabit değil. Çok fazla geçmiş var ama Grey'in artık bunları umursadığını sanmıyorum. Bu onun bir şeyleri savuşturması değil. Engellememesi gereken şeyleri engellemiyor. Bu farklı.

Bu onun hissetmesi, affetmesi ve ilerlemesidir.

Dillon bir süre daha kalacak. Bize Bacchus hakkında bir şey söylemeyecek ama açıkçası umurumda değil. Her şey ortada. Grey ve ben birlikteyiz. Dillon ve Greyson tekrar arkadaş oldular. Kardeşimi ve muhtemelen babamı geri aldım.

Ve yeni ailem.

Bulduğum ailem.

Bunun ötesinde başka neye ihtiyaç var emin değilim.

Grey ve ben çarşafılara dolanmış, terli ve bitkin ama çok memnun bir şekilde uykuya dalıyoruz. Ertesi sabah uyandığımızda Greyson'ın binasının alt katında, garajının arka kapısının hemen içinde bizi bekleyen bir sürpriz vardı.

Eşyalarım. Kutulardan birine yapıştırılmış bir not da var.

"Güvenliğinizi sağlayın / düzeltin. - D"

Bir kahkaha attım. "Haklı olduğu bir nokta var."

Grey bana yan gözle bakıyor ve sonra üzerime geliyor, dudakları üzerimde. "Hadi Bayan Grant. Gidip sizi içeri taşıyalım. Çünkü şu andan itibaren burada yaşayacaksınız. Benimle birlikte. Ve hiçbir şey, tekrar ediyorum, hiçbir şey bizi bir daha ayıramayacak."

EPILOG 1

"A Uzun hafta sonu için büyük planlarınız var mı?" Oliver Fritz bir y a n d a n telefonuna bakıp bir yandan da bir şeyler yazarken soruyor.

"Pek sayılmaz," diye itiraf ediyorum, endişeli olduğumu belli etmemeye çalışarak.

hayal kırıklığına uğradım. Grey'i görmek için Los Angeles'a uçmam gerekiyordu, ancak albümü iki katı zamanda bitirmek istediği için tüm hafta sonu stüdyoda kalacağını söyleyerek beni iptal etti. "Dillon'la takılmak için DC'ye gitmeyi düşündüm ama 4 Temmuz'da DC'de olma fikri o kadar da cazip değil."

Oliver başını kaldırıyor, yeşil gözleri merakla bakıyor. "Neden? Turistler yüzünden mi?"

Burnuma dokunuyorum ve sonra onu işaret ediyorum. "Kesinlikle."

"O zaman gelmelisin," dedi bana. "Ailemle birlikte büyük bir barbekü partisi veriyoruz. Yemek. Alkol. Yüzme. Etrafta deli gibi koşuşturan çocuklar. Kulağa hoş geliyor, değil mi?" Kaşlarını imalı bir şekilde zıplatıyor.

"Cezbedici. Kızlarınızı uzun zamandır görmedim..." Saatimi kontrol ettim. "Fiziksel muayenelerini yapalı iki saat oldu."

"Keegan ve Kenna bunların en küçüğü. Kuzenleriyle bir araya gelene kadar bekleyin. Dokuz yaşın altında bir düzineden fazla çocuktan bahsediyoruz."

"Evet, zor bir pas. Burada yeterince çocuk görüyorum."

Kıkırdıyor. "Sadece bekle. Yakında sen ve Greyson Monroe'nun bebekleri olacak."

"Ha. Çok komiksin. Bir hastam daha var ve sonra buradan gideceğim."

"İyi bir hafta sonu geçirin ve fikrinizi değiştirirseniz buraya gelin."

Pazar günü saat 1'de."

"Kulağa hoş geliyor." Bir sonraki hastamın odasına doğru geri geri yürüyorum. "Davetiniz için teşekkür ederim. Amelia'yı benim için kucakla ve ona yakında öğle yemeği ya da başka bir şey için buluşmak üzere mesaj atacağımı söyle."

Bana el salladı ve sonra hastamın odasına girdim. Strep testi pozitif çıkan altı yaşında bir çocuk. Hızlı bir muayene yapıyorum, Amoksisilin için bir reçete yazıyorum ve aileye geçmiş olsun dileklerimi iletiyorum. Zavallı çocuk bu yüzden perişan halde.

Tüm hastalarımı belgelemeyi bitirip günü kapattığımda çok yorgun oluyorum. Ve biraz da üzgün. Greyson son altı haftadır Los Angeles'ta beşinci solo albümünü kaydediyordu. Paris'ten eve döner dönmez hemen işe koyuldu ve Paris'te bana söylediği şarkı da dahil olmak üzere albüm için toplam on beş yeni şarkı yazdı. O şarkıdan bahsetmişken, internette en çok izlenme rekorları kırdı.

Döndüğümüzde hem basın hem de taraftarlar tarafından bombardımana tutulduk.

Bu yaklaşık bir hafta sürdü, ancak yaklaşık iki hafta önce tekrar başladı.

Paris'ten döndüğümüzden bu yana geçen üç ay içinde üç şey oldu. Bir, Bacchus, aralarında altmış üç federal ve eyalet savcısının da bulunduğu yüz otuz avukatla birlikte, yasadışı rüşvet alıp vermekten dolayı özel bir kongre konseyi tarafından soruşturuluyor. İki, son telefon konuşmamızdan beri annemden tek bir ses duymadım. Ve üç, babam ve ben iki ayrı vesileyle birlikte akşam yemeği yedik.

Bacchus iddianameyi ilk öğrendiğinde bana saldırdı ve beni kendisine bunu yapmakla suçlayan çirkin mesajlar gönderdi. Cevap verme zahmetine bile girmedim ve ardından numarasını engelledim. Şu anda odaklanması gereken daha önemli şeyler var çünkü rüşvet alan o, ben değilim.

Bu haber duyulduğunda hemen Dillon'ı aradım. Bana hala bir şey söyleyemeyeceğini ancak soruşturmayı yürüten komitede yer aldığını söyledi ve benim adımla bu işin dışında tutmak için ellerinde fazlasıyla kanıt olduğuna söz verdi. Çok gerekli olmadıkça duyduklarım ile ilgili ifade vermek zorunda kalmayacağım. Bu beni rahatlatmıştı.

Hastaneden çıkıp Cambridge Caddesi'ne ve Redline T durağına doğru ilerlerken telefonum önlük pantolonumun cebinde çalıyor. "Hey!" Cevap veriyorum

Grey olduğunu gördüğümde durdurulamaz bir gülümsemeyle. "Dışarıda işler nasıl gidiyor?" "Selam bebeğim. Aslında iyi gidiyor. Bu şarkılarla uçuyoruz

Önümüzdeki hafta içinde işim bitmiş olur."

"Harika," diye haykırıyorum ama sesimin bunu yansıttığından emin değilim. Onu özlüyorum. Hem de çok özlüyorum. Orada geçirdiği haftalar boyunca sadece bir kez eve gelebildi ve ben de yeni bir çalışan olarak hiç tatil günüm olmadığı ve Kaliforniya'ya tek yön altı saatlik bir uçuş ve üç saatlik bir zaman farkı olduğu için orada hiç zaman geçiremedim.

İdare etmesi o kadar kolay değil ve sonra gidip bu hafta sonunu benim yüzümden iptal etti. Eve daha erken gidebilmek için bitirmek istediğini biliyorum ama ugh.

"Evet, düşünüyordum da..." diye devam ediyor ve ben de telefonumun hâlâ bağlı olduğundan emin olmak için kulağımdan çekiyorum.

"Grey? Orada mısın?"

"Oradayım, ama..."

"Ama ne?"

"Sağına bak." "Ha?"

"Yürümeyi bırak, Fallon, ve sağına bak."

"Ne?" Dediğini yapıyorum ve Zax'ın arabasını ve şoförü Ashley'i tam önüme park etmiş halde buluyorum.

"Um."

"İyi akşamlar Fallon. Eğer istersen." Ashley arka kapıyı açıp Be

n. "Gri mi?"

"Adamı bekletme." "Neler oluyor?"

"Yakında görüşürüz, Güz Kızı." Grey telefonu kapatır.

"Neler oluyor?" Kayarken soruyu bu kez Ashley'e yöneltiyorum klimalı cipe bindirdim.

"Seni havaalanına götürüyorum. Uçağın bir saat içinde kalkıyor."

Arabanın kapısını kapatmaya gidiyor ve ben ellerimi uzatarak onu durduruyorum. "Bekle! Ne?" Kafam karışmış bir şekilde başımı sallıyorum. "Grey hafta sonumuzu iptal etti ve eşyalarımın hiçbiri yanımda değil."

"Aurelia ve Lamar çantayı hazırladılar ve sana şikayet etmene izin verilmediğini söylemem için kesin talimat aldım. Hafta sonu planlarına gelince, sanırım Greyson'ın planı başından beri buydu." Bana bir göz kırptı ve sonra kapıyı kapattı ve Cuma gecesi tatil trafiğinde uçarak

Havaalanında. Ashley bizi özel terminale götürüyor ve sonra Monroe jetine biniyorum.

Uçuş görevlisi beni bir kadeh şampanya ile karşıladı ve sonra havalandık. Aynen öyle. Benim için hazırlanan çantaya hiç bakmadım. Başka bir arama yapmadım. Sadece Grey'e mesaj attım ve ona deli olduğunu ama onu görmek için sabırsızlandığımı söyledim.

Salı sabahına kadar Boston'a dönmem gerekmiyor ve Los Angeles'a gidip biraz takılacağım için heyecanlıyım.

Ama indiğimizde Los Angeles'ta değiliz. Sonoma'dayız.

Bu gerçeği ancak uçuş görevlisi "Sonoma'ya hoş geldiniz" dediğinde fark ediyorum.

Çünkü... bu da ne?! "Sonoma?" Kaşlarım saç çizgime kadar yükseliyor ve sadece küçük oval pencereden dışarı bakmak için eğilmek üzere ayağa kalkıyorum. Yeterince eminim, kesinlikle Los Angeles'ta değiliz.

"Sonoma." Sanki cevap bu kadar basitmiş gibi böyle cevap veriyor. Bu geceki diğer her şey gibi bunu da sorgulamamaya karar veriyorum. Grey'in belli ki bir planı var ve onun sürprizlerini sevmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Genelde sürprizlerini severim. Ama şu ana kadar, bu iyi bir tanesine dönüşüyor.

Uçağın kapısı açılıyor, merdivenler de onunla birlikte açılıyor ve ben merdivenlerden inerken Greyson'ı azalan güneşin altında, kiraz kırmızısı üstü açık bir arabaya yaslanmış bana gülümserken buluyorum. Uçakta önlüklerimi değiştirmiştım, hatta duş bile almıştım, bu yüzden merdivenlerden inip pisti geçerek doğrudan beni bekleyen kollarına atlarken tereddüt etmedim.

Beni zahmetsizce yakalıyor ve anında dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor. "Kahretsin, seni özledim," diye nefes alıyor bana karşı, sanki kendini durduramıyormuş gibi daha fazla öpücük çalıyor.

"Ben de." Ona sarılıyorum, yüzüm boynuna gömülüyor, böylece onu içime çekebiliyorum. "Sonoma'da ne işimiz var ve tüm bunlar neden sürpriz oldu?"

"Göreceksin." Boynuma bir öpücük. "Gel hadi."

Beni yere bırakıyor ve sonra yolcu tarafına geçmem için kapıyı açıyor. Şık, pürüzsüz derinin üzerinde kayıyorum ve sırtıyorum. Bu adamın üstü açık pahalı arabalara karşı bir zaafı var. Tepelere doğru hızla ilerliyoruz, her iki tarafımızda üzüm bağları var. Güneş batıda batmaya başlıyor, hava ılık, hoş kokulu ve güzel.

Bunların hepsi.

Ben de Grey'e dokunmadan duramıyorum. Konsolun karşısına geçip parmaklarımı saçlarının arkasında gezdiriyorum, tepesindeki teller birbirine karışıyor. O bizi sürerken başım omzunda. Uzun zamandır onsuz yaşıyordum, şimdi ona sahip olduğum için daha da açgözlüyüm. Aramızda daha fazla mesafe ya da zaman olsun istemiyorum.

Ana yoldan sapıyor ve bir çeşit araba yoluna girene kadar bizi kayalık bir patıkaya götürüyor. Sol tarafta uçsuz bucaksız bir mor tarla var.

Lavanta.

Bilmem gerekirdi.

Sağ tarafta içi ışıklandırılmış güzel bir ev var.

Meydan okuyan bir kaş kaldırarak sırtıyorum. Bariz soruma cevap vermek yerine arabadan iniyor, benim için yanımı açıyor ve tutmam için elini uzatıyor.

"Benimle yürür müsün?" Bana çok tatlı bir gülümseme veriyor. "Bütün bunları bizim için mi kiraladın?"

"Evet," diyor serçe parmaklarımızı birbirine geçirip bizi evden uzaklaştırıp tarlaya doğru götürürken. "Bütün bu uzun hafta sonunu seninle geçirmeden geçireceğimi düşünmedin, değil mi? Sadece bunu Los Angeles'ta yapmak istemedim. Los Angeles benim için iş demek. Burası rahatlatıcı. Bu bir tatil."

"Bana söyleyebilirdin."

Yan gözle bakıyorum, ağzı çarpık bir sırıtışla yana doğru bükülmüş. "Ah, ama bunun ne eğlencesi olabilir ki? Bu arada, Pazartesi gecesi seninle birlikte eve uçuyorum." Gözleri benimkilerle buluştu. "Albümü bitirdim."

"Yaptın mı?" Sevinçten neredeyse ciyaklıyordum. "Vay canına. Bu kadar çabuk mu?"

"Lyric, Eden ve ben uçtuk. Başladıktan sonra durmak istemedim ve grup da benimle birlikteydi. Lyric ve Eden sırayla işin prodüksiyon kısmını üstlendiler." Kıs kıs gülüyor. "Lyric bana daha önce hiç bu kadar hızlı bir albüm yapmadığını söyledi ve ben de buna inandım. Çılgıncaydı. Ve yoğundu. Ama..." Duraklıyor ve bana doğru dönerek diğer elimi tutuyor. "Çok beğendim. En büyük başarıım olur mu bilmiyorum ama sanırım en çok gurur duyduğum albüm bu. Şarkılar benim için en özgün olanlar ve umarım hayranlarım da benimle birlikte bu yolculuğa çıkarlar."

Ellerini sıkarak, "Yapacaklar," diye onu temin ediyorum. "Ne zaman duyacağım

Bu

mu "Şimdi mi?"

?" Bir aşağı bir yukarı zıplıyorum. "Gerçekten

m
i
?

Ş
i
m
d
i

m
i
?
"

"
A
r
k
a
n
a

b
a
k
.
"

Ellerinden birini bırakıyorum ve lavanta alıllarının arasında iki sıra ötede kurulmuş bir piknik alanı bulmak için etrafımda dönüyorum. Bir battaniye. Alevsiz fenerler. Uçakta sadece bir şeyler atıştırdığım için yiyecek olduğunu umduğum bir sepet. Bir şişe şampanya ve bu beni güldürüyor.

"Ne?"

"Şampanyadan nefret ediyorsun." "Ama sen seviyorsun."

Ona geri döndüm. "Seni seviyorum."

"İyi ki sepette benim için burbon var."

Gülüyorum, dudaklarımı onun dudaklarına bastırabilmek için ayaklarımın üzerine eğiliyorum. "Bu inanılmaz. Sen harikasın."

Birdenbire çok bunaldım. Provence'tayken oradaki lavanta tarlalarında evlenmek istediğinden bahsetmişti. Çiçekli alılların yanında gözlerimin fotoğrafını çekmek istediğini söyledi. Bebeklerinin karnımda büyümesini istediğini söyledi.

"Hey, Grey?"

"Öyle mi?"

"Benimle evlenir misin?" Dudaklarına karşı teklif ediyorum.

Donup kalıyor, vücudu doğal olmayan bir şekilde hareketsizleşiyor. "Sen ciddi misin?" Ciddi miyim?

"Evet. Benimle evlenir misin?"

Kollarımı boynuna doluyorum ama o kollarımı bırakıp gözlerimin içine bakıyor.

"Hayır."

Almayı beklediğim cevap bu değildi. Telaşla başka tarafa bakıyorum, yüzümün nükleer desibele kadar ısındığını hissediyorum.

"Um. Tamam-"

Çenemi tutup kendine doğru çekiyor ve tek dizinin üzerine çökerken bakışlarını üzerimde tutmam için beni zorluyor. Güneş onun arkasında batıyor, havayı koklayan lavantaların arasından dünyayı sonsuz bir ışıltıya boğuyor.

"Güz Kızı, ben sana kendi teklifimi sunmadan senin teklifini kabul edemem. Aslında bunu burada yapmayacaktım. Her şeyi çok çabuk anlayacağından emindim ve sürpriz olsun istedim. Seninle sevişecektim ve sonra sen orgazm sarhoşu olduğunda bu yüzüğü çıkaracaktım" - cebinden bir kutu çıkardı ve kocaman oval bir yüzük ortaya çıkarmak için açtı

"ve bu şekilde evet demeni sağlamak. Ama sen her zamanki gibi benden önce davrandın."

Elimi tutuyor, bir an parmaklarımla oynarken onlara bakıyor, sonra gözleri karanlık, sevgi, umut ve vaatlerle dolu, bana yalvarıyor.

"Beni, seninle yapmaya yemin ettiğim gibi sev. Bize bebekler ver ve sonsuza dek mutlu olalım ve bana meydan oku ve beni çıldırt ve bil ki, şüpheyi yer bırakmayacak şekilde, bizim için her gün dünyanın öbür ucundaki ateşin içinden geçeceğim. Her zaman biz olacağız, Güz Kızı. Her zaman. Sonsuza kadar." Dudaklarını yalıyor, zorlukla yutkunuyor. "Benimle evlenir misin? Benim mi ol?"

Dizlerim toprağa çarpıyor, ellerim aynı hareketle yüzünü buluyor ve sonra onu öpüyorum. Romantik piç kendini aşmaktan asla vazgeçmiyor.

"Evet," diye nefes alıyorum ayırık dudaklarının arasından. "Ama bilgin olsun, önce ben sordum."

Bana karşı kıkırdıyor, göğsü titriyor. Gülümsüyoruz, dudaklar birbirine bağlı, kalpler bir, ruhlar iç içe. Bu hep bizdik. Pencereden çıkıp onun çatısına tırmandığım andan beri hep bizdik.

Ve şu andan itibaren bu asla değişmeyecek.

SON

Irresistibly Perfect'i okuduğunuz için TEŞEKKÜRLER. Grey ve Fallon'ın hikayesinin devamını ister misiniz? Eğlenceli ve buharlı bonus sonsözlerini [BURADAN](#) alın.

*** IRRESISTIBLY WILD'ın özel bir alıntısı için okumaya bir sonraki sayfada devam edin.

EPİLOG 2

Irresistibly Wild
**DÜZENLENMEMİŞTİR VE DEĞİŞİKLİĞE TABIDIR

CALLAN

Saçımdaki ve gömleğimdeki fazla yağmur suyunu silkeleyerek restorana girdiğimde hostes bana "Dışarısı korku filmlerinden fırlamış gibi" diyor. Gökyüzünde bir şimşek daha çakıyor ve hemen ardından şiddetli bir gök gürültüsü duyuluyor. Sıçırıyor, yüksek sesli nefesini eliyle bastırıyor. "Özür dilerim," diye özür diliyor, yüzü utançtan kızarıyor. "Gök gürültülü fırtınalardan nefret ederim."

Işıklar titrer ve o gerilir. Masalarında ve barda oturan insanların yarısı da öyle.

Bugün son derece boktan bir gündü ve bu fırtına da en büyük darbe oldu.

"Tek kişilik masa bulma şansımız var mı?" Ben soruyorum.

"Her zamanki masanız dolu, Dr. Barrows. Odanın ortasına bir masa daha alabilir miyiz?"

Bana pişmanlık dolu bir gülümseme veriyor ve benim tek yapabildiğim iç çekip başımı sallamak oluyor. Açıkta bir masa en sevdiğim şey değil ve yanımda arkadaşlarımın tamponu olsaydı, bu kadar umursamazdım - onlar benden çok daha fazla dikkat çekiyorlar

-Ama şu anda tek istediğim en sevdiğim suşı, birkaç kadeh alkollü içki ve düşüncelerimi toparlamak için sessiz bir an.

Umarım tanınmam, ama şu ana kadar bugün benim için böyle geçmiyor gibi görünüyor.

"Teşekkür ederim," diyorum ve pek de ihtiyacım olmayan menümü alıp otururken peçetemi kucağıma bırakıyorum. Hostes çekip gidiyor ve hemen ardından su bardağı bir komi tarafından dolduruluyor, tam da ışıklar yeniden yanıp sönerken. Gök gürlüyor, fırtınaya siktir git diyecek kadar cesur olan Cuma gecesi lokantacılarının gürültüsünden duyulacak kadar yüksek ve agresif.

Ben öyle biri değilim.

Akıl sağlığının sınırında olan bir adamım ve bana katılmayı ya da akşam yemeğine davet etmeyi teklif eden arkadaşlarımla yanında olacak, hatta eve yalnız gidip kendimi bir şişe burbona boğacak durumda değildim. Bugün sadece çılgın bir yaz fırtınası değil. Bugün aynı zamanda yaz gündönümü ve bununla birlikte, çocuklarına yedirmeden önce bir sürü siyanür alan bir grup kıyamet günü tarikatçısını umutsuzca kurtarmaya çalıştım.

Acil servisimin kapısından giren on beş çocuktan, şu anda yoğun bakım ünitesinde yaşam savaşı veren sekiz çocuktan ikisini kurtarabildim.

Bu yeterince trajik ve rahatsız edici değilmiş gibi, Harvard Tıp Fakültesi'ndeki akıl hocamın bugün öldüğüne dair bir telefon aldım. Dr. Lawrence'ın sınıfında öleceğı sürekli yapılan bir şakaydı ve tam da öyle oldu. Harvard'a girmemin sebebi oydu. Büyürken komşumdu. En başta doktor olmak istememin sebebiydi.

Grubumuz Central Square'in davulcusu olarak en iyi arkadaşlarımla dünya turuna çıktığımda bile.

Ama ölümü tıp fakültesi yönetiminden büyük bir iyilikle geldi. Hayır diyemeyeceğim bir iyilik çünkü Dr. Lawrence'a borçluymuşum gibi hissediyorum. Yapmak istediğim son şey tıp fakültesinde ders vermektir, ama şimdi bu gerçekleşecek gibi görünüyor. Pazartesi günü başlıyor.

Yani evet, boktan bir gün.

Gözlerim menüde gezinirken tatlı bir şeyin kokusuyla birlikte bir hareket dikkatimi çekiyor. Kiraz ve badem. Bakışlarım menüde yukarı tırmanıyor ve biraz manik görünen bir çift canlı mavi göze takılıyor.

"Merhaba. Burada yalnız mı oturuyorsun?"

"Pardon?" Ona göz kırpıyorum.

Öfkeli bir nefes veriyor, uzun altın sarısı perçemleri de onunla birlikte havalanıyor. "Özür dilerim. Aptalca bir soru çünkü şu anda yalnız olduğunuz çok açık. Sormak istediğim şey, yalnız mısınız, yalnız. Tek başına yemek yemek gibi. Önümüzdeki birkaç dakika içinde bir arkadaşınızın, sevgilinizin ya da flörtünüzün gelmesini beklemediğiniz gibi."

"Neden?" Çünkü beni tanıdıktan sonra bana yaklaşan ilk güzel kadın o olmayacaktı.

Ağırlığını sağ ayağına verirken başı omzunun üzerinden uçuyor ve bana dönmeden önce yüzünü buruşturmasına neden olan bir şeye takılıyor. "Açıklayacak zaman yok. Sen oyununa devam et, ben de teşekkür olarak yemeğinin parasını ödeyeyim."

"Ne?" Kaşlarım birbirine çarpıyor. Bu güzel şey pek de mantıklı konuşmuyor ve ben de ne demeye çalıştığını çözecek durumda değilim.

"Tek kelimelik cevaplar veriyorsun ve herkese yetecek kadar konuştuğum için bir erkekte bunu seviyorum, ama sadece gülümseyip bana tapıyormuş gibi yaparsan, bu-"

"İşte buradasın," diyor bir adam, sanki buraya koşarak gelmiş gibi yarı nefes nefese. "Neden gittiniz? Yemeğimiz yeni geldi."

Sarışın ona alaycı bir bakış atıyor. "Seninle hiç yemek sipariş etmedim."

"Evet, söyledin. Oturdum ve konuşmaya başladık. Sana bir içki ve meze daha söyledim."

"Hayır. Hiç de öyle olmadı."

"Tabii ki öyle," diye itiraz ediyor adam, ona doğru yaklaşarak.

Kadının elleri havalanır. "O kadar da değil, Sweaty Joe. Bir şeyler içiyordum ve sen benimle konuşmaya başladın. Biriyle tanışmak için burada olduğumu söyledim, evrensel kibarlıkla birini başından savmak için, ama reddetmeme rağmen bana bir içki ve ardından bir tur meze ısmarlamaya karar verdin."

Başını sallıyor, tedirginleşiyor. "Hayır. Bana buluşacağın kişinin henüz burada olmadığını söylemiştin. Bunu seni ektiği ve onun kaybının benim kazancım olacağı anlamına aldım."

Elini bana doğru uzattı. "İşte burada, artık bara geri dönebilirsin."

"Uh-uh. Sana bir içki ve yiyecek aldım. Bu bana bir şey kazandırır."

"Sizi bir şeye mi bağlar?" Kadın inanamıyor ve açıkçası ben de öyle.

"Evet. Her kadına içki ve yemek ısmarlamıyorum. Buna quid pro quo deniyor tatlım ve cömertliğimin karşılığında bir şey bekliyorum." Onu şehvetle bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Ayrıca, beni istedin. Bunu söyleyebilirim. Sen de flört ediyordun."

Kadının yüzü öfkeyle kızarıyor, sanki restoranın ortasında adamın bağırsaklarını deşecekmiş gibi. "Sen delisin! Ben kesinlikle-"

Ayağa kalktım, yeterince görmüştüm. "Seninle flört etmiyordu çünkü buraya benimle buluşmaya geldi." Ona doğru yürüyorum ve kolumu beline dolayarak onu yanıma çekiyorum. Belki bu cesurca bir hareketti, belki de öyleydi ama koruyucu içgüdülerim harekete geçmişti ve bu adamı onun yanında istemiyordum. Yeterince kolay geliyor, bu yüzden fazla düşünmüyorum.

Adamın koyu renk gözleri neredeyse zıt yönlerde dönüyor. Kısa boylu. Bodur. Terli. Ve göz bebekleri şişmiş. Bir şey kullanıyor ve burun deliğinin altındaki beyaz toza bakarak kokain kullandığını tahmin ediyorum.

Beni tamamen görmezden geliyor ve ona bakıyor. "Unut bu pislği. Benimle bara gel ve sana aldığım içkiyi iç." "O sana hayır dedi, şimdi ben de sana siktir git diyorum. Defol." "Dinle dostum. Ne olduğunu bilmiyorum-"

Elimi belinden çekip yüzüne doğru yaklaşıyorum, artık olay çıkarıp çıkarmadığımı ve insanların bizi izleyip izlemediğini umursamıyorum. Onu gömleğinden tutup parmak uçlarında durmak zorunda kalana kadar yukarı çekiyorum. "Bir kadın hayır dediğinde ya da ilgilenmediğini söylediğinde ya da senden geri çekilmeni istediğinde dinlersin. Bu bir pazarlık değil. Yüzünü yeniden düzenlemek konusunda fikrimi değiştirmeden önce defol git buradan." Onu hafifçe iterek boş bir sandalyeye tökezlemesini sağlıyorum. Kadını tekrar yanıma aldım. "O benim."

Restoranın etrafına bir göz atıyor, üzerindeki meraklı bakışları fark ediyor ve sonra kendini düzeltiyor. "Her neyse. Beş para etmez sürtük buna değmezdi zaten."

Bara doğru yürüyor, ancak oraya varamadan müdür tarafından durduruluyor. Frank gözlerimle buluştu ve ona başımı salladım. Onu dışarı atacaklar ve bir daha buraya gelmesine asla izin vermeyecekler.

Onu hemen bırakıp yerime oturuyorum ve elimi biraz fazla uzun saçlarımda gezdiriyorum.

"Vay canına. Hiç de beklediğim gibi olmadı." Karşımdaki koltuğa oturuyor ve suyuma uzanıp yarısını içiyor. Ben de biraz eğlenerek onu izliyorum.

O bir fişek.

Bardağımı yere bırakıp dudaklarını silerken ağır bir nefes veriyor. "Ona inanabiliyor musun?" Elini adamın gittiği yöne doğru uzatıyor. "Adam barda çok ısrarcıydı ve normalde bana ısmarladığı içkiyi suratına fırlatır ve benim için sipariş ettiği yemeği nereye sokabileceğini söylerdim ama en iyi günümde değildim ve biraz telaşlıyım." Yumuşuyor, gözleri benimkilerle buluşuyor. "Beni kurtarmaya böyle geldiğin için teşekkür ederim. Açıkçası bu gece burada kimseyle buluşmayacağım. Seni gördükten sonra bu işin biteceğini düşünmüştüm ama sanırım kokainin gücünü ve yarattığı çılgınlığı asla hafife almamak gerekiyor."

Dik oturuyor, kollarını masanın üzerinde kavuşturuyor, başka bir yere gitmeyi planlamıyormuş gibi yerleşiyor ve ilk kez ona iyice bakabiliyorum. Vücudunun benimkine karşı ne kadar inanılmaz hissettirdiğini ve ne kadar lezzetli koktuğunu biliyorum ama onu bu kadar yakından görmek hazır olmadığım bir enayi yumruğu.

Kocaman mavi gözler, benimkilerden daha açık ve ışıltılı. Bal peteği renginde uzun, dalgalı sarı saçların çerçevelediği oval bir yüz. Ucu hafifçe kalkık ve sağ tarafında minik bir elmas küpe bulunan minyon bir burun ve dolgun, pembe yastıksı dudaklar.

Genç Scarlett Johansen'a benziyor.

Çok seksi bir şey giymemesine rağmen çok ateşli ve kesinlikle seksi. Sadece beline oturan düz siyah bir tişört ve yırtık bol bir kot pantolon.

"Her neyse." Boğazını biraz bilinçli bir şekilde temizliyor ve bunun henüz bir şey söylemediğim için olduğunu fark ediyorum. Yüzü beni büyülemişti. "Tekrar teşekkürler. Akşam yemeğiniz kesinlikle benden."

Ayağa kalkmak için hamle yapıyor ve ben uzanarak onu durdurmak için elimle bileğinin etrafında dönüyorum. Bunu bilinçli olarak bile yapmadım ama o küçük temas noktası elimi ısıtıyor ve tenimi titretiyor.

"Ya da kalıp bana katılabilirsin," diye teklif ediyorum, istediğimin bu olduğundan bile emin değilim. Yalnız kalmak istiyordum ama aynı zamanda onunla daha fazla konuşmak istediğimi de inkâr edemem. "Ben de çok iyi bir gün geçirmedim, bu yüzden nasıl bir arkadaş olacağımdan emin değilim."

Olabilir ama o adamdan sonra seni bara tek başına göndermemeyi, hatta fırtınada bile yalnız bırakmamayı tercih ederim."

Dudaklarını yalıyor, bunu yaparken dilindeki halterin ipucu dışarı çıkıyor ve bir süre düşündükten sonra tekrar yerine oturuyor. Elimi teninden çekiyorum.

"Bugün berbattı," diyor bana sanki buraya nasıl geldiğini açıklıyormuş gibi. "Tek istediğim biraz suşi yemek, kocaman bir içki içmek ve kafamı dağıtmaktı ama sonra o pislik içeri girdi ve tüm keyfimi kaçırdı."

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor ve bunun tüm gün boyunca yüzümde beliren ilk gülümseme olduğunu rahatlıkla söyleyebilirim. "Güzel, çılgın bir kadın gelip sahte randevusu olmamı isteyene kadar ben de aynı durumdaydım."

"Aslında ben çılgın güzelliği tercih ederim. Her şey ifade tarzında, öyle değil mi?" Çenesini ellerinin üzerine koyuyor. "Ve neden şikâyet ettiğini anlamıyorum. Birinin sahte randevusu olmayı istemek bana harika bir gecenin başlangıcı gibi geliyor."

Öne doğru eğilip başımı eğiyorum. "Öyle mi düşünüyorsun?" Gülümsemem şeytani bir sırıtışa dönüşüyor çünkü kendimi onun mavi gözlerinin ışıltısından alıkoyamıyorum. Bir nanosaniye içinde gergin ve garip bir halden eğlenceli ve flörtöz bir hale geçtik ve ben bundan çok hoşlanıyorum.

Belki de beni bugünden çıkarmak için ihtiyacım olan şey buydu. Onu.

"Sanırım sipariş verdikten sonra öğreneceğiz." Başını sola doğru sallayarak şu anda başımızda duran garsonumuzu işaret ediyor. "Ama size şunu söyleyeyim, suşilerimizi akıllıca seçin yoksa bu iş daha başlamadan biter."

"Başlamasını istediğimi kim söyledi?"

Boş şarap kadehini parmağının ucuyla düzeltirken dudaklarının kenarına nazlı bir gülümseme yerleşiyor. "Sanırım ikimiz de bildiğini biliyoruz." Arkasına yaslanıp bana doğru bir el sallıyor. "Sipariş ver. Ben her şeye varım."

Cehennem.

Bize birkaç farklı çeşit suşi ve biraz edamame sipariş ediyorum ve sonra duraklıyorum. "Gyoza?" Ona soruyorum.

"Domuz eti ve tavada kızartma mı?" diye karşı çıkıyor.

Ona bir bakış attım. "Başka bir tür var mı?"

"Benim için yok."

Tekrar garsona baktım. "Bundan biraz ve iki duble Don Julio 1942 alalım. Her birinde bir büyük buz küpü olsun ve gelmeye devam etsin lütfen."

Garson gidiyor ve güzel yol arkadaşım koltuğunda kıpırdanıyor ve sonra dirseklerini masaya bırakıyor. "Tekila?"

"Hiç suşi ile yemedin mi?" Başını sallıyor.

"Sake'den nefret ediyorum."

"Aynen. Ama ben genelde beyaz şarap tercih ederim."

"Görünüşe göre bu gece biraz vahşi bir hayat yaşıyorsun."

Büyük bir gök gürültüsü restoranı sarsarken ışıklar bir kez daha titriyor ve boş tabaklarımız ve su bardaklarımız takırdıyor. Bu onu zerre kadar rahatsız etmemiş gibi görünüyor.

Tırnakları siyah ve parlak, manikürlü narin bir parmağını çenesinde gezdiriyor. "Seni uyarmalıyım, bu sadece bu gece değil. Elimde olsa hayatımı hep biraz vahşi yaşarım ve yemin ederim bu bir abartı değil. Çok fazla. Yapmaması için uyardığım halde bana aşık olan son adama sorabilirsiniz."

Bir şey yüz hatlarını karartıyor ama bunu keşfetmeye zahmet etmiyorum.

"Hmmm." Dudağıma dokunuyorum, bakışlarım yüzünde dans ediyor. "Benden daha genç olduğunu söyleyebilirim. O bir erkekti, değil mi?" Kayıtsızca omuz silkiyorum. "Bu konuda endişelenmiyorum."

Ama bu sözleri söylerken bile tuhaf bir şey çarpıyor yüzüme. Bir sancı. Bir uyarı. Sanki kendime yalancı diyorum, ki bu çok saçma.

Beni inceliyor, oynadığımız bu oyunu en az benim kadar seviyor. Sadece güzel değil, aynı zamanda heyecan verici. Farklı. Zeki ve kıvrak zekalı. Sadece burada otururken, yaydığı feromonlarla savaşmak zorundayım.

Çaresizce mıknaşılandım.

"Hayır," diyor sanki bir sonuca varmış gibi. "Sanırım sende tam tersi bir sorun var. Muhteşem. Biraz gizemli. Tek başına yemek yemekten, bir erkeği tehdit etmekten ve daha önce hiç tanışmadığın bir kadına seninim demekten korkmuyorsun." Şimdi bundan zevk alıyor, bakışlarını tekrar yüzüme çevirmeden önce bana uzun uzun bakıyor, göğsüme ve kollarıma yapışıyor. "Ah evet. Şimdi her şeyi görebiliyorum. Ayaklarına kapanan kadınlar var. Haksız mıyım?"

"Buna cevap vermemi beklemiyorsun, değil mi?"

Gülüyor, sesi hafif ve şeker gibi tatlı. "Kesinlikle hayır. Cevabın evet olduğunu zaten bildiğim için yüzde yüz retorikti." Parmaklarını birleştiriyor ve çenesini bir kez daha parmaklarına dayıyor. "Söyle bakalım yabancı, tek gecelik erkeklerden misin?"

"Duruma göre değişir. Tek gecelik bir kız mısın?"

"Artık öyleyim," diye haykırıyor burnunu kırıştırarak ve bu küçük çalışma ışığa karşı parlıyor. "Aşk ve ilişkiler için kimin zamanı var ki?"

Ne yazık ki ben değil. En azından tıp faköltesine başladığımdan beri böyleydi ve ondan önce de rastgele çıktığımız konserlerden sonra rastgele hayranlarım oluyordu. Ama şimdi en iyi iki arkadaşım aşkı bulup mutlu olduklarına ve ben de otuzlu yaşlarıma geldiğime göre, elimde olmadan bunu kendim için de istemeye başladım.

Ama bu başka bir gece için ve kesinlikle bu kadınla değil.

"Adın ne güzelim?" Çünkü yemin ederim, adını çıkaramasam da tanıdık geliyor. Oraya girip çıkan insanların sayısına bakılırsa acil servisten olabilir.

"İsim mi yapıyoruz?"

Gülüyorum. "Olmadığımızı fark etmemiştim."

"Değildik ama şimdi merak ediyorum. Ben Layla. Soyadım yok." "Ben Callan. Benim de soyadım yok."

Bunun üzerine gözlerini kısarak bana baktı ve ben de isim konusunu açtığım için pişman oldum. Boston'daki insanlar beni Central Square grubundan Callan Barrows olarak tanıyor. Menajerimiz Suzie yirmi iki yaşında duşta felç geçirip ölene kadar zamanımızın en büyük pop/rock gruplarından biriydik. Hepimiz Central Square, Cambridge'de büyümüş beş kişiydik -artı Suzie- ve Suzie başçımız Zax'ın kız arkadaşı ve piyanistimiz Lenox'un ikiz kardeşiydi.

Ondan sonra devam edecek gücü kendimizde bulamadık ama doğrusu ben ondan önce bitmişim. Üniversiteyi tamamen internet üzerinden okudum, tıp faköltesine hazırlandım ki bu hiç de kolay değildi. Turlar arasında laboratuvar zamanı bulmak zorundaydım.

Ama ben Harvard Tıp Faköltesi'ni istiyordum ve Dr. Lawrence ve ödemeye hazır olduğum parayla bunun için bir girişimim vardı. Greyson'a bahsetmişim.

-solistimiz ve Zax'ın küçük kardeşi- ayrılmayı düşündüğümü söyledim. Suzie iki hafta sonra öldü ve gruptan ayrılmak istediğim için daha önce hiç hissetmediğim kadar suçluluk duydum. Tüm bunlar sekiz yıl önce oldu ama burası Boston ve biz hala onların en sevdiği ünlüler arasındayız.

Beni incelemeye devam ediyor, ancak tekilamız teslim edildi ve daha fazla baskı yapmıyor.

Minnettarım. Beni şimdi tanısa da tanımasa da, başlangıçta tanıdığını sanmıyorum ve bu yönünü seviyorum. Ben onun için Dr. Barrows ya da Central Square'in davulcusu Callan Barrows değilim. Ben sadece onu bir pislikten kurtaran ve şimdi onunla yemek yiyen bir adamım.

Ben kadehimi kaldırıyorum, o da aynısını yapıyor.

"Neye kadeh kaldırıyoruz?" diye soruyor, berrak sıvıyı buz bloğunun etrafında döndürerek.

"Olayların beklenmedik bir şekilde gelişmesine mi?" Ben öneririm.

"Söyleyeceğim." Kadehini benimkine uzatıyor ve tekilanın her damlasını geri atmadan önce kadehleri birbirine vuruyoruz.

Bir kahkaha attım. "Tekila yudumluyorsun."

Bir elini saçlarında gezdirerek uzun tutamları ensesinin diğer tarafına doğru savuruyor. "Bu muydu yani?" Dudakları şapırdıyor. "Kim bilebilirdi ki? Bir sonrakini yudumlayacağım, söz veriyorum. Buna ne kadar ihtiyacım olduğunu bilemezsin."

"Aslında var." Ben de onun yaptığı gibi kendiminkini yere atıyorum ve bir sonraki içkilerimiz için garsona işaret ediyorum. "Ben de kötü bir gün geçirdim, hatırladın mı?"

"İsimlerimizi paylaştığımızı biliyorum ama dertlerimi paylaşmak istemiyorum."

Dudaklarımdaki fazla tekilayı siliyorum. "İyi olmuş, çünkü benimkini paylaşmaya hiç niyetim yoktu."

Bana gülümsüyor. "Harika. Sen o tür bir adamsın. Ateşli ve düşünceli."

Beni tamamen hazırlıksız yakaladığında havaya bir nefes çarpıyor.

"Bana hiç düşünceli demediler." Aksine, ben her zaman yumuşak başlı bir adam oldum. Güvenilir biri.

"Hayır mı? Sadece sıcak mı?"

"Bana böyle mi sesleniyorsun? Çünkü rahatlıkla söyleyebilirim ki, hayatımda hiçbir kadının beni seninle olduğum kadar seksi bulmasını istemedim." "Muhteşem mi? Ateşli mi? İkisinin arasında bir şey olduğun kesin. Yanağındaki gamze içime çılgınca şeyler yapıyor ama bunu benden duymadın." Biraz ciddileşmeden önce bana göz kırpmıyor. "Ama gerçekten, Normalde bu kadar düşünceli değil misin?"

"Hayır," diye itiraf ediyorum. "Ben normalde iyi bir adam olarak görülürüm."

"İyi adam," diye papağan gibi tekrarlıyor, sanki dilindeki kelimeleri test ediyormuş gibi. "Bununla çalışabilirim. Boşalmak için ille de kara kara düşünmeye ihtiyacım yok."

Gyoza ve edamame önümüze konduğunda kahkahalar atıyorum.

Gözlerimi onunkilere dikiyorum, doğrudan ona bakarken bakışlarımda arsız bir şehvet var. "O zaman kurtulmak için neye ihtiyacın var?"

Callan ve Layla'ya bundan sonra ne olacağını öğrenmek ister misiniz?
Irresistibly Wild'ın kopyasını alın ve Bostonlu milyarderlerin, doktorların
ve rock yıldızlarının dünyasında kaybolmaya devam edin!

KITAP NOTUNUN SONU

Greyson ve Fallon'ın hikayesinde kaybolmak için zaman ayırdığınız için teşekkür ederim sevgili okuyucu. Umarım benim yazmayı sevdiğim kadar siz de okumayı sevmişsinizdir. Bu çifte ve yolculuklarına çok aşık oldum. Zor kazanıldı ama Greyson Monroe'yu sevmemenin mümkün olduğunu sanmıyorum. O benim romantizm seven her insana yazdığım aşk mektubum. Mükemmel değil, ama tüm kalbiyle ve Fallon'a olan aşkıyla çok şiddetli.

Bazı kitapları yazmak diğerlerinden daha kolaydır ve bu kitapta zorlandım çünkü her birinin çok fazla geçmişi var. Bu çifti yazmaya devam edebilir ve hiç durmayabilirdim.

Ayrıca şunu da söylemek istiyorum, daha önce paylaşmadığım için bu herkes için yeni bir haber olacak ama ben gençken dünya Grayson adında inanılmaz bir adamı kaybetti. Evet, yazılışı farklı. Kendisine ve ailesine duyduğum saygıdan dolayı ayrıntılara girmeyeceğim ama onun kaybı beni derinden sarstı. En güzel gülümsemeye ve en nazik kalbe sahipti ve bu benim ona övgümdü.

Gitti ama asla unutulmadı.

Muhteşem beta okuyucularım Patricia, Danielle ve Kelly'ye teşekkür etmek istiyorum. Siz bayanlar inanılmazsınız ve siz olmadan bunların hiçbirini yapamazdım. Ayrıca bu kitabı okumaya zaman ayırdığı ve yapmam gereken değişiklikleri yapmama yardımcı olduğu için Nina'ya da teşekkür etmek istiyorum.

Ayrıca inanılmaz kocama ve çocuklarıma da teşekkür etmek istiyorum. Sonsuz sevginiz, sabrınız, desteğiniz ve güveniniz beni harekete geçiren ve yaptığım her şeyi mümkün kılan şeydir.

Hayallerimin gerçekleşmesine yardımcı olduğun için sana da teşekkür ederim sevgili okuyucu. Sonsuza kadar minnettarım! XO
- J. Saman

